Tek istediğim, komşularımız tatile gittiğinde evlerinde gizlice birkaç gün geçirmekti.

PSİKOZ'un yazarı

LINWOOD BARCLAY

altın kızlar

PSİKOLOJİK GERİLİM

ISSIZ EV

KORİDOR

ISSIZ EV

Başarılı ve saygın bir ceza avukatı olan yan komşunuz ailecek tatile çıkmaya hazırlandıkları gün karısı ve oğluyla evlerinde ölü bulunuyor. Hayatınızı zehir edecek, uykularınızı kaçıracak bir paranoyaya teslim oluyorsunuz: Ya katil yanlış evi seçtiyse?

Jim Cutter'ın sıradan hayatı bir gün kapılarına gelen polisin verdiği haberle altüst olur. Hemen yanı başlarında işlenen ve görünürde hiçbir anlamı olmayan bu cinayetler, New York'un huzurlu ve sakin kasabasını bir anda sırlar yumağına çevirir ve herkes karanlık içgüdüleriyle hesaplaşmak zorunda kalır. Ancak ne Jim ne de karısı tüm aile katledildiğinde oğullarının o evde olduğunu öğrenmeye hazırdırlar.

Normal görünen birinin aklınızın ucuna bile gelmeyecek kadar korkunç takıntıları olabileceğini gösteren müthiş bir psikolojik gerilim.

KORİDOR YAYINCILIK - 348

ISBN: 978-605-9702-72-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

Issız Ev

Linwood Barclay

Özgün Adı: **Too Close to Home**

© 2008 Linwood Barclay

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın *hakları Koridor* Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı *yapılabilir.*

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Kapak tasarımı:Tuğçe Ekmekçi

Baskı: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu-İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2019

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212-544 66 70

info@koridoryayincilik.com.tr

LINWOOD BARCLAY

ISSIZ EV

altın kızlar

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Koni DOR ’

altın kızlar

GİRİŞ

Derek vakti geldiğinde tesisat altı boşluğunun gizlenecek en iyi yer olduğunu düşündü. Kendisi pozisyon aldığında, Langley ailesi fertlerinin yola çıkmalarının çok uzun sürmeyeceğini umuyordu. Derek Adam'la en son o boşlukta oynadığında sekiz, dokuz yaşlarındaydılar. Orayı hâzineyle dolu bir mağara ya da bir uzay gemisinin yük bölümü olarak hayal eder ve orada gizlenen bir canavar olduğuna inanırlardı. Çok uzun seneler önceydi bu. Derek artık genç bir delikanlıydı. Adam da öyleydi. Boyu bir doksanı zorlayan ve on yedi yaşında olmasına rağmen babasından çok daha uzun olan Derek, kim bilir kaç saat orada çömelip gizlenmeyi kesinlikle dört gözle beklemiyordu.

Zamanlamayı doğru yapabileceğini umuyordu. Langleyler'in son valizi de bagaja koyduklarını ama evde son ana kalan işlerini tamamlamaya çalıştıklarını gördüğünde veda edecek, arka kapıdan çıkıyormuş gibi yapacak, kapıyı çarpacak ve parmak uçlarında merdivenlerden aşağı inecekti. Sonra, oturma odasının hemen altındaki boşluğun kayar kapısını kenara itip içeri girecek ve kapıyı tekrar kapatacaktı. O boşlukta Langleyler'in evden uzakta geçirecekleri bir hafta boyunca ihtiyaç duyacağı bir şey yoktu zaten. Sadece Noel süsleri, teşhir edilemeyecek kadar önemsiz ama atılamayacak kadar önemli aile yadigarları, ciltsiz eski romanlar ve Adam'ın babası Albert Langley'ye ait seneler boyunca birikmiş yasal evraklar vardı.

Aynı zamanda, eski bir çadır ve bir Coleman ocağı da vardı ama Langleyler nasıl olsa kampa filan gitmiyorlardı.

Tanrını, diye düşündü. *Olacakları düşündükçe heyecanlanıyorum..*

“Keşke gitmem gerekmeseydi," dedi Adam ona, annesi Donna Langley buzdolabından bir paket sosis ve birkaç bira gibi bir iki şey çıkarıp soğutucu kutuya koyarken.

Kadın arkasına döndü. Gidecekleri için öylesine telaşlıydı ki Adam’ın arkadaşının orada olduğunu o anda fark etmişti.

“Merhaba, Derek,” dedi, sanki ilk kez karşılaşıyorlarmış gibi resmi bir tavırla.

“Merhaba, Bayan Langley.”

“Nasılsın?”

“Gayet iyiyim, teşekkür ederim,” dedi Derek. “Ya siz?” Adam’ın annesiyle babasının, çocukluklarında izledikleri şovdaki Eddie Haskell gibi konuştuğunu düşündü.

Kadın daha yanıt vermeden, Adam, “Orada yapacak hiçbir şey olmayacak,” diye sızlandı. “Berbat olacağına eminim.”

“Adam,” dedi annesi bıkkınlıkla. “Çok tavsiye edilen bir tatil yeri orası.”

“Tanrım, sızlanıp durma,” dedi Derek. “Eğlenceli olacak. Orada tekneler falan yok muydu? Atlar var bir de galiba.”

“Atlar kimin umurunda?” dedi Adam. “Ata binmekle ilgilenen birisi miyim sence? Arazi motosikletleri. Orada bunlardan olsaydı harika olurdu ama yok. Sen de *onun* tarafını tutup gitmemi istiyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Hayır, sadece ailen gitmeni istiyorsa sen de elinden geldiğince bunun keyfini çıkarabilirsin diyorum."

“Arkadaşını dinlesen iyi olur," dedi Donna Langley, iki delikanlıya dönmeden.

Adanı arkasından, “Kötü hir şey yapmam. Parti falan vermem,” dedi.

“Bunu daha önce de konuşmuştuk,” dedi annesi, buzluktan bir buz torbası alıp soğutucuya koyarak. Adam’ın annesi güzel bir kadındı; özellikle de bir anne olarak. Omuzlarına kadar inen kahverengi saçları, doğru yerde kıvrımları olan güzel bir vücudu vardı. Derek’in okulundaki çoğu kıza benzemiyordu. O kızların hepsi değnek gibiydi. Ama ona bakınca ve aklından bunlar geçince, Derek özellikle de Adam yanında olduğu için kendini huzursuz hissetti.

“Ama bana güvenebilirsiniz,” dedi Adam yalvarır gibi. “Tanrım, hiçbir konuda bana güvenmiyorsunuz.”

“Moffattlar’da neler olduğunu biliyorsun,” dedi annesi. “Ailesi tatile gitti, bunu herkes duydu ve evi yüz tane genç bastı.”

“Yüz kişi yoktu. Sadece altmış kişi kadar vardı.”

“Tamam,” dedi annesi. “Altmış olsun. Yüz olsun. Yine de evi mahvettiler.”

“Burada öyle bir şey olmaz.”

Donna Langley mutfak tezgahına yaslandı ve birden çok bitkin göründü. Derek önce oğluyla tartışmaktan yorulduğunu sandı ama sonra ona bir daha bakınca o kadar da iyi olmadığını fark etti.

“İyi misiniz, Bayan Langley?” dedi.

“Ben sadece...” Kadın hafifçe başını salladı. “Bir an için başım döndü.”

“Anne, iyi misin?” dedi Adam. Arkadaşının endişelenmesi onu utandırmış gibi annesine doğru tereddütle bir adım attı.

“Evet, evet,” dedi Donna elini sallayıp kendisini tezgahtan ileri iterek. “Öğle yemeğinde yediğim bir şey dokundu sanırım. Bütün öğleden sonra hasta gibiydim.”

Ya da hapların etkisi, diye düşündü Derek. Onun günü rahat geçirmek için ilaç aldığını biliyordu. Donna ya keyifli oluyordu ya da keyifsiz. "Bipolar bozukluğu var herhalde," demişti Adam.

Donna toparlanmaya çalıştı. "Adam, git de babanın bir şeye ihtiyacı var mı diye bak."

Ama uzun boylu, geniş omuzlu, gri saçları dökülmeye başlamış ve ellilerinin başlarında olan Albert Langley mutfak kapısında duruyordu. "Ne oldu?" diye sordu karısına. Endişeli değil de sinir olmuş gibiydi. "Sakın hastalandığım falan söyleme."

"Yok yok, iyiyim," dedi Donna. "Yediğim bir şeyden olmalı."

"Tanrı aşkına, haftalardır bunu planlıyoruz. Şu anda *iptal* edersek, depozitomuzu geri alamayız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Donna Langley ona doğru döndü. "Evet. Endişelendiğin için teşekkürler."

Albert Langley tiksintiyle başını sallayıp mutfaktan çıktı.

"Dinle," diye fısıldadı Derek Adam'a. "Gitmem gerek." Yapacağı şeyin biraz koreografı gerektirdiğini fark etti. Adam'ın, babasıyla birlikte evin ön tarafına gitmesi gerekiyordu. Böylece kendisi arka kapıdan çıkıyormuş gibi yapabilirdi.

Bir yandan en yakın arkadaşına ne yapacağım söylemediği için berbat hissediyordu ama nasıl olsa ondan ilk kez bir şey gizleyecek değildi. Birisine ya da herhangi bir şeye bir zarar da gelmeyecekti. Kimsenin ruhunun duyması gerekmiyordu. Penny hariç tabii. Langleyler geri geldiklerinde acaba içlerinden biri kapılardan birini kilitlemeyi ve alarm sistemini

kurmayı unuttu mu diye düşüneceklerdi ama etrafa bakıp da hiçbir şeyin eksik olmadığını görünce, zamanla bunu unutacaklardı. Bir daha tatile çıkarken de kapıları pencereleri iki kere kontrol edeceklerdi.

"Keşke sen de bizimle gelebilseydin," dedi Adam. "Yanımda bir arkadaşım olmadan sıkıntıdan öleceğim.''

"Gelemem. Ailem bir haftalığına bile olsa işimi bıraktığımı duyarsa olay çıkarır." İşin aslı, Langleyler'in orada olmayacağı o bir haftayı hayatının en güzel haftası yapmayı çoktan planlamamış olsaydı bile, onlarla yedi gün geçirmek pek de havalı bir şey olmazdı.

Herkes mutfaktan koridora, evin orta kısmına doğru ilerlemişti. Derek'in yapması gereken tek şey arkaya doğru gitmek, yarım kat inmek ve kapıyı bulmaktı. Köşeyi dönüp bir yarım kat daha inince bodrumda olacaktı.

"Orada takılacak birisi olacak mı bilmiyorum," dedi Adam sızlanmayı sürdürerek. *Tanrım.*

"Merak etme. Sadece bir haftalığına gidiyorsun. Bak sana ne diyeceğim? Geri döndüğünde o bilgisayardaki şeylerin geri kalanını okuruz." O ve Adam eski, hurdaya çıkmış bilgisayarları toplamayı severlerdi. Bunların içlerinde buldukları bazı şeyler inanılmazdı. Okul projelerinden çocuk pomosuna kadar her şey vardı. Bazı insanlar... Zihinlerinde olup bitenler inanılmazdı. Atılmış bilgisayarları gözden geçirmek, birisinin ecza dolabına bakmaktan daha iyiydi.

Adam yere baktı. "Ha, o konuda biraz sorun çıktı."

Derek şaşkın bir şekilde "Ne?" dedi.

"Babam yüzünden. Ne olduğunu gördü. Okuduğumuz şeyi yani."

"Ona ne ki? Pomonun ne olduğunu bilmediğini mi sanı-

yor? Hein fotoğraf falan yok ki. Yazılı şeyler var. Pomo bile sayılmaz. Daha doğrusu, iyi porno sayılmaz ”

“Bak. bunu şimdi konuşamam,” dedi Adam alçak sesle. “Döndüğümde anlatırım ya da bir ara seni ararım.”

“Boş ver. Onu gerçekten okumak istiyorsan, ben de bir kopyası var.”

“Kahretsin, babam bunu duymasın,” dedi Adam. “Çok kızmış gibiydi. Buna neden bu kadar öfkelendiğini anlamadım.”

“Ne yani, gidip babana, ‘Hey, Bay Langley, bir kopya çıkardım' mı diyeceğim?”

“Hayır, ama...”

“Adam!” Bay Langley gayet öfkeli bir sesle onu evin ön basamaklarından çağırıyordu.

“Dinle, gitmem gerek,” dedi Adam. “Zaten annem hasta diye kızdı.”

“Tamam, tamam, bir hafta sonra görüşürüz,” dedi Derek.

Adam bir yöne, Derek diğer yöne döndü. Derek, “İyi tatiller, Bayan Langley!” diye seslenmek için kendisini zorladı.

Herkes onun gittiğini düşünmeliydi.

Mutfaktan alçak sesle, “Hoşça kal, Derek,” diye seslenildiğini duydu.

Her zaman bahçeyi geçip yolun yanından başlayan ormanlık alana girmeden önce yaptığı gibi merdivenlerden inip arka kapıyı açtı ve kapıyı sertçe kapatarak alışılmış seslen çıkardı

Ama bu sefer evden çıkmadı. Kapıyı Bayan Langley nın mutfaktan duyabileceği kadar sert bir şekilde kapattıktan sonra, hemen bodruma indi ve boşluğa açılan kayar panelin önündeki koltuğun yanına çömeldi.

Derek paneli sola çekip sert ve soğuk betonda ellerinin ve dizlerinin üstünde sürünerek içeri girdi. Arkasına döndü, pa-

neli elinden geldiğince ses çıkarmadan kapattı ve karanlığa gömülmeden önce bir an için nefesini tuttu.

Duyabildiği tek şey kulaklarında patlayan kalp atışlarıydı. Yavaşça nefesini dışarı verip toparlanmaya çalıştı. Orada bir yerde açma zinciri olan bir ampul olduğunu biliyordu ama ışığı açmaya korkuyordu. Ya Bay Langley son anda aşağı kata iner de panelin kenarlarından sızan ışığı görürse? Gerektiği kadar öylece karanlıkta oturması gerekiyordu.

En azından, saatin kaç olduğunu görebiliyordu. Cebinden cep telefonunu çıkarıp sesi açık mı diye baktı ve tek ışık kaynağı olan ekrandaki saati kontrol etti. Neredeyse sekizdi.

Langleyler'in yakında yola *çıkıyor* olması gerekiyordu.

Konuşamazdı ama bir mesaj yollayabilirdi. Şöyle yazdı: "LNGLERÎN GTMESNİ BEKLYORM GZLENYORUM." Gönder tuşuna bastı.

Bir hafta boyunca istediğini yapabileceği gizli bir yere sahip olacağı fikri hayatında aklına gelen en iyi fikirdi. Tamam, belki tüm istediklerini yapamayabilirdi. Penny buna hazır olabilirdi de olmayabilirdi de. Ama bunun haricinde her şey tamamdı.

Evden ses geliyor mu diye kulak kesildi. Beton zeminde, Noel süs ampulleriyle Adam'ın muhtemelen beş senedir kullanmadığı bir kızağın arasında bağdaş kurup oturdu. Derek, Donna Langley'nin hâlâ mutfakta olduğunu hissedebiliyordu. Ev, sanki yaşayan bir şeydi. Herhangi bir odada adım attığınızda, sanki bir nabız ayaklarınızın altındaki bağlantı parçalarından birinde ilerler, diğer kirişe varıp yoluna devam ederdi. Tıpkı Derek'in küçüklüğünde annesinin ona söylediği şu şarkı gibiydi: Bacak kemiği kalça kemiğine bağlı, kalça kemiği...

"Tanrı aşkına, yeter artık!"

Adam'ın babasıydı bu. Babası bazen lanet bir herif olup çıkıyordu. Kendi babası da bazen tam bir baş belası olabiliyordu ama Adam'ın babası gibi değildi.

Yukarıdan ayak sesleri geldiğini duydu. Birisi arka kapıya gidip kilitli olup olmadığını kontrol ediyordu. Sonra, bir diğer kapının açılıp kapandığı duyuldu. Ön kapı. Nefes almaya bile cesaret edemeyen Derek bir anahtarın kilitte döndüğünü duyar gibi oldu.

Birkaç saniye sonra, araba kapıları açılıp kapandı. Langley'nin Saab arazi aracının motoru işledi. Çakıl taşlı yolda araba lastiklerinin sesi duyuldu ve dindi.

Sonrası sessizlikti.

Derek yutkundu, emin olmak için birkaç dakika daha gizlendiği yerde kalmaya karar verdi. Bir şey unuttuklarını fark etseler de bunu yolda bir yerden almalarının daha kolay olacağını düşünecekleri kadar bekledi. Kalp atışları yavaşlamıştı, her şey yolunda görünüyordu ve yapması gereken tek şey...

"Lanet olsun," dedi. Boynunda dolanan şey de neydi?

Örümcek! Yakasının içine girmiş lanet olasıca bir örümcek. Çılgınlar gibi kendisini tokatlamaya, gömleğinin üstünden boynunun yan tarafına, omzunun üstüne vurmaya başladı. Örümcek onu irkiltince, başını yukarıdaki kirişe çarpmıştı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı. Boşluğun panelini açıp bodrumun halı döşeli zeminine yuvarlandı. Elini yakasının altına sokunca ufak ve yapışkan bir şey hissetti, gömleğini başından çekip çıkardı ve örümceğin geri kalanından çaresizlik içinde kurtulmaya çalışarak boynuna vurdu.

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibiydi.

Örümcek krizi dindikten sonra, biraz daha toparlanmaya

çalıştı. Bodrum neredeyse karanlıktı. Dışarısı ancak yarım saat daha aydınlık kalacaktı ama ışıkları açmaya cesaret edemiyordu. Bir hafta boyunca da bunu yapmayacaktı. Belki de bodrum katında televizyonu açabilirdi. Ev ana yolun epey gerisinde olduğu için, muhtemelen kimse fark etmezdi.

Ama zaten planladığı şeyler için kimin ışığa ihtiyacı vardı ki? Karanlıkta da yolunu bulabilirdi.

Penny'nin mesajına yanıt vermemesine şaşırmıştı. Ama ona tekrar ulaşma ve evin boş olduğunu söyleme vakti gelmişti. Gerçi önce evde şöyle bir gezinip her şeyin yolunda olduğunu görmesi gerekiyordu.

Gömleğini tekrar giydi, yukarı çıktı ve arka kapının sürgüsünün çekilmiş olduğunu gördü. Giriş katında gezinirken hâlâ etrafı görebileceği kadar ışık vardı. Ön kapı kilitliydi. Ön koridordaki duvarda güvenlik sisteminin tuş takımı vardı. Derek Adam'la birlikte o kadar çok bu evde bulunmuş ve onun alarmı açıp kapattığını görmüştü ki kodu öğrenmişti. Bir tek kodu girmesi ve arka kapının sürgüsünü açması gerekiyordu. Böylece, eve dilediği gibi girip çıkabilecekti. Kapıyı kilitlemeden bırakması gerekecekti ama şehrin kenar mahallerinden birinde kimsenin evine zorla girilmezdi.

Tek başına, kimsenin orada olmadığını bilerek evde dolaşmak çok farklı bir histi. İçinin enerjiyle dolduğunu hissetti, etrafı kolaçan ederken kalbinin aşırı hızh attığını ve avuçlarının ter içinde kaldığını fark etti. Orayı karanlıkta bile gayet iyi bildiğini, hatta o sırada girdiği Adam'ın annesiyle babasının yatak odası gibi hiç vakit geçirmeyi planlamadığı yerleri bile bulabileceğini kendisine telkin etmeye çalıştı. Kocaman iki kişilik bir yatak, beyaz renkli kalın bir yatak örtüsü, duşu ve jakuzi motoru olan bir küvet vardı burada. Penny'yle orada takılmaktan çok hoşlanacağını düşündü. Belki de Penny tıpkı

filmlerde olduğu gibi köpüklerle dolu küvete onunla girerdi. Ama bu biraz tehlikeli gibiydi. Bodrumdaki koltuk daha uygundu. Zaten bu işi evde nerede yaptıkları da çok önemli değildi. Esas mesele rahatsız edilmemek ve kimsenin araya girmemesiydi.

Hem de tam bir hafta boyunca.

Telefonu titreşime geçti. Penny'den bir mesaj gelmişti. Hele şükür! Tek bir sözcük vardı ekranda: "Eee?"

Onu hemen araması gerekiyordu. Numarasını tuşladı ve Penny telefonunun ikinci çalışında yanıt verdi.

"İçerideyim," dedi Derek.

"Tanrım," dedi Penny heyecanla.

"Hava kararmak üzere. Buraya gel. Seni arka kapıdan alırım.

"Tamam, ama bir sorun olabilir."

"Bunu bana yapma, Penny. Dayanacak halim kalmadı."

Penny etrafta Derek'i duyabilecek kimse olmadığı halde onu susturmak için bir ses çıkardı. "Tamam, merak etme. Kia'yı garaj yolunun sonundaki telefon direğine çarptığım için annemle babam bana çok kızdı. Hani şu çok yakın olana. Sadece bir çizik var ama babam sigortaya bildirilmeyecek kadar hafif bir şey olduğu için benim..."

Telefon kesildi. Derek ekrana baktı ve sinyal olmadığını gördü. Nasıl olmuştu bu?

Onu geri aradı. "Ne oldu?" dedi Penny.

"Bilmiyorum. Bak, on dakikaya gelmeye çalış, tamam mı? Bir sorun olursa beni ara. Biraz buralarda takılacağım."

Penny tamam deyip kapattı.

Derek Langleyler'in yatak odasındaki şifonyerin önünde durdu, uzanıp dokundu ve çekmecelerinde ilginç bir şey var

mıdır diye düşündü. Her şey yolunda gidecekti ama bir yanı hâlâ bu konuda suçlu hissediyordu. Langley çiftinin ya da Adam'ın bunu öğrenme şansı yoktu. Belki bir gün Adam'a söylerdi. Ama hemen değil. Birkaç sene içinde olabilirdi. Artık önemi kalmayacağı bir zamanda.

Belki de hiç söylemezdi.

Penny'nin dışarı çıkmasına ailesinin izin vermeyebileceğine hâlâ inanmıyordu. Onun yanma gelmesini öyle istiyordu ki, resmen içi sızlıyordu. Bayan Langley'nin çekmecesinden bir şey alıp mastürbasyon yaptıktan sonra rahatlamayı ve Penny gelene dek tekrar hazır olmayı düşündü.

Tamam, dedi içinden. Belki de aşmaması gereken çizgiler vardı. Biraz televizyon izleyip rahatlamaya çalışırdı. Böylece, artık hemen hemen tamamıyla karanlıkta kalmış olan bodrum katına dönüp televizyonu açtı. Birkaç kanala baktı ve bir saniyeden fazla hiçbir yerde kalamadı. Burası önündeki yedi gün boyunca gizlice gireceği ev olduğu halde bir türlü rahatlayamıyordu. On yedi yaşındaki bir gencin rüyasıydı bu halbuki. Kız arkadaşını dilediği kadar getirebileceği bir yeri vardı.

Bir arabadan daha iyiydi burası; polisin tekinin gelip buhar tutmuş pencereyi tıklatmasını beklemek gibi bir endişesi olmayacaktı.

Ama bir şeyler ona ters gelmeye başlamıştı. Langleyler ona her zaman iyi davranmışlardı. En azından Adam'm annesi iyi davranıyordu. Babası ise onu her zaman davetsiz bir misafir gibi görürdü ve sanki ofiste değilken, insanları koruyup kurtarmıyorken ya da her ne yapıyorsa bunu yapıniyorken, evde bir tek kendisi olması gerekiyormuş gibi davranırdı. Derek Adam'ı neredeyse on senedir tanıyordu. Orada yatıya kalmış ve onlarla birlikte tatillere gitmişti.

Yaptığı şeyi öğrenirlerse ne derlerdi? Adam'ın babası avu-

kattı. Ona dava açabilir miydi? Tanıdığı bir gence dava açabilir miydi? Daha da kötüsü, polisi arar mıydı?

Cep telefonu titreşime geçti. Ekrana bakınca, Penny'nin numarasını tanıdı.

"Evet?" dedi. Penny daha tek kelime edemeden sinyal kayboldu.

Bodrum katında olduğum için, diye düşündü. Araya giren çok fazla şey olmalıydı. Sehpaya uzanıp telsiz telefonu aldı ve Penny'yi aradı.

"Gelemiyorum," dedi Penny fısıldayarak. "Ceza aldım."

"Kahretsin," dedi Derek. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

"Bak, kapatmam gerek. Daha sonra, belki yarın görüşebiliriz, tamam mı? Kapatmam gerek."

Derek telefonu kapattı. Kusursuz planı alt üst olmuştu. İşin aslı, Penny'yle yatıp kalkmak istemiyordu. Onunla birlikte zaman geçirmek istiyordu. O boş evde onunla takılmak ve uzun süre kimse onları rahatsız etmeden ya da içeri girmeden ona hayatıyla ilgili planlarını anlatmak istiyordu. Annesiyle babası onun hiçbir hayali ya da hırsı olmayan salağın teki olduğunu düşünüyordu ama bu doğru değildi. Aklından geçenleri Penny'ye anlatabilirdi. Bir yazılım programcısı olmak istediğinden, belki yeni oyunlar falan tasarlamaktan söz edecekti. Babasına oyun tasarımcısı olmayı istediğini söylese, Hey, ben de tutkumu bir kariyere dönüştürmek istedim ama bazen gerçekçi olmak gerek, derdi.

Derek kanalları arka arkaya geçti, bir süre Adam'ın Halo oyununa baktı, MTV izledi, Justin Timberlake çalarken de uyuyakaldı. Yalnız olsa bile, orada olmak güzeldi. Hiç kimse onu bir şey için rahatsız etmiyordu.

Ama vakit geç olmaya başlamıştı. Oradan gitme vakti geldiğini fark etti.

Tam o sırada, dışarıdan gelen bir ses duydu. Çakıl taşlı garaj yolundan lastik sesleri gelmişti.

Uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı. Bodrum katında tavandan otuz santim kadar aşağıda pencereler vardı.

Dışarıya bakabilmek için koltuktan ayağa fırladı.

Saab'ı gördü. Langleyler'in arabası oradaydı.

"Lanet olsun!" dedi alçak sesle. "Lanet olsun!"

Dışarı çıkması gerekiyordu. Hem de hemen. Merdivenlerden yukan koşup arka kapıya yöneldi ve tam açacakken, bunu yaparsa evin alarmının muhtemelen devreye gireceğini fark etti. İlk önce kodu girmesi gerekiyordu ama tuş takımı ön kapının oradaydı.

Koridorda koşmaya başladı; ön koridora varıp içeri kimse girmeden kodu taşlayabilir ve tekrar geri koşup arka kapıdan çıkabilirim, diye düşündü. Ama o anda ön kapının oradaki gölgeleri gördü. Bunlar Adam ve hemen arkasındaki annesiydi.

Durup arkasını döndü ve tekrar bodrum katma koştu. Ön kapının açıldığını, binlerinin konuştuğunu, Donna Langley'nin "Özür diledim zaten. Sence herkesin tatilini mahvetmek *ister miydim?* " dediğini duydu.

Boşluğun önünde zemine çöktü ve tam paneli açacakken bodrum katının ışıkları yandı. Telaşla koltuğun arkasıyla duvann arasındaki boşluğa sığındı; görünmediğini düşünüyordu ama ya birisi aşağı kata gelir de televizyon izlemeye karar verirse ne olacaktı?

İşte, tam o sırada birisi gerçekten de aşağı indi. Derek bira dolabının açıldığını, içine birkaç şey konulduğunu ve Adam'ın yukarıya "Buz torbalarını dondurayım mı?" diye seslendiğini duydu.

Onun dikkatini çekip ne yaptığını itiraf etse ve evde çık-

mak için yardım istese mi diye düşündü. Adam kızabilirdi ama bunu asla annesiyle babasına söylemezdi. Söylerse ailesi bir şekilde onu suçlu çıkarmanın bir yolunu bulurdu. Ama ne yapacağına karar veremeden Adam tekrar yukarı çıktı. Işığı da açık bıraktı. Derek onun geri gelebileceğini düşündü. Yukarıdaki konuşmaların bir kısmını duyabiliyordu.

Bay Langley: "Canım, git de yat. Biz de valizleri açalım."

Bayan Langley: "Belki sabaha daha iyi olurum."

Bay Langley: "Tamam, neyse. Belki Adam'la yukarı çıkarız, sen de kendini iyi hissedersen gelirsin. Cidden, zamanlaman harika."

Bayan Langley: "Tanrı aşkına, sence hastalanmak mı istedim?"

Bay Langley: "Birazdan yukarı gelirim."

Tamam, onlar yatacaksa bir tek Adam'la ilgili endişelenmesi gerekirdi. Adam da yatarsa, hepsinin uyumasını bekleyip sessizce yukarı çıkar, kodu girer ve arka kapıdan sıvışırdı. Tabii, Penny fikrini değiştirip gizlice evden çıkmaz ve oraya gelmezse... Tanrım, *umarım* böyle bir şey yapmaz, diye düşündü.

Bay Langley: "Kim var orada?"

Derek, Lanet olsun, bana mı diyor? dedi içinden. Orada olduğunu nereden bilebilirdi?

Hayır, dışarıda birisi vardı. Bir arabanın yanaşıp durduğunu duydu.

Arabanın kapısı açılıp kapandı.

Tanrım, hayır. Gecenin o vaktinde birisi öylesine uğramış olamazdı.

Adam: "Kim olduğunu bilmiyorum, baba."

Derek dışarıda ayak sesleri duydu, sonra Albert Langley muhtemelen kapıyı açıp bir şey dedi.

Eve başka birisi, emin değildi ama iki kişi, girmiş gibiydi.

Boğuk sesler duydu. Langley, "Kim olduğunuzu söylemiştiniz?" diye sordu.

Yabancı bir ses duydu. Cümleleri bölük pörçük duyabiliyordu. Sonra, tek bir kelimeyi çok net duydu : "Utanç." Sonra da, "Seni hergele."

Tam o anda ilk silah sesini duydu. Adam çığlık attı.

"Baba! Baba!"

Bayan Langley'nin sesi ikinci kattan geliyormuş gibiydi. "Neler oluyor?"

Adam: "Anne, sakın gelme..."

Derek ikinci silah sesini de o anda duydu. Bir şey ya da birisi merdivenlerden düşmüş gibiydi.

Sonra, evin içinde ayak sesleri duydu. En az iki kişi çılgınlar gibi evin ön tarafından arka tarafına koştu. Her şey bir, iki saniye sürdü.

Üçüncü silah sesinden sonra, birisi arka kapıya doğru merdivenlerin yarısından aşağı doğru yuvarlandı.

Sonra da ev sessizleşti.

Derek titrediğini fark etti. Dişleri birbirine çarpıyor gibiydi. Evde tekrar ayak sesleri duydu ama içerideki kişiler artık sakinleşmiş, temkinli bir şekilde ve daha yavaş yürüyorlardı. Merdivenin yarısına kadar gelip durdular, döndüler ve bodrum katına indiler. Derek artık içeride birisinin yürüdüğünü hissedebiliyordu; bu kişi beton zemine döşenmiş olan halıda yürüdüğü için ayak seslerini duyamıyordu. Ama onun orada olduğunu hissedebiliyordu. Ateş eden kişiydi bu.

Bir katil. Derek birkaç adım ötesinde, koltuğun diğer tarafında birisinin hızlı hızlı, kesik kesik nefes alıp verdiğini duyabiliyordu.

Çenesini sıktı ve dişlerinin birbirine çarpmasını engellemeye çalıştı. Katilin, şakaklarında atan nabzını duyup duymadığını merak etti.

Sonra, aşağı inen kişi tekrar yukarı çıkıp ışığı kapattı. Ön kapı açıhp kapandı, bir arabanın kapısı da aynı sesi çıkardı. Açıldı ve kapandı. Birkaç saniye sonra, lastik seslerinin uzaklaştığını duydu.

Beş dakika bekledikten sonra, sessizce koltuğun arkasından kalkıp yukarı çıktı ve pencereden içeri sızan ay ışığının altında Adam'ın bacakları merdivene yayılmış, başı kapkara bir kan birikintisi içinde yattığı arka kapının oradaki sahanlıkta durdu.

Derek dikkatlice onun üstünden geçti, titreyen eliyle sürgüyü çekip kapıyı açtı ve karanlığa karıştı.

BİR

Komşularımız Langleyler'in öldürüldükleri gece, hiçbir şey duymadık.

O gece, hava ılık ve rutubetli olduğu için bütün pencereleri kapatıp klimaları son ayarlarına getirmiştik. O şekilde bile evde ısı yirmi dört derecenin pek altına inmemişti. Temmuz ayının sonlarıydı ve önceki hafta bir sıcak dalgası yaşamıştık. Termometre neredeyse her gün otuz iki dereceye kadar çıkıyordu; hatta çarşamba günü otuz yedi dereceyi göstermişti. O hafta daha önceden yağan yağmur bile durumu düzeltmemişti. Güneş battıktan sonra bile yirmi beşin altına inmiyordu.

Normalde, cuma gecesi olduğu için biraz daha geç yatabilirdim. Hatta olay olduğunda uyanık bile olabilirdim ama cumartesi günü çalışmam gerekiyordu. Yağmur yüzünden müşterilerimin bahçe işlerinden geri kalmıştım. O yüzden, Ellen ve ben bayağı erken yattık; saat dokuz buçuk gibiydi. Zaten uyanık olsaydık bile televizyon izliyor olurduk ve büyük bir ihtimalle bir şey duymazdık.

Langleyler'in evi hemen yanımızda da değil. Otoyoldan sapılınca ortak kullandığımız yolun başındaki ilk ev. Onların evini geçince, bizimkine varana dek elli, altmış metre gitmek gerekiyor. Otoyoldan bizim evimiz görünmüyor. New York'un kuzeyinde kalan Promise Falls'un eteklerindeki evlerin arası açıktır. Langleyler'in evini yoldan ve ağaçların arasından görebilirsiniz ama parti verdiklerinde hiç ses duy-

mazdık. Çim biçme makinesini çalıştırdığımda gürültü onları rahatsız ettiyse bile, bu konuda hiç şikayet etmediler.

Cumartesi sabahı saat altı buçuk gibi uyandım. Üniversitedeki işine gitmek zorunda olmayan Ellen, ben yatağın kenarında otururken kıpırdandı.

"Sen uyu," dedim. "Kalkmana gerek yok." Kalkıp yatağın ucuna gittim ve Ellen'ın ışığı kapatmadan önce okuduğu ve yere düşmüş olan kitabı gördüm. Şifonyerinin üstünde duran bir sürü kitaptan biriydi. Bir üniversite edebiyat festivaline hazırlanırken, insanın bir sürü şey okuması gerekiyor.

"Sorun değil," dedi boyun eğer gibi. Başını yastıkta diğer tarafa çevirip örtüyü daha da üstüne çekti. "Gidip kahve hazırlayayım. Zaten giyinirken beni uyandıracaksın."

"Tamam, kalkacaksan yumurta yapsan çok iyi olurdu." Ellen yastığa doğru anlayamadığım bir şey söyledi ama her ne dediyse, pek de hoş değil gibiydi. "Doğru duyduysam, kalkıp biraz da pastırma pişireceğin anlamına mı geliyor bu dediğin?" dedim.

Başını bana çevirdi. "Köleler için bir sendika var mı? Katılmak istiyorum."

Kalkıp pencereye gittim, sabahın ilk ışıklan içeri girsin diye panjurları açtım.

"Tanrım, kapat şunu," dedi Ellen. "Jim, kapat şunlan."

"Yine sıcak olacağa benziyor," dedim, panjurlan kapatmadan. "Yağmur yağar da işe gitmek zorunda kalmam diye umuyordum."

"Çimleri bir hafta daha biçilmese ölürler mi?" dedi Ellen.

"Hayatım, haftalık ücret veriyorlar," dedim. "Onlara paralarını iade etmektense, çimlerini biçmeyi tercih ederim."

Ellen buna bir şey diyemedi. Kıt kanaat geçinmiyorduk

ama paramızı sokağa atmak da istemiyorduk. Ülkenin bu bölgesinde bahçe hizmetleri kesinlikle mevsimsel bir iştir. Kışın, arkası açık kamyonetinizin önüne döner bir bıçak takıp garaj yollarını temizlemezseniz, ekmeğinizi ancak ilkbahardan sonbahara kadar kazanırsınız. O sıralarda ikinci el bir döner bıçak arıyordum. Buralarda kışlar çok sert geçebilir. Birkaç sene önce, Oswego'da ta pencerelere kadar kar yağmıştı.

Sadece birkaç yazdır bahçe hizmeti işindeydim ve daha fazla para kazanmanın yollarım arıyordum. Tam olarak hayallerimi süsleyen bir iş değildi bu. Hayata atılmış genç bir adamken aklımdaki iş de değildi ama kısa bir süre önce geride bıraktıklarımdan çok daha iyiydi.

Ellen uzun uzun iç çekti ve örtüyü üstünden attı. Zaman zaman yaptığı gibi, alışkanlıktan elini şifonyerinde sigaralarının eskiden durduğu yere attı ama seneler önce bıraktığı için orada hiçbir şey yoktu. "Kahvaltınız geliyor, majesteleri," dedi. Yerdeki kitaba uzanıp, "Bunun en çok satanlar listesine girdiğine inanamıyorum," dedi. "Buğdayla ilgili bir romanın sürükleyici olamayacağına inanmak zor. Şehirlerde geçen bir sürü kitap yazmalarının bir nedeni var. Orada insanlar var. *Karakterler* var."

Banyoya doğru birkaç adım atıp yüzümü buruşturdum ve elimi belime götürdüm.

"İyi misin?" dedi Ellen.

"Evet, iyiyim. Dün ters bir hareket yaptım. Ot biçme makinesini tutarken garip bir şekilde döndü."

"Genç bir adamın işini yapan yaşlı bir adamsın, Jim," dedi Ellen. Terliklerini ve sabahlığını giydi.

"Hatırlattığın için teşekkürler."

"Bunu sana hatırlatmama gerek yok. Belin hatırlatıyor za-

ten.” Ellen ayaklarını sürüyerek odadan çıkarken, ben de tıraş olmak için banyoya girdim.

Aynadaki aksime baktım. Kirli bir sakalla kaplı yüzüm güneşten yanmıştı. Güneş kremi kullanmaya çalışıyordum, vizörlü bir şapka da takıyordum ama bir önceki gün hava o kadar sıcaktı ki bir ara şapkayı kamyonete atmıştım ve güneş kremi eriyip gitmiş olmalıydı. Kırk iki yaşındaki birine göre hâlâ çok kötü ve hissettiğim kadar yorgun görünmüyordum; hatta muhtemelen iki sene önce günümün büyük bir kısmını klimalı Grand Marquis’de oturup Promise Falls civarında araba kullanıp bir hergele için kapılar açarak geçirdiğim ve kendisine zerre kadar saygı duymayan muhteşem bir salak olduğum halimden çok daha iyiydim. O zamandan beri, on beş kilo vermiştim ve son on senede kaybettiğim üst beden gücümü yeniden kazanıyordum. Dahası, hayatımda hiç bu kadar rahat uyumamıştım. Her gece eve feci yorgun gelmemin bununla yakında ilgisi vardı. Ama sabahları kalkmak zor olabiliyordu. O gün olduğu gibi. Aşağı kattaki mutfağa indiğimde, eve bir pastırma kokusu yayılmıştı ve Ellen iki fincan kahve koyuyordu. *Promise Falls Standard* gazetesinin cumartesi sayısı lastiği çıkarılmış bir halde masada olduğundan, manşeti hemen gördüm.

“Eski dostun yine iş başında,” dedi Ellen bir kaseye birkaç yumurta kırarken.

Manşet şöyleydi: ‘Belediye Başkanı, Bekar Anneler Evi’nde Ağız Kalabalığı Yaptı.’ Alt başlık da şöyleydi: ‘Bir dahaki sefere ‘Kurabiye fırlatmaktansa, getirmeyi umuyorum,' diye söz verdi.’

“Tanrım,” dedim. “Adam hiç pes etmiyor.” Gazeteyi alıp ilk birkaç paragrafı okudum. Promise Falls Belediye Başkanı Randall Finley perşembe akşamı belediyenin işlettiği ve evli

olmayan annelerin, kocaları olmadan yeni doğan bebekleriyle yeni yaşantılarına uyum sağlamaya çalıştığı bir eve habersiz gitmişti. Burası daha önceki belediye başkamnın uğruna savaş verip kazandığı ancak Finley'nin, vergi mükelleflerinin parasının boşa harcandığını söylediği bir yerdi. Açıkçası, Finley kendi arabası ve şoförü hariç, her şeyi vergi mükelleflerinin parasının boşa harcandığını işler olarak görüyordu. Özel bir arabası ve şoförü olması da bir gereklilikti çünkü aşırı içki içme becerisine sahipti ve birkaç sene önce alkolün etkisi altındayken araba kullanırken tutuklanmıştı. Haberde son olarak onun şehirde gezdiği, bir belediye toplantısından sonra birkaç bara uğradığı ve evine giderken Lance Garrick olduğunu tahmin ettiğim ama haberde ismi geçmeyen şoförüne durmasını söylediği yazıyordu. Finley kadınların kaldığı eve gidip yönetici Gillian Metclafe açana kadar kapıyı yumruklamıştı. Kadın onu içeri almak istememişti ama belediye başkanı zorla girip bağırmaya başlamıştı: "Siz kızlar biraz temkinli davranmış olsaydınız, şu an bu berbat durumda olmazdınız!" Evde yaşayan genç kadınların ifadesine göre, ön koridora da küsmüştü.

"Finley için bile etkileyici doğrusu," dedim.

"Nostaljik hissediyorsun," dedi. "Sence seni geri alır mı?"

Ona yanıt veremeyecek kadar yorgundum. Kahvemden bir yudum alıp haberi okumaya devam ettim. Cuma sabahı belediye başkamnın davranışlarıyla ilgili haberler duyulmaya başladığında, önce her şeyi reddetmişti. Yalan mı söylüyor yoksa hatırlamıyor mu belli değildi. Ama öğleden sonra Gillian Metclafe'nin belediye binasının basamaklarına bıraktığı kusmuk kaplı paspas da dahil olmak üzere tüm deliller kendisine sunulduğunda, ifadesini değiştirmeye karar vermişti.

Medyanın karşısına şahsen çıkmak istememiş, yazılı bir beyanla "Dün gece, Swanson Evi'ndeki davranışlarımdan dolayı son derece üzgünüm," demişti. Bu ev, ismini feminist amaçları savunan son belediye başkanı Helen Swanson'dan almıştı. "Konseyle oldukça stresli geçen bir toplantı yaptım ve uygunsuz sayılabilecek miktarda içki içmiş olabilirim. Swanson Evi'nin büyük bir destekçisiyim ve kendilerine en derin özürlerimi iletiyorum. Bir dahaki sefere kurabiye fırlatmaktansa getirmeyi umuyorum."

"Tam Randy'ye göre," dedim. "Özrü bir espriyle bitirmek. En azından, sonuna kadar olayı yalanlamamış. Çok görgü tanığı vardı herhalde."

Ellen üç tabak çıkarıp ikisine üç pastırma dilimi, iki sahanda yumurta ve birkaç dilim kızarmış ekmek koydu ve bunları masaya getirdi. Yerime geçip ağzıma biraz pastırma attım. Tuzlu, yağlı ve lezzetliydi. "Hımm," dedim.

"Beni bu yüzden yanında tutuyorsun, değil mi?" dedi Ellen. "Kahvaltı hazırlayayım diye."

"Akşam yemekleri de fena değil."

Ellen gazeteye uzanıp yaşam tarzı bölümünü aldı. Bir yudum kahve içip biraz yumurta, pastırma ve kızarmış ekmek yedim. İyi bir yemek yeme sistemi tutturmuştum.

"Bütün gün mü çalışacaksın?" diye sordu Ellen.

"Sanırım, öğleyi biraz geçe biter. Yağmur herkesin işini bir gün ileri attı ama dün akşam telafi etmeye yaklaşmıştık." Genellikle, sabah saat sekizle öğleden sonra beş arasında yedi, sekiz evin işini yapıyorduk. Şansım ancak küçük bir peyzaj işi alacak kadar olsa da... Sadece iş günü daha uzun sürüyordu ama daha çok para kazanıyordum. Ellen üniversitedeki işinde benden daha çok kazanıyordu ama benim kat-

kim olmadan geçinemezdik. “Neden?” dedim. “Aklında bir şey mi vardı?”

Omuzlarını silkti. “Geçen gün seni tablolarına bakarken gördüm.” Barakamızda farklı aşamalarda kalmış ve toz tutmuş bir sürü tablom vardı. Ben bir şey demeyince, “Belki resim yapmaya geri dönersin diye düşünüyordum,” dedi.

Başımı salladım. “O iş çok geride kaldı. Ben sadece onları kamyonete atıp çöplüğe götürsem mi diye düşünüyordum.”

Kaşlarını çattı. “Kes şunu.”

Kızarmış ekmeğimin son lokmasıyla biraz yumurta beyazı alıp ağzıma attım ve ağzımın kenarlarını bir peçeteyle sildim. Kalkarken, “Teşekkürler, hayatım,” deyip başını öptüm. “Sen ne yapacaksın?”

“Okuyacağım,” dedi bıkkınlıkla. “Festivale katılan bütün yazarların eserlerini okumam gerekmiyor ama biraz bilgi edinsem iyi olur. Onlara kokteyl partilerinde rastladığımda, bir şeyler söyleyebilmem lazım. Cidden, yazarların çoğu iyi insanlar ama çok muhtaçlar. Sürekli bir onay bekliyorlar.”

“İş ortağım daha görünürde yok mu?” dedim tabağımı lavaboya götürürken.

“Galiba onu uyandırman gerekecek,” dedi Ellen. “Pastırma kokusu yeter diye düşünmüştüm. Ona da ayırdığımı ve hemen yumurta da yapabileceğimi söyle.”

Yukarı kata çıkıp oğlumun odasının önünde durdum. Kapalı kapıyı hafifçe tıklattım, sonra biraz araladım ve sırtının kapıya dönük, üstünün de örtülü olduğunu gördüm.

“Derek, kalkma vakti, oğlum.”

“Uyanığım,” dedi.

İKİ

Hâlâ duvara dönüktü. “Bugün işe gidebileceğimi sanmıyorum,” dedi. “Hastalandım galiba.”

Kapıyı açıp içeri girdim. Odası her zamanki gibi bomba patlamış gibi gözüküyordu. Yerde bir sürü kirli giysi, eşleri ortada olmayan altı tane farklı spor ayakkabı, bir sürü yazılım ve oyun kutusu vardı; duvarlardan birinin önündeki masada bir değil, tam üç bilgisayar monitörü, iki klavye, altında da yarım düzine kadar farklı bilgisayar kasası, takılı ve boşta duran kablolar vardı. Günün birinde evde yangın çıkaracaktı.

“Ne oldu?” dedim. Derek okula gitmemek için hasta numarası yapmaya bayılırdı ama babası için çalışırken bunu pek yapmazdı.

“Kendimi iyi hissetmiyorum.”

Ellen kapının önünden geçerken konuşmayı duyup içeri girdi. “Ne oldu?”

“Hasta olduğunu söylüyor,” dedim.

Yanımdan geçip Derek’in yatağının kenarına oturdu ve alnına dokunmaya çalıştı ama Derek biraz daha diğer tarafa dönünce bunu yapamadı.

“Yapma,” dedi. “Ateşin var mı diye bakayım.”

“Ateşim yok,” dedi Derck bize dönmeden. “Tek bir gün hasta olamaz mıyım? Hem bugün cumartesi.”

“Geçen pazartesiyi ve salı gününün yarısını da yağmur yü-

zünden kaçırdın," dedim. "Her zaman kazanamazsın. İşimiz öğleye kadar biter. Sadece Simpsonlar'a, Westlake'e ve kedisi tüylü bir domuzu andıran, sana şu bilgisayarı veren kadının ismi neydi, oraya gideceğiz."

Derek'le ilgili olarak bilinmesi gereken bir şey var. İyi bir çocuktur ve onu kelimelerle anlatamayacağım kadar çok seviyorum ama bazen bir baş belası olabiliyor. Sorumluluklarından kaçınmak için yaratıcı yollar bulması da öyle olduğu anlardan biri. Okuldan nefret eder ve her zaman çok iyi kararlar vermemiştir. Aklıma hemen gelen birkaç tanesi şunlar: Birkaç sene önce, o ve arkadaşı Adam evin arkasındaki kuru çimenlerin orada havai fişek patlattılar. Bir aydır yağmur yağmamıştı ve tek bir kıvılcım dahi evi kül edecek bir yangın başlatabilirdi. Onun neredeyse boynunu kıracaktım. Bir de babasının MG arabasını izinsiz ve ehliyetsiz alan on beş yaşındaki arkadaşıyla gezintiye çıkmış, arkadaşı arabayı bir ağaca geçirmişti. Şükürler olsun ki kimseye bir şey olmamıştı ama MG tabii ki mahvolmuştu. Bir başka sefer de o ve bir diğer arkadaşı liselerinin çatısını keşfetmeye karar verip yağmur oluklarına lanet olasıca Ninjalar gibi tırmanmaya başlamışlardı. Sırf orada takılmış olsaydılar, belki de onları kimse fark etmezdi ama hızla koşup çatının bir kenarından sekiz adımlık bir boşluğu aşıp okulun bir diğer kanadına atlamışlardı. Kendilerini öldürmemiş olmaları bir mucizeydi.

"Buna yaklaşmadık bile," demişti sonradan, sanki bu yeteri kadar iyi bir mazeretmiş gibi.

O kadar gürültü yapmışlardı ki gece hademesi polisi aramıştı. Sırf okula zarar vermediler diye bir uyarıyla kurtulmuşlardı. Polisler onu eve getirdiğinde öfkeden çıldıracaktım.

"Bir daha böyle salakça bir şey yaparsan, gidip yaşayacak başka bir yer bulursun."

Sonradan, öyle dediğime pişman oldum. Bir sonrakinin çatımızın altındaki son yanlışı olacağını söylerken ciddi değildim. Açıkçası, ergenler bazen aptalca şeyler yapıyorlar ama ne olursa olsun onların yanında oluyorsunuz. Çocuk sahibi olmanın kurallarından biri de bu.

Derek gerçekten de hastaysa, onu sıcakta ve nemde bir çim biçicisini itmek zorunda bırakmak istemiyordum. Ama hasta olmayabileceği geldi aklıma.

"Akşamdan kalma mısın?" dedim. Pek de sıra dışı bir soru sayılmazdı bu.

Daha bir ay önce, barakanın arka kısmındaki eski fırtına pencerelerinin altında gizlenmiş altılık Coors birası bulmuştum.

"Hayır," dedi. Sonra, birden örtüyü üstünden attı, yana dönüp hızla kalktı ve annesine çarptı. "Tamam," dedi. Sanırım, ben de Ellen da onun blucinli ve tişörtlü olduğunu görünce şaşırdık. İş çizmelerine uzandı ve yanında duran spor ayakkabılarına dokunmadı. "Çalışacağım. Ne olmuş hastaysam, önemli değil."

Ellen neler olduğunu sormam için bir beklentiyle bana baktı. Ama omuzlarımı silkip "Güzel," demekle yetindim.

"Pastırma yapmıştım," dedi annesi. "Yanma bir de yumurta..."

"Aç değilim," dedi.

Ellen kalkıp geriye doğru gitti ve ellerini evrensel dilde tamam anlamına gelecek şekilde kaldırdı. "Tamam, tamam," deyip odadan çıktı.

"Hazır olduğunda kamyonete gel," deyip ben de çıktım ve kapısını arkamdan kapattım.

Ellen orada duruyordu. "Sence akşamdan kalma mı?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Akşamdan kalmaysa, sa-

bah ilk iş olarak çim biçme makinesini kullanmak gayet iyi bir ceza olacak."

Dişlerimi fırçalayıp bir bebek aspirini aldım. Ellen Oprah'nın programına çıkan bir doktorun bunun iyi olduğunu söylediğini duymuştu. Sonra dışarı çıktım. Hiç esmiyordu ve kavurucu bir gün olacağı belliydi.

Evimizin arkasında baraka dediğimiz ek yapı, aslında kocaman bir kapısı olan iki arabalık bir garajdı. Çalışma tezgahım ve diğer eşyalarım oradaydı. Altı tane ikinci el çim biçme makinesini neredeyse bedavaya almıştım ve yanımıza aldığımız iki makineye bir şey olursa diye bunları tamir edip yedekte tutuyordum. Ama yeşil üstüne sarı çizgileri sürekli güneş altında kalmaktan solmuş olan, John Deere marka tek bir bahçe traktörümüz vardı. Arkası açık Ford kamyonetin arkasındaki kısa treylere bağlı duruyordu. Kapısında bir telefon numarası ve ismim yazıyordu: Jim Cutter.

İhtiyacımız olan her şeyi hemen kontrol ettim. Çim biçme makinesi ve uzatma kabloları, makineler ve traktör için içinde sırf benzin olan kırmızı renkli dört ufak plastik bidon, elde tutularak kullanılan budama ve yaprak püskürtme aleti için de içinde benzin ve yağ karışımı bulunan beşinci bir bidon... Bu sonuncusundan nefret ederdim çünkü feci ses çıkarıyordu. Tıpkı alçalmaya başlamış bir jet gibi ses çıkarırdı ama garaj yollarındaki ve kaldırımlardaki yaprakları süpürgeden daha kısa sürede temizliyordu. Aletlerinizi toplayıp hemen bir sonraki işe geçmek istediğinizde hız her şeyden önemliydi. Bir çim biçme makinesi ve budama aletini kullandıktan sonra da yapmak istediğim son şey süpürgeyle artık otları temizlemekti.

Kamyonete göz atıp iş eldivenlerimiz ve sesten korunmak için kullandığımız kulaklıklarımız orada mı diye kontrol et-

tim. Çim biçme makinesinin yedek ince tel makarası var mı diye de torpido gözüne baktım.

Ama bir şey eksikti. Tam ne olduğunu düşünürken, evin arka kapısı açılıp kapandı ve Ellen elinde ufak buz kutusuyla orada durdu. Bir önceki gece hazırladığım öğle yemekleri bunun içindeydi. Gülümseyip yanına gittim ve kutuyu aldım.

"İçeride durum nasıl?" diye sordum.

"Yoluna çıkmamaya çalışıyorum," dedi. "Halin kalırsa, öğleden sonra birlikte bir şeyler yapalım. Belki Albany'ye gidip alışveriş yapabiliriz."

"Alışveriş," dedim. "Eğlenceli olabilir." Bunu samimi ses tonumla söylememiştim.

Ellen bana dik dik baktı. "Akşam yemeğine çıkabiliriz. Bir filme gidebiliriz. Yeni Bruce Willis filmi var: *Die Really Really Really Hard* gibi bir şey. Bu edebiyat işlerine bir mola vermem gerek."

Gönülsüzce omuzlarımı silktim. "Bugünün nasıl geçeceğine bağlı. Akşam yemeği fikri kulağa güzel geliyor. Alışveriş fikri o kadar değil."

"Bu yaz en azından bir kez hafta sonu tatili yapman gerek. 4 Temmuz hafta sonunda bile çalıştın. Bırak da bir günlüğüne işlere Derek baksın. Ehliyetini aldı, kamyoneti kullanabilir. Tek başına yapabildiğini yapar, sen de ertesi gün birkaç ekstra iş alırsın. Bu fazladan sorumlulukla başa çıkabilmesi gerek. Onun için de iyi olur. Montreal'e gidip caz falan dinleyebiliriz."

Aslında, bu gerçekten de iyi bir fikirdi ama sadece, "Bakarız," dedim.

"Bakarız, bakarız. Mezar taşına da bunu yazacaklar."

Derek dışarı çıkarken, Ellen içeri girmek üzere arkasını döndü. Derek saçları gözlerinin üstüne düşmüş bir halde an-

nesinin yanından bir şey demeden geçti ve kamyonete doğru yürüdü.

"Gidiyoruz sanırım," dedim Ellen'a. O da gözlerini devirip 'iyi şanslar'der gibi bana baktı.

Kamyonete binerken, Derek'e, "Sen kullanmak ister misin?" dedim. Başını salladı. "Kahvaltı yapmadın galiba. Yoldan bir şeyler alalım mı? McMuffin falan ister misin? Çörek? Kahve?"

Yine başını salladı.

"Tamam, o zaman," deyip motoru çalıştırdım. Pencereler o an için açıktı ama sonradan kapatıp muhtemelen klimayı açacaktım. Vitesi indirdim ve gaza bastım. Deere ve diğer ekipmanlar yüzünden ağırlaşmış olan treyler, hızlandığımızda takırdamaya başladı. Otoyola olan mesafeyi yarılamışken, Langleyler'in evinin önünden geçtik. Saab arazi aracı da, Donna Langley'nin Acura sedanı da oradaydı.

"Tatile gittiklerini sanıyordum," dedim.

"Ha?"

"Saab orada. Bir pansiyona gitmiyorlar mıydı? Stowe'a? Oralarda bir yere."

Derek eve baktı. "Gitmediler herhalde."

"Adam bir haftalığına oraya gideceklerini söylememiş miydi? Dün gece onu görmek için oraya gitmemiş miydin?"

"Ben gittikten sonra fikir değiştirmiş olmalılar," dedi Derek. Başını Langleyler'in evinden kendi penceresine çevirdi.

"Biraz tuhaf," dedim. "Bir haftalığına rezervasyon yaptırıp fikir değiştiriyorsun." Hiçbir şey demedi. "Belki de Alberf ın bir işi çıkmıştır. Yeni bir dava geldiyse son anda iptal etmiş olabilirler. İnsan bir ceza avukatı olunca, bu tür şeyler sık sık başına geliyordur."

Derek bir şey demeyince, sesimi biraz yükseltip, "Evet, baba, herhalde öyle olmuştur," dedim. Sesimi tekrar alçalttım. "Öyle mi diyorsun, evlat? Sence öyle mi oldu?" Tekrar yükselttim. "Herhalde öyle, baba. Sen bu tür konularda hiç yanılmazsım"

Derek alçak sesle, "Beni rahat bırak, baba," dedi.

Otoyola çıktık ve sağ şeritten bizi Promise Falls'a götürecek olan kuzey yönünde ilerlemeye başladık. Şehrimiz orta büyüklüktedir ama orada bütün büyük fast-food restoranları, bir Wal-Mart mağazası, bir Home Depot mağazası, çok katlı bir bina ve BMW gibi çok pahalı olanlar hariç büyük araba galerilerinin çoğu vardır. Şehrin kuzeyinde bir de üniversite olduğundan, doğal olarak bir Volvo bayiine de sahibiz. Şehrin etrafını sarmış olan daha yeni mahalleleri geçince, yüz yıllık evleri ve eyaletin ve yakınlardaki Vermont'un birçok bölgesinde olduğu gibi büyük açıklık alanları bulunan o hoş eski bölgeye varılır. Kocaman ağaçlar ve Wal-Mart açıldıktan sonra bile ayakta kalmış bir sürü ufak işletmenin bulunduğu bir ana cadde düşünün. Wal-Mart'm gelişini Belediye Başkanı Randall Finley'ye borçluyuz. Adam devasa perakende satış mağazasıyla ilgili olarak yerel iş demeklerinin endişelerini duymazdan gelmiş, biraz rekabetin herkese iyi geleceğini, ufak ve şirin işletmelerin yeterli olmadığını ve bunların insanlara paralarının karşılığını vermesi gerektiğini söylemişti.

Finley şehirdeki o kadar çok insanı kızdırmıştı ki tekrar seçilmesi beni hayretler içinde bırakmıştı. Ama sendikalara, özel çıkarlara sahip kişilere ve ona oy verenlerin düşünme eğiliminde olduğu gibi Finley'nin itibar ettiği ahlak kurallarına bağlı kalmayanlara verip veriştirmesine bayılan bir seç-

men kitlesine sahipti. Muhtemelen, onun Promise Falls'daki bekar anneler evine davetsiz gidip de tavsiye vermiş olmasına ve kusmasına bayılmış epey kişi vardı.

"Eee, dün gece sen ne yaptın?" diye sordum Derek'i biraz konuşturmaya çalışarak. "Eve geldiğini duymadım. Erkenden yattım ve çok derin uyudum. Penny'yi gördün mü?"

Derek bir aydan biraz daha uzun süredir Penny Tucker'la görüşüyordu ve evimize geldiği birkaç seferde onun tatlı bir kız olduğunu düşünmüştüm.

"Hayır. Ceza aldı."

"Neden? Ne yaptı?"

"Arabayı çarpmış."

"Eyvah. Kötü mü?"

"Hayır."

"Neresini çarpmış?"

"Tamponu."

"Nereye çarpmış?"

"Telefon direğine."

"Yaptırmak için kendisi mi para ödeyecek?"

"Bilmiyorum."

Tanrım, onunla konuşmak diş çekmek gibiydi. Ama o anda oğlumda farklı bir şeyler sezinledim.

"Kulağındaki o minik küpeyi ne zamandır takmıyorsun? Hani şu barış sembolü gibi olan."

Elini kaldırıp sol kulağını elledi. Piercing'den geriye ufak bir gamze kalmıştı ama kendisi ortada yoktu. Omuzlarını silkti. "Bilmem. Düşmüş olmalı. Bir süre önce kaybettim."

Önce Simpsonlar'ın evine gittik. Orta büyüklükte, düm-düz, çalışması kolay bir arazileri vardı. Derek traktörü sür-meyi seviyor diye bu işi ona devrettim ve işe sevdiği bir şeyle

başlarsa keyfi yerine gelir diye düşündüm. Budama işini kendim yapıp traktörün kolaylıkla erişemediği yerleri makineyle aldım.

Bayan Simpson dışarı çıkıp ikimize de birer bardak su getirdi, biz de minnetle aldık. Kocasının mutfakta durmuş, hoşnutsuz bir ifadeyle bize baktığını gördüm. Onun gibileri biliyordum. Bizler parayla çalışan kişilerdik ve suya ihtiyacımız olacağını bilip yanımızda getirmemiz ya da en azından bir çift golden retriever gibi hortumdan içmemiz gerekiyordu. Ama Bayan Simpson kocası gibi sersemin teki değildi.

Sonra, geriye bir tek garaj yoluna yayılan artıkları temizlemek kaldı ve bu işi de Derek halletti. Orada neredeyse bir saat kalmıştık. Tam kamyonete binerken, Derek yaşlarında, siyah gür saçlı ve insanı bir buzdolabı ampulünde mi güneşlendi diye düşündürecek kadar soluk tenli, üstünde en azından bir düzine cebi olan bir şort giymiş olan bir çocuk yanımıza geldi. Pencereme yaklaştı.

"Eleman lazım mı?" diye sordu. Elindeki broşürlerden birini bana uzattı. Üstüne baktığımda, "Stuart Yost. Her iş yapılır," diye yazdığını gördüm. Bir de telefon numarası vardı.

"Kusura bakma," dedim broşürü Derek'e uzattım. O da onu torpido gözüne tıktı. "Oğlumla birlikte çalışıyorum."

"Sadece yazın geri kalanı için bir iş arıyordum."

"Temmuz neredeyse bitmek üzere, Stuart," dedim. "İş aramak için biraz geç kalmadın mı? Bir ay sonra okullar açılacak."

"Bir işim vardı ama çıktım," dedi. Omuzlarını silkti. "Neyse, teşekkürler."

Çocuk uzaklaşırken, Derek'e, "Onu okuldan mı tanıyorsun?" dedim.

Başını salladı ve sessiz kaldı. Sabahtan beri keyifsizdi ve derdinin ne olduğunu merak etmeye başlamıştım. Yine bir MG olayı mı olmuştu? Arkadaşlarından biriyle yüksek bir binadan diğerine atlamış ve bu sefer lise binası yerine karakolu mu seçmişti? Yoksa gece yarısından sonra posta kutularını kullanıp beyzbol oynamışlar ve yanından geçtikleri her posta kutusuna mı vurmuşlardı?

Ben böyle bir şey yaptığımı hatırlıyordum. Ergenlik dönemimin son yıllarında beni kontrol eden kimse yoktu.

Ama Derek'in başı ciddi bir derde girip de yakalanmış olsaydı, Ellen'la bunu çoktan duymuş olurduk.

Sonraki işimiz, kedisi tüylü bir domuzu andıran Agnes Stockwell isimli kadının evindeydi. Son ziyaretimizde büyük bir nezaket göstererek neredeyse on senedir garajında duran bir bilgisayarı Derek'e vermişti. Bilgisayar eskiden bir Thackeray Koleji'nde öğrenci olan ve son senesinde şelaleden atlayıp intihar etmiş oğlu Brett'e aitti. Kadın bilgisayar kullanmıyordu ve oğlunu kaybettikten sonra cihazı bir kere bile açmamıştı.

"Bilgisayarlara meraklı birisi değilim," demişti Derek'e. Oraya son gittiğimizde, garaj açık duruyordu ve eski bilgisayarları parçalayıp tekrar birleştiren Derek ve arkadaşı Adam onu bir rafta görmüşlerdi. Kocası da oğlu intihar etmeden seneler önce ölmüş olan Bayan Stockwell onu almalarını söylemişti.

Kadının bahçesi biraz daha zorluydu çünkü epey çiçek yetiştiriyordu ve John Deere'ı bunların etrafından dolandırmak zor olduğu için, Derek dc ben de birer çim biçme makinesi alıp işe koyulduk. Ama kadın bize Bayan Simpson'dan daha

da büyük bir ödül verdi. Ben tarn kenarlan düzeltmek için makineyi aldığımda, ikimize de birer bardak limonata getirdi. Bunları kana kana içtik. Derek teşekkür bile etti.

O sırada hava otuz beş dereceyi zorluyor olmalıydı.

Tam bahçedeki işleri bitirmek üzereyken, kamyonetin ön panelinde bıraktığım telefonumun çaldığını duydum. Kapıyı açıp yerime oturdum ve telefonu aldım. Ellen arıyordu.

"Efendim?"

"Geri gelsen iyi olur," dedi Ellen. Sesi bir garipti, sanki kendisini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu.

"Ne?"

"Langleyler'in evinde bir şey olmuş. Altı tane polis arabası var ve etrafa bant çekiyorlar. Bir de şu anda buraya doğru gelmekte olan bir polis memuru var."

"Kahretsin." Kamyonete binmiş olan Derek bana baktı. "Neler olmuş?"

"Bilmiyorum."

"Etrafa bir sor da bana haber ver," dedim Ellen'a.

"Bir ara oraya gittim ama hiçbir şey söylemediler. Ben de belediyedeki arkadaşlarından bir şeyler öğrenebilirsin diye düşündüm."

"Tamam. Şimdi geri dönüyoruz," dedim. Telefonu kapattım. "Langleyler'in evinin orada polis arabaları varmış."

Derek bana bakmakla yetindi.

ÜÇ

Daha oraya varmadan bir terslik olduğunu anlamıştık.

Çeyrek kilometre kadar ileride, sivil ve sivil olmayan Promise Falls polis arabaları vardı ve önce Langleyler'in sonra da bizimkine doğru ilerleyen yolun dışındaki otoyolun iki tarafına park etmişlerdi. Araçların arasına girerken kamyoneti yavaşlattım ve aptal gibi kendi evime kadar gidebileceğimi düşündüm. Ama o tarafta daha da çok araba vardı ve evin etrafını sarı renkli polis şeridiyle çeviren memurları görebiliyordum.

Yüz metre kadar daha gidip kamyonetle treyleri elimden geldiğince çakıl taşlı yan yola çektim. Kasabanın eteklerinde olduğumuz için, o civarda kaldırım yoktu ama dikkatli olmadığım takdirde Cutter Bahçe Hizmetleri treylerinin içine kayabileceği hendekler vardı.

Ben daha kamyoneti yeni park etmiştim ki Derek arabadan fırlayıp olay yerine doğru gitti. Anahtarlarımı kapıp dışarı çıktım ve geri dönüş yolunda tek kelime dahi etmemiş olan oğluma yetişmeye çalıştım.

Ana yola vardığımızda ona yetişmeyi başardım. Bir polis memuru elini kaldırıp, "Özür dilerim, buraya giremezsiniz," dedi.

Evimizin göründüğü yolun sonunu işaret ettim. "Orada yaşıyorum," dedim. "Az önce karım aradı ve..."

"Jim!"

O anda polisin arkasında birkaç diğer polis memuruyla duran Ellen'ın bize doğru koşmaya başladığını gördüm. Yolumu tıkayan polis memuru geri çekildi ve Derek'le ikimizin geçmesine izin verdi. Üstünde bir blucin, spor ayakkabılar ve tişört olan Ellen'ın saçları biraz dağılmıştı. Sanki evden planladığından biraz daha erken çıkmış gibiydi. Makyaj yapacak fırsatı olduysa dahi yanaklarından süzülen gözyaşları bunu mahvetmişti.

Koşarak geldi, boynuma atladı ve Derek'i kolundan tutup bize doğru çekti.

"Ellen, neler oluyor?"

Burnunu çekip önce bana, sonra da oğlumuza baktı. Ama bakışları adeta söyleyeceği şey onu daha çok üzecekmiş gibi onda takılı kaldı.

"Langleyler. Dün gece, birisi... birileri eve girmiş..." Gözleri yine doldu.

"Ellen," dedim sakin olmaya çalışarak. "Sakin ol biraz."

Derin derin nefes alıp tekrar bununu çekti ve ceplerinde mendil aradı. Bulamayınca, işaret parmağını burnunun altından geçirdi.

"Hepsi ölmüş," dedi. "Albert, Donna." Derek'in kolunu sıktı. "Canım, çok üzgünüm. Adam da ölmüş."

Oğlumun "Ne?" ya da "Dalga mı geçiyorsun?" demesini bekledim. Ya da sadece "Hayır," demesini...

Ben "Neler oldu?" diye sormak üzereydim.

Ama Derek bunların hiçbirini demedi. Dudakları titremeye başladı ve bir anda gözleri doldu. Kendisini annesinin kollarına bırakıp ağlamaya başladı. Bir anda o kadar dağılmıştı ki sanki bütün sabah kendisini tutmuştu.

"Hey, Cutter!"

Birbirine sarılmış olan karımdan vc oğlumdan bakışlarımı ayırıp, Promise Falls polis teşkilatında bir dedektif olan Barry Duckworth'iin bize doğru geldiğini gördüm. Benim gibi kırklı yaşlarının başında olan dedektifle, belediye başkanı için çalıştığım günlerde sık sık karşılaşmıştık. En azından son birkaç senedir Barry'den daha formda olduğumu düşünüyordum; göbeği, kemerinin biraz üstüne kaymış olan beyaz gömleğinin altından belli oluyordu. Tepesini örtmek için geriye taranmış olan saçları dışında başı genel olarak kel sayılırdı. Kravatını aşağı çekip düğmesini açmıştı ve ceketini arabada bırakmış olmalıydı. Hava ceket giyilmeyecek kadar sıcaktı ama buna rağmen kollarının altında ter lekeleri oluşmuştu.

Her zaman onun iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm. Açık sözlüydü. Yakın bir arkadaş olduğunu söyleyemezdim ama birkaç kere bir barda birlikte içmiştik ve o civarda bu tür şeyleri arkadaş olan kişiler yapardı.

"Barry," dedim ciddi bir tavırla. Elini uzattı. Tokalaştığımızda ikimizin de elleri ter içindeydi. "Neler oluyor?"

Terini bir cam sileceği gibi silmek için elini başının üstünde gezdirdi. "Sana bilgi vermeden önce birkaç soru sormamın bir sakıncası var mı, Jim?"

Demek en azından o an için profesyonel davranacaktık. Bunu kabul edebilirdim. "Tabii ki yok," dedim. Bu arada. Ellen ve Derek birbirlerinden ayrıldılar ve konuşmayı dinlemek için bize döndüler.

"Ellen'a sen gelmeden birkaç soru sordum ama seninle de teyit etmek istiyorum," dedi Barry. "Dün gece evde miydin?"

"Evet. İşten geldim ve tekrar çıkmadım. Çok yorgundum."

"Dün gece Langleyler'i hiç gördün mü?"

‘‘Görmedim.” Tam Derek’in gördüğünü söyleyecektim ki Barry'nin ona da sonı soracağını düşündüm.

“Dün gece saat ondan sonra hiç ses duydun mu?”

“Hiçbir şey duymadım. Klimayı açtığımız için, her yeri sıkı sıkı kapatmıştık.”

“Herhangi bir şey gördün mü? Araba farları gibi?”

Yine başımı salladım. “Hayır, maalesef.” Evimizi işaret ettim. “Buradan epey ilerideyiz.”

“Ya sen?” dedi Barry Derek’e dönerek.

“Ha?” dedi. Burnundan üst dudağına doğru hafifçe sümükleri akmıştı. Derek başını çevirip burnunu tişörtünün omzuna sildi. Üstü hâlâ sabahki turumuzdan dolayı çimlerle kaplıydı.

“Dün gece herhangi bir şey duydun ya da gördün mü?”

“Hayır.”

“Ama dün gece onları gördün, değil mi? Onlar gitmeden önce? Annen Adam’a güle güle demek için oraya gittiğini söyledi. O ve ailesi bir haftalığına tatile gidiyorlarmış.”

Derek evet anlamında başını salladı.

“Saat kaçtı?”

Derek omzunu silker gibi oldu. “Sekizdi sanırım. Biraz daha geç olabilir. Onlar arabalarına binip gitmeden önce de oradan ayrıldım.”

Sekiz mi? Bütün gece Derek’i görmemiştik. Oradan ayrıldıktan sonra başka bir şey yapmış olmalıydı. Muhtemelen Penny’yle takılmıştı.

Biraz bilgi edinmek için üstelemeye karar verdim. “Barry, haydi bize neler olduğunu anlat.”

Yanaklarını şişirip ofladı.

Israr ettim. “Birazdan burası gazetecilerle dolup taşmaya başlayacak. Onlara bir şey söylemen gerekecek. Bizimle pratik yapabilirsin.”

Biraz duraksadıktan sonra, “İçeride bir infaz manzarası var,” dedi. “Henüz bilmiyoruz ama birisi, belki iki kişi dün gece içeri gitmiş ve onları vurmuş. Üçünü de.”

“Tanrım,” dedim.

Ellen kolumu tuttu. “Yüce Tanrım.”

Polislerin hâlâ girip çıktığı ve sessizce konuşurken başlarını salladıkları eve baktım.

Barry devam etti. “Ön kapının orada Bay Langley vurulmuş. Karısı neler olduğunu görmek için aşağıya inerken merdivenlerde vurulmuş. Oğulları da... Adam mıydı?” Teyit etmesi için Derek’e baktı ve oğlum evet der gibi başını salladı. “Adam da arka kapıya giden merdivenlerde vurulmuş. Sanırım, kaçmaya çalışırken şurasından bir mermi almış.” Barry ensesinin arkasına, sol kulağının hemen altına dokundu.

Uyuşmuş gibiydim. Hava çok sıcak olmasına rağmen her yanım ürperiyordu.

“Anlayamıyorum,” dedim. “Tatile gideceklerini sanıyordum. Bir yere gideceklerdi.” Derek’e, “Bir haftalığına gitmiyorlar mıydı?” dedim.

“Evet,” dedi. Yüzü hâlâ gözyaşlarıyla ıslaktı.

“Karısı hastalanmış,” dedi Barry. “Yola çıkmışlar ama karnı ağrımaya başlamış. Orasını tam olarak bilemiyoruz. Ama saat on civarında geri dönerlerken, Langley hukuk firmasındaki sekreterlerden birini evinden aramış. Karısının hastalandığını, tatillerini iptal edip eve dönmek üzere olduklarını ve sabah daha iyi olursa tekrar yola çıkacaklarını söylemiş ama bu arada üstünde çalıştığı dosyalardan biri aklına takılmış. Sekreterinden dosyayı sabah ona getirmesini istemiş. Tekrar yola çıkabilirlerse, gidecekleri yerde çalışmaya devam etmeyi düşünüyormuş.”

“Anladım,” dedim.

"Kadın bu sabah saat dokuz gibi dosyayı bırakmak için gelmiş, kapıyı çalmış ama yanıt alamamış. Relki uyuyakalmışlardır diye birkaç kere daha denemiş. Cep telefonundan evi aramış ve ev telefonunun çaldığını duymuş ama kimse açmayınca bir tuhaflık olduğunu anlamış."

Hepimiz onu dinliyorduk.

"Kapının yanındaki pencereden içeri bakmış." Kapının yanındaki dikey pencereleri göstermek için evi işaret etti. "Bay Langley'nin orada yattığını, karısının merdivenlerde olduğunu görünce, 91 l'i aramış."

Ellen, "Zavallı kadın," dedi. "Korkunç bir olay. Böyle bir şeyle karşılaştığınızı düşünsenize."

"Langley dün gece sekreterini aradığında, evden sadece on beş kilometre uzaklıkta olduklarını söylemiş. Yani, buraya onu biraz geçe gelmiş olmalılar. Bunu her kim yaptıysa, ondan sonra gelmiş olmalı ama çok da geç bir saatte gelmemiş. Hepsi hâlâ giyinik. Anne bile pijamah değil. Hasta olduğu için, eve girdikten kısa bir süre sonra yatmış olması gerekirdi. Eşyalarını bile eve sokamamışlar."

"Bu sabah tekrar yola çıkmayı düşünmüşlerse, valizlerini açmamış olabilirler," dedim.

"Doğru, henüz soruşturmanın çok başındayız. Yapacak çok iş var. Forensik ekibi daha yeni geldi."

Derek'e döndü. "Adam çok yakın arkadaşındı, değil mi?" Oğlum evet anlamında başını salladı. "Sana hiçbir şey dedi mi? Oraya gittiğinde onlarla uğraşan birisi olduğunu ima eden bir şey? Babasının herhangi bir konuda endişeli olduğundan, onu tehdit eden birisinden söz etti mi? Üstünde çalıştığı bir dava olabilir." Barry bana baktı. "Bir sürü ceza davasına bakıyordu."

"Evet," dedim. "Daha bu sabah bunlardan biriyle ilgili bir şey okudum. Bir çete savaşı gibi bir şey. Bir genç diğerini dövmüş, öldürmüş ve Langley onu kurtarmış sanırım, değil mi?"

Barry evet anlamında başını salladı. "Doğru. McKindrick olayı."

"Bunu ben de okudum," dedi Ellen. "Çocuk Torn McKindrick sanırım. Ölen çocuk yani. Daha reşit bile değilmiş."

Barry yine başını salladı ama bir şey demeyip geri kalanını Ellen'a bıraktı.

"Başına bir darbe almış ve Albert, yani Bay Langley de jüriyi diğer çocuğun onu kışkırttığına ikna etmiş. Diğerinin ismi neydi?"

"Anthony Colapinto," dedi Barry tereddütle. Herkesin bilmediği bir şeyi zorla söylemiş gibiydi.

"Tamam," dedi Ellen. "Albert jüriyi Anthony Colapinto'nun kendisini savunduğunu ve bu yüzden McKindrick'e bir beyzbol sopasıyla vurduğuna ikna etmiş. Masumdur kararı okunduğunda, çocuğun babası Colin McKindrick salonda yere yığılmış."

"Evet. Ben de oradaydım," dedi Barry.

"Ama sonra ayağa kalkıp Albert'ı tehdit etmemiş miydi?"

Barry yine başını salladı. "Albert Langley'ye, o hergeleyi serbest bıraktırdığı için bunun bedelini ödeteceğini söylemişti."

Kaşlarımın şaşkınlıkla kalktığını hissettim. "Bunu duymamıştım."

Barry Derek'e, "Albert Langley'nin ya da oğlu Adam'ın bundan söz ettiğini duydun mu? Colin McKindrick'in intikam alacağından endişe ettiklerine dair herhangi bir şeyden söz edildi mi?"

"Hayır, dedi Derek dalgın dalgın. "Bu konuda hiçbir şey duymadım. Başı dönüyormuş gibi kesik kesik konuşuyordu. Zaten o kavurucu sıcakta sabahtan beri çim biçmek sıcak çarpması için yeterliydi. Bir de buna Langleylcr'dc olanlar eklenince, Derek'in bayılacakmış gibi görünmesi doğaldı.

Onu kollarının altından tuttum. Ellen, "Derek? Derek?" dedi.

"Su," dedim Barry'ye. "Kamyonetteki buz kutusunda var."

Barry'nin aklına başka bir şey gelmiş olacaktı ki üniformalı bir kadın polise seslendi. "Buraya biraz su getirin!" Kadın derhal, birkaç şişe su bulunan yakınlardaki araçlardan birine fırladı. Derek'i en yakındaki Promise Falls polis arabasına götürüp kapısına yasladım. Kadın polis koşarak gelirken şişenin kapağını açtı ve bana uzattı. Ilıktı ama yine de temiz suydu. Şişeyi Derek'in dudaklarına götürüp eğdim. Birkaç yudum alıp yavaşça nefes alıp verdi.

"Onu serin bir yere, içeri götürelim," dedi Ellen. Evimiz yüz metre ilerdeydi. Kadın polis onu arabayla götürmeyi teklif etti. "Onunla birlikte eve dönerim," dedi Ellen bana. Dedektif Duckworth'le kalırsam, geceleyin neler olduğuna dair bir şeyler daha öğrenebileceğimi düşünmüş olmalıydı.

"Şoka girmiş gibi," dedi Barry araba evimize doğru giderken.

"Sen şoka girmez miydin?" dedim. "En yakın arkadaşın ailesinin geri kalanıyla birlikte öldürülüyor."

Bana hak verir gibi başını ağır ağır salladı.

"Senin teorin nedir?" diye sordum. "Sence bu olay Albert'ın üstünde çalıştığı davayla mı ilgili? Evden bir şey çalınmış mı? Ev dağınık mı?"

Barry düşünceli görünüyordu. "Bu olayın neden meydana

geldiğini bilmiyorum, Jim. Çok konuşulacağı kesin. Buralarda hiç toplu cinayet işlendiğini hatırlamıyorum. Son zamanlarda, birer kişinin öldürüldüğü olaylar oldu ama bu tür bir şey...” Durup tekrar otoyola baktı. Posta kutumuza bakıyor gibiydi.

Orada üstünde Cutter yazan tek bir posta kutusu vardı. Önceki kış, bir kar arabası onu yıkınca yerine yenisini koymuştum. Langleyler postalarım şehirdeki bir posta kutusundan alıyorlardı. Albert posta kutusunun otoyol üzerinde olmasından ve oradan geçen herkesin görmesinden hoşlanmamıştı.

“Nereye bakıyorsun?” diye sordum.

“Ha?” dedi bir rüyadan uyanır gibi. “Hiçbir şeye.”

DÖRT

Barry'ye başka bir şey sormaya fırsat bulamadan, bize doğru yaklaşmakta olan bir araba gördük. Kocaman siyah bir arabaydı ve yolun sonuna doğru yavaşlamaya başlamıştı. Barry gözlerini devirdi. "Hah, artık hepimiz rahat edebiliriz. Koca adam geldi."

Araba, camları karartılmış bir Mercury Grand Marquis'ydi. Arabayı sadece profilden görüyordum ama plakasında 'PF 1' yazdığını biliyordum. Oradaki diğer polis arabaları yüzünden ilerleyecek yer kalmadığı için, Mercury'nin şoförü tepesine ışıldakları koyup bir trafik şeridini kapatmaya karar verdi.

Barry ve ben yan yana durmuş önemli adamın gelişini beklemeye başladık. Barry bana, "Neden yaptığını anlatsana," dedi.

"Pardon?" Hâlâ Langleyler'den söz ettiğini düşündüğümden, sorusuna hazırlıksız yakalanmıştım.

"Neden burnunun ortasına bir yumruk attın? Bana aynı soruyu kaç kez sorduracaksın?"

"Söylentiden ibaret, Barry."

"Promise Falls'da çalışan bütün devlet memurları ya da şehirdeki herkes belediye başkanına yumruk attığını biliyor. O olay, bir şehir efsanesine dönüştü."

"Duyduğun her şeye inanma."

"Eh, bu inanmayı seçtiğim öykülerden," dedi Barry. "Bu ve

Elvis'in şehrin kuzeyinde bir restoranda eli çabuk bir aşçı olarak çalıştığını duyduğum öykü." Şoförün Grand Marquis'den inişini izledi. Uzun boylu, ince yapılı, otuzlarının sonlarında ve önleri kısa, arkası yakasına aslan yelesi gibi yayılmış san saçları olan bir adamdı. "Yani, belediye başkanı bir konsey toplantısına portakal kadar olmuş bir burunla gidiyor ve bunun ardından bil bakalım kim artık onun yanında çalışmıyor? Düşünsene, işleri berbat etmeseydin hâlâ Lance'le çalışıyor olabilirdin."

"Ben sonrasından memnunum," dedim.

Şoför elini arabanın arka kapısına götürdü.

"Duyduğuma göre, belediye başkanmm o lanet suratına bir yumruk attıktan sonra, ondan bir referans mektubu istemişsin, o da vermiş," dedi Barry. "Sanırım kendi işini kurmaya karar vermeden önceydi. Neyse, bu olay bana onun hakkında çok önemli bir şey bildiğini anlatıyor. Yani, adam dava bile açmadı ve intikamcı bir hergele varsa, o da Randall Finley'dir."

Tam o sırada, arabanın kapısı açıldı ve Belediye Başkanı Finley indi. Ufak tefek, Napolyon kompleksine örnek oluşturacak tipte bir adamdı. Bir altmış değil de iki metreymiş gibi yürürdü. O da ceketini arabada bıraktı ve sıcak kaldırımda doğrulurken pantolonunu silkeleyip Oakleys gözlüğünün ardından suç mahalline baktı.

"Dedektif Duckworth!" diye Barry'ye seslendi.

"Haydi, bana nasıl süklüm püklüm yürüdüğünü göster," dedim.

Ama Barry ona doğru telaşsız adımlarla ve koşmamaya çalışarak yürüdü. Belediye başkanı onu her yanma çağırdığında derhal gittiği halde, benim öyle olduğunu düşünmemi istemiyormuş gibiydi.

Barry başkana yaklaşırken, bir kumaş pantolon ve birkaç yüz dolara patlamış gibi gözüken mavi renkli bir tişört giymiş olan şoförü bana doğru geldi.

"Cutter," dedi. "Eski dostum Cutter."

"Lance," dedim. 'Lance' isminin yakışabileceği birisi varsa, o da Lance Garrick'ti.

"Bugün burası çok telaşlı," dedi sırıtarak.

"Komşularım bir cinayete kurban gitti," dedim. "Oğlum en yakın arkadaşını kaybetti."

Omuzlarını silkti. "Kötü şeyler her zaman olur. Özellikle senin yakınlarında."

Buna bir yanıt vermeye gerek görmedim. Benim bıraktığım işi devralmış bir adamla sohbet etmenin, kötü başlamış bir günü iyi hale getireceğini sanmıyordum.

"Belediye başkanını aradılar," dedi Lance toparlanarak. "Langley hakkında. Gelip neler olduğunu görmek istedi. Onu çok iyi tanıyordu, bunu biliyor muydun?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Eee?" dedi Lance kamyonetime bakıp hafifçe gülerek. "Çim biçme işi nasıl gidiyor?"

"İyi," dedim.

"İnanılmaz bir adamsın, Cutter. Bunun gibi iyi bir işi bırakıp çim biçiyorsun. Senin işini çocukken yapardım. Sokağımda birkaç ev vardı." Sözüm ona şaşırmış gibi bir ifadeyle başını saldı. "Tabii, benim işe götürebileceğim ufak bir traktörüm yoktu. Eğlenceli olmalı. Ama bir traktör alabilseydim bile büyüdüğümde yapmayı hayal edeceğim bir iş olmazdı bu. Thackeray'de bununla ilgili olarak alabileceğin bir kurs, diploma falan var mı? Yabani Ot Yeme 101 mesela? Hey, işi büyütmeyi düşündün mü hiç? Belki gazete talan dağıtırsın."

“Sen kesinlikle doğru kararı vermişsin, Lance,” dedim. “Ne zaman istersen, Promise Falls belediye başkanınm kıçını silebiliyorsun. Sana gıpta ediyorum.”

Bunu komik bulmuş gibi güldü. “Kovulan kişi ben olsaydım, kovulduğum işi ben de kötülerdim.” Lance kovulduğumu düşünüyorsa, bunu düzeltmeyecektim.

Barry belediye başkanıyla konuşmasını bitirip yanımıza doğru gelmeye başlamıştı. “Seninle konuşmak istiyor,” dedi bana.

“O zaman kendisi sorsun. Ne zamandan beri onun mesajlarını iletiyorsun?”

Barry utanmış gibiydi ama Randall Finley bana seslenince açıklama yapmaktan kurtuldu. “Hey, Cutter? Bir dakikan var mı?”

Yanma gittim. Ona yaklaştığımda, arabanın motorunun işler vaziyette olduğunu ve sıcak ve nemli havaya egzoz gazı saçtığını gördüm. Motor kapağından da sanki gözlerimi kısıp baksam bir serap görebilirmişim gibi dalga dalga ısı yükseliyordu.

“Lanet şey,” dedi.

Başımı salladım. “Evet.”

“Barry’ye bu işe dört elle sarılmasını söyledim,” dedi.

“Öyle yapağından eminim.”

“Albert iyi bir adamdı. Bir ara benim için çalışmıştı. Dürüst adamdı. Korkunç bir şey.”

“Evet.”

“Yanı başımda böyle bir şey olsa, cidden korkardım," dedi. Ben bir şey demeyince devam etti. “Bak, bir ara ofise uğra. Gittiğinden beri seni neredeyse hiç görmedim."

“Çok işim vardı.”

“Ellen nasıl?” diye sordu. Onu tanımıyor olsam, bunu

samimiyetle sorduğunu düşünebilirdim. "Hâlâ üniversitede Conrad'in altında mı çalışıyor?" Durdu. "Bir dakika. Bu kulağa hoş gelmedi."

"Randall, senin için yapabileceğim bir şey var mı yoksa aradan geçen zamanı telafi edelim diye mi çağırdın?"

"Sadece burada olanlar için mümkün olan her şeyin yapıldığından emin olmanı istedim. Korkunç bir suç işlendi. Promise Falls'da eşi benzeri yok. Üçlü bir cinayet. Şehrin en tanınmış, saygıdeğer avukatlarından biri öldü."

Geri dönüp Derek'in nasıl olduğuna bakmak istiyordum. Tam arkamı döndüğümde, Randall Finley, "Cutter, bana bundan daha fazla saygı borçlusun," dedi. "Sana bir iyilik yaptım. Bir devlet görevlisine, bir belediye başkanma saldırdın. Hapse girebilirdin. Bunun olmaması için her yöntemi düşündüm."

Tekrar ona dönüp burnunun dibine girene dek yaklaştım ama bunu yapabilmek için eğilmek zorunda kaldım. "Suçlamada bulunmak istiyorsan, geç kaldığını sanmıyorum. Aradan sadece birkaç sene geçti. Eminim ki Barry ifadeni alır."

Belediye Başkanı Finley gülümseyip omzuma vurdu. "Dinle, sadece şaka yapıyordum. İşin aslı, hâlâ benimle çalışıyor olmanı isterdim. Lance de fena değil ama dikiz aynasına fazla bakıyor, saçını düzeltiyor, dişlerinin arasında bir şey olup olmadığını kontrol ediyor. Senden hoşlanmıştım. Her zaman beni kollardın."

"Bu şehirde senin sırtına bir şey saplamak isteyecek çok insan var. İşini yapmamakla suçladığın, belediyeden maaş alan neredeyse herkes ve yakın tarihte bir ev dolusu bekar anne."

Finley elini salladı. "Ha, o mu? Ufak bir yanlış anlaşılma. Sen bana çalışıyor olsaydın, asla o olay olmazdı. İçeri girip kendimi rezil etmeme asla izin vermezdin."

"Lancc yapmaman gereken başka nelere izin veriyor?"

Finley asabi bir ifadeyle güldü. "Hiçbir şey," dedi. "Aslında o kadar da kötü bir adam değil. Sadece bana kötü randevular ayarlamamasına dikkat etmem gerekiyor, anlarsın ya?" Sırıttı.

"Gidip aileme bakacağım," dedim. Sırtımı belediye başkanına dönüp oradan uzaklaştım.

Başkalarının da duyabileceği şekilde arkamdan seslendi. "Tamam, Jim! Neye ihtiyacın olursa haber ver."

Barry'nin yanından geçerken, "Burun olayı?" dedi. "Hiçbir jüri seni suçlu bulmazdı."

***

Ellen Ta Derek'i mutfakta otururken buldum. Derek başını ellerinin arasına almıştı, Ellen da karşısında oturmuştu ve elini tereddütle ona uzatıp dokunmak üzereydi.

"Büyük bir şok olduğunu biliyorum," dedi Ellen alçak sesle, ben içeri girip kapının orada dururken. Derek başını kaldırmadan salladı, ellerini de indirmedi. "Hepimiz şok içindeyiz. Tüm bunların niye olduğunu öğrenene dek hiçbir şey mantıklı gelmeyecek. Ondan sonra da mantıklı gelmeyebilir."

Ellen bana döndü ve çaresizlik içinde baktı. Tezgahta uzun saplı, yarısına kadar beyaz şarap dolu bir kadeh olduğunu gördüm. Ellen kadehe baktığımı fark etti.

Ellerimi oğlumun omuzlarına koydum ve bu sefer onu rahatlatmak için ne diyeceğimi bilemedim. Ellerini yüzündü) çekti, dönüp bana bakmadan beni kendisine çekti. Ellen ise öne eğildi ve Derek ağlamaya devam ederken ikimiz de ona sarıldık.

Polis memurları öğleden sonrasının büyük bir kısmında eve girip çıktılar. Ellen havanın o kadar sıcak olmasına aldırmadan kahve isteyenler için kahve ve soğuk bir şeyler içmek isteyenler için de buzlu çay yaptı. Kimseye şarap ikram etmediğini, kendi şarabını bitirip ev sahibeliği rolüne bürünmeden önce kadehini bulaşık makinesine koyduğunu fark ettim. Barry Duckworth'ün ya da diğer polis memurlarının bizim eve bir şeyi anlatmayı unuttuğumuzu düşündükleri için mi yoksa sadece klimalı bir yerde durmak için mi geldiklerinden emin olamadım.

Derek en sonunda sakinleşip odasına çekildi, ya bilgisayarlarını kurcaladı ya da yüzükoyun yatağında yattı. Önceki gece hiç uyumamış gibi çok yorgun görünüyordu.

Sorgulamaya biraz ara verecekleri belli olunca, Ellen ikimize birer bardak buzlu çay koydu ve arka verandaya geçtik. Orası gölgelikti ve genellikle en azından bir parça esinti olurdu.

Tahta Adirondack sandalyelerimize oturduk ve birkaç dakika boyunca hiç konuşmadık. Ellen çayını yudumlayıp. "Sence o iyi olacak mı?" dedi.

"Eninde sonunda olacak," dedim. "Kaç kişi en yakın arkadaşını öyle kaybeder?"

"Kendimi burada hep çok güvende hissettim," dedi Ellen. "Bir daha asla öyle olmayacak."

Yanıt vermeden önce, Ellen'ın bu son sözleri üzerine biraz

düşündüm. "Langleyler'in evinde olanlar, bizim eskisinden daha az güvende olduğumuz anlamına gelmez," dedim.

Ellen bana baktı. "Nasıl yani?"

"Orada olanların bizimle alakalı olması için bir neden yok."

"Sen neden söz ediyorsun?" dedi. "Olay *şuracıkta* oldu."

"Şunu demek istiyorum. Bu tür olaylar nedensiz meydana gelmez. Bunun nedeni her neyse, bizimle bir ilgisi yok."

"Çatlak bir psikopat insanlara rastgele saldırmıyorsa tabii," dedi Ellen.

"O zaman bile."

Ellen bu yanıtıma aldırış etmeden başını salladı. "Seni anlamıyorum. Bu olayın olabilecek en iyi yanını *falan* mı görmeye çalışıyorsun?"

"Bir dakika beni dinle. Farklı senaryoları düşünelim. Cinayet-intihar gibi mesela."

"Polis bunun bir cinayet-intihar vakası olduğunu söylemedi."

"Biliyorum. Sadece öyle olabilir diyorum. Dediğim gibi olduysa, kimseye belli etmedikleri bir trajedi söz konusu. Evet, çok korkunç bir olay ama bizim güvenliğimize öyle ya da böyle etki etmiyor."

"Tamam," dedi Ellen, pek de ikna olmamış gibi.

"Pekala. Olay bir cinayet-intihar vakası gibi görünmediğinden, sonraki senaryoya geçelim: Langleyler belirli bir neden yüzünden öldürülmüş olabilirler. Belki de sadece Langley o şekilde öldürüldü ve Donna ve Adam bu olaya şahit oldukları için öldürüldüler. Belki de Langley'nin üstünde çalıştığı bir davayla, belki de şu son kurtardığı, diğer çocuğu döverek öldüren çocukla ilgilidir. Barry'nin onun dosyalarını inceleyeceğinden, firmasındaki diğer kişileri sorguya

çekeceğinden ve yaptığı her şeye bakacağından eminim. Langley'nin hapse girmekten kurtaramadığı ve hapse girmesi gerekenleri oraya yollamadığı için ona öfkeli olan herkesi bulmaya çalışacaktır."

"Şunu bir daha söylesene," dedi Ellen.

"Eh, ne demek istediğimi anlamışsındır. Yine de bu olayın belirli bir nedeni olabilir. Yani, bizim kendimiz için endişelenmemize gerek yok."

Ellen'a bakıp bir tepki vermesini bekledim. Bir şey yapmadı ama ikna olmadığı her halinden belliydi. "Sen hep bunu yapıyorsun," dedi. "Endişelenmemem için hep bir neden buluyorsun. Ama bu endişelenecek bir şey. Bir hırsızlık olayı da olabilir. Langleyler'in evini soymak için girmiş birisi onları öldürmüş de olabilir. Burada da, başka bir yerde de o tür bir olay olmayacağını söyleyemezsin."

"Tamam, ne demek istediğini anladım. Diyelim ki bir hırsızlık olayıydı ya da tamamıyla tesadüfi, çılgınca bir işti. Ortalıkta cirit atan bir seri katil olsun. Rastgele Langleyler'in evini seçmiş olsun. Filmlerde bir seri katil endüstrisi olduğu halde, bir ailenin başına bu tür bir olay gelme ihtimali kesinlikle milyonda bir. Muhtemelen, birkaç milyonda bir. Bu tür olasılıkları belirlediğinde, bunun yan komşularının başına gelmesi ihtimali ne kadar olurdu?"

"Senin teorin nedir?" dedi Ellen. "Bizim bir şekilde kurşungeçirmez olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Kendi benzetmesine suratını ekşitti. "Yani, sırf yıldırımın aynı yere iki kere düşmesi gibi bir durum olacağın için mi? Çılgın bir seri katil yan yana olan iki evi hedef alamaz mı?"

Buzlu çayımı yudumladım. "Evet." Aklıma başka bir savunma gelmişti. "Diyelim ki durum tam tersineydi ve Langleyler'in başına iyi bir şey gelmişti. New York eyalet lotosunu

kazandılar diyelim. Onlardan sonra lotoyu kazanacağını mı düşünürdün?"

“En azından, gidip loto oynardım," dedi Ellen. Bir süre dikkatle bana baktıktan sonra, “Bence saçmalıyorsun,” dedi. “Evi hemen satılığa çıkarıp buradan gitmemiz gerek." Sandalyesinden kalkıp içeri girdi.

Açıkçası, ona bunları söylerken ben bile saçmaladığımın farkındaydım.

Daha sonra muhabirlerden birkaç telefon geldi. *Promise Falls Standard"*dan genç bir kadın aradı ve telefona Ellen yanıt verince ondan bir şeyler öğrenmeye çalıştı. Sonra, ben de Albany merkezli *Times Union"*dan ve *Democrat Herald"*dan iki farklı telefona yanıt verdim ama anlatacak bir şeyim olmadığını söyledim. Belediye başkanmm yanında çalışırken öğrendiğim şeylerden biri de, bir gazeteye ifade verdikten sonra insanın hayatının nadiren iyiye gittiğiydi. Ayrıca, günün farklı zamanlarında otoyolda farklı kanallara ait haber minibüsleri gördüm ama polis memurları kimsenin sokağa inmesine izin vermiyordu. Barry’nin kameralar için memnuniyetle sorulan yanıtlayabileceğim düşündüm. Televizyonda olmaya, kendisini akşam haberlerinde görmeye bayılırdı. Sadece önce göbeğini pantolonunun içine sokacağını umdum. İzleyicilerin onun göbeğini görmeye hazır olduklarını düşünmüyordum.

Polis memurları bizi sorgulamadıkları anlarda etrafta dolanıp duruyorlardı. Beyaz renkli tehlikeli madde tulumları içindeki adamlar Langleyler’in evini incelemeyi tamamlamıştı. Diğerleri evin arka bahçesinde dolaşıyor, her ot parçasını teker teker kontrol ediyorlardı. Ön pencereden dışarı bakarken bir ara ormanlık alanda ufak ufak adımlarla ilerlediklerini, ne olduğunu bilemediğim bir şey aradıklarını gör-

düm. Daha sonra, Promise Falls polis teşkilatına ait bir çekici Albert Langley'nin Saab arazi aracını ve Donna Langley'nin Acura'sini çekti.

Akşamüzeri telefon tekrar çalınca ben yanıt verdim.

"Jim."

Tek bir sözcüğe bu kadar çok şey sığdırabilecek çok kişi yoktur: Sadece isminizi söyleyerek bir şekilde otoritesini ve üstünlük hissini size hissettirebilecek biri. Conrad Chase ufak bir çantaya bir kamyon dolusu inek dışkısı dolduruyormuş gibi, tek bir heceye küstahlık, gösteriş ve aşağılama sığdırmıştı. Belki de buna hakkı vardı. Kendisi Thackeray Üniversitesi'nin rektörü olmuş eski bir profesör, tek seferlik çok satanlar listesine girmiş bir romanın yazarı ve bunların üstüne de Ellen Tn patronuydu. Promise Falls'a yerleştiğimizden beri öyle ya da böyle en başından beri hayatımızdaydı ve belki de o ana dek ona tahammül etmenin bir yolunu bulmuş olmalıydım. Ama bazı şeyler benim için o kadar kolay değildi.

"Evet," dedim. "Conrad."

"Jim, Albert'a olanları az önce duydum. Donna'ya ve oğulları Adam'a da. Yüce Tanrım, aklım almıyor."

"Doğru duymuşsun, Conrad."

"Sizler ne durumdasınız? Derek nasıl? O ve Adam arkadaştı, değil mi? Ya Ellen? O ne durumda?"

"Telefona çağırayım."

"Yok, sorun değil. Rahatsız etmek istemem."

Tabii ki istemiyordu.

"Sadece nasıl olduğunu duymak istedim. Illeana ve ben olanlara çok üzüldük. Langleyler için çok trajik bir olay ama onların yanı başında olduğunuz için sizin için de bir şok olmuş olmalı. Bir şeyler duydunuz mu?"

"Hiçbir şey duymadık."

"Hepsi vurulmuş, değil mi?"

"Anladığım kadarıyla öyle."

"Tanrım, üç kişi vurularak öldürülüyor ve hiçbir şey duymadınız mı?"

Bunu sanki suçluymuşuz gibi söylemişti. Ya da belki de sadece benim suçummuş gibi. Bir şey duymuş olsaydım, ilk silah sesini duysaydım belki de o kan gölünü engelleyebilirmişim gibi bir imada bulunuyordu.

"Doğru, hiçbir şey duymadık."

"Polis ne olduğunu biliyor mu?" diye sordu Conrad. "Umarım cinayet-intihar tarzı bir olay değildir."

"Öyle görünmüyor," dedim. "Ama bunun dışında hiçbir şey bilmiyorum."

"Illeana ve ben gelip sizi ziyaret etmek istiyoruz."

"Kesinlikle dört gözle bekleriz."

"Tamam, o zaman," dedi. Saygın bir yazar ve eski bir İngilizce profesörü olarak ironi hakkında bir, iki şey bilmesi gerekirdi ama Conrad alaycılıktan tuhaf bir biçimde bihaber gibiydi.

"Ellen'a aradığını söylerim," deyip telefonu kapattım.

Gece vakti ortalık biraz durulur gibi oldu ama her şeyin normale döndüğünü söylemek biraz zorlama olurdu. Acaba mahallemizde hayat bir daha normal olacak mı diye düşünmeye başlamıştım. Yine de Ellen Ta birlikte akşam yemeği hazırlamayı başardık. Basit bir şeyler hazırladık; salata yapıp ızgarada burger pişirdik. Üçümüz yemek yemek için masaya oturduk. Ama pek konuşan olmadı.

Ellen bana yemekten sonra biraz dinlenmemi, gidip televizyon izlememi ya da gazete okumamı ve kendisinin masayı toplayacağını söyledi. Acaba asıl istediği onu mutfakta yalnız bırakmam mı diye merak ettim. Birkaç dakikalığına çıkıp

kahve yapına bahanesiyle geri döndüm. Ellen'ın önünde durduğu lavaboda neredeyse boşalmış şarap kadehini gördüm. Tam, "Selam," dediğimde, kadehe uzanmak üzereydi.

İrkildi ve dönerken kadehe çarpıp bulaşık dolu sıcak ve sabunlu suya düşürdü.

"Tanrım. Şunu yapma. Özellikle de şimdi."

"İyi misin?"

"İyiyim. Tabii ki iyiyim. Tanrım, hayır, iyi değilim. Kim böyle bir olaydan sonra iyi olabilir ki?"

Uzun saplı kadehi sudan alıp tezgaha koydum. "Diğer tabak çanakların arasında kırılabilir," dedim.

Ellen bana baktı. "Sadece biraz rahatlamaya çalışıyordum."

"Tabii."

"O günlerden biriydi," dedi. "İçki içebileceğim bir gün varsa, o da bugün. En azından, yine sigara içmeye başlamadım."

Evet der gibi başımı sallayıp oturma odasına geri döndüm.

Polis bize, sonraki birkaç gün boyunca saat başı binlerini mahalleye yollayacaklannı söylemişti. Otoyolun orada park halinde siyah beyaz bir araba vardı ve Langleyler'in evi şaka yapmak isteyen biri sanki etrafını tuvalet kağıdıyla - düzgünce ve san renkli kağıtla - çevirmiş gibi polis kordonuyla çevriliydi.

Polisin orada oluşu Ellen'ın yatağa gitmesini kolaylaştırmadı. Birkaç kere evde dolaşıp kapıları ve pencereleri kontrol etti. Benden barakayı kontrol etmemi istedi ve polisin nihayet otoyoldan sokağa getirmeme izin verdiği kamyonetimin yanından dolanıp çim makinelerimi, aletlerimi ve aralarında eski tablolarımın da olduğu malzemelerimle dolu barakayı kontrol ederken, arka kapıda beni bekledi.

"Tamam, sorun yok," diye seslendim eve geri giderken; evimizin etrafının ağaçlarla çevrili olduğunu ve birisi bizi izliyor-

sa, görünmemek için barakaya gizlenmesi gerekmediğini söylemedim. Orada birisinin gizleneceği yerlerin haddi hesabı yoktu.

Yatağa gittiğimizde, Ellen bir süre kitap okudu ama sonra kitabım bir kenara koydu. "Aynı paragrafı okuyup duruyorum," dedi. "Ama ne okuduğuma dair en ufak bir fikrim bile yok."

'Conrad'in kitabını yeniden okuyorsun, değil mi?' gibisinden bir şey söylemek istedim ama dilimi tutmayı başardım. "Şu anda odaklanmak kolay değil sanırım," dedim.

Evet der gibi başını sallayıp kitabı şifonyerindeki lambanın altına koydu ve uzanıp lambayı söndürdü. Örtünün altına biraz daha girdim. İkimiz de bir süre tavana baktık. Ne kadar süre öyle kaldığımızı bilmiyorum çünkü bahçe traktörüne binmiş, giderek dikleşen bir tepeye çıkıyordum; traktörün ön kısmı yerden kalkıp başımın üstüne doğru geldi ve... Ellen beni gece yarısında dürtükleyince, irkilerek uyandım.

"Ne oldu?" dedim. "Duman dedektörü mü?"

"Hayır, o değil!" diye fısıldadı telaşla.

"Ne?" dedim, kalbimin gümbür gümbür atmaya başladığını hissederek.

"Bir ses duydum."

"Ne? Nerede?"

"Bir kapı. Aşağıda bir kapı açıldı."

"Belki de rüya görmüşsündür."

"Hayır. Uyanıktım. Daha uyuyamamıştım."

Örtüyü yana kaydırıp üstümde sadece koyu mavi bir şortla odadan dışarı çıktım.

"Dikkatli ol!" diye fısıldadı Ellen.

"Polisi ara," diye geri fısıldadım. Önceki gece Langley-ler'i ziyaret etmiş olan kişiler bize de geldilerse, vakit kay-

betmeden polisi aramalıydık. Birden o öğleden sonra ona anlattığım teoriler bana son derece acınası geldi. Otoyolun yukarısındaki polis aracına nc olduğunu, hâlâ orada olup olmadığını bilmiyordum ve yatak odamızın kapısının önündeki zifiri karanlıkta görmek imkansızdı.

Derek'in odasının önünden geçerken, kapısının kapalı olduğunu gördüm. Yani, içerideydi ve uyuyordu ama Derek bize tam olarak ne zaman eve girip çıktığını haber vermezdi. Aşağı kata indiğimde, üstümde sadece şort olduğu için değil, elimde bir silah olmadığı için kendimi çıplak gibi hissettim. Evde silah bulundurmuyorduk ama o sırada bir tane olsa çok mutlu olurdum. Bir beyzbol sopası da işimi görürdü ama o da yoktu. En azından, hemen bulabileceğim bir yerde değildi. Bodrum katında kazanın arkasında olabilirdi. Kimseye rastlamadan mutfağa girebilirsem, dökme demir bir tavayı ya da ocağın hemen yanındaki duvarda asılı olan yangın söndürücüsünü alabilirdim. Hiç kimse kafasına o korkunç şeyi yemek istemezdi.

İlk kata vardığımda, Ellen'ın yukarıda telefona telaşla fısıldadığını duyabiliyordum. Oturma odasında, tam karşımda şöminenin yanındaki aletlerin arasında ateş karıştırma demirini gördüm. Bu da olurdu.

Sessizce oraya ilerledim, demir çubuğu yavaşça tutacağından çıkardım. Elimdeki ağırlığı hoşuma gitmişti ve içim rahatlamadıysa bile biraz olsun daha hazırlıklıydım.

Karanlıkta mutfağa girdiğim anda, sürgüye baktım. Dik pozisyonda duruyordu; kapı kilitli değildi. Ellen'ın o kapıyı kilitlemeyi unutmuş olması mümkün değildi. Her yeri bir kere değil, üç kere kontrol etmişti.

Kapıda birisi mi vardı? Yoksa birisi çoktan içeri girip dışarı mı çıkmıştı?

Donakalıp nefesimi tuttum ve kulak kesildim. Bir yerden birisinin mırıldandığını duyabiliyordum ama ses evin içinden gelmiyordu. Dışarıdan, mutfak kapısının önündeki verandadan geliyordu.

O kapıya doğru gidip büyük bir dikkatle kapı kolunu tuttum, sonuna kadar sola çevirdim; kilidin döndüğünden emin olduğum anda kapıyı elimden geldiğince hızlı bir şekilde açtım. Dışarıda her kim varsa, onu ben şaşırtmak istiyordum.

Bunu başarmıştım da.

Önce bir kadın çığlık attı, hemen ardından da bir adam "Tanrım!" diye bağırdı.

Ellen yukarıdan, "Jim! Jim!" diye seslendi.

Kalbim hâlâ gümbür gümbür atarken, arka kapının oradaki ışığı açtım ve aynı anda Derek'le kız arkadaşı Penny Tucker'ı gördüm. O loş ışıkta bile tanıyacak kadar onunla karşılaşmışlığım vardı.

Belli ki barakaya bakan verandanın basamaklarında oturmuş sadece konuşuyorlardı ama ben kapıda belirince, ikisi de ayağa fırlamıştı ve Derek neredeyse dengesini kaybedip düşmek üzere olan Penny'yi tutmuştu.

"Tanrım, baba, ödümüzü kopardın! Kahretsin!" diye bağırdı Derek.

Erkek arkadaşının babasıyla konuşurken küfür kullanmayacak kadar mantıklı davranan Penny nefesini tuttu ve "Bay Cutter, merhaba. Sadece biziz," dedi.

Tam o sırada, otoyoldan gelen siren seslerini duyduk. Yolun sonunda park halinde olan polis arabası da hızla eve doğru geldi, sürücüsü sert bir şekilde frene basınca çakıl taşlı garaj yolunda kayarak durdu.

"Lanet olsun," dedim.

ALTI

Belediye başkanının burnuna yumruk atmamla ilgili şu önemsiz olaya geleyim.

İş bulma danışmanlarının 'kariyer kısıtlayıcı' diye tanımladığı bir olaydı bu. 'Kariyer sonlandıncı' demek daha doğru olurdu ama bunu tekrar yapacak fırsatım olsa farklı bir şey yapar mıydım, bilmiyorum. Gerçi belediye başkanının suratını kan içinde bırakmaktansa, gerçekten de kırmak daha güzel olabilirdi.

Belediye başkanının yanındaki işi altı seneden biraz daha kısa bir süre önce bulmuş ve kendi işimi kurmadan önce dört sene Randall Finley için çalışmıştım. Onun için çalışmak o kadar da kötü bir iş değildi. Aldığım para gayet makuldü. Adamı zil zuma sarhoş olduğu zamanlarda arabanın arka koltuğuna oturtmak dışında, ağır bir iş de sayılmazdı. Ayrıca, Randall Finley'nin koruması olmak bir başkan için çalışmak gibi değildi. Kulağınızda bir telsiz kulaklıkla dolaşmıyor, diğer korumalara "Blowhard harekete geçti," gibi şeyleri fısıldayarak söylemiyordunuz. İyi ki de öyleydi yoksa kendime iki yüz dolarlık bir güneş gözlüğü almam gerekirdi ama ben her zaman güneş gözlüğünü Rite Aid'den alan biri olmuştum.

Evet, Finley kasabadaki çoğu birliği kendisine düşman etmiş, onlarla alay edip tüm üyelerini boş boş oturmakla suçlamıştı. 40.000 nüfusuyla, Promise Falls New York eyaletinin en büyük şehri sayılmazdı ama yine de suyu borulardan

akıtmak, itfaiye departmanını doldurmak ve çöpleri toplamak için yeteri kadar insana ihtiyaç vardı ve Finley öyle ya da böyle herkesin sinirine dokunmayı başarmıştı. Finley'nin kafası ateş alsa, belediye meclisinde üstüne işeyecek de çok insan yoktu ama adam yine de suikast için pek olası bir hedef değildi. Onu arada sırada belediye binasının önünde düzenlenen protestoların arasından geçirip çitlerin diğer tarafına almanız gerekiyordu ama kimse rasathanenin tepesinden bir tüfekle onu vurmaya kalkışmamıştı (bir rasathanemiz olsaydı tabii). Patronumun gitmesi gereken davetlerde sık sık bedavaya yemek yiyordum. Ayrıca, Finley iş için şehre gelen orta karar zenginlerle ve meşhur kişilerle tanışıyordu. Bir keresinde, Promise Falls bir film çekimi için seçildiğinde, Nicole Kidman'a birkaç adım kadar yaklaşmıştım.

Belediye başkanı onun elini sıkmış ve hemen yanı başında olduğum halde beni onunla tanıştırmamıştı. Ne de olsa ben ücretli bir çalışandım. Patronumun gerzeğin teki olduğu çok kısa süre içinde belli olmuştu. Sanırım bunu beni işe aldıktan bir, iki saat sonra arabayla giderken, bir kırmızı ışıkta evsiz bir adam penceresine yaklaşıp ondan bozuk para istediğinde anlamıştım. Finley düğmeye basıp otomatik pencereyi indirdi ve adam bir çeyreklik fırlatmak yerine, "Sana bir tavsiye vereyim, dostum," dedi. "Ucuza al, pahalıya sat."

Bekar anneler evine gidip ön koridordaki paspasa kusması, her zaman çıkardığı olaylardan biraz daha göz alıcıydı ama yine de beceri yelpazesine dahildi. Bunlara rağmen, neden popüler olduğunu anlamak zor değildi. 'Sıradan adam' hal ve tavrına sahipti. Operaya gitmektense, ördek avına çıkmayı tercih ederdi. Bir üniversitenin bulunduğu ve yeteri kadar ukala entelektüeli ve sanatçı tayfası olan bir şehirde Finley'nin pek revaçta olmayacağı düşünülebilirdi ama Pro-

mise Falls'un daimi vatandaşlarının büyük bir kısmı, yani üniversiteyle ilişkili olmayanlar onu kendi adamları gibi görürdü ve ona oy vermek, herkesten daha üstün olduğunu düşünen kampüsteki akademisyenlere günlerini göstermenin bir yoluydu.

Ama Finley politik açıdan üniversite topluluğuna oynayacak kadar da kurnaz bir adamdı. Thackeray Üniversitesi ufak olsa da ülkede oldukça saygın bir yere sahipti. Seneler boyunca, Ellen'ın düzenlediği edebiyat festivalleri Margaret Atwood, Richard Russo ve Dave Eggers gibi kişileri ve binlerce turisti şehre çekmişti ve Finley bu işe bulaşmamak için ortalıkta görünmüyordu. Şehrin ticaretle uğraşan ve Wal-Mart'a rağmen ayakta kalmayı başarmış olan kesimi bu festivale fazlasıyla güveniyordu. Finley hep resmi açılışta boy gösterirdi ve dişe diş mücadele etme konusunda egosuyla Finley'nin egosunu besleyen Thackeray Rektörü Conrad Chase'e kıyasla ikinci adam olmak onu öldürüyor olmalıydı. Chase sekiz sene önce bir kere en çok satanlar listesine girmişti ve eleştirmenler tarafından tek seferlik hit olarak nitelendirilen bir kitap yazıp bunu tekrarlayamamış olduğu halde, kendisini başarılı festival yıldızlarıyla aynı seviyede görürdü. Bir zamanların İngilizce profesörü en çok satanlar listesine bir kere daha girmeyi başaramamakla kalmamış, o zamandan beri halkın beğenisine sunduğu tek bir kitap dahi yazamamıştı.

Conrad'in suratının ortasına hiç yumruk atmamıştım ama içimden senelerdir bunu yapmak geçiyordu.

Tamam, belediye başkanına geri döneyim.

O gün benden onu Promise Falls'un kuzeyindeki Holiday Inn oteline bırakmamı istemişti. Orası şehir merkezinden epey uzak olduğu için gözden ırak bir yerdi ama Vegas kadar

da uzakta sayılmazdı. O yüzden o gün Promise Falls Holiday Inn'de olanlar tam olarak orada kalmamıştı.

Belediye başkanının bu gezilerinde ona çok soru sormamayı daha işin başında öğrenmiştim. Birçok sorunun yanıtını zaten sormadan biliyordum. Finley idari asistanıyla buluşacaktı. Günlük programının bir kopyasını her seferinde alırdım ve arka koltukta cep telefonuyla kimlerle görüştüğünü de bilirdim. Ama programında gözükmeyen toplantıları da olurdu ve o günkü de bunlardan biriydi.

Programda olmayan bu toplantıları yedek şoförü ve ayak işlerine bakan daimi adamı Lance Garrick'in ayarlıyor olması kuvvetle muhtemeldi. Lance, Promise Falls'da normal saatler sonrasında kumar oynamak, bütün dükkanlar kapandıktan sonra içki içmek, Saratoga'da bir atla ilgili bilgi edinmek, hatta bir kız istediğinizde başvurmanız gereken kişi olarak bilinirdi.

Kumar, içki ya da fahişeler ilgimi çekmezdi ve belediye başkanının Lance'le olan ilişkisinin uygunsuz olduğunu, günün birinde başına dert açacağını düşünürdüm. Ama ben sadece şoförüydüm, politik danışmanı değil. Adam ne halt isterse yapabilirdi.

Finley bir konsey toplantısından sonra Holiday Inn'e gitmek istediğini söylediğinde, hiçbir şey demedim ama programında bir otel toplantısı olmadığını görebiliyordum. Marquis marka arabayı çalıştırıp oraya doğru yola çıktım.

Belediye Başkanı Finley son derece neşeliydi. "Eee, Cutter," dedi. "Ressamlığa soyunduğunu duydum."

Dikiz aynasına baktım. "Bunu nereden duydunuz?"

"Etraftan. Doğru mu?"

"Resim yapıyorum," dedim.

"Ne yapıyorsun?"

"Daha çok manzara. Vahşi doğa resimleri."

"Ha, anladım. Demek *o* tür şeyler yapıyorsun," dedi. "Ben de mutfağımı boyarsın diye düşünmüştüm. Sana şunu sorayım. Kenarları iyi boyayabiliyor musun? Duvarın rengi tavanınkine karışınca hiç hoşuma gitmiyor." Güldü. "Ama ciddi, bir ressamsan ne diye beni oradan oraya taşıyorsun?"

"Her ressam sevdiği işten para kazanamaz," dedim. "İnsanın yetenekli olup olmadığını anlayıp kabullendiği bir nokta vardır."

Ona özel hayatımı anlatmaya hiç niyetim yoktu ve bu konuşma kendimle ilgili olarak en çok şey söylediğim andı. Finley de bunu fark etmiş olmalıydı çünkü hemen yanıt verdi. "Anladım," dedi. "Ama mutfağımı boyayıp biraz fazladan para kazanmak istersen, teklifim geçerli."

Dikiz aynasından doğrudan ona baktım. "Tabii," dedim.

Holiday Inn'e varmadan önce, Randall Finley benden arkadaki otoparka girmemi istedi. Siyah Mercury'nin ön tarafta herkes tarafından görülmesini istemiyordu. Bu da bana ne tür bir toplantı planladığına dair bir ipucu verdi.

Tamam, dedim.

"Bugün Lance'le konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Siz ikiniz pek anlaşamıyorsunuz," dedi. Bu, bir soru değildi. Bu yüzden yanıt vermedim. "Ondan birkaç şey öğrenebilirsin, biliyorsun değil mi? Harika bağlantıları var. Çok insan tanıyor. Neye ihtiyacın olsa, hemen bulabiliyor."

"İhtiyaç duyduğum hiçbir şeye sahip değil," dedim sinyal verirken.

"Bunun ihtiyaçla hiçbir ilgisi yok. Sadece isteklerle ilgili."

Saat on olmuştu ve yorucu bir gün geçirmiştim. Ellen uyu-

madan önce eve gidip onu görmeyi istiyordum. Belediye başkanına beklememi mi, yoksa bir süre arabayla dolaşıp mesela bir saate kadar onu almamı mı istediğini sordum.

Finley saatine batı. "Kırk beş dakika sonra gel," dedi. Sonra, tereddütle, "Gelip beni alacaksan, Bayan Finley'nin otoparka falan girdiğini görürsen 143 numaralı odada toplantıdayım," dedi. "Kapıyı tıklattıktan sonra biraz beklemen gerekebilir. Hatta en iyisi, beni cepten ara."

"Tamam."

Finley'nin ne işler çevireceğini anlamak için Hercule Poirot olmak gerekmiyordu. İlişkisi olduğu birisiyle mi yoksa saat başına ya da kırk beş dakika için para ödediği birisiyle mi buluşacağını bilmiyordum. Buluşacağı kadının belediyede görevli olmaması büyük bir ihtimaldi. Belediye başkanı cinsel taciz davaları konusunda dikkatli davranıyordu. Belki de belediyeyle bir anlaşma yapmaya çalışan birisiydi. Ya da bir anlaşma yapmak isteyen birisi adına çalışan birisi. Bu danışmanlık şirketlerinin bazılarının multimilyon dolarlık bir anlaşma için yapmayacağı şey yoktu. Belediye başkanmınsa karşılığında kabul etmeyeceği çok az şey vardı.

Dunkin Donuts'ta kafeinsiz bir kahve içmek için otoyola çıkıp bir buçuk kilometrelik mesafeyi aştım, sonra geri dönüp Holiday Inn'in arkasındaki bir çöp bidonunun oraya park ettim.

Yaklaşık olarak yarım saat sonra telefonum çaldı. Ellen ne zaman eve geleceğimi sormak için arıyor olabilir diye düşündüm. Onunla konuşmak istiyordum ama bir yandan da onun aramadığını umuyordum. Patronum otelde keyif çatarken onu dışarıda beklemekten gurur duymuyordum ve bu konuda Ellen'la konuşmak istemiyordum.

Ekrandaki numaraya bakınca, Beyefendi'nin aradığını gördüm. "Efendim?" dedim.

"Çabuk buraya gel! Yaralandım!"

"Ne oldu?"

"Hemen gel! Kanamam var."

İlk yardım görevlisi olmadığım için, "Bir ambulans çağırayım mı?" diye sordum.

"Tanrım, hayır, hemen buraya gel dedim!"

Otelin önüne gidip arabayı ana kapıların önündeki alana bıraktım ve içeri koştum. Finley 143 numaralı odada olduğunu söylediği için ilk kata çıkmam gerekiyordu. Resepsiyonun arkasında bir koridor bulup 143 numaraya kadar koştum.

Koridorda birkaç adım ötemde bir duvara yaslanmış bir kız duruyordu. Ergenlik döneminin ortalarında ya da sonlarında olmalıydı. Dalgalı sarı saçları, minicik bir burnu ve bir çift gamzesini gizlemeyen ağır bir allık sürmüş bir kızdı. Askısız bir bluz, bir mini etek ve topuklu ayakkabılar giymişti. Ben kapıyı çalarken, bana şöyle bir baktı.

"İçeride birisi var," dedi.

"O yüzden kapıyı çalıyorum," dedim.

"O, şu anda meşgul," dedi kız. "Ama ben boştayım. İsmim Linda."

Odadan biraz boğuk olsa da tanıdık bir ses geldi. "Kim o?" dedi Belediye Başkanı Finley.

"Benim," dedim.

Belediye başkanı beni içeri alıp kendisi dışarıdan gözükmeyecek kadar kapıyı araladı. Odaya girdiğimde, üstünde sadece puantiyeli bir bokser olduğunu ve ön tarafının kan içinde kaldığını gördüm.

"Burada ne..."

"Benim suçum değildi." Bunu söyleyen bir başka genç kızdı.

Kız yatağın ucunda yerde oturuyordu. Televizyon ve ma-

sası yanına devrilmişti. Mini etekli, beli açık bir kazak giymiş, omuzlarına kadar uzanan düz siyah saçları olan bir kızdı. Bacakları incecik ve biraz eğriydi. Yerinde olduğunu hissetmek istermiş gibi çenesini oynatıp duruyordu.

"Galiba bir dişimi kırdın, lanet olası," dedi Randall Finley'ye.

"Hak ettin," dedi Finley. "Oramı ısırman gerekmiyordu biliyorsun."

"Sıçradın," dedi kız burnunu çekip. "Kazara oldu."

"Lance'i de aradım," dedi Finley bana. "Buraya geliyor."

"Harika. Durun tahmin edeyim. Bu işi zaten o ayarlamıştı."

Belediye başkanı bir şey demedi. Bakışlarımı tekrar kıza çevirdim. İçeri girdiğim andan itibaren ne kadar küçük olduğu dikkatimi çekmişti.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum.

Kız hâlâ çenesini ovuşturuyor, benimle konuşmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Sana bir soru sordum."

"On dokuz," dedi ters ters. Neredeyse gülecektim. Masanın yanındaki şifonyerde duran çantayı görünce hemen kaptım.

"Hey!" diye bağırdı kız. "Çanta benim!"

Çantanın fermuarını açıp karıştırmaya başladım. Rujlar, başka makyaj malzemeleri, altı tane prezervatif, bir cep telefonu, tel spiralli ufak bir not defteri ve bir cüzdan vardı.

"Cutter, Tanrı aşkına," dedi belediye başkanı, tek eliyle kızı işaret edip diğer eliyle apış arasını tutarak. "Onu bırak şimdi. Bana bir doktor bulman gerek."

Kız çantasını geri almaya çalıştı ama ondan kaçırdım. Cüzdanında bir ehliyet olup olmadığına baktım. İçinde sadece bir sosyal güvenlik kartı ve bir lise kimliği bulunca, he-

nüz araba sürecek yaşta olmadığını düşündüm. Kimliklerdeki ismi Sherry Underwood 'du.

"Sherry, bu kimliklere göre," dedim ismini vurgulayarak, "On beş yaşındasın."

O zamanlar Derek'in olduğu yaştaydı.

"Eee, n'olmuş?" dedi Sherry Underwood.

Bu arada, belediye başkanı odanın arka tarafına gitmiş, şortunun ön kısmına tuvalet kağıtları sokuşturmaya başlamıştı. Bana telefon açtığı sıradaki kadar panik içinde değildi. O yüzden, bir tarafının kopmasından çok yüzeysel bir yara aldığını anladım.

Finley banyodan çıkarken, ona baktım. "Bunu biliyor muydunuz?" diye sordum.

"Neyi?"

"On beş yaşında olduğunu."

Şaşırmış gibi yaptı. "Lanet olsun, hayır. Bana yirmi iki yaşında olduğunu söylemişti."

Hiç kimse o kıza bakıp da yirmi iki yaşında olduğuna inanmazdı. "Hillary Clinton olduğunu söyleseydi, buna da inanacak miydin, Randy?"

"Randy mi? " dedi, öfkeyle bana bakarak. "Ne zamandan beri bana Randy diyorsun?"

"Randy değil de Zatıaliniz mi deseydim?"

"Tanrım, yoksa bir papaz mısın?" dedi kız korkuyla.

Finley hiçbir şey demedi. Çoktan bir gaf yapıp da belediye başkanı olduğunu söylemediyse, kızın bir papaz olduğunu düşünmesi daha iyiydi.

Sherry'nin cüzdanını ve çantasını ona geri vermeden, "İyi misin?" diye sordum.

"Bana tekme attı," dedi kız. "Tam suratımın ortasına."

"Nasıl oldu bu?"

"Yatakta sırt üstü yatıyordu vc birden..."

"Beni dişledi," dedi belediye başkanı.

"Kes sesini," dedim.

Finley bir şey demek için ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

"Birden irkildi sanırım," dedim kıza. "Sonra?"

"Aletini ağzımdan çıkardı ve geriye kaydım. O da bacağını kaldırıp suratımın ortasına bir tekme attı. "Finley'ye baktı. "Aynen böyle yaptın, seni sersem."

"Sherry," dedim. "Hemen bir hastaneye gidip bir doktora görünmelisin."

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı Finley. Kana bulanmış kağıtların bir kısmını çöpe attı. "Burada tıbbi yardım gereken kişi benim. Onun bir hastaneye gitmesi gerekip gerekmediğini sorarak ne halt ediyorsun?"

Ona en iyi bakışımı fırlattım. "İstersen seni hemen acile götürebilirim ama önce *Standard'&* telefon açmam gerek."

Belediye başkanı şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. İhtiyacı olan tek şey, basının oraya gelip ışınlan penisi hakkında sorular sormasıydı. Bir şeyler homurdanıp tekrar banyoya gitti.

Sherry Underwood'a döndüm. "Ne dersin?"

Kız ayağa kalkıyordu. "Ayakkabılarım," dedi. "Ayakkabılarımı bulmam gerek."

Yüksek topuklu bir çift sandalet, yarısına kadar yatağın altında girmiş duruyordu.

"Şurada," dedim işaret ederek. Sherry ayakkabılarını giydi, bir amatör gibi ayakta sallandı. Bunlara alışması için birkaç sene daha giymesi gerekiyordu.

"İyiyim sanırım," dedi.

"Ailen var mı?" diye sordum.

"Pek sayılmaz."

“Nasıl yani?"

“Öldüler," dedi. “Ölü sayılırlar."

“Sana kim bakıyor?"

“Linda."

“Linda kim?" Sonra aklıma koridordaki kız geldi.

“Arkadaşım. Birbirimize bakarız."

“Sherry, sen daha bir çocuksun. Bu şekilde yaşayamazsın. Sana yardım edebilecek insanlar, kurumlar, başka kişiler var.”

“İyiyim,” dedi ısrarla.

“Hayır, iyi değilsin." Çantasına tekrar bakıp not defterini çıkardım. Sayfalan karıştırdım. Yarı günlük, yarı adres defteri, yan muhasebe defteri gibi bir şeydi. Bir sayfada bir tarihin altında bir sütun rakam vardı. O gün kazandığı miktar olmalıydı. Bir diğer sayfada isimlerin ya da J, Ed, P ve LR gibi baş harflerin yanında telefon numaraları yazılıydı. Şöyle bir baktığımda, Randy’nin numarasını bunlann arasında görmedim. Birkaç sayfalık alışveriş listesini, plaka numaralannı ve ‘Willows’ denen bir şeyin telefon numarasını geçtim ve en sonunda boş bir sayfaya geldim.

“Özel şeyler var,” dedi Sherry.

Ceketimin cebinden bir kalem çıkarıp, ‘Jim Cutter,’ yazdım ve telefon numaramı da ekledim.

“Bir sorunun olursa, beni ara, tamam mı? Bu gece olanları anlatmaya karar verirsen, şahide ihtiyacın olacak.” Sherry’nin polise gidip şikayetçi olacağını sanmıyordum ama hiç belli olmazdı.

Defteri ve cüzdanıyla çantasını ona geri verdiğimde, buna bakmadı bile. “Tamam, neyse,” dedi.

“Aklını başına toparlaman gerek,” dedim. “Sen daha çocuksun. Tanrım, bu şekilde tek başına yaşayamayacak kadar küçüksün. Bu işi ne zamandır yapıyorsun? Hâlâ bir şansın

varken bırak.” Bana bakmıyordu. “Beni dinliyor musun? Aklını başına getirecekse, çenene tekme yemenin başına gelebilecek en iyi şey olduğunu söyleyebilirim.”

Omuzlarını silkti.

Odanın kapısına doğru yürümeye başladığında, belediye başkanı banyodan çıkıp, “Bir şey unutmadın mı, tatlım?” dedi.

Kız başını yana eğip ona baktı. “Ne?”

“Param,” dedi Finley. “Geri istiyorum. Kuduz iğnesi olmam gerekebilir.”

Sherry ona orta parmağını gösterdi. Bu hareketi Finley’yi o kadar öfkelendirdi ki halı döşeli odada aleti incinmiş orta yaşlı bir adama göre hızla ilerledi. Kızı dirseğinden yakalayıp onu bağırtacak kadar sıkı tuttu. Kız kolunu ondan kurtarmaya çalışırken, çantası omzundan koluna kaydı.

“Hey,” dedim.

“Paramın hepsini hemen geri istiyorum.” Finley kızın dirseğini bırakmıyordu ve onu sarsmaya başlamıştı.

“Randy,” dedim ikinci kere. Biraz daha saygısızlık edersem, öfkesini bana yöneltir ve onu bırakır diye düşündüm.

Ama öyle olmadı. Serbest eliyle kızın boynuna uzandı, îşte, o zaman harekete geçtim.

Yumruğumu sıktım ve burnunun ortasına indirdim.

Finley kızı bırakıp bağırdı ve iki elini hızla yüzüne götürüp burnunu örttü.

“Tanrım!” diye bağırdı, parmaklarının arasından kanlar akarken. “Burnum! Lanet olasıca, burnumu kırdın!"

Ama kırmamıştım. Sadece kanatmıştım. O anda, burnu kırık olsa da olmasa da ertesi gün yeni bir iş aramak zorunda kalacağımı biliyordum. Belediye başkanı biraz daha tuvalet

kağıdı almak için tekrar banyoya giderken, o güne dek en iyi para kazandığım iş aklıma geldi. Bunun bir tuvale resim yapmakla da ilgisi yoktu.

On sekiz yaşımda Albany'deki bir peyzaj firması için bütün yaz çim biçtiğim iş olmalıydı bu. Çok hoşuma gitmişti çünkü yaptığım şeyin sonuçlarını görebileceğim bir işti. Bir evin ön bahçesiyle uğraştığınızda, çim biçicisiyle her gidip geldiğinizde ne kadar ilerlediğinizi, daha ne kadar işiniz olduğunu görebiliyordunuz. Lawn-Boy makinesini iterken ve bahçenin yarıçapının her seferinde daraldığını izlerken, insanın iş bitirme memnuniyeti de giderek artıyordu. Kaç tane iş insana bunu hissettirebilirdi ki?

Bu işi yirmi seneyi aşkın bir süre önce yapmıştım ve o memnuniyet hissini o zamandan beri yaşamamıştım. Bir sosyal hizmetli olarak insanların refah durumunu teftiş ettiğim zaman kesinlikle öyle hissetmemiştim. O işi yaparken, her gün kendimi berbat hissediyordum. Büyük bir güvenlik şirketi için çalıştığım zaman da çok farklı değildi. Elimde zaten bir kamyonetim vardı. Bir treyler, ikinci el bir bahçe traktörü ve birkaç çim biçme makinesi alırsam kendi işimi kurabilirdim. Çalışması için birkaç çocuk işe alırdım, belki Derek de yazları yardım ederdi. Çalışma saatleri iyiydi, hatta kilo bile verebilirdim.

Ellen'ın buna ne tepki vereceğinden emin değildim ama sorun çıkarmayacağını tahmin ediyordum. Hâlâ hayallerinin peşinden gitmiyorsun ama yaptığın işten daha kötü değil bu, derdi.

Tüm bunlar birkaç saniye içinde aklımdan geçenlerdi. Sonra, belediye başkanı banyoda burnuyla ilgilenirken gerçeklere geri döndüm. Sherry'ye, "Git buradan," dedim.

Kız sessizce çıkıp gitti. “Tanrım,” dediğini duydum Linda’nın. Sherry’nin yüzünü görmüş olmalıydı. “Ne oldu böyle?”

Belediye başkanı banyodan çıktığında, elini yakaladım ve arabanın anahtarlarını verdim. “Virajlara dikkat et,” dedim. “Bu civardaki virajlar keskindir.”

Lobide Lance’le karşılaştım.

“Ne oldu?” diye sordu nefes nefese. “Neler oluyor?”

“O, içeride. Ona bandaj yapmanı isterse, önce zam iste.”

“Neler oluyor?”

Açıklama yapacak halim kalmamıştı. Ellen’a telefon açıp beni oradan almasını istedim.

YEDÎ

Normal bir pazar günü olsaydı, geç kalkardık.

Haftanın o tek günü, geç kalkmak beni suçlu hissettirmezdi. Babam tarafından içime işlenmiş sorumluluk duygusu olmasaydı, sanırım çoğu zaman öğleye kadar uyumak hoşuma giderdi ama genellikle altıdan önce kalkar, yapmam gereken işleri düşünmeye başlardım. Sadece işle ilgili olanları değil, evde yapmam gereken şeyleri de düşünürdüm. Çimleri biçilecek müşteriler yoksa bile, takılacak yeni bir tel kapı, açılacak borular ya da tamir edilmesi gereken bozuk bir çim biçme makinesi mutlaka olurdu.

Ama pazarları değil.

Giyinip de gideceğim bir kilise kesinlikle yoktu. Organize dinlerin pek meraklısı değildim. Ellen'ın ailesi onu bir presbiteryen olarak yetiştirmişti ama ergenlik yıllarının sonlarına doğru artık bundan usanmış ve kiliseye gitmekten vazgeçmişti. Ben de presbiteryen olmaktan vazgeçmenin neden o kadar önemli olduğunu asla anlamamıştım. Katoliklikten vazgeçmek gibi bir şey değildi bu. Öte yandan, benim ailem beni düzgün (öyle olduğumu umuyordum) ve sorumlu, belirli bir durumda doğru ve ahlaki olanı anlayan ve bunu yapan birisi olarak yetiştirmekten başka bir şey yapmamıştı.

Ne var ki bu konudaki sicilim her zaman güzel bir örnek oluşturmamıştı. Başkan Finley için o kadar süre çalışmak da bunu doğruluyordu.

Ama Derek için geç kalkmak, standart olarak o günkü akşam yemeğine yetişmek anlamına gelirdi. Ellen ve benim için ise sabah sekizle dokuz arası bir zaman dilimini ifade ederdi... Ancak o pazar, kesinlikle tipik bir pazar değildi. Langleyler'in başına gelenleri öğreneli daha yirmi dört saat bile olmamıştı. Gece yaşadığımız korkunun boş yere olduğunu anladığımız halde, uzun süre uykuya dalamamıştık. Saat altı gibi yatakta yan dönmüş, radyolu saatin dijital ekranına bakarken, Ellen'm da uyanık olduğunu hissetmiştim. Sırt sırta yatıyorduk ve ikimiz de kıpırdamıyorduk ama uyuduğu zamanlardaki gibi derin derin nefes alıp verdiğini duymadığım için, elimi uzatıp hafifçe sırtına dokundum.

"Selam," dedim.

Ellen bir şey demeden bana döndü ve gülümsemeden gözlerimin içine bakıp beni kendisine çekerek bedenini bana yasladı. Ona tahmin ettiği gibi bir yanıt verdiğimde de, beni üstüne çekti. Herhangi bir cinsel tutkudan kaynaklanmayan, konuşma içermeyen bir sevişme haline girdik. Birbirimizi hâlâ hayatta olduğumuza, birbirimize sahip olduğumuza ve en samimi şekilde bağ kurabileceğimize dair ikna etmemiz ve önceden bir uyarı olmaksızın tüm bunların her an sona erebileceğine dair bir farkındalık içine sokmamız gerekiyordu.

Ellen önüme bir tabak Fransız tostu koyarken, pencereden dışarı baktı, "Barry evin yan tarafından buraya doğru geliyor," dedi.

Birkaç saniye sonra, Barry Duckworth verandaya gelmiş, hafifçe arka kapıyı tıklatıyordu. Sabah neredeyse sekizdi ve Ellen ve ben birkaç saattir uyanık olduğumuz halde, kahvaltımızı daha yeni ediyorduk.

Ellen tel kapıyı açarken, yerimden kalkmadım. “Selam Barry,” dedi.

Barry adeta özür diler gibi başını salladı. “Sizi bu kadar erkenden rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“İçeri gel,” dedim.

“Kahve?” diye sordu Ellen.

“Çok sevinirim. Sütsüz.” Barry mutfağa girip tereddütle masaya ve bana doğru yürüdü. Sabah saatin sadece sekizi olduğu halde, beyaz gömleği şişkin kamına yapışmaya başlamıştı bile. Ellen ona bir fincan sütsüz kahve uzatırken, Barry akçaağaç şurubuyla kaplı kahvaltıma baktı.

Ellen bunu fark edince, “Bir dilim Fransız tostu ister miydin, Barry?” dedi.

“Yemesem daha iyi.”

“Hiç sorun değil.”

“Peki, ısrar ediyorsan,” dedi Barry. “Evden çıkmadan önce, sadece minnacık bir kase mısır gevreği ve çilek yedim.”

“Sağlıklı bir kahvaltı gibi,” dedim.

“Maureen kilo vermeme yardımcı olmaya çalışıyor,” dedi. “Ben de evde sağlıklı şeyler yiyip dışarıda başka şeyler yiyorum.

Gülümseyip karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. Barry rahatladı. Ellen’ın iki dilim ekmeği yumurtaya batırıp tavanın altını tekrar açtığını gördüm.

“Nasıl gidiyor?” diye sordum.

Barry elini neredeyse tamamıyla kel olan başında gezdirdi. “Birkaç ipucu peşindeyiz. İngilizler böyle mi diyorlardı?"

“Sanırım.”

“Albert kadar uzun süre avukatlık yapıp da seneler boyunca düşman edinmemiş olmak çok zor. Eminim ki bu tür şeyler yapabilecek bir sürü insan tanıyordu.”

Ellen, “Burada olanları yapabilecek kimseyi tanımıyorum,” dedi.

“Evet, ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Barry. “Benim mesleğimde, insanların her türlü korkunç şey yapabileceğine alışmaya başlıyorsun diyecektim ama Tanrı biliyor ya, buradaki olay gibisini hiç görmedim. Asla bir ailenin tamamıyla yok edildiğini görmedim. Bu şekilde değil. En azından Promise Falls’da daha önce olmadı.”

“Burası Amerika,” dedi Ellen tavaya iki dilim ekmeği koyup. “Bu tür şeyler her yerde olabilir.”

“Son zamanlarda bu olaylara çok şahit olduk,” dedi Barry Duckworth.

İrkilerek “Öyle mi?” dedim.

“Eh, yani bir iki tane oldu. Üç hafta önce, Trenton’da bir olay oldu.” Kasabanın kuzey bölgesindeki barı diyordu. Oralarda pek müşterim yoktu. “Edgar Winsome diye bir adam. Kırk iki yaşında, evli, birkaç çocuğu var, beton işçisi. Göğsünden vuruldu.”

“Tanrım,” dedim. “Bar kavgası mıydı?”

Barry başım salladı. “Olabilir. Ama barın dışına taşan bir şey değildi. Kimse onun birisiyle kavga ettiğini görmemiş. Kimse bir tartışmaya falan girdiğini hatırlamıyor. İçeri girmiş, altı tane bira içmiş, birkaç dostuyla konuşup gitmiş. Onu sonradan barın arka tarafında bulmuşlar. İçerisi o kadar gürültülüymüş ki kimse silah sesini duymamış.”

“Birisini kızdırmış olmalı,” dedim.

Barry hak verir gibi başını salladı. “İyi bir varsayım. Parası çalınmamış. Cüzdanı, parası ve kredi kartları hâlâ üstündeydi.”

“İşte,” dedi Ellen ekmekleri diğer tarafa çevirip.

“Olayı henüz çözemedik,” dedi Barry.

"Bir iki," dedim.

"Ne?" dedi Barry sade kahvesini yudumlayıp.

"Bir iki olay oldu demiştin."

"Evet. Diğerindeki adam elli yaşlarında, soy ismi Knight. Kasabanın yedi kilometre kadar batısındaki 29 no.lu yol üzerinde bir tamir dükkanı var. Adam bir gece dükkanını kapatıyormuş. Herkes çoktan gitmiş ve ışıklar kapalıymış. Birisi gelip onu başından vurmuş. Trenton'daki adam vurulmadan bir hafta önceydi. Bir cuma gecesi vuruldu."

Ellen Fransız tostunu bir tabağa koydu. "Pudra şekeri ve şurup ister misin?"

"Ah, evet, lütfen." Ellen bunları tostun üstüne koydu ve tabağı Barry'nin önüne bıraktı. "Yüce Tanrım, harika görünüyor," dedi Barry.

"Bu olayı neden ben duymadım?" dedim.

Barry yumurtalı ve şuruplu ekmekten aldığı lokmayı ağzına götürürken bana baktı. "Bunu duymamış olmanın benimle bir ilgisi yok." Lokmasının keyfini çıkarıp yuttu ve fincanını alıp biraz daha kahve içti. "Açıkçası, Trenton olayıyla ilgili olarak gazeteler çok az haber yaptılar. Adam bir barın arka tarafından öldürüldü. Ne kadar ilginç bir haber olabilir ki? Tamir dükkanı olan Knight biraz daha fazla ilgi çekti ama o kadar da değil."

"Biz o sırada burada yoktuk, unuttun mu?" dedi Ellen.

Biraz düşündüm. Arabayla Vermont'a gidip feribotla Burlington'a geçmiştik. Evlilik yıldönümümüzü kutlamak üzere birkaç günlüğüne gitmiştik ve Derek'i yalnız bırakmıştık. Aslında, tam olarak yalnız değildi. Ellen'ın kız kardeşi Carol arada sırada uğrayıp ona yemek yapacaktı, geceleri haber vermeden ziyaretine gidecekti. Evde parti vereceği bir tırsat

yaratmak istemiyorduk ve Derek bu yüzden bizden cidden nefret etmişti. “Bunu da listeye eklersin,” demiştim.

“Siz geri gelene kadar, bu olay artık haberlerde çıkmamaya başlamıştı,” dedi Barry. “Ellen, bu cidden harika olmuş. Bunu yememem gerekirdi. Ben de öğle yemeğini atlarım. Bu bana bütün gün yeter.”

Ellen gülümsedi ama zoraki bir ifadeyle gülümsüyor gibiydi. Benim gibi o da Barry’nin neden pazar sabahı o kadar erken saatte geldiğini merak ediyor olmalıydı. Langley cinayetlerini araştırdığını biliyorduk ama sadece dostane bir ziyarette bulunduğunu ya da kahvaltıya geldiğini sanmıyordum. Bir iz peşinde olmalıydı.

“Eee, Barry,” dedim. “Elindeki bu farklı ipuçları nasıl gidiyor?”

Lokmasını yutmaya çalıştı. Ellen’ın tostunu hızla yiyordu. Bu, Ellen’ın en iyi yaptığı şeylerden biriydi. Fincanına bakıp boşaldığını gördü ve Ellen’a, “Yarım fincan daha kahveniz var mı?” dedi.

“Aa, tabii.” Ellen kahve demliğini masaya getirip Barry’nin fincanını tepeleme doldurdu.

“Harika.” Barry ağzının kenarlarına bulaşan şurubu kağıt mendille sildi. “Olayın ne sırada olduğunu tahmin edebiliyoruz. Albert kapıya yanıt verdi ve muhtemelen ilk vurulan o oldu. Hemen ardından karısı ve Adam da kaçmaya çalışırken vurulmuş olmalı.”

Bunları gözlerimin önüne getirince, hiçbir şey diyemedim.

“Çocuk hemen arka kapının orada vurulmuş. Neredeyse kaçmayı başaracakmış. Kapıya varmış olsaydı, muhtemelen buraya doğru koşmaya başlayacaktı. Sonra da peşindekiler doğruca buraya geleceklerdi.”

Ellen bana baktı. Bu tür şeyleri duymaya hiç ihtiyacı yoktu.

"Barry, biz arkadaşız ama buraya öylesine gelmediğini tahmin ediyorum," dedim. "Aklından neler geçiyor?"

Tostunun son lokmasını da ağzına attı ve kahvesiyle yutup yanıt verdi. "Oğlun."

SEKİZ

Ellen mutfakta Barry'yle kaldı, ben de Derek'in odasına çıktım. Kapısını yavaşça açtım ve bir önceki sabahın aksine, derin bir uykuda olduğunu gördüm. Geceleyin Penny'yle saat kaça kadar oturduklarını bilmiyordum. Arka verandanın basamaklarında çılgın bir seri katil değil de, onların olduğunu görünce, polise her şeyin yolunda olduğunu anlatıp özür dilemiş ve Ellen'la tekrar uyumaya çıkmıştık.

Derek'e gidip yatmasını söylemek istemiştim ama Langleyler'in başına gelenler bizim kadar onu da endişelendirmişti. Belki de Derek bundan bizden daha fazla etkilenmişti ve bunu atlatabilmek için kız arkadaşıyla vakit geçirmek istiyorsa, bu konuda sorun çıkaracak değildim.

Yatağının kenarına oturup hafifçe omzuna dokundum. İrkilerek uyandı.

"Ne?" dedi bana dönüp gözlerini açarak.

"Bir şey yok," dedim. "Uyandırdığım için kusura bakma."

Birkaç kere gözlerini kırpıştırdı. "Neler oluyor? Bugün çalışmıyoruz, değil mi?"

"Çalışmıyoruz. Barry Duckworth geldi." Bu ismi hemen tanımayan Derek boş boş bana baktı. "Polis. Olayı soruşturan dedektif. Bizimle dün konuşan kişi. Seninle görüşmek istiyormuş."

Derek yutkunup tekrar gözlerini kırpıştırdı. "Neden benimle konuşmak istiyor? Ben bir şey yapmadım."

"Kimse yaptığım söylemiyor. Sadece bir sürü kişiye bir sürü som sorması gerek. Ama aşağı indiğinde sana açıklar."

"Giyineyim mi?"

"İyi olur. Ama kravat takmana gerek yok."

"Kravat mı?"

"Şaka yapıyorum. Üstüne bir şey geçirip aşağı gel."

Mutfağa geri döndüm ve Derek iki dakika sonra geldi. Üstüne bir New York Islanders tişörtü ve yırtık bir blucin şort giymişti. Siyah saçları hâlâ darmadağındı.

"Selam Derek," dedi Barry.

Derek bir şey demeden başını salladı. Annesi, "Biraz Fransız tostu ister misin?" diye sordu.

"Daha uyanamadım bile, anne."

"Otursana," dedi Barry. Derek bir sandalye çekip oturdu. "Bu sabah nasılsın?"

"Yorgunum."

"Evet, seni bu kadar erken uyandırdığım için özür dilerim ama bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Derek'in ona biraz temkinli bir ifadeyle baktığını düşündüm.

"Langleyler evden çıkmadan kısa bir süre öncesine kadar oradaydın, değil mi?"

Derek yanıtı düşünmesi gerekirmiş gibi ağır ağır başını salladı. Soru bana göre gayet açıktı.

"Saat sekiz gibi miydi?"

Derek yine evet anlamında başını salladı.

"O halde, yola çıktıktan sonra benzin almak için durmamışlarsa, Langleyler'i sağ gören son kişi sensin. Ama olaydan önce evin içini de gören son kişi sensin."

Derek yutkundu. "Öyle sanırım."

"Şimdi, senden bir şey isteyeceğim. Buraya bu yüzden

geldim. Benimle birlikte onların evine gelip sıra dışı bir şey var mı diye göz atmanı istiyorum."

Ellen aniden derin bir nefes aldı. “Ciddi olamazsın. Oğlumuzu o... olayın olduğu eve götürmeyi düşünüyor olamazsın." İçinden, “Seni hergele, Fransız tostumu yedin ve şimdi bunu mu yapıyorsun?" dediğini duyar gibiydim.

Barry özür dilediği halde, gayet pişkin duruyordu. “Derek’in yardımına ihtiyacım var, Ellen. Bu soruşturmanın çok önemli bir parçası. Sıra dışı bir şey olduğunu fark edebilir. Bir şey eksik olabilir. Bir tablo ya da..

“Bir tablo mu?” dedi Ellen. “Onların, birisi bir tabloyu çalmak istediği için mi öldürüldüğünü düşünüyorsun?" Sözüm ona sanatçı olan bana baktı. “Langleyler’in değerli sanat eserleri var mıydı?”

“Bildiğim kadarıyla yok,” dedim.

“Örnek olarak dedim,” dedi Barry, sabırsızlığını belli etmemeye çalışarak. “Evlerinde değerli tablolar olup olmadığını bilmiyorum bile. Ne bileyim, belki de birisi eve girip Bayan Langley’nin mücevherlerini çalmak istemiştir ya da...”

“Derek Donna’nın mücevherlerini nereden bilsin?” dedi Ellen. “Neden onun...”

“Ellen,” dedim.

“Bu konuda bilgisi olduğunu neden düşünüyorsun ki?"

“Yine bir örnek veriyordum,” dedi Barry büyük bir sabırla ama bu sefer zorlanıyormuş gibiydi. “Evde ortalıkta duran şeyler olabilirdi. Bilmediğim şeyler olabilir ama Derek bunların orada olmadığını fark edebilir. Sadece bunu söylemeye çalışıyordum.”

“Ama buna kesinlikle izin vermiyorum," dedi Ellen. “Oraya asla...”

“Tamam, gelirim,” dedi Derek.

“Harika," dedi Barry.

“Hayır, gitmiyorsun,’’ dedi Ellen. “Oraya gitmeyeceksin.’’

“Geliyorum," dedi Derek yine gözlerini Barry’den ayırmadan. “Yapmam gerekiyorsa yaparım."

Ellen ağzını açtı. Yine itiraz edecekti ki Derek, “Sorun değil, anne," dedi. “Adam’ı öldüren kişinin yakalanmasına yardım edebileceksem, bunu yapmak istiyorum."

Barry onunla tokalaşmak için elini uzattı. Derek tereddütle elini uzatıp süklüm püklüm elini sıktı. “Sen iyi bir çocuksun,” dedi Barry. “Önce kahvaltı etmek ister misin? Sorun olmaz. Midene bir şeyler girsin. Bekleyebilirim. Annenin Fransız tostu inanılmaz lezzetli. Ama bilemiyorum, belki de oraya boş bir mideyle gitmek daha iyi olabilir, anlarsın ya? Orayı görmüş birisi olarak bunu tavsiye ederim."

Ellen bana imalı bir ifadeyle bakıp Barry’ye bir şey sormamı istedi. Ne sormamı istediğini tahmin etmeye çalıştım. “Barry, benim de Derek’le gelmemde bir sakınca var mı?"

“Tabii, gelebilirsin. Sorun değil, Jim. Aslında bu çok iyi bir fikir."

Birkaç saniye boyunca kimse bir şey demeyince, Derek “Eee?" dedi.

Ben Barry’yle Derek’in arkasında kapıya doğru ilerlerken, Ellen kolumdan tutup beni durdurdu ve “Özür dilerim," diye fısıldadı. “Oraya gidemem. Bunu yapamam."

“Anlıyorum."

“Onun yanında ol."

Omzuna dokunup dışarı çıktım ve onlara yetişmek için adımlarımı sıklaştırdım.

“Demek yazın babanla birlikte çalışıyorsun?" diyordu Barry.

“Ha, evet," dedi Derek. O şartlar altında bile ha demese

olmazdı diye düşündüm. İnsan bir kere ebeveyn oldu mu her zaman öyle düşünüyordu.

"Bahçe işi yapmak için çok sıeak, değil mi?"

"Evet, insan çok zorlanıyor," dedi Derek. "Hafta başında biraz yağmur yağınca rahatladık ama bu kez de işimizden geri kaldık."

"Anlıyorum," dedi Barry, sanki oğlumun en yakın arkadaşıymış gibi. Neden olduğunu tam anlayamadım ama huzursuz oldum.

Langleyler'in evine yaklaşırken konuşmalar kesildi. Orayı ilk kez görüyormuş gibiydim. Yapısal açıdan bir hafta ya da bir ay öncesinden, sarı renkli polis kordonuyla çevrili olması dışında farklı değildi ama uğursuz bir hali vardı. Bir an için, artık Langley ailesi diye bir şey kalmadığına göre, eve ne olacak diye düşündüm. Akrabalarının gelip evi satması gerekecekti. Üç kişinin katledildiği bir eve alıcı bulmak zorunda kalan bir emlakçı olmayı istemezdim doğrusu.

Eve arka taraftan yaklaşıyorduk ama Barry, "Önden gireceğiz," dedi. "Arka kapının orası hâlâ biraz dağınık."

Oğlum çok sessizdi. Birden, "Bir dakika, onlar hâlâ orada değiller, değil mi?" dedi.

Barry gülümsedi. "Hayır, cesetler götürüldü, Derek."

Derek hemen, tamam der gibi başını salladı. Bunu biliyormuş, sanki şaka kaldıracak durum varmış da espri yapmış gibi davrandı.

Evin ön tarafında Barry'nin sivil arazi aracının yanı sıra, sürücüsünün direksiyonda olduğu bir devriye arabası da vardı. Barry oraya gidip polis memuruyla açık pencereden konuştu ve evi gezmek için içeri gireceğimizi söyledi. Barry ondan izin istemek zorunda değildi ama o gün çok kibar davranıyordu.

"Tamam," dedi ön kapıya doğru bize yol göstererek ilerlerken. "İçeri girelim."

İçeri girerken, "Sakın bir şeye dokunmayın," dedi. Kapıyı bizim için tuttu. "Hatta her ihtimale karşın, ellerinizi cebinize sokun."

Dediği gibi yaptık. Derek benden önce içeri girdi ve hepimiz kapıdan geçtiğimizde, Barry tur rehberimizmiş de tarihi bir evi gezecekmişiz gibi durduk.

O tür bir turda olmadığımızı anlamamız uzun sürmedi.

Hemen önümüzdeki halı ve merdivenlerin dip kısmı kandan neredeyse kapkara olmuştu. Langleyler'in cesetleri götürüldüğü halde, evin leş gibi kokusu bizi alt üst etti. Elimi bir anda cebimden çıkarıp burnumu kapattım.

"Evet, bu konuda kusura bakmayın," dedi Barry, ben elimi tekrar cebime sokarken.

Derek'in ne durumda olduğunu görmek için ona baktım. Ağzından nefes alıp vermeye çalışıyor, etrafa bakınıyordu. Ellerini blucin şortunun ceplerinde sıktığını görebiliyordum.

"Şurası," dedi Barry en yakındaki kan lekesini gösterip. "Albert Langley'nin öldüğü ve cesedinin bulunduğu yer. Sanırım kapıya gitmiş. Bir, iki kişi kapıyı çalmış ve Albert, kapıyı açtıktan kısa bir süre sonra vurulmuş. Sonra, şurada da," dedi bizi kan lekesinin etrafından dolandırıp merdivenlere doğru götürerek, "Donna Langley'nin cesedi bulundu." Orada da ön kapıdaki kadar çok kan vardı. "Gürültüyü duyunca, aşağı inmiş olmalı. Burada vurulmuş."

"Tanrım," dedim. Suratı heykel gibi ifadesiz olan oğluma bir daha baktım. Tereddütle, "Ya Adam?" dedim.

"Koridorun sonunda, arka kapının oradaki yarım kat merdivenlerin dibinde vurulmuş."

Evin içinde birkaç adını daha atmıştık ki Barry suç mahallini daha fazla kirletmeden önce galoş giymemizi istedi. Cebinden üç çift çıkardı ve hepimiz bunları taktık. Tabii, bunu yapabilmek için ellerimizi ceplerimizden çıkarmak zorundaydık. Derek ve ben bunları ayakkabılarımızın üstüne geçirmek için birbirimize tutunduk. Kağıt gibi kırış kırış ama kağıttan daha dayanıklılardı.

Ondan sonra, Barry koridorda onu izlememizi istedi. Derek de ben de ip üstündeki cambazlar gibi ellerimiz ceplerimizde, omuzlarımızı duvarlara sürtmemeye gayret ederek ilerledik. Evin tüm yüzeylerinde toz gibi bir şey olduğunu fark ettim. Kapı kollarında, merdivenlerin tırabzanlarında ve duvarların köşelerinde.

Beni izlemekte olan Barry, "Parmak izleri için," dedi.

"Tabii," dedim.

Derek'e, "Senin de parmak izlerini alacağız," dedi.

"Ne?" dedi Derek.

"Merak etme," dedi Barry. "Buraya geldiğini zaten biliyoruz. Ama katil ya da katiller geride iz bıraktıysa, tanıdığımız kişilerin izlerini elememiz gerek."

"Tamam," dedi Derek.

Merdivenlerin arka kapıdan koridora çıktığı yere vardık. Üçüncü kurumuş kan birikintisine baktık. Başımın dönmeye başladığını hissettim.

"Derek, tuhaf bir şey fark ettin mi?" dedi Barry. "Doğru gelmeyen, daha önceden burada olmayan bir şey var mı?"

Senelerce oraya birkaç kere girmiştim ve bariz izler haricinde her şey bana yerli yerinde görünüyordu. Etraf dağıtılmamıştı. Minderler oraya buraya atılmamıştı. Mesela, birisi ev sakinlerini katlettikten sonra uyuşturucu aramış gibi bir durum yoktu.

"Ben... Hiçbir şey fark etmedim,[1]" dedi Derek.

"Yavaş yavaş gezelim," dedi Barry, bizi diğer yöne döndürüp koridordan geri yürüterek. "Mutfaktan başlayalım."

Oraya girmek insanı rahatlatıyordu. Nefes almadığımız sürece, duvarın ardında olanlara işaret eden hiçbir şey yoktu. Bir sürü tuhaflığı olan Donna aynı zamanda titizlik hastasıydı ve mutfak bunu yansıtıyordu. Her şey yerli yerindeydi, lavaboda kirli tabak çanak yoktu. Barry'nin açtığı buzdolabı da kusursuz görünüyordu. Buzdolabını, parmak izleri için üstüne toz serpilmiş tutacağından değil kapısının kenarından çekerek açmıştı.

"Bayan Langley burada yolculuk için bir şeyler hazırlıyordu," dedi Derek. "Kendisini çok iyi hissetmiyordu."

"Doğru," dedi Barry. "Langley'nin sekreteri de o yüzden geri döndüklerini söyledi. Buz kutusunda yemek ve başka yiyecekler de vardı ve hâlâ arabada duruyordu. Öldürülmeden önce eve getirecek kadar vakitleri olmamış. O halde, burada herhangi bir tuhaflık yok."

"Doğru."

"Tamam, yukarı çıkalım."

Donna Langley'nin merdivenin dibindeki kanlarının üstünden geçmeye çalışmak, bir yağmur fırtınasından sonra bir su birikintisinin üstünden geçmek gibiydi. Neyse ki halıyla kaplı yukarı kata çıktığımızda, daha fazla kan birikintisi görmedik.

"Burada da hiçbir şeye dokunmamaya çalışın," dedi Barry. Kan birikintisinin üstünden geçerken dengemizi sağlayabilmek için çıkarmanın haricinde ellerimizi hep ceplerimizde tutmuştuk.

"Tamam," dedi Barry soldaki ilk kapıdan içeri girip. "Burası Adam'ın odası ama sen bunu zaten biliyorsundur, değil mi Derek?"

Derek evet anlamında başını salladı.

"İçeri bir bak bakalım, her şey yerli yerinde mi, yeri değişen bir şey var mı?"

Kendisi de çocuk sahibi olan Barry Duckworth'ün odanın karışıklığının kötü niyetli bir adamın ya da adamların gelip de orada bir şey aradığı anlamına gelmediğini biliyor olmalıydı. Burası, ergen bir çocuğun odasıydı ve şöyle bir bakınca Derek'in odası olabileceğini de düşünebilirdim. Yerde farklı köşelerde öbek öbek giysi vardı, yatak dağınıktı, bilgisayarların üstünde dergiler duruyordu ve masasında kaykay ve kız resimleri vardı. Duvarlar poster doluydu; bunların arasında elinde bir kahve fincanıyla gülümseyen, "Bir fincan s.ktir git ister miydiniz?" diyen bir askerin olduğu 2. Dünya Savaşı tarzı bir askere çağrı posteri de vardı.

Yine Derek'in odasındaki gibi, her yerde bilgisayar parçaları vardı. Monitörler, altı tane klavye, sayısız kablo ve uzatma kordonu, bilgisayar oyunu kutuları, masanın altına tıkılmış eski bir Nintendo sistemi ve üç bilgisayar kasası.

Barry iç çekti. "Burada bir şeyin eksik olup olmadığını nasıl söyleyebilirsin bilmiyorum ama ne dersin?"

Derek durduğu yerden odaya göz attı, otuz saniye kadar bir şey demedi, sonra da, "Normal görünüyor," dedi.

"Emin misin?"

"Evet."

Barry bizi tekrar koridora çıkardı. Bir sonraki durağımız misafir odasıydı ve bir otel süiti gibi pırıl pırı İdi; orada inceleyecek pek bir şey yoktu. Hepimiz başımızı banyoya uzattık ve Donna'nm orayı da misafir gelecekmiş gibi tertemiz bıraktığını gördük.

Eh, birileri gerçekten de gelmişti.

O katta geriye sadece ana yatak odası kalmıştı. “Bu odayı görüp görmediğini bilmiyorum,” dedi Barry Derek’e, “ama girip bir bak.”

Aynı şeyi bana söylemediği için rahatladım. Derek’in arkasından odaya baktığımda, şifonyerdeki parmak izi tozu haricinde o tek sefer gördüğümdeki gibi olduğunu fark ettim.

“Bir şey yok,” dedi Derek.

“Tamam, sorun değil,” dedi Barry. “Farklı bir şey görmüyorsan, muhtemelen görecek bir şey yok demektir. Geriye tek bir yer kalıyor.”

“Ne?” dedi Derek şaşkınlıkla.

“Bodrum katı.”

“Ha,” dedi Derek. “Oraya birisinin girdiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Her şeyi kontrol etmemiz gerek,” dedi Barry.

Böylece, aşağı inip Donna Langley’nin kanlarının üstünden geçip koridora çıktık, Adam Langley’nin öldüğü arka kapıya açılan merdivenlerden aşağı indik. Barry kan lekelerinin etrafından dolandı ve bodrum katının son birkaç basamağından indi ama onun hemen arkasında olan Derek son basamakta nefesini tutarak durdu.

“İyi misin?” diye sordum. Belki de Ellen haklıydı. Oğlumuza çok şey yaşatıyorduk. Barry’nin onu buna zorlamaması gerekirdi. Zaten Derek’e bunu yaptırmak da yeni bir bakış açısı sağlamamıştı.

“Ben... Buradaki hali gözümün önüne geldi," dedi Derek.

“Biliyorum,” dedi Barry.

“O kapıdan çıkabilseydi. Biraz daha hızlı koşabilseydi..."

Barry duvarın köşesinden başını uzattı. “Ne demek istiyorsun, Derek?”

“Biraz daha hızlı davransaydı, kaçabilirdi diyorum.”

“Başının arkasından vurulmuş,” dedi Barry. “O yüzden, büyük bir ihtimalle koşuyordu, dışarı çıkmaya çalışıyordu ama bir mermiden kaçabilmek zordur.”

Derek kesik kesik nefes alıp veriyordu. “Kapıdan dışarı çıkabilseydi, ormanda gizlenebilirdi.”

“Bence bu kadarı Derek için yeterli,” dedim Barry’ye.

“İşimiz neredeyse bitti,” dedi Barry. “Bir şeye basmamaya çalışarak aşağı inin.”

“Bir bardak su falan ister misin?” dedim oğluma.

“Birazdan işimiz bitmiş olur,” dedi Barry. “Langleyler’in dolabından bardak alıp kullanmak istemiyorum.”

Kanların etrafından dolanıp dinlenme odasına indik. Işık açıktı. Milyonlarca diğer bodrum katına benziyordu. Duvarlar ahşap panelliydi. Daha iyi günler gördüğü belli olan koltuk muhtemelen bir ara yukarı katta durmuştu. 36 inçlik ama düz ekran olmayan bir televizyon duvara monte edilmişti. Bana her şey gayet düzgün görünüyordu.

“Ne düşünüyorsun?” dedi Barry. “Sen ve Adam burada epey vakit geçirmiş olmalısınız.”

“Evet, geçirdik,” dedi Derek alçak sesle.

“Farklı bir şey var mı?”

Derek başını salladı.

“Emin misin?”

Derek ağır ağır başını evet der gibi salladı.

“Ya şurası?” Barry odanın karşı tarafını işaret etti.

“Ne oldu?” dedim. Ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım.

Barry karşı tarafa yürüyüp üç adım genişliğindeki bir paneli gösterdi; panel, zeminden odanın yarıçapını dolaşan bir

ray yatağı olarak ilerliyordu ve hir inç kadar açık duruyordu.

“Buna ne diyorsun?’’ diye sordu Derek’e.

“Nasıl yani?"

“Boş alana açılan panel. Aralık duruyor. Gördün mü?"

“Evet."

“Sence bunun bir anlamı var mı? Yani, evde biraz etrafına bakınınca her şeyin belki Adam’ın odası dışında yerli yerinde olduğunu görüyorsun. Donna Langley bu eve *House Beautiful* dergisindeki evler gibi bakıyormuş. Her şeyin bir yeri var ve her şey yerli yerinde. Ben sadece bu panelin aralık oluşunun tuhaf olduğunu düşündüm."

“Bilmiyorum," dedi Derek.

“Belki de birkaç günlüğüne tatile gidecekleri için, Albert oradan buz kutusu gibi bir şey çıkarmıştır. Hani sadece tatile giderken ihtiyaç duyulan türden bir şey olabilir," diye fikir yürüttüm.

“Olabilir," dedi Barry. “Önemli olmadığından eminim. Ama oraya bakınca, saklanmak için ne kadar da kusursuz bir yer diye düşündüm."

“Küçükken Adam’la ben hep orada oyun oynardık," dedi Derek. “Bir mağara olduğunu düşünürdük. Kaşif ya da Indiana Jones gibi birisi olduğumuzu hayal ederdik. Ama artık oraya sığabileceğimi bile sanmıyorum."

“Oraya sığamayacak kadar büyüdün mü? Bir şey diyeceğim. Neden bunu denemiyoruz?"

“Ne?"

Barry paneli geri itti. İçerisi çoğunun üstünde keçeli kalemle ‘Noel ampulleri’ ve ‘Yıllıklar’ gibi yazılar yazılmış kutularla doluydu. “Birisi buraya girmiş olmalı. Bu boş alanın hemen giriş kısmı dışında zemin epey tozla kaplı. İçeri girip sen de bak."

"İstemiyorum," dedi Derek. "Sadece buradan gitmek istiyorum."

"Ben gireyim o zaman," dedi Barry. Ellerini ceplerinden çıkardı, elleriyle dizlerinin üstüne çöktü ve boş alana geri geri sürünerek girdi. "Siz ikinize kıyasla epey kiloluyum ama ben buraya bir şekilde sığıyorsam, herkes sığabilir."

"Ama Barry, katilin ya da katillerin ön kapıdan girdiklerini zaten biliyorsun. Birisinin burada gizlenmiş olması neyi kanıtlar?" dedim.

Barry tekrar dışarı çıktı ve ayağa kalkarken oflayıp puflադı. Bir kalp krizi geçirmemesini umdum. "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Sadece her türlü olasılığa açık olmamız gerektiğini düşünüyorum."

"İşimiz bitti mi?" dedim.

"Sanırım bitti." Derin bir nefes almaya çalıştı; boşluğa girip çıktığı için nefes alıp verişini hâlâ toparlayamamıştı. "Derek?"

"Evet?"

"Sekiz gibi buradan ayrıldığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Sonra ne yaptın?"

"Bilmem. Penny'yle takılırım diye düşündüm."

Hiç düşünmeden araya girdim. "Onun cezalı olduğunu söylememiş miydin? Babasının arabasını bir yere çarpmamış mıydı?"

"Şey, evet. Yani, onu görecektim ama buluşamaymca bir yerlerde takıldım ve eve gittim."

"Nerede takıldın?" diye sordu Barry.

Derek burnunu çekti, ellerinden birini cebinden çıkarıp burnunu ovuşturdu ve tekrar cebine soktu. Zaman kazanmaya çalışıyormuş gibiydi. "Biraz yürüyüş yaptım, şehir merkezine

indim ve video oyunu oynanan yere gittim. Öylesine takıldım işte.”

Barry birkaç saniye bir şey demedi. “Eve ne zaman döndün?”

“Bilmem ki. Herhalde dokuz, dokuz buçuk gibiydi.”

O gece Derek’in eve ne zaman geldiğini duyup duymadığımı hatırlamaya çalıştım. Ellen’la erkenden yatmıştık. Saat dokuz buçuk civarlarındaydı. Onun eve geldiğini duyduğumu hatırlamıyordum. Onunla kesinlikle konuşmamıştık.

“Doğru mu?” dedi Barry bana.

Ağzımı açtım, bir an için düşünüp, “Evet, kulağa doğru geliyor,” dedim.

“Eve geldiğini duydun mu?” dedi Barry emin olmak için.

“Evet,” diye yalan söyledim.

DOKUZ

Barry bana kartvizitlerinden birini verip Promise Falls'a dönmek üzere arabasına bindikten sonra, Derek Te birlikte yavaş yavaş kendi evimize doğru yürümeye başladık.

"Bunu neden yaptın?" dedi.

"Neyi neden yaptım?"

"Polise eve geldiğimi duyduğunu söyledin."

"O konuda yanılıyor muydum? Dokuz buçuk gibi eve geldiğini duymadım mı?"

Derek tereddüt etti.

"Eve geldiğini duyduğumu söylediğimde yanıldığımı mı söylemek istiyorsun?"

Hâlâ nasıl yanıt vereceğini bilemiyordu. "Eve geldiğimi duyduğunu sanmıyorum. Sadece bunu demek istemiştim."

"Eve gelmediğin için mi yoksa sessizce girdiğin ve seni duyamayacağımız için mi?"

Derek bıkkınlıkla başını salladı. "Fark etmez, ona neden yalan söylediğini anlamadım."

Bu sefer, ben ne diyeceğimi bilemedim. "Yardımcı olmaya çalışıyordum. Ne bileyim, gerçekten de Penny'yle buluşluysan ve cezalı olduğu halde gizlice evden çıktıysa ve onu da bu işe bulaştırmak istemiyorsan diye. Eve geldiğini duyduğumu söylemem daha kolaydı."

Derek biraz düşündü ve "Tamam," dedi.

Yürümeyi kesip kolunu tuttum. "Bana anlatmak istediğin bir şey mi var?" dedim gözlerinin içine bakarak.

"Hayır." Bakışlarını çakıl taşlı yola indirdi.

"Bana bak. En yakın arkadaşını kaybetmenin senin için ne kadar büyük bir şok olduğunu ve seni nasıl etkilediğini biliyorum. Garip davranman doğal. Böyle davranmasan daha garip olurdu. Ama bazen daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Benden gizlediğin, söylemen gereken bir şey var gibi. Barry'ye söylemesen bile, bana ve annene söylemen gereken bir şey. Bize karşı dürüst davranmazsan, sana yardımcı olamayız. Bu çok ciddi bir olay, Derek."

"Biliyorum. Bunları söylemene gerek yok. Aptal değilim."

"Tamam, bana söylemek istediğin bir şey var mı? Eve geri dönüşün hakkında."

Duraksadı. "Saat konusunda tahmini bir şey söyledim. Tam olarak emin değilim. Uyuyordunuz galiba. Çok yorgundun. Ben de çok sessizce içeri girdim çünkü annemle erkenden yattığınızı düşündüm. Dokuz buçuk değil de daha geç bir saat olabilir."

Devam etmesini bekledim.

"O kadar."

"Ya Barry'nin sorduğu şey? Sekiz ile eve geldiğin zaman arasında ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi savunmaya geçerek. "Pek bir şey yapmadım."

"Neredeydin?"

"Off, ne yapmaya çalışıyorsun? Komşularımızı öldürdüğümü mü sanıyorsun?"

İrkilip geri çekilmedim. "Hayır," dedim sakin sakin. "Tabii ki bunu düşünmüyorum. Ama orada olanlarla ilgili bir şeyler biliyor musun acaba diye düşünmeye başladım. Soruma yanıt

ver. Langleylcr'dcn çıktığın ve eve geldiğin zaman arasında neredeydin? Penny'ylc birlikte olmadığını, onun evden çıkamadığını tahmin ediyorum."

"Yürüyüşe çıktım."

"Penny'nin evine mi gittin? Onlar şehir merkezinde oturuyorlar. Otuz, kırk dakika sürmüş olmalı."

"Hayır. Buralarda yürüdüm. Bu bir suç mu? Yürümüş olmam yani?"

"Nereye gittin?"

"Ne?"

"Nereye kadar yürüdün?"

"Buralarda dolandım. Otoyoldan aşağı, dereye doğru. Orada biraz oturdum, Penny'yi aradım. Bir süre konuştuk. Bir saat kadar sürmüş olmalı. Sonra, tekrar eve yürüdüm. Biraz moralsizdim. Şu anda aramız çok iyi değil."

Ya doğruyu söylüyordu ya da ona acımam, üstelememem için bir yalan uydurmuştu. Bunlardan İkincisinin doğru olduğunu düşündüm.

"Gecenin bir yarısı sizi gördüğümde gayet iyi gibiydiniz."

"Evet. Sorun daha çok ailesi. Benden hoşlanmıyorlar."

"Nasıl yani? Neden?"

"Bilmiyorum."

"Bir fikrin olmalı."

"Babası bizi öpüşürken yakaladığı için olabilir. Onun odasında."

"Öyle mi diyorsun?"

"Çok sert bir adam."

"İnsanın kızını odasında bir çocukla öpüşürken bulduğunda öfkelenmesi için sert olması gerekmez. Kendi çatısının altında."

"Neyse, dün gece bu yüzden buraya gizlice gelmek zorunda kaldı."

"Tanrı aşkına, Derek. Bu tür şeyler yapmasına izin verirsen, babasıyla arası daha da kötüye gider."

"Off," dedi, hiç hoşlanmadığım bir ses tonuyla. "Sen de mi beni sıkmaya başlayacaksın?"

Kolunu sıkıp onu sarstım. "Sakın benimle bu şekilde konuşma. Başının ne kadar dertte olduğunu umursamam. Benimle böyle konuşursan, tepem çok kötü atar."

Ona tokat atmış olsaydım, o anki kadar şaşıramazdı. Kolunu birkaç saniye daha tutup bıraktım.

"Özür dilerim," dedi.

"Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Tamam, en son ne diyordun?"

"Şey..." Derek nerede kaldığını unutmuştu. "Tamam, şunu anlatmaya çalışıyordum. Lütfen, Penny'nin burada olduğuyla ilgili bir şey söyleme çünkü babası uyuduktan sonra gizlice evden çıktı. Arkadaşlarından biri onu alıp arabayla otoyola bıraktı ve buraya geldi. Yolun sonundaki polisin yanından geçivermiş."

Bunu duyunca rahatladım ama çok da şaşırmadım. Etrafta o kadar çok ağaç vardı ki her yönü görebilmek için büyük bir polis gücünün iş başında olması gerekirdi.

"Adam'a olanları duyunca, aramızdaki sorunları bir kenara bırakıp beni görmeye geldi. Nasıl olduğumu görmek istedi."

On yedi yaşında bir oğlum olmasının yeteri kadar endişelenmemi sağlayacağını sanıyordum. Penny'nin ailesinin, kızlarının gecenin bir yarısı erkek arkadaşım birkaç saat önce üç ki-

şinin katledildiği bir mahallede ziyaret etmek için evden gizlice çıktığını duysalar ne halde olacaklarını hayal bile edemedim.

"Buraya gelmesine izin vermemeliydin," dedim. "Genç bir kızın o saatte dışarı çıkması güvenli değil. Hiçbir yere gitmesi güvenli değil. Hele Langleyler'in başına gelenlerden sonra buraya gelmesi."

"Şimdi de onun yaptıkları için mi başım derde girecek?"

Ebeveyn-ergen konuşmalarında kaçınılmaz bir biçimde meydana gelen şey buydu. Bir şeye kızardınız ve daha ne olduğunu anlamadan sizi kızdıracak başka bir şey çıkardı. Odaklan, dedim içimden. "Doğruyu mu söylüyorsun?"

Ağır ağır, evet der gibi başını salladı.

"Cidden mi?"

Yine başını salladı ama bir şey söyleyecek gibi oldu.

"Ne oldu?"

"Sadece... Şey, önemli olmayabilir. Adam bir şey demişti. Sanırım, gitmeden, ailesiyle birlikte arabaya binmeden önce ama bunun hiçbir anlamı olmayabilir."

"Neden söz ediyorsun?" Nabzımın tuzlandığını hissettim.

"Galiba evde olmayan bir şeyi fark ettim. Dün oradaydı ama az önce görmedim."

"Tanrım. Neden..."

"Merhaba!" Ellen kapıdan bize seslendi. "İçeri gelecek misiniz?"

Derek en sonunda kahvaltı etmeye ikna oldu. Yarım saat önce iştahının olmadığını söylediği halde, hapisten yeni çıkmış gibi dört dilim Fransız tostunu tereyağı ve şurupla mideye indirdi.

"Kahve de ister misin?" diye sordu Ellen. Ağzı dolu olduğu için, Derek başını evet anlamında sallamakla yetindi.

Ellen bizi evden çağırdığında, Derek telaşla, “Sonra anlatının," diye fısıldamıştı.

Ben de. “Tamam." demiştim.

Ellen'dan bir şey gizlemek istemiyordum. Ama Dcrek bilmem gereken bir şeyi anlatmaya istekliyse, bunun ne olduğunu duyana dek ikimize birden dürüst davranması konusunda ısrarcı olmayacaktım.

Derek içeri girdiğinde, Ellen boynuna sarılmış, onun Langleyler’in evini Barry Duckworth’le gezerken travma geçirdiğinden endişe etmişti.

“İyi geçti," dedi Derek. “Büyütülecek bir şey yok."

Ellen bana bakıp onun gerçekten de iyi olup olmadığını, numara yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı. Ona kesin bir yanıt veremeyeceğim için başımı salladım. Sonra, onu kocaman bir kahvaltı yapmaya ikna etti.

E İlen’m Langleyler’in evinde yaşadığı deneyim hakkında soru sormak istediğini görebiliyordum. Orada ne gördüğünü sormayacaktı, bunu sonradan bana sorabilirdi. Sadece üstünde ne tür bir etki bıraktığım bilmek istiyordu. Sanırım iştahla kahvaltısını ettiği için, sonunda psikolojisinde kalıcı bir zarar kalmadığına kanaat getirdi. Ben o kadar emin değildim.

Ergen gençlerle ilgili olarak bildiğim bir şey varsa, karınlarını tıka basa doyurmak için her şeyi bir kenara bırakabilecekleriydi.

“Düşünüyordum da,’’ dedi Derek ağzı dolu olduğu halde, bana dönerek. “Şu çim biçme makinesini bugün tamir etsek iyi olur. Nasıl olsa vaktimiz var.’’

“Tabii,’’ dedim. “Buji sorunu gibi basit bir şey olabilir."

“Bir fikrim var. Yakıt filtresi olabilir. Belki de pislik birikip tıkamıştır.’’

Ellen bu konuşmayı dinlerken, iki seçenekle karşı karşıyaydı. Ya Derek'in babasına ulaşmaya çalıştığını ve bir trajedinin ardından onun yanında olmasının rahatlığına sığındığını düşünecekti ya da bir işler çevirdiğini...

Benim kadar şüpheci olmadığı için, "Harika," dedi. "İkiniz bugün epey iş halledebilirsiniz." Bana gülümsedi. Derek'in dediklerine inanmıştı.

Derek son tostunu da bitirip ayağa kalktı ve tabağını lavaboya götürmek istedi ama annesi onu durdurup, "Ben hallederim," dedi. "Sen babana yardım et."

"Tamam," diyen Derek arka kapıdan dışarı çıktı.

"Hemen geliyorum," diye seslendim arkasından. Ellen bana baktı ve Langleyler'in evinde neler olduğunu anlatmamı istediğini anladım. "Sorun çıkmadı," dedim. "Ev berbat bir durumda ama Derek gayet iyi idare etti."

"Barry'nin bunu asla..."

"Merak etme. Adam sadece işini yapıyor. Derek öyle sakin davrandı ki görsen gurur duyardın."

"Orası nasıldı?" dedi Ellen. Sonra, "Yok, anlatma," dedi. "Bilmek istemiyorum."

Derek'i alet barakasında elindeki kocaman elektrikli dal budayıcısıyla uğraşırken buldum. Bozuk çim biçme makinesiyle uğraşmadığına da hiç şaşırmadım.

"Eee? Bana ne anlatmak istiyordun? Evde ne eksikti?"

"Dediğim gibi, hiç önemli olmayabilir. Ama Bayan Stockwell'in evine gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Agnes mı? Domuza benzeyen kedisi olan kadın mı?"

"Evet."

"Oraya gittiğimizde derken neyi kast ediyorsun? Neredeyse her hafta gidiyoruz."

"Çok önceki gidişimizi diyorum. Bana bilgisayarı verdiği günden söz ediyorum."

"Tamam," dedim başımı sallayarak. "Hurdayı andıran bir şeydi. Garajından çıkmıştı."

'Hurdayı andıran bir şey' dememe gerek yoktu. Derek ve Adam bu tür şeyleri toplamayı severlerdi. Bunları parçalara ayırıp sabit bellekleri kurcalamaya ve eski bilgisayarların iç organlarını yenilerinkiyle kıyaslamaya bayılırlar. Bayılırlardı. Derek oradan bilgisayarın tamamını değil, sadece kasasını almıştı. Klavye ve monitörle pek ilgilenmemişti ama bunları da Agnes'a gittiğimiz bir gün alıp onun için atmıştık. Tek başına Ridgeway Yolu'nda yaşayan Agnes Stockwell'e acırdım. Kocası öldükten bir sene sonra bir Thackeray öğrencisi olan oğlu Brett, Promise Şelalesi'nden atlayarak intihar etmişti. Dünyanın en yüksek şelalesi değildi ama dibinde sadece sivri kayalıklar varken, ne kadar yüksek olması gerekirdi ki?

"Adam Ta bu bilgisayarı kurcalamıştık. Ne tür işlemcileri olduğunu görmek istiyorduk ama içinde ne tür dosyalar var diye de göz atmıştık."

Bunun da eğlencelerinin bir parçası olduğunu öğrenmiştim. Muhtemelen, Agnes bilgisayarın oğluyla ilgili sürüyle bilgi içerdiğini aklına dahi getirmemişti. Eski e-postalar, öyküler, belki kaydedilmiş pomo filmler... Bilgisayarlardan anlamayan Agnes büyük bir ihtimalle tüm bunların buharlaşıp uçtuğunu sanmıştı. Onca şey metal ve plastik bir kutuda nasıl kalabilirdi? Ama o tür bir sabit bellek, anıların en korunaklı kutusuydu.

"Tamam," dedim.

"Neyse, şu Barry denen polisle evi dolaşırken, bilgisayarın Adam'ın odasında olmadığını fark ettim."

"Nasıl fark edebildin?" Adam'ın odası o kocaman üç kan

lekesi gibi beynime kazınmamıştı ama oranın çok dağınık olduğunu hatırlıyordum.

"Fark ettim çünkü her zaman masasının üstünde duruyordu. Neye benzediğini biliyorum. Bej renkliydi. Adam'ın diğer bilgisayarlarının çoğu siyahtır. O bilgisayar orada değildi."

Biraz düşündüm. "Adam'ı son gördüğünde, ailesiyle tatile gitmeden önce orada mıydı?"

"Odasına çıkmadım. Daha çok mutfakta takıldık. Odasına en son bir önceki gün, perşembe gitmiş olabilirim. Bilgisayar o gün oradaydı."

"Odada farklı başka bir şey var mıydı? Başka bir şey eksik miydi?"

"Görebildiğim kadarıyla başka bir eksik yoktu ama oraya sadece şöyle bir baktım ve bilgisayarın olmadığını anında fark ettim."

"Neden Barry'ye söylemedin? Senden bu tür bir şeyi söylemeni istemişti."

"Dedim ya, önemli olduğunu düşünmedim. Adam'ın bana söylediği son şeylerden biri de babasının bu konuda kızgın olduğuydu."

"Nasıl yani? Bay Langley Agnes Stockwell'in evinden eski bir bilgisayar aldınız diye mi kızmış? Neden böyle bir şeye kızsın ki? İkiniz eskiden beri eski bilgisayarları toplayıp kurcalıyorsunuz."

"Sanırım, Adam ona bilgisayarda ne bulduğumuzu anlatmış."

"Ne buldunuz ki?" dedim.

Derek derin bir iç çekti. "Sabit bellekte bir sürü şey vardı. Bir sürü akademik kompozisyon, *Uzay Yolu* serisinden esinlenilmiş aptalca bir oyun gibi... Kirk, Spock ve diğerlerinin

olduğu bir oyun. Grafikleri çok kötüydü ama bir yandan da havalı bir şeydi."

“Tamam," dedim biraz sabırsızca, devam etmesi için onu teşvik etmeye çalışarak.

“Bir de bir özgeçmiş ve Thackeray’ye ve diğer okullara başvururken yazdığı mektuplar vardı. Lisedeki bir öğretmenine yazdığı mektupları da gördük ama esas mevzu bir öykünün olması.’’

“Bir öykü mü? Kısa bir öykü mü? AgnesTn oğlu mu yazmış?”

“Hayır, kısa bir öykü değil. Bir roman gibiydi. Bir sürü bölümü vardı. En azından, yirmi bölümdü.”

Anlamaya çalışarak başımı salladım. “Tamam, demek o bilgisayarda bir öykü de vardı. Bunu neden Barry’ye anlatmadın?”

“Bilmiyorum. Biraz utandım sanırım.”

“Neden?”

Derek en son birkaç gün önce gördüğüm gülümsemeye benzer bir ifadeyle bana baktı. “İçinde ayıp şeyler var.”

Tezgaha yaslandım. “Tanrım, Derek. Adam’ın babası içinde pomo olan bir bilgisayar buldunuz diye neden kızsın? Başka birisinin bilgisayarında bulduğunuz şey sizin suçunuz olamaz. Hem Albert bana bu tür bir şeye sinirlenecek bir adam gibi gelmiyor.”

Derek omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Adam bir şey demedi. Yani, öykünün resimleri bile yoktu. Belki çok bariz pomo olsaydı, sinirlenebilirdi ama yazılı olduğu için çok da büyütülecek bir şey yok gibiydi. Ama kitap gerçekten de iyiydi. Pomo gibi olduğu halde, ustalıkla yazılmıştı."

“Agnes’ın oğlu kaliteli pomo yazmış,” dedim kaşımı kal-

dırarak. “Belki de mastürbasyon yapabileceği bir şeyler yazmak istemiştir.”

Derek’in yüzü kızardı. Babasının bu tür şeyleri bildiğine şaşırmış olamazdı. Ama açık sözlülüğüm onu şaşırtmış gibiydi. Lafına devam etmesini kolaylaştırmış gibiydim. “Bilmiyorum,” dedi. “Seksle ilgiliydi ama gerçek bir roman gibi yazılmıştı. O yüzden, kaliteli pomo gibi de değildi. Anlarsın ya?”

Gülümsedim. “Evet, anlıyorum. Ama birisinin onların evine girip bir gencin on seneden uzun süre önce yazdığı bir pomo öyküsünü almak için onları öldürdüğünü hayal edemiyorum. Hiç mantıklı değil.”

“Ben de bu yüzden bir şey demedim,” dedi Derek. “Söyleseydim aptal gibi görünecektim.”

“Hem o bilgisayara, son gördüğün zamandan onların öldürülüşüne dek başka bir şey olmuş da olabilir.”

“Evet, olabilir.”

“Tamam,” dedim kendimi öne itip. “Artık bilgisayar orada olmadığına göre, o öyküyü okumanın ya da birisinin üç kişiyi öldürmesine neden olabilecek bir şey olup olmadığını anlamanın bir yolu yok.”

Derek yere baktı. “Tam olarak öyle değil,” dedi.

Devam etmesini bekledim. “Ne?”

“Kopyasını çıkarmıştım.”

ON

Derek'in odasında kitabının tamamının bir CD'si değil, diskete alınmış bir kopyası vardı. Bilgisayar çok eski olduğu için bir CD sürücüsü dahi olmadığını söyledi. Belli ki bunların bir anlam ifade etmesi gerekiyordu. Benim gençliğimdeki gibi bir kitabı okumak için başka birisinin okumasını beklemek zorunda değildiniz. O ve Adam bu şeyi aynı anda okuyor ve ertesi gün kıyaslamalar yapıyorlardı.

Odasına gidip bir kısmını onun bilgisayarında okumayı teklif ettim ama bu fikre itibar etmedi.

"Annem öğrenir," dedi.

"Bir sorun olur mu?"

Huzursuz oldu. "Kitap şeyle ilgili... Kadın şeyiyle. Anlarsın ya. Vajinalarla."

Dikkatle ona baktım. "Evet, ne olduğunu biliyorum." Dilimle yanağımın iç tarafını kurcaladıktan sonra, "Odana git, ilk on sayfa kadarının çıktısını alıp bana getir," dedim. "Annen ne yaptığını sorarsa, Lawn-Boy web sitesinden çim biçme makinesiyle ilgili bilgiler bulduğunu falan söyle. Disketi de getir."

Derek barakadan çıkar çıkmaz, spor ayakkabılarıyla çakıl taşlı yolda taşları dört bir yana saçarak koştu.

Onun gidişiyle, biraz düşünecek fırsatı buldum. Langlcyler'in, bir öğrencinin on senelik bilgisayarındaki bir şey yüzünden öldürülmüş olması bana yakın bir ihtimal gibi gelmiyordu.

Ben sadece Derek bunu Barry'ye söylemeye gerek görmedi diye memnundum. Biraz zorlama bir bilgi olacaktı çünkü.

Ama bilgisayarın cinayetlerle bir ilgisi olduğu ihtimalini kabul etsem bile, ki çok uzak bir ihtimaldi, orada tam olarak ne olduğunu kim bilebilirdi? Tamam, cinayetler işlenmeden bir süre önce, Adam'ın babası bundan haberdar olmuş, hatta belki ne olduğunu görmüştü. Ama neden o kadar kızmıştı ki? Albert bana asla tutucu bir tip gibi gelmemişti. Bir keresinde, bir barbekü partisinde müstehcen fıkralar anlattığını bile hatırlıyordum. Albert oğlunun eski bir bilgisayarda gelecek vaat eden ama artık hayatta olmayan bir yazarın cinsel içerikli romanını keşfettiğini öğrenmiş olsa, bunu okumaya tenezzül eder miydi? Etmiş olsa bile, romanın varlığından haberdar olması birisinin onu ve ailesini öldürmesine neden olan olaylar dizisini nasıl tetiklemiş olabilirdi?

Hiç mantıklı değildi.

Biraz daha düşündüm. Kayıp bir bilgisayarın cinayetlerle ilgili olduğu ama Albert'ın bununla bir ilgisi olmadığı teorisini kabul edecek olursam, hangi sonuca varabilirdim? Birileri bilgisayarın Adam'da olduğunu nereden bilebilirdi? Ne de olsa doğrudan ona verilmiş olan bir şey değildi. Agnes Stockwell bunu *benim* oğluma vermişti, o da bunu Adam Ta paylaşmıştı. Dolayısıyla, birisi Agnes'dan bilgisayara ne olduğunu öğrendiyse, bunu Langleyler'in evinde aramaya kalkışmazdı ama...

Derek "Tamam!" diye nefes nefese koşarak geri geldi. Çıktısını yeni aldığı sayfalar elindeydi. Bunları elime tutuşturdu. "İlk bölümün tamamı var sanırım," dedi. "Yedi sayfa. Biraz okuduğunda, neden sıradan bir pomo öyküsü olmadığını göreceksin. Agnes'ın oğlu... İsmi neydi?"

"Brett."

"Evet, Brett. Sanki bir pomo romanı yazmaya çalışmış ama sonra bununla dalga geçmiş gibi. Buna ne deniyordu? Hiciv gibi bir şey. Göndermeler yapmış. Hatta küçüklüğümde izlediğimiz şu aptal film gibi. *Terminator'deki* Arnold Schwarzenegger'm hamile olduğu film *Junior* gibi."

Elimi kaldırıp onu susturdum. Sayfalara şöyle bir göz attım. Dediği gibi yedi sayfaydı. Çift satır aralıklı, orta uzunlukta paragraflardan oluşuyordu. Başlık sayfası ve her sayfanın başında bir başlık ya da yazarın ismi de yoktu. Sadece sağ üst köşeye koyulmuş sayfa numaraları vardı.

Tezgahın önündeki tabureye oturdum ve sayfaları tutup okumaya başladım.

Nicholas Pipisiz* **Birinci Bölüm**

Nicholas salı sabahı uyandığında, bir şeyin eksik olduğunu fark etmedi bile. Bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı, mahmur mahmur gözlerini ovuşturdu ve her sabah yaptığı gibi ayaklarını sürüye sürüye banyoya gitti. Dolmuş olan mesanesini boşaltmak için tuvaletin başına geçmek her sabah yaptığı bir ayindi ve o salı sabahı da ondan önceki binlerce sabahtan farksızdı. Aradaki tek fark, pijamasının fermuarını açıp elini içeri soktuğunda penisini bulamamasıydı.

Şaşkınlıkla Derek'e baktım.

"Gördün mü?" dedi Derek, öykünün hangi kısmına geldiğimi anlayınca. "Farklı bir şey. Ama devam et."

Devam ettim.

'Neler oluyor? " dedi Nicholas yalnız olduğu için kendi kendine. Çılgınlar gibi fermuarının diğer tarafında penisini ara-

dı ama bulamadı. Ama daha kötü olan bir şey vardı. Hayaları da yoktu. Cinsel organı tamamıyla kayıptı. Geride kalmış olan pubik kıllarını hissedebiliyordu ama geri kalanına ne olmuştu?

Kendisine rüya görüyor olması gerektiğini söyledi. Bir kabus görüyordu. Bir saniye sonra uyanacaktı. Tuvaletten geriye doğru bir adım attı ve banyodan yatağına baktı. Kendisini hâlâ örtünün altında uyanmak üzere debelenirken görmeyi bekledi.

Ama Nicholas yatağında değildi. Örtü birkaç dakika önce kenara attığı gibi duruyordu. Tereddütle ve korkuyla yatağa yaklaşıp örtüyü daha da aşağı çekti ve penisini ve hayalarını bir kan birikintisinin içinde bulacağını sandı ama çarşafları temiz ve bembeyazdı.

Kendisini incelemeye, ne tür bir zarar verildiğini görmeye korkuyordu. Pijamasının altını yavaşça aşağı çekti. Yaralanmış gibi değildi. Kan, kesik ya da herhangi bir ampütasyon izi yoktu. El değmemiş ve zarar görmemiş görünüyordu ama erkekliğini oluşturan organı yoktu.

Elini nazikçe aşağı indirip kendisine dokundu ve gözleri onu yanıltıyor mu diye anlamaya çalıştı. Belki de olmadığını sandığı şey orada duruyordu. Nicholas o ana dek olanlardan daha da akıl almaz bir şeyle karşılaştı.

Bacaklarının arasında bir açıklık vardı.

Başımı kaldırdım.

Derek, "Çok hastalıklı, değil mi?" dedi. "Adam gecenin bir yarısı sihirli bir biçimde penisinin olmadığını ve yerine bir vajinasının olduğunu keşfediyor."

Geri kalan sayfalara bakıp tezgaha bıraktım.

"Hepsini okumayacak mısın?"

“Genel olarak fikri anladım,” dedim.

“Ama daha da iyi oluyor. Çok tuhaf bir öykü olduğu halde, okuyucuyu olan biten her şeye inandırıyor.”

“Yeteri kadar okudum.”

“Pomodan daha komik bir şey, değil mi? Adamın artık penisi olmadığından hayatının nasıl tamamıyla değiştiğini anlatıyor. Sonrasında, hayatı bir kadının bakış açısından görmeye başlıyor; homoseksüel olmadığı halde cinsel açıdan ancak erkeklerle seviştiğinde tatmin olabileceğini anlıyor. Şimdi neden annem varken bundan söz etmek istemediğimi anladın mı?”

“Evet,” dedim. Derek’i doğru dürüst dinlemiyordum.

“İstersen geri kalanının da çıktısını alabilirim. Ya da bir kopyasını alıp e-posta olarak sana yollayabilirim. Kendi bilgisayarından okuyabilirsin ama bu çok da iyi bir fikir değil. Annem görürse telaşlanabilir, değil mi?”

“Bunları yapmana gerek yok. Ben bu kitabı çoktan okudum.”

ON BÎR

Kitap *Nicholas Pipisiz* olarak basılmamıştı. *Kayıp Bir Parça* ismiyle çıkmıştı. Sekiz sene önce büyük bir hit olmuştu, *New York Times*[1] *m* en çok satanlar listesine girmişti. Costco ve Wal-Mart gibi kitapçı olmayan mağaza zincirleri, daha tutucu müşterilerini kızdırmamak için kitabı satmamaya karar verdikleri halde, satışlar bundan etkilenmemişti. *Kayıp Bir Parça*[1] nin başına gelebilecek en iyi şey buydu. Kitap yasaklılar listesine girdiği anda, Borders ve Bames&Noble gibi bağımsız kitapçılar kitabı stokta bulundurmakta zorlanmaya başlamıştı.

Tam olarak kaç adet sattığından emin değildim. Yüz bin, yarım milyon, bir milyon... Bir noktadan sonra fark eder miydi? Bir ara filme uyarlanacağından söz edildi ama bu asla gerçekleşmedi. Filme çekilmiş olsaydı, sanırım DVD'sini beklerdim. Aslında, kitabı okumak bana yetmişti ve bunu bile istememiştim. Ama kendime engel olamamıştım. Belki de kitabı okuyarak yazar hakkında biraz öngörü edinebilir, karımın neden onunla yatmayı tercih ettiğini anlayabilirdim. Ama kitabı bitirdikten sonra, hiçbir şey öğrenememiştim.

Bildiğim tek şey, bu romanın Conrad Chase'i edebi bir yıldız haline getirdiğiydi. Thackeray Üniversitesi'nin İngilizce profesörünü ülke çapında şöhrete kavuşturmuş ve rektör olmasını sağlamıştı. Bir adamın *Kayıp Bir Parça* gibi bir roman yazması ve bir ilkokulun müdürü değil de merkez görüşün

epey solunda bir bakış açısı izleyen bir üniversitesinin rektörü oluşu tamamıyla farklı bir olaydı. Penisini ve hayalarını kaybeden ve vajinası olduğunu keşfeden bir adamla ilgili roman yazan adamın en azından kuzey New York'ta değil de Califomia'daki bir üniversitenin rektörü olacağını düşünürdünüz.

Ama Conrad sadece kendisi meşhur olmakla kalmamış Thackeray'i de meşhur etmişti. Üniversite idaresi ve akademisyen meslektaşları ilk başlarda Chase'in sıra dışı romanına pek de iyi tepkiler vermeyip kendilerini bundan uzak tutmuşlardı ama roman en çok satanlar listesinde tepelere yükselmeye ve eleştirmenler tarafından bir hiciv ustasının eseri ve muhteşem bir sosyal yorum olarak göklere çıkarılmaya başlayınca, kampüste Aman boş verelim, bakalım bunu lehimize nasıl kullanabiliriz, gibi bir hava oluşmuştu.

Erken Amerikan edebiyatı ve Eugene O'Neill'm oyunlarıyla ilgili bir ders veren Chase, okulun sevgilisi haline gelmişti. Thackeray'de daha önceden en çok satanlar listesine giren bir yazar hiç olmamıştı ama Chase kitap yazmış olan ilk profesör değildi. Orada çalışan herkes, kimse okumasa da kariyerlerinin bir noktasında bir şey yayımlatabilmek için üstlerinde büyük bir baskı hissederdi. Zaten Thackeray profesörlerinin bilimsel eserlerinin kaderi genellikle böyle oluyordu. Chase kurgu yazmış olan ilk profesör değildi ama uluslararası üne kavuşan ilk kişiydi.

İdare Chase'in şöhretini üniversitesi için yeni bir isini oluşturma yönünde kullanmaya karar verdi. Son birkaç senedir her sene devam ettirmeyi amaçladıkları bir edebiyat festivali düzenliyorlardı. Ellen'ı da bu yüzden işe almışlardı. Artık Conrad Chase'le bir başrol oyuncusuna sahip olmuşlardı. Ünlü yazarları bu şekilde Promise Falls'a çekmek

daha kolay oluyordu. Üniversite de birkaç senedir bunu yapıyor, dört gün boyunca faaliyetler düzenliyor, yazarların eserlerini okuyabileceği ya da anlatabileceği farklı bir sürü mekan oluşturuyor ve halkı davet ediyordu. Kurulda, bunu sadece Promise Falls'un tanınması için bir yol olarak değil, aynı zamanda kendi profilini de geliştirmek için bir kanal olarak gören Belediye Başkanı Finley de vardı. Ama Ellen edebiyat festivalinin başına getirildiğinde, Conrad hâlâ isim yapmamış bir profesör sayılırdı.

O zamanlar, biz Albany'de yaşıyorduk ve Ellen konserler, kurumsal geceler ve seminerler düzenleyen bir organizasyon şirketinde çalışıyordu. Thackeray bir edebiyat festivaliyle ilgilenecek ve tam zamanlı çalışacak birisini bulmak için ilan verdiğinde, Ellen başvurmuş ve işe kabul edilince kendisi de şaşırmıştı. Ben o sırada Albany'deki bir güvenlik şirketinde çalışıyor, biraz da depresif bir dönem geçiriyordum çünkü tablolarımla hiçbir yere varamıyordum.

Bu durumu kabullenmeye çalışırken bir bocalama dönemine girmiştim. Ebeveynleri hayatta olmayan genç bir yetişkin olarak üniversitede bir sene sanat bölümünde eğitim alacak kadar para biriktirmiştim ve kendime zoru başaracağımı, yüz kişi arasından yeteneğiyle ekmeğini kazanacak kişi olacağımı söylüyordum. O sene, Teddy isimli, gözleri keskin mi kesin muhteşem bir heykeltıraş arkadaşım oldu. Mezun olduktan sonra aramızdan biri bu işi başarırsa, o olur diye düşünüyordum. Birkaç sene sonra onu sıcak asfalta batmış bir kamyoneti kullanırken gördüm.

Birlikte birer bira aldık ve arkadaşımdan yayılan katran kokusu arasında, ona üniversitedeki hayallerine ne olduğunu sordum.

"Lanet olasıca hayata yenik düştüler, dostum," dedi.

O hissi çok iyi biliyordum. Her geçen gün hayat enerjimi tüketen bir güvenlik şirketi için çalışıyor olmamı başka nasıl açıklayabilirdim? Böylece, Ellen Promise Falls'daki işi kapınca, kendi işimi bırakmakta hiç tereddüt etmedim ve başka bir iş aramaya başladım. Anlamı olmayan başka bir iş bile en azından bir değişiklik olacaktı. Bunların yanı sıra, Derek daha yedi yaşındaydı ve ilkokulda çok da başarılı değildi. Öğretmeni onun dikkatsiz olduğunu, derslerine odaklanamadığını ve yerinde duramadığını söylüyordu.

Biz de birçok ebeveynin yaptığını yaptık. Öğretmeni suçladık. Belki de gerçekten de *onun* suçuydu, kim bilir... Promise Falls'a taşınmanın hepimiz için temiz bir başlangıç olacağını düşündüm. Ellen muhteşem yeni işine başlayacaktı, ben daha iyi bir iş bulacaktım, Derek de yeni bir okulda her şeye baştan başlayacaktı.

Promise Falls'un birkaç kilometre güneyinde bir yer aldık; bir sokağın sonuna gizlenmiş mütevazı ama hoş, iki katlı bir evdi ve Langleyler'in evinin biraz ilerisindeydi. Ellen yeni işine, Derek de temiz bir sicille yeni okuluna başladı. Yaklaşık olarak bir ay sonra, öğretmeni Derek'in derslerine dikkatini verip odaklanamadığım ve yerinde duramadığını anlatmak için bizi toplantıya çağırdı.

Bu arada ben de bir başka güvenlik şirketinde iş buldum, gecelerimi ve hafta sonlarımı resim yaparak geçirdim; hatta şehir merkezindeki bir sanat galerisini eserlerimi sergilemeye bile ikna ettim. Geleneksel peynir ve şarap partisini düzenledim, aklımıza gelen herkesi davet ettim, ufak tablolarımdan birini yüz doların altında bir fiyata bir arkadaşıma sattım. Ellen beni neşelendirmeye çalıştı, ısrarla yetenekli olduğumu söyledi, keşfedilmesi uzun süren muhteşem yazarlardan söz

etti. Bunların hiçbirinin bir faydası olmadı. Birkaç ay süren derin bir depresyona girdim. Şevki kırılan ya da bıkan Ellen da beni neşelendirmeye çalışmaktan vazgeçti. Sanırım Ellen ilk başlarda benden bir ressam olduğum için hoşlanmıştı ve ben bunu bir kenara attıkça acaba bir yanı benden vazgeçmeye mi başladı diye düşünüyordum. Güvenlik şirketindeki yeni işimden kısa sürede nefret ettim, ki bu benim için şaşırtıcı bir şey değildi.

Standard'da belediye başkanının ofisinin bir şoför aradığını söyleyen ilanı görünce de neden olmasın, neden başvurmayayım diye düşündüm. Ellen ilk festivali düzenleyebilmek için Conrad'le yakın bir çalışma içine girmişti. Conrad İngiliz edebiyatı konusundaki deneyimine güvenerek, hayatta olan ve kendilerine yapılan davetleri kabul edebilen kişilerin yaptığı gibi, festivalin danışmanı olmayı teklif etti. Onun gibi karizmatik ve sofistike birisiyle çalışmak, Ellen için müthiş bir deneyim oldu. Üstelik tüm bunlar, Conrad'in çok kazandığı düşünülen yeni nesil yazarlarla ilgili bir haber yapan vVewweeCin kapağında yer almasından birkaç sene önceydi.

Daha sonraları, Conrad genel olarak Ellen'a asılmaya başladı. Belki o zamanlar daha ilgili bir eş olsaydım, kendi sorunlarıma boğulmasaydım ve yaratıcı yönlerimle bir kariyer yapamamanın moral bozukluğunu yaşamasaydım, Conrad bunda başarılı olamazdı.

Aralarındaki şey uzun sürmedi. Aslında, buna tam olarak bir ilişki denebileceğinden bile emin değilim. Ellen açısından yanlış bir adım denebilirdi. Ona kapılmıştı. Ama bu canımın yanmadığı ve durumu daha da kötüleştirecek şeyler yapmayı düşünmediğim anlamına gelmiyordu.

Bu olay on sene önceydi ve olayın genel olarak ikimiz için de geçmişte kaldığını söyleyebilirim. Zor bir dönemdi ama ar-

tık aklıma takıp düşünüyor değilim. Ellen suçluluk hissini bir süre içki içerek bastırmaya çalıştı. Gerçek bir alkolik olduğunu bile sanmıyorum ama birkaç ay boyunca kesinlikle kendisini içkiye kaptırmıştı. O dönemde işini nasıl yaptığını hiç bilemiyorum. Ufak çaplı ve ağır hareket eden bir kasırga, bir süreliğine evimizin üstüne çökmüş gibiydi. Türbülans her zaman oradaydı ama sonra Ellen hayatına o şekilde devam edemeyeceğine dair tek başına bir farkındahk yaşadı. Bir anda. Ellen hakkında söylemem gereken şeylerden biri de bu. Kendisini toparlamaya karar verdiği anda bunu yapar. Annesi öldüğünde, birkaç hafta boyunca darmadağın olmuştu ama bir sabah kalktı ve bana, "Artık hayata devam etme vakti geldi," dedi.

Ama bazen o anı beklemek zorlu bir yolculuk olabiliyor.

Fırtına dindikten sonra, Ellen ve ben birbirimizi affetmenin bir yolunu bulduk ve hayatımız düzeldi. Her ikimiz de aramızdaki ilişkinin vazgeçilemeyecek kadar güzel olduğunu bilecek kadar zekiydik. Ayrılarak Derek'in hayatını mahvetmeyecektik.

Ellen Conrad'le yaşadığı ilişkisinden sonra hâlâ düzenli olarak onunla çalışıyordu ama adamın kitabı New York'tâki büyük bir yayıncı tarafından satın alındıktan sonra, bu konu artık endişe yaratmamaya başladı. Conrad bizden çok farklı çevrelere girip çıktı. Hollywood'da *Kayıp Bir Parça* yı bir filme dönüştürme arayışındayken, B sınıfı bir kadın oyuncu olan Illeana Tiff'le tanıştı. Kadının kabarık saçları ve bundan aşağı kalmayan dolgun göğüsleri vardı ama onu salak birisi olarak nitelemek bir hata olurdu. İyi bir oyuncu değildi ve Hollywood'da bir geleceği olmadığını gayet iyi biliyordu. Ama meşhur bir yazarla birlikte olmak da bir o kadar iyiydi. Böylece, Chase'le birlikte Promise Falls'a geldi ve bir sene sonra evlendiler.

Chase üniversite kumlunun içine öyle sinsice sızmıştı ki Başkan Kane Mortimer Fiji'de şnorkelle yüzerken bir kalp krizi geçirince, bu pozisyonu elde etmek için bir hamle yaptı ve başardı. Illcana da o zaman dek saçlarına daha sade şekil vermeyi ve göğüslerini daha az sergilemeyi öğrendiği için, rektörün karısı rolüne rahatlıkla bürünüverdi.

Chase'in bu yola sapması birçok kişiye garip görünmüştü. Rektör olmak kesinlikle itibarlı bir işti ama meşhur bir yazar olmak kadar değildi. Kuzey New York'taki üniversitelerin rektörleri sohbet programlarına çıkmaz, tanınmış kişilerle dolu partilere davet edilmez ve *New Yorker* da bahisleri dahi geçmezdi.

Ama Conrad Chase *Kayıp Bir Parça'*dan sonra devamını getiremedi. İlk birkaç sene, insanlar ona ne üstünde çalıştığını sorduklarında yeni bir roman yazdığını iddia etti... *Kayıp Bir Parça* için yaptığı anlaşmaya bir devam romanının da dahil olduğu söyleniyordu ama bunu yazdıysa bile henüz basılmamıştı. En sonunda, çoğu kişi sormaktan vazgeçti ve nadiren birisi çıkıp da sorduğunda, Conrad, "İdare etmem gereken bir üniversite var," yanıtını vermeye başladı.

İşin gerçeği, benim görebildiğim kadarıyla roman yazma işine son vermişti. Ama benim ve sanatımın aksine, buna karar vermeden önce kendisine bir isim yapmayı başarmıştı.

Disketi ve Derek'in benim için çıktısını aldığı sayfaları toparlayıp eve doğru yürümeye başladım. Ona kitabı okuduğumu söylediğimde ne demek istediğimi sormamıştı, sayfaları Ellen'a göstereceğimi söylediğimde itiraz edince ben de ona bir şey dememiştim. Ama aramızda geçen konuşmadan sonra, bunu yapmaya niyetli olduğum belliydi.

Ellen yukarı kattaydı ve yatağımızın çarşaflarını değişti-

rıyordu. Günlerden pazar olduğu halde, insanın oturup rahatlayacağı, gazetesini okuyacağı türden bir pazar günü değildi. Hepimiz gergindik ve Ellcn'ın bununla başa çıkma yöntemi kendisini meşgul etmekti.

Derek'in çıktısını aldığı sayfaları ona uzattım, filindeki çarşafları bırakıp bunları aldı. Tek bir kelime bile okumadan şöyle bir bakıp, "Nedir bu?" diye sordu.

"Biraz oku, tanıdık gelip gelmediğini söyle," dedim.

"Lütfen, bana sadece bunun..."

"Oku."

Bakışlarını sayfalara çevirip okumaya başladı. İlk sayfanın sonuna kadar gelip durdu. "Bunun anlamı ne?" dedi bana bakıp.

"Tanıdın mı?"

"Tabii ki tanıdım." Sesi titremiyordu.

O anda bu işe yanlış başladığımı fark ettim. Ellen bunun Conrad Chase'le ilgili özel bir mesele olduğunu, seneler önce yaşanan şeyle ilgili bir şey söylemeye çalıştığımı sanacaktı. *Belki de* bunca sene sonra, eski yaraları deşmeye karar verdiğimi düşünecekti. Planım bu değildi ama bazen işler istediğiniz *gibi* gitmez.

"Chase'in kitabı," dedim. Ona hangi kitap olduğunu söylemem gerekmiyordu. "Kelimesi kelimesine değil sanırım. Düzeltiden geçmemiş hali gibi. Ama aynı öykü ve farklı bir başlık var."

"Sana ne olduğunu anladığımı söylemiştim," dedi. "Kaç kişi penisini kaybedip bir vajinaya sahip olan bir adamla ilgili roman yazmıştır?"

Sadede gel, dedim kendime içimden. "Bunun çıktısını az önce aldık. Agnes Stockwell'in Derek'e verdiği, Derek'in de

sonradan Adam'a verdiği bilgisayarın sabit diskinden çıktı. Bilgisayar şu anda kayıp."

Ellen bana baktı. "Neden söz ettiğini anlamadım. Agnes Stockwell Derek'e bir bilgisayar mı vermişti? Birkaç hafta önce eve getirdiği o bilgisayar mıydı? Bunu bana birisi söyleseydi, kesinlikle hatırlamazdım."

"Hatırlamazdık. O sırada önemli değildi."

"Şimdi önemli mi?"

İçime derin bir nefes çektim. "Brett Stockwell'i hatırlıyor musun?"

Ellen evet anlamında başını salladı.

"Agnes oğlu intihar ettikten sonra her şeyini saklamış ama aradan o kadar uzun süre geçmiş ki en azından manevi bir değeri olmayan her şeyi vermeye karar vermiş. Oğlunun eski bilgisayarı garajda duruyormuş. Derek'in bilgisayarlarla ilgilendiğini öğrenince, bunu ona verdi. Bilgisayardaki roman, Conrad'in romanı, daha doğrusu onun olduğunu sandığımız roman da o bilgisayardaydı. Ama bilgisayar Langleyler'in evinden alınmış." Biraz duraksadım. "Bu durum sana garip gelmiyor mu?"

Yine dik dik baktı. "Hangi kısmı? Romanın çocuğun bilgisayarında olması mı, bilgisayarın kayıp olması mı?"

"Hepsi."

"Ne tür bir bilgisayardı? Masaüstü mü, dizüstü mü?"

"Hayır, bir dizüstü bilgisayar değil," dedim. "Kasalı olanlardan."

"Bilgisayar kayıpsa çıktıyı nasıl aldınız?"

"Derek romanın bir kopyasını çıkarmış."

Ellen yatağın kenarına oturdu. "Ne demek istiyorsun? Konuyu bir türlü anlayamadım. Bir şey demeye çalışıyor olmalısın."

tkNe demek istediğimi ben de bilmiyorum. Ben de buna bir anlam vermeye çalışıyorum. Ama belki de Conrad'in herkesin düşündüğü gibi büyük bir edebiyat dâhisi olmayabileceğini düşünmeden edemiyorum. Belki de *Kayıp Bir Parça* ona ait değildir."

Bir an için, Ellen'ın nutku tutuldu. İtiraf etmem gerekir ki hakikaten insanın dilinin tutulmasına neden olan bir teoriydi bu.

"Tanrım, sen ne diyorsun?" dedi. "Çocuğun tekinin bu romanı yazdığını mı? Çok saçma. O roman *New York Times* en çok satanlar listesine girdi."

"Sadece söylüyorum," dedim. "Sadece romanın o bilgisayarda olmasının garip bir şey olduğunu söylüyorum."

"Olabilir," dedi Ellen. "Demek Conrad'in o kadar büyük bir hayranı olan bir öğrencisi varmış ki çocuk romanı kelimesi kelimesine bilgisayarına geçirmiş. Ya da bir Word dosyası olarak kopyasını edinmiş. O zamanlar e-kitaplar satılıyor muydu? Belki de Brett Stockwell kitabı bilgisayarına indirmiştir. Bu hiç aklına gelmiş miydi?"

"Conrad'in kitabı ne zaman çıktı? Ne zaman yayımlanmıştı?"

Ellen düşünmeye çalıştı. "Dokuz, on sene önce miydi? Bir dakika." Kalkıp odadan çıktı ve aşağı kata indi. Peşinden oturma odasına gittiğimde, duvardaki kitaplarla dolu raflara baktığını gördüm. Raflar dolup taşmış durumdaydı; dik duranların üstüne yanlamasına da kitaplar dizildiği için, Ellen'm aradığı şeyi bulması biraz vakit aldı. Başını yana eğip yan duranların başlıklarını okumaya çalıştı. Sonra, *Kayıp Bir Parça'nın* bizdeki kopyasını buldu. Telif hakları sayfasını açtı. "2000'de basılmış," dedi. "Ciltli kapak. Karton kapak da bir sene sonra."

"Brett Stockwell on sene önce intihar etti," dedim. "Kitap basılmadan iki sene önce."

"Bunun bir açıklaması olmalı," dedi Ellen.

"Tabii. Olabilir. Sadece komik bir durum. Bir de bilgisayar kayıp."

"Birisi mi çalmış?"

Omuzlarımı silktim. "Derek geçen perşembe gibi yakın bir tarihe kadar Langleyler'in evinde olduğunu söylüyor ama artık yok."

"Barry bunun Langleyler öldürüldüğünde mi çalındığını söyledi?"

"Hayır. Derek kayıp olduğunu Barry bizi eve götürdüğünde fark etti."

Ellen başka yöne bakıp başını salladı. "Çılgınlık. Derek bilgisayarın olmadığını fark edince Barry ne dedi?"

"Barry'ye söylemedi. Sonradan bana söyledi. Önce bana anlatmak istemiş çünkü bu tür bir içeriği olan bir kitap konusunda seninle konuşmaktan utanmış. Bunun basılmış bir roman olduğunu bilmiyordu. Yani, kitap çıktığında Derek dokuz yaşında mıydı? Bence o zamanlar Hardy Boys okuyordu ve Frank ve Joe da tam olarak sabah uyanıp da pipilerinin olmadığım gören tipler değillerdi. Derek bunun sadece bir öğrencinin pomo yazma girişimi olduğunu sanmış ama bir pomo eser olarak da esas noktayı kaçırdığını söyledi."

Ellen gülümseyecek gibi oldu ama hemen toparlandı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Bence Barry'ye söylemeliyim, ne dersin? Bir anlamı olmayabilir. Bilgisayarın kayıp olması da olanlarla bir ilgisi olduğu anlamına gelmez. Derek'in Adam'ın odasına geçen perşembe son kez girip bilgisayarı orada görüşüyle cuma ge-

cesi gerçekleşen cinayetler arasında bir zamanda kaybolmuş olabilir bilgisayar. Belki de evde Barry'nin bizi sokmadığı bir odadadır."

Ellen odada bir süre volta attıktan sonra, "Conrad'e söylemelisin," dedi.

"Ne?"

"Barry'ye gitmeden önce. Conrad bilmeyi hak ediyor çünkü gerçekten de basit bir açıklaması olabilir. Varsa polisten önce ona gittiğimize sevinebiliriz."

"Biz mi?"

Ellen bana baktı. "Böyle yapma."

"Bir şey yaptığım yok. Sen Conrad'in utanmasını ve başının derde girmesini istemiyor olabilirsin ama bu benim için bir öncelik değil." Bunu söylerken bile tamamıyla dürüst davranmıyordum. Adam karımın maaş çeklerini imzalayan kişiydi.

"Mesele o değil," dedi Ellen. "Sorun adil davranmak. Özellikle de büyük ihtimalle boş yere endişeleniyorsak." Bıkkınlıkla başını salladı. "Belki de onunla ben konuşsam daha iyi olur. Bunu sen yaparsan, başka bir niyetin olduğunu düşünebilir." Gözlerime baktı. "Böyle olacağını biliyorsun."

Ağır ağır başımı salladım. "Başka bir fikrim var," dedim. "Neden önce Agnes'la konuşmuyorum? Belki de ona her şeyi anlatmadan oğlunun bilgisayarında neden o romanın olduğunu öğrenebilirim." Agnes'a başka bir şey daha sormak istiyordum. "Bunun basit bir açıklaması varsa, Barry'ye Derek'in bilgisayarın orada olmadığını fark ettiğini söyler, konuyu kapatırım."

Ellen evet anlamında başını salladı. "Peki, tamam. Öyle yap. Agnes'la konuş."

İkimiz de bir süre bir şey demedik. Derin bir nefes alıp

ağır ağır dışarı bıraktım. Derek romanın çıktısıyla barakaya gelmeden hemen önce aklımdan geçen bir şey beni hâlâ rahatsız ediyordu.

Ellen arkasını dönmüş, yatak odamızın penceresinden Langleyler'in evine doğru bakıyordu. "Onlarla günlerdir konuşmamışım. Pek rastlamamıştım bile."

"Ben de."

"Sanırım Donna'yı en son kapıya geldiğinde gördüm."

"Ne zamandı?" diye sordum. Bunu hatırlamıyordum.

"New York'taki yayıncı bana festivale davet edeceğim yazarların kitaplarının ilk baskılarını yollamıştı."

"Kitapları neden Donna getirdi?"

"Kargo yanlışlıkla onların evine bırakmış."

Pencerenin önünde birkaç saniye daha durup bana döndüğünde, yüzünün rengi biraz solmuş gibiydi.

"Donna adamın yanlış eve geldiğini söyledi. Adam posta kutusunun üstünde bizim ismimizi görünce, orada yaşadığımızı sanmış."

ON İKİ

Derek ve ben, önceki gün Agnes Stockwell'in evindeki işimizi tam olarak bitirememiştik. Çünkü Ellen arayıp Langleyler'in evinde bir olay olduğunu haber vermişti.

Dolayısıyla, geri gitmek için iyi bir mazeretim vardı. Treyleri kamyonete takmam da gerekmiyordu. Çimler biçilmişti ve bahçe traktörüne gerek yoktu. Budama makinesini kamyonetin arkasma yerleştirdim. Tek yapmam gereken, etrafı biraz toparlamaktı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Derek. Ben EllenTa konuşurken dışarıda kalmıştı ve çakıl taşlarına değmeden garaj yolunun diğer tarafına atlamaya çalışarak vakit geçiriyordu.

"Annene dikkat et," dedim. "Çok geç kalmam."

Yolda ağır ağır ilerledim, Langleyler'in evinin orada nöbet tutan polis memuruna başımla selam verdim, otoyola çıktım ve Promise Falls'a doğru yola koyuldum. Kamyoneti Agnes Stockwell'in evinin önündeki kaldırımın oraya park edip geniş ve eski tarz verandaya yürüdüm ve kapıyı hafifçe tıklattım. Pazar sabahıydı ama öğle vakti olmak üzereydi.

Agnes tel kapıyı açarken gülümsedi. "Bugün burada ne işin var?" diye sordu. Kedisi kimin geldiğini görmek için peşinden gelip ayaklarına dolandı. Kesinlikle hayatımda gördüğüm en çirkin kedilerden biriydi ve bir koltukta kıvrılarak yatması değil, bir domuz ahırında çamurların arasında oynaması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Agnes bir zamanlar çekici bir kadın olmalıydı ama kocasını ve ardından oğlunu kaybetmiş olmanın yaşattığı üzüntü aradan geçen senelerde onu yıpratmıştı. Bir insanın bu tür bir deneyimden sonra nasıl toparlandığını bilemiyordum. Belki de toparlanmak mümkün değildi. Yaşamaya devam ettiği o evi, bildiğim kadarıyla hayatının tek ilgi odağı haline getirmişti. Hava güzel olduğunda, bahçesinde yürüyüş yapar, genellikle pek kimseyle görüşmezdi.

"Dün erken gitmek zorunda kaldık," dedim. "Budama işini bitiremedim."

"Aa, fark etmedim bile," dedi ama muhtemelen fark ettiğini bana söylemeyecek kadar nazikti. "Oğlun da geldi mi?"

"Hayır. Yapacak çok işi olmadığı için, kendim geleyim dedim. Ona izin verdim." Ergenler geç kalkmayı severler bilirsiniz diyecektim ki son anda kendimi tuttum.

"İşin bitince, sana limonata vereyim," dedi.

Ben de bunu duymayı umuyordum.

İşimi bitirmem sadece on beş dakika sürdü. Koruyucu gözlüğümü takıp budama makinesini çıkardım ve ince ucunu kaldırımın kenarında ve çiçek öbeklerinin etrafında gezdirip oralarda uzun ot kalmamasını sağladım. Bu işi seviyordum; belki sadece resim yaptığım zamanlar dışında hiçbir işten almadığım bir tatmin hissi alıyordum.

Makineyi kamyonetin arkasına koyarken, ön kapının açıldığını duydum. Agnes üstü nem damlacıklarıyla kaplı uzun bir bardak limonatayla kapıda belirdi. Patikadan eve yürüyüp bardağı ondan aldım.

"Biraz oturmamın bir sakıncası var mı?" diye sordum.

Ön kapının orada birkaç tane bahçe sandalyesi vardı.

"Tabii ki yok, Bay Cutter," dedi. Ona da oturur mu diye

soracaktım ama ben daha fırsat bulamadan diğer sandalyeye oturuverdi. Herhalde insan yalnız yaşadığında, çimleri biçen adam bile olsa arada sırada binleriyle konuşmak hoş oluyordu.

"Bana Jim deyin."

"Jim," dedi alçak sesle.

"Bu limonata enfes olmuş," dedim. Doğruyu söylüyordum. Kedisi bacağıma sürtündü. "Şey... İsmi neydi?"

"Boots," dedi Agnes.

"Onun gibi bir kedi gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Çok çirkin ama onu çok seviyorum."

Bardaktan büyük bir yudum daha aldım. Elimin tersiyle ağzımı sildim. Ter içinde kaldıysam bile, Agnes bundan rahatsız olmamış gibiydi.

"Şu avukatın başına gelenleri duydunuz mu?" dedi. "Karısıyla ve oğluyla birlikte öldürülen adamı diyorum."

"Evet."

"Yaşadığınız yere yakın, değil mi?"

"Yakın," dedim doğruyu söyleyerek. "Korkunç bir olay."

Agnes başını salladı. "Evet, çok korkunç. İnsanı düşündürüyor. Bilirsiniz, buralarda bu tür olaylar olmaz."

Evet der gibi başımı salladım. "Nadiren meydana gelen olaylardan biri. Dediğiniz gibi, insanı düşündürüyor."

İkimiz de bir süre susup düşündük. Sonra, "Oğlum size bilgisayar için tekrar teşekkür etmemi istedi," dedim.

"Rica ederim," dedi Agnes. "Birisinin işine yaradığına sevindim. Çok eski olduğu için, işleyeceğinden bile emin değildim. Oğlunuzun onu istediğine şaşırdım doğrusu."

"Ne kadar eski olursa, o kadar iyi. Oğlum o tür şeyleri toplar. Başkasına vermediğiniz için şanslı. Şimdi mahallenin bütün gençleri gelip verecek başka bilgisayarınız var mı diye soracak."

"O kadar çok kişi tanımıyorum. Alacak birisini bulduğuma memnunum."

"O bilgisayarı Derek'e verdiğinizi kimseye söylememişsinizdir, değil mi?"

Agnes bu soruya şaşırdı. "Hayır, söylediğimi sanmıyorum. Neden?"

Hemen bir yanıt uydurmalıydım. "Sadece düşünüyordum da başkaları da gelip verecek bir şeyiniz var mı diye sorabilir."

Evet der gibi başını salladı. Dediğim şey mantıklı gelmişti. "Yok, yok, bu tür şeyler benim için sorun değil. Belki günün birinde ufak bir garaj satışı yaparım. Her yaz düşünüyorum ama bir türlü yapamıyorum. Oğlunuzun ismi ne demiştiniz?"

"Derek."

"İyi bir çocuğa benziyor."

"Öyledir. Arada sırada haylazlık eder ama harika bir çocuktur."

"Bunu hepsi zaman zaman yapar," dedi Agnes. "Brett kesinlikle yapardı. Bilgisayarını vermek beni biraz suçlu hissettirdi ama ne yapabilirim ki? Bu tür şeyleri sonsuza dek saklayamazsınız. Şu ufak katlanan bilgisayarlardan da vardı ama onu uzun süre önce birisine vermiş olmalıyım. Ona ne olduğunu bile hatırlamıyorum. Giysilerini uzun süre tutmadım. Yoksullara verdim. Sanırım kendisi de bunu yapmamı isterdi."

"Eminim ki iyi bir çocuktu," dedim.

Yine hüzünle gülümsedi. "Evet. Bir gün bile geçmiyor ki..."

Cümlesi yarım kaldı. "Bir gün bile geçmiyor ki?" dedim.

İç çekti. "Ne yaptığını düşünmeyeyim. Brett'e ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi Bay... Jim?"

"Duydum," dedim. "İntihar ettiğini biliyorum."

Evet der gibi başını salladı. "Şehir merkezine bile inemiyorum. Şelalelerin yakınına gidemiyorum. Şehir merkezine gidip arazimin vergi ödemesini yapabilirim ama postayla yolluyorum. Şelalelere bakamıyorum, ismini bile duymak istemiyorum."

"Anlıyorum," dedim.

"Kendimi suçlamamaya çalışıyorum. Ama hâlâ çok zor. İşaretleri görmüş olmalıydım. Olacakları göremedim. Yemin ederim ki ne bir şey fark ettim, ne de bir şey anladım. Sadece intihar etmeden bir, iki gün önce farklıydı. O noktaya kadar gayet iyi gibiydi ama o son gün bir şey konusunda çok endişeli ve üzgün olduğu halde, bana bir şey anlatmadı. Zaten bu yüzden kendimi affetmekte bu kadar zorlanıyorum. O zamanlar onun ne kadar mutsuz olduğunu anlayamadım. Ama kocam öldükten sonra, Brett tüm hayatimdi. O günden önceki haftalarda mutlaka birtakım işaretler vardı ama ben bunları görmedim. Bir anne çok geç olmadan nasıl oğlunun o kadar büyük bir sıkıntıda olduğunu fark etmez?"

Anlayışlı bir tavırla başımı yavaşça salladım. "Çocuklarımız hakkında asla her şeyi bilemeyiz. Her zaman bizlerden gizledikleri şeyler olur. Derek'in de farklı olmadığından eminim." Biraz gülümsemeye çalıştım. "Bazen de bilmek istemeyeceğiniz şeyleri gizlerler."

Agnes bahçesine baktı, hiçbir şey demedi.

"Bana Brett'ten söz eder misiniz?" dedim. "Nelerden hoşlanırdı? Neler yapmayı severdi?"

"Diğer gençler gibi değildi. O..." Agnes birden sustu. "Bir fotoğrafını görmek ister miydiniz?"

"Tabii."

Müsaade isteyip içeri girdi ve bir dakikaya kalmadan çerçevelenmiş bir lise fotoğrafıyla geri geldi. “Mezuniyet senesinde çekilmişti. Şeyden dört yıl önce... Neyse, onu daha çok böyle hatırlıyorum.”

Brett Stockwell yakışıklı bir gençti. Kulaklarına kadar uzanan kumral saçları, kahverengi gözleri, o yaştaki bir çocuk için pürüzsüz sayılabilecek bir teni vardı. Hassas, sanata yatkın bir görünümü vardı. Sporcu tipli değildi.

Agnes fotoğrafı geri alıp ilk kez görüyormuş gibi uzun uzun inceledi. “Babasına çok benzerdi. Sanırım, daha çok ona çekmişti. Borden da sadece bir altmış beş boyunda, ufak tefek bir adamdı. Brett’in de yapısı onunkine benziyordu.”

“Diğer çocuklar gibi değildi demiştiniz.”

“Sporla pek ilgilenmezdi. Asla futbol takımına girmeye çalışmadı, o tür şeyler ilgisini çekmezdi. Okumayı severdi. Film izlemeye bayılırdı. Ama herkesin sevdiği filmleri değil. Alt tarafından yazı olanları severdi.”

“Alt yazılı olanlar.”

“Evet. Farklı dillerde filmler. Bunları izlemeyi severdi. Diğer insanların umursamadığı şeyleri takdir ederdi.”

“Güzel,” dedim. “Herkesin aynı olmasına gerek yok. Yoksa dünya nasıl bir yer olurdu?” Limonatamdan bir yudum daha aldım.

“Yazmayı da çok severdi,” dedi Agnes Stockwell. “Sürekli olarak bir şeyler yazardı.”

“Ne tür şeyler?”

“Aklınıza ne gelirse. Küçükken diğer gezegenlere yolculuk yapmakla ilgili öyküler yazardı. Zamanda yolculuk eden insanları yazardı. Şiir de yazardı. Yüzlerce şiir yazmıştır. Kafiyeli şiirler değildi ama. Şiir artık benim genç kızlık zama-

nımdaki gibi değil. Artık kafiyeli olması gerekmiyor. Kafiye olmadan insana şiir gibi bile gelmiyor. Sadece arka arkaya sıralanmış bir sürü cümle."

"Şiirden anladığımı söyleyemem. Ellen bazen şiir okumayı sever."

"Karınız mı?"

"Evet."

"Bir gün onu da getirin. Tanışmayı çok isterim."

"Evet, onu sizinle tanıştırmam gerek. O da sizinle tanışmak ister. Sizi bize limonata ikram eden kişi olarak tanıyor."

Agnes gülümsedi. "Bazen yaş günlerimde, Brett bana bir şiir yazardı. Diğer şiirleri anlamadığımı bildiği için, kafiyeli olanlardan yazardı. Bunlar da biraz şu tebrik kartlarındaki andırırdı, anlarsınız ya?"

"Yazdığı şeyleri size gösterir miydi?"

"Bazılarını gösterirdi, bazılarını göstermezdi. Bir şeyi tamamlayıp dilediği gibi süsledikten sonra bana göstermekten hoşlanırdı. Büyüdükçe yazdığı şeylerden bazıları daha özel olmaya başladı. Bir delikanlı yazdığı her şeyi annesine göstermek istemez, biliyorsunuz." Gözlerini kırpıştırıp muzip bir ifadeyle bana baktı.

"Evet, ne demek istediğinizi biliyorum," dedim. "Sizce ileride ne yapmayı planlıyordu? Bir yazar olmayı mı?"

"Kesinlikle. Hayali buydu. Meşhur bir roman yazarı olmak. Truman Capote, James Kirkwood ve daha birçok diğeri gibi beğendiği yazarlardan söz ederdi. Eğer o olay olmasaydı, gerçekten de... Farklı seçimler yapmış olsaydı, bence bir yazar olabilirdi. Çok yetenekliydi. Bunu sırf annesiyim diye söylemiyorum." Duraksadı. "Bir zamanlar annesiydim diye."

"Başkaları da yetenekli olduğunu düşünüyor muydu?"

Evet anlamında başını salladı, "öğretmenleri bu konuda

çok başarılı olduğunu söylerlerdi. Bazıları onun bu konuda ciddi bir yeteneğe sahip olduğunu söylemişlerdi."

"Sahi mi?"

"Lisedeyken bir öğretmeni vardı. İsmi neydi?" İsmi hatırlayabilmek için gözlerini kapattı. "Bay Burgess. Evet, oydu. Brett'in kısa öykülerinden birinin üstüne ne yazdığını hatırlıyorum: 'John Irving, dikkat et,' demişti. Nasıl ama?"

"Vay canına."

"John Irving'in kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Biliyorum."

"Lise sonda bir kere başı derde girmişti. Öğretmenlerin çoğunu üzen bir şey yazmıştı. Öykünün konusu biraz... Biraz daha olgun bir okuyucu kitlesine yönelikti. Anlatabiliyor muyum? Dili lise çağındakiler için uygun değildi."

"Neyle ilgiliydi?"

"Diğer öğrencilerle ilgiliydi. Gerçek öğrencilerle değil de, yaşıtı oğlanlarla ve kızlarla ve onların ailelerinin bilmediği şeyler yapmalarıyla. Bir tür cinsel uyanış öyküsüydü." Agnes bu son cümleyi elleriyle tırnak işareti yaparak söylemişti. "Promise Falls Lisesi'ndeki öğretmenler için biraz aşırıydı."

"Başı derde mi girdi?"

"Bay Burgess olmasaydı girebilirdi. Brett'i okul idaresinden korudu, eserin tartışmalı bir konuyu ele alıyor olsa da gerçek hayatta neler olup bittiğini dürüst ve adilane bir biçimde temsil ettiğini söyledi. Brett'in herkesin gerçekleştiğini bildiği ama itiraf edecek kadar cesarete sahip olmadığı şeylerden söz ettiği için uzaklaştırma ya da başka bir ceza almayı hak etmediğini söyledi."

"îyi bir öğretmenmiş sanırım."

"Brett bana o öyküyü hiç göstermedi. Onu öğretmenine

vermemesini ya da kimseye göstermemesini söyleyeceğimi tahmin etmişti. Olay çıkmasını seven birisi değilimdir."

"Birçoğumuz bundan hoşlanmayız," dedim. "Thackeray'yc başladığında ne oldu? Orada da akıl hocaları var mıydı? Yazdıklarını teşvik eden öğretmenleri oldu mu?"

"Aa, evet. Gerçi üniversiteye başlayınca, Brett'in sevdiği türden yaratıcı yazarlık için daha az fırsatlar çıkıyor. Bilirsiniz, daha çok akademik şeyler yazdırırlar ve bence Brett buna asla çok ilgi duymadı. Kompozisyonlarda her zaman başarılıydı ve müthiş bir okurdu. O kadar çok kitabı vardı ki daha bunları ne yapacağıma karar veremedim. Sizce kütüphanemiz ahr mı?"

"Alabilirler," dedim. "Demek üniversiteye başlayınca öyküler ve şiirler yazmayı kesti?"

"Yazmaya devam etti. Her zaman bir şeyler yazar, bunları profesörlerine gösterirdi. Tabii, bazıları diğerlerinden daha ilgiliydi."

"Tabii."

"Genellikle îngilizce ya da üniversitede dendiği gibi edebiyat öğretmenleri ilgileniyordu. Siyaset bilimi ya da tarih profesörüne göstermeye çalıştığında pek ilgilenmiyorlardı. Adamlar o kadar meşgul ki hiçbiri derslerinin bir parçası olmayan bir şeyi okumaya vakit ayırmak istemiyor. Ama dipnotlu ve bir bibliyografyah bir kompozisyon yerine ödeş olarak bir şiir ya da öyküsünü kabul eden öğretmenleri de oldu."

"Bibliyografya yazmaktan nefret ederdim," dedim geçmişi düşününce. "Bazen uydururdum."

Agnes dostane bir tavırla omzuma vurdu. "Eminim ki kimseyi kandıramamışsınızdır."

"Doğru, kandıramamıştım."

"Profesörlerinden bazıları yazardı," dedi Agnes. "Kuralları biraz esnetmekten de kaçınmazlardı. Brett'in kütüphaneye gidip araştırma yapması yerine bir öyküsünü kabul edenler vardı."

"Kim olduklarını hatırlıyor musunuz?"

Agnes başını salladı. "Aradan çok zaman geçti. Karşımda görsem tanımam. Ama üniversitenin başındakini tanıyorum. Arada sırada *Standard" fa* ismini görünce hatırlıyorum."

Ayaklarımın altında zemin sallanmış gibi hissettim. "Conrad Chase'i mi diyorsunuz?"

"Evet. Ta kendisi. Profesörlük yaparken, Brett'in yazdıklarıyla ilgilenmişti. Brett sürekli olarak ondan söz ederdi. Thackeray'de okurken en sevdiği öğretmeni oydu herhalde. Ama orada fazla okuma şansı olmadı tabii. Hatta Brett öldükten sonra birkaç kere ziyaretime de geldi. îlk seferinde, çiçek getirdi. Bir kere de bir konser bileti yolladı. Çok düşünceli bir adamdı."

Agnes'm gözleri birden doldu. Gömleğinin kolundan bir mendil çıkarıp gözlerini sildi. "Özür dilerim. Aradan onca sene geçtiği için, ağlamadan ondan söz edebileceğimi düşünürdüm ama öyle olmuyor."

"Sorun değil. Bazı anılar her zaman bizimle kalır." Ona kendisini toparlaması için biraz zaman tanıdım. "Brett yazdıklarını Profesör Chase'e de göstermiş miydi?"

"Gösterdiğini biliyorum. Chase onu hep çok teşvik etti. Hatta Brett birkaç kere onun evine de davet edildi. Bunlar adam meşhur olmadan ve o oyuncuyla tanışıp evlenmeden önceydi. Brett profesörünün kitabının basıldığını görseydi, eminim ki çok mutlu olurdu. Düşünsenize, hayatı o kadar kısa olmasaydı, bir yazar olarak yoluna devam etmeye ça-

lışsaydı ve arkadaşları arasında Conrad Chase gibi birisine güvencbilscydi... Eminim ki onun için birçok kapı açılırdı."

"Eminim ki açılırdı."

Agnes omuzlarını silkti ve biraz daha gözyaşlarını sildi.

"Siz okumuş muydunuz?" diye sordum.

"Neyi?" dedi, neden söz ettiğimi anlamayınca.

"Kayıp Bir Parça'yı."

Agnes Stockwell ona boş zamanlarında striptiz yapar mı diye sormuşum gibi başını salladı. "Yok. Daha doğrusu, okumayı denedim. Elli sayfa kadar sonra, çok... Her neyse, bana göre olmadığını düşündüm. Kötü bir kitap olduğunu söylemiyorum, sadece okumaktan hoşlanacağım türden bir şey değildi. İngilizcede o kadar güzel sözcükler ve yazacak o kadar güzel konular olmasına rağmen, bazı yazarlar bu sözcükler ve konulan sevmiyorlar. Danielle Steel'in son romanını alıp okurum ama bir adamın cinsel organının bir kadınınkine dönüştüğünü okumak mı? Eleştirmenler kitaptan ne kadar övgüyle söz etseler de bana göre değil."

Gülümsedim. "Sizi çok iyi anlıyorum."

"Ama size şunu söyleyebilirim," dedi Agnes daha yumuşak bir ses tonuyla. "Brett bu konularda her zaman benden daha açık fikirliydi. Sanırım, ona riske girmeyi göze alan deneysel bir yazar diyebilirim. Hayatta olsaydı, Profesör Chase'in kitabına bayılırdı."

ON ÜÇ

Agnes'a, gitmeden önce telefon rehberine bakabilir miyim diye sordum. İçeri girip rehberi getirdi ve beni Boots'la baş başa bıraktı. Kedi, o çirkin basık burnunu pantolonumun paçasına sürttü.

Agnes Stockwell sadece rehberi değil, ufak bir defterle bir kalem de getirmişti. "Kimi arıyorsunuz?" diye sordu ama hemen, "Affedersiniz," dedi. "Beni ilgilendirmez."

"Sorun değil. Eve gitmeden bir yere daha uğramam gerek ama adresi tekrar kontrol etmek istedim." Promise Falls rehberinde Burgess isminin altında üç farklı adres bulup her birinin numarasını yazdım. "Teşekkür ederim," dedim rehberi geri uzatıp. "Limonata için de. Görüşürüz, Boots."

Kamyonetime doğru yürürken, cebimden cep telefonumu çıkardım. Barry'yi arayıp, Langleyler'in evini gezdikten sonra Derek'in bir bilgisayar kasasının orada olmadığını hatırladığını söylemem gerektiğini düşündüm. Bir anlamı olsun olmasın, Barry'nin bilmesi iyi olabilirdi.

Evden çıkarken telefonumu açmadığımı fark edince, düğmesine basıp açtım. Ekranın açılmasını beklerken, sokağa şöyle bir baktım ve bir blok kadar ileride siyah bir araba gördüm. Kamyonetime doğru birkaç adım gitmiştim ki Grand Marquis hareket etti. Kamyonetime binmek yerine, benimle bir ilgisi olup olmadığını görmek için beklemeye karar verdim. Araba kamyonetin yanma yanaştı ve durmadan önce arka penceresi açıldı.

"Selam, Randall," dedim, telefonumu tekrar cebime sokup.

Belediye Başkanı Finley bana o salak gülümsemesiyle baktı. "Cutter, seni hergele, 'Zatıaliniz' dersen ölür müsün?"

"Ölebilirim."

"Dinle, Jim. Bir dakikan var mı? Seninle konuşmam gerek."

"Şu anda çalışıyorum," dedim. "Burada olduğumu nereden bildin?"

"Ellen'a sordum. Sana ulaşmaya çalıştı."

"Telefonum kapalıydı."

"Ona çok önemli bir konu olduğunu söyledim. Sana ulaşamayanca, nereye gittiğini söyledi. Gelsene. Bir dakikadan fazla sürmez. Sıcaktan uzaklaş biraz." Resmi bir davet olarak kapısını açtı.

"Randy, gerçekten de..."

"Lütfen, Cutter, gel. Nazik nazik soruyorum işte."

Arabanın arka kapısını içeri girebileceğim kadar açtım. Finley koltuğun diğer ucuna kaydı. İçerisi harika ve serindi. Ben kapıyı kapatırken, Lance Garrick şoför koltuğundan arkaya dönüp sırıttı. "Cutter, çim biçme işi nasıl geçiyor?"

Lance orada değilmiş gibi davrandım.

"Lance," dedi Finley. "Orada oturup benzin harcayacağına, neden biraz dolaşmıyoruz? Sana da uyar mı?" dedi bana.

"Fark etmez," dedim. "Geriye yaslanıp limanın keyfini çıkaracağım."

"Hava çim biçmek için çok sıcak. Üstelik de günlerden pazar," dedi Lance ve başını sallayıp cık cık etti. Sanki Promise Falls'un yerel yasalarından birini çiğniyordum. İleriye bakıp direksiyonu kırdı. "Ama arabanın içi gayet serin."

"Çok şanslısın," dedim, onu tamamıyla duymazdan gelmeyi başaramayarak.

"Bu sıcakta kesinlikle çim biçmek istemezdim doğrusu."

"Anladık, Lance," dedim.

"On dört yaşında olsaydım, farklı olurdu tabii."

"Lance, sesini keser misin?" dedi Finley. Bana dönüp, "Koltuklar arasına bir cam bölme koyulabilir mi diye bütçeyi kontrol edeceğim," dedi. Ön koltuktaki Lance oturduğu yerde kıpırdandı. "Konuşmak istiyorum, Lance. iPod'unun kulaklıklarını falan takabilir misin?"

"Yanıma almadım," dedi Lance gücenmiş gibi.

"O zaman, lanet olasıca yola bak," dedi Finley. "Burada iş yapmaya çalışıyorum."

Şu ana dek beceremedin, dedim içimden. Pencereden dışarı bakıyor, manzaranın keyfini çıkarıyordum. Beni kamyonetime geri götürdükten sonra, Randall gri deri koltuğa bulaşan terimi ona sildirecek mi diye merak ettim.

"Jim, iyi görünüyorsun. Gerçekten de iyi görünüyorsun."

Yanıt vermedim.

"Langleyler'in başına gelenlerden sonra bunu nasıl başarıyorsun? Çok sarsılmış olmalısın. Karın ve oğlun nasıllar?"

"Senin için ne yapabilirim, Randy?"

"İşte, tanıdığım Jim Cutter geri geldi. Boşa zaman harcamadan sadede gelmek ister. Bu özelliğini hep çok sevmişimdir. Langley birkaç kere avukatlığımı yapmıştı, bunu biliyor muydun? Şahsen kendisi değil ama firması ilk karımla olan boşanma davama bakmıştı." Biraz duraksadı. "Ya da ikinci karımla olan. Belki de ikisine birden bakmışlardı."

Elimi aramızdaki deri koltukta gezdirdim. Finley'nin kaç kere orada bir kadınla yattığını düşündüm.

"Evet," dedim. "Albert şehrin önde gelenleri için çok çalışmıştı. Daha doğrusu, Promise Falls önde gelen kişileri olacak kadar büyük olsaydı, öyle diyebilirdim."

Finley güldü. "Haklısın. Biz Albany değiliz. Daha ufak

bir gölüz. Ama ufak göllerde bile büyük balıklar vardır, değil mi?"

Bekledim.

“Mesele şu," dedi Finley daha alçak sesle. “Bir şey yapmayı planlıyorum."

“Bir şey mi?" dedim. “Jane en sonunda seni evden mı attı?" Üçüncü karısı ona beklenenden daha uzun süre tahammül etmişti. Ya bir noktada Randall Finley'den para almayı bekliyordu ya da kendisinden önceki iki eşten çok daha affedici bir yapıya sahipti.

“Çok komik," dedi. “Kongre'ye katılmayı düşünüyorum."

Hiç tepki vermedim.

“Ne? Bilmiş bir laf etmeyecek misin?"

“Ne istersen yap, Randy. Kongre'ye adaylığını koy. Başkanlığa da koy. Benim için fark etmez. Sana oy vermeyeceğim."

Yine güldü. “Çok açık sözlüsün, Jimmy. Senin oy vereceğine güvenmiyorum ama bir konuda gizliliğine güvenip güvenmeyeceğimi sormak istiyordum."

“Gizlilik mi?"

“Belediye başkanı olduğunda, kendini rezil edip bundan sıyrılabilirsin. înan bana, bunu biliyorum. Ama ülke çapında tanınınca, özellikle de Kuzey Dakota gibi kimsenin duymadığı bir yerden değil de New York gibi bir eyaletten seçilince..."

“Annem Kuzey Dakota’lıydı," dedim. Aslında, değildi ama yine de öyle demek istemiştim.

“Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi, özür dilemeye bile gerek duymadan. “Mesele şu: Ülke çapında tanındığında, cenaze arabasının da rengi farklı olur." Bu basmakalıp lafı sevdim mi diye bana baktı. Yine tepki vermedim. “Neyse, Kongre'ye adaylığını koyunca, insanlar geçmişini kurcalamaya ve sorular sormaya başlar. *Karakterden* söz etmeye başlarlar."

"O konuda bir sorun yaşayacağını sanmam, Randy," dedim. "Çok ilginç bir karaktersin. İstediğine sor. Paspaslarına kustuğun bekar annelere sor. Eminim ki sana bu konuda destek çıkarlar."

"Evet, neyse," dedi Finley. Yanakları kızarır gibi oldu. "Talihsiz bir olaydı. Yakın bir zamanda, oraya uğrayıp Gillian T ziyaret edeceğim ve oraya büyük bir hibe verilmesini sağlayacağım. Sızlanıp duran bebeklerin sesini kesmez ama annelerinin seslerini keser."

"Yaptığın iyilikler için sana bir ödül vermeleri gerek, Randy."

"Neyse, asıl sormak istediğim, birileri gelip hakkımda soru sorarsa sessiz kalıp kalmayacağındı."

"Hangi konuda?"

Gözlerini devirdi. "Bak, benim için çalıştığın dönemde çok düzgün davranmadığım zamanlar olmuştu. Ama artık öyle değilim. Farklı bir adam oldum. Senin çalıştığın adam artık yok."

"Bunu duymak güzel."

"Yani, şunu demek istiyorum. Birisi gelip de nasıl bir patron olduğumu sorarsa, doğru şeyleri söyleyeceğine güvenebilir miyim?" Ben bir şey demeyince, davam etti. "Ödeştik, değil mi? Sen bazı şeyleri kendine sakladın, ben de bana saldırdığın için sana dava açmadım. Senin yaptığını yapan birçok kişi hapse girerdi."

Lance araya girdi. "O gece onu hiç aramaman gerekirdi, patron. Sadece beni aramalıydın. O zaman hiçbir şey olmazdı."

"Belki Randy'nin başının derde girmesi için bir tezgah kurmasaydın da hiçbir şey olmazdı," dedim ona. Randall Finley'ye döndüm. "Sana gelince, dava açmayarak ciddi ciddi *bana* bir iyilik yaptığını düşünüyor olamazsın. Dava açsay-

din, ne kadar çok şahit araman gerekirdi düşünsene. O kız kaç yaşındaydı? Ya koridorda bekleyen arkadaşı? İfade verebilmek için, okuldan izin kağıdı almaları gerekirdi."

"Bak sana ne diyeceğim," dedi. "Sana bir iş bulabilirim, Cutter. Seçim kampanyamda benim için çalışabilirsin."

"Hey, ona eski işini geri vermeyeceksin, değil mi?" dedi Lance.

"Tanrım, Lance. Sadece arabayı sür, tamam mı?"

"Ne? Duyamıyormuşum gibi rol mü yapmam gerekiyor?"

"Jim, sen onu duymazdan gel. Sana kampanyamda farklı bir iş teklif ediyorum. Yapacak bir sürü şey var. İyi de maaş ödeyeceğim. Tanrı aşkına, insanların çimlerini biçmekten kazandığından çok daha fazlasını kazanacaksın. Sana ne oldu böyle? Hiç mi gururun yok?"

Gururum olmasaydı hâlâ onun için çalışıyor olurdum demek istedim ama hayatımı ona ya da başkasına gerekçelendirmek zorunda değildim.

Lafını tamamlamamıştı. "Aptal bir kamyonetle ortalıkta dolanıp o tür bir iş yapmak sana yakışmıyor, Cutter. Sen birçok becerisi olan yetkin bir adamsın. İnsanlarla nasıl uğraşılacağını biliyorsun. İçgüdülerin harika. Kolay kolay öfkelenmiyorsun., Bunlar hoşuma gidiyor. Suratıma yumruk atman da artık geçmişte kaldı. Hiç olmamış gibi farz et."

Lance'e, "Beni kamyonetime götürür müsün?" dedim. Randall'a da, "Bak, ne yaptığın umurumda değil. Ne istersen yap. Kimseye bir şey söylemem gerekmiyor," dedim.

"Sağlam adamsın, Jim."

"Çünkü insanlara şahit olduğum şeyleri anlatırsam, neden o kadar uzun süre senin için çalıştığımı da açıklamam gerekir. Bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum. O yüzden, endişe et-

mene gerek yok. İş teklifine gelince, yaptığım işi seviyorum. Oğlumla birlikte çalışmayı seviyorum. Günün sonunda, aynada kendime bakacak yüzüm oluyor."

Finley düşünceli düşünceli başını salladı. "Başka bir şey isteyemem," dedi. "Benim için çalışmıyorsun. Bunu kabul edebilirim. Bir şey demeyeceğin için de sana minnettarım."

"O oteldeki kız," dedim. "Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi. "Onu bir daha görmedim. O geceden sonra toparlandım, Cutter. Yemin ederim."

Kamyonetim ileride duruyordu. Şık araba yavaşlayıp kaldırıma yanaştı.

Finley elini uzattı. Tokalaşmak, elini sıkmamaktan daha kolay olacaktı. Ben de elimi uzattım. Kendime, elini fazla sıkmazsam ilkelerimden vazgeçmiş gibi olmayacağımı söylemeye çalıştım. Finley elimi sıkarken, Lance'e, "Çıkıp Bay CutterTn kapısını aç," dedi.

"Ne? Dalga mı geçiyorsun?" dedi Lance.

"Ne dediğimi duydun."

Lance arabadan inip benim tarafıma dolandı. Bir an için, lanet olsun, kendi kapımı açabilirim diye düşündüm ama sonra neden Lance'e para aldığı şeyi yapması için izin vermiyorum dedim.

Kapı açıldı ve dışarı çıktım. Lance kapıyı kapatırken, arkamdan bana yaklaştı, çenesini omzuma doğru getirdi ve kulağıma, "Bu ilk kez oluyor," diye fısıldadı. "Daha önceden çim biçen bir gence kapıyı açtığımı hatırlamıyorum."

Dirseğimi hızla ve sert bir biçimde geriye atıp kaburgalarının hemen atlına indirdim. Ciğerlerindeki hava boşalınca iki büklüm oldu.

"Pardon. Bu, ot kesen kolum. Arada bir kendi başına hareket ediyor."

ON DÖRT

Lance kaldırımda doğrulup Finley'yle birlikte oradan uzaklaşır uzaklaşmaz, tekrar cep telefonumu çıkarıp Barry'nin kartvizitindeki numarayı aradım. Sonra, birden durdum. Ona tam olarak ne diyecektim.

Tabii, öykünün bir kısa versiyonu vardı. Derek Langleyler'in evini gezdikten sonra, birkaç gün önce Adam'ın odasında gördüğü bir bilgisayarın orada olmadığını hatırlamıştı. 'Ne kadar önemli bir bilgi olduğunu bilmiyorum,' diyebilirdim. Barry de bu bilgiyle ne istiyorsa yapabilirdi.

İşin aslı, bilgisayarın Langley ailesinin ölümüyle bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordum. Adam bunu dolabına bile kaldırmış olabilirdi. Barry incelememiz için dolabmı açmamıştı ki.

Bilgisayarın bu pis olayla hiçbir ilgisi yoksa, Derek'le Adam'ın bulduğu o solucan dolu kavanozu açmanın bir anlamı var mıydı? Conrad Chase'i muhtemelen üzecek olması dışında, ne işe yarardı? Onun kıvrandığını görmek beni memnun edebilirdi ama aynı zamanda, masum olabilecek bir adamı sırf kendim bundan keyif alacağım diye bir cinayet soruşturmasına dahil edecek kadar kindar değildim. Biraz kin besliyordum ama o kadar değil.

Yapılacak en iyi şeyin, Barry Duckworth'ü aramadan önce biraz daha bilgi edinmek olduğuna karar verdim. O yüzden, önce Brett Stockwell'in lise öğretmeni Bay Burgess'i görmeye gitmek daha iyi bir plan olacaktı.

Anneler her zaman oğullarının harika olduğunu düşünürler. Bazen oğullarının gerçekten de harika olduğu anlaşılır ama Burgess bana önyargısız bir değerlendirme sunabilirdi. Brett'in gerçekten de annesinin düşündüğü gibi yetenekli bir yazar olup olmadığını söyleyebilirdi. Onunla hemfikir değilse, Conrad'in romanının o gencin bilgisayarında olmasının bir başka açıklaması olmalıydı. Durum böyleyse, Conrad Chase'in en çok satanlar listesine giren eserini bir öğrencisinden çaldığı teorimin ne kadar saçma olduğunu görürdüm. Her halükarda, Barry'yi aramak için beklemek akıllıca bir davranış olacak gibiydi.

Aradığım Burgess'i, Agnes Stockwell'in rehberinden not ettiğim üç numaradan İkincisini aradığımda buldum. Agnes 'm evinden arabayla on dakikalık bir mesafede yaşıyordu ve orayı bulmak için bir haritaya ihtiyacım yoktu. Promise Falls'da yolumu bulabilecek kadar uzun süre yaşamış ve çalışmıştım.

Ona telefonla ulaştığımda, tam olarak ne söyleyeceğimi bilemiyordum. îsmini ve Promise Falls Lisesi'nde bir İngilizce öğretmeni olduğunu öğrendiğimi söyledikten sonra, eski bir öğrencisi hakkında onunla görüşmek istediğimi anlattım. Biraz daha bilgi istediğinde de kendisiyle yüz yüze görüşmenin daha iyi olacağını söyledim.

"Tamam, gelin o zaman," dedi. Ama sesinden şüphe ve güvensizlik okunuyordu.

Oraya giderken, hâlâ Lance'le aramda geçenlerin gerginliğini hissediyordum. Buna tam olarak heyecan denemezdi. Daha çok içine endişe ve pişmanlık karışmış bir sinir bozukluğu durumuydu.

Ona dirsek atarak aptalca bir şey yapmıştım. Kısa bir süre

için beni tatmin etmişti etmesine ama o tür davranışlar sergilememem gerektiğini bilmeliydim. Ama Lance sinirimi çok sık bozuyordu. Sanırım, geri zekalı bir belediye başkamın oradan oraya götürürken, insanın kendisini daha üstün hissettiği pek fazla fırsat olmuyordu. Hayatını çim biçerek kazanan bir adama bulaşmak da kaçırılmayacak bir fırsat gibiydi.

Lance'in benden şikayetçi olacağından endişe etmiyordum. İyi bir şahitle beni saldırıdan tutuklatmak konusunda daha başarılı olabilirdi ve Başkan Finley'nin şahit olmayacağını gayet iyi biliyordu. Kıt akıllı Lance gibileri için bana karşı ifade vererek, ağzımı açmamaya dair verdiğim sözü tehlikeye atacak değildi.

Lance'in bunu biliyor olması gerekirdi. Ama Lance Garrick gibi bir adamın adaleti aramak için, mahkeme sisteminin dışında kalan daha bir sürü seçeneği vardı. Ona cesur olduğumu göstermem gerektiğini hissettiğim için bir süre daha arkamı kollamam gerekecekti.

O sırada hiç de ihtiyaç duymadığım bir sıkıntıydı bu.

Burgess'in evinin önünde durup motoru kapattım. Adamın ilk ismini bile bilmiyordum. Sade görünümlü, tek katlı, yanları açık bir garajı olan ve ufak bir arazide sokaktan on metre kadar geride olan bir evdi. Ağaçsız bahçe bakımlıydı ve görünürde tek bir yabani çiçek ya da ot yoktu. Garaj yolunda eskice bir Toyota ve yeni bir Civic gördüm. Daha cam ve alüminyum fırtına kapısını çalmama fırsat kalmadan bir adanı karşımda belirdi. Ağarmış saçlarının da desteklediği gibi, altmışlı yaşlarının başlarında olmalıydı. Omuzları hafif kambur olmasaydı, boyu bir doksana yakın olurdu.

Kapıyı biraz araladı. "Bay Cutter mısınız?'' dedi.

"Evet."

Kamyonete, sonra tekrar bana baktı. “İşinize uygun bir isim,” dedi. Gülümsedim. Bunu birisi ilk kez o gün fark etmişti. “İş arıyorsanız, bahçe hizmetleriyle ilgilenmiyorum.”

“Hayır, konu o değil.”

“O halde, içeri girin,” dedi ama ses tonundan, bundan pek de hoşlanmadığını fark ettim.

Beni ufak bir mutfağa götürdü ve eski bir Formika masasının sandalyelerinden birini işaret etti. “Size kahve ikram ederdim ama hava çok sıcak.” İçeride klima kapalı olduğu için, pencereler açık olduğu halde hava boğucuydu.

“Sorun değil, Bay Burgess,” dedim. “Bana vakit ayırdığınız için teşekkür ederim.”

“İsmim Walter.”

“Walter,” dedim. “Promise Falls’da İngilizce öğretmenisiniz, değil mi?” Derek Promise Falls’un evimize daha yakın olan başka bir lisesine gidiyordu.

“Eskiden,” dedi. “Emekli oldum.”

“Bilmiyordum,” dedim. “Uzun süre mi oldu?”

“Dört sene.”

“Size yaramış gibi görünüyor,” dedim onu dikkatle süzerek. Evli olup olmadığını sormak istedim ama altıncı hissim bana bunu yapmamamı söyledi.

Biri sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi bodrum katının merdivenlerinden yukarı çıktı. Burgess yaşlarında, bir o kadar iyi giyimli ama daha şişman ve saçları daha gür bir başka adam mutfak kapısına geldi. O da bana İRS’ten birisiyle karşılaşmış gibi sevecen bir ifadeyle baktı.

“Trey,” dedi Walter, “bu Bay Cutter. Bay Cutter, Trey Watson.”

“Merhaba,” dedim. Trey hafifçe başını salladı.

Trey'in Walter'la ne tür bir ilişkisi olduğunu bilmiyordum ve bunu sormak gibi bir niyetim yoktu. Ama Walter, "Trcy'lc birlikte bu evi paylaşıyoruz," dedi.

"Harika," dedim.

"Konu nedir?" diye sordu Trey. Geldiğinden beri ilk kez konuşmuştu.

"Bay Cutter henüz konudan söz etme fırsatı bulamamıştı ama sanırım eski öğrencilerimden biriyle ilgili."

"Tanrı aşkına, Walter, çıkar onu buradan." Trey bana döndü. "Bu adam yeteri kadar sıkıntı çekti. Şimdi neyi duyup da buraya geldiniz?"

Bakışlarımı Trey'den Walter'a çevirdim. "Neden söz ettiğini anlayamadım. Size Brett Stockwell isimli bir öğrenciniz hakkında bir şey sormaya gelmiştim. Onu hatırlıyor musunuz?"

"Tabii," dedi Walter temkinli bir tavırla.

"Sizin öğrencilerinizdendi, değil mi?"

"Evet, onu hatırlıyorum."

"On sene önce intihar etmişti."

"Evet, biliyorum," dedi.

"Gördün mü?" dedi Trey. "Seni bu konuda suçlamanın bir yolunu bulacak."

"Trey," dedi Walter nazikçe, "neden bana ve Bay Cutter'a bir dakika müsaade etmiyorsun? Sonra ikimize öğle yemeği yapayım, ne dersin?"

"Ton balıklı olmasın," dedi Trey. "Onu dün yapmıştın."

"Tavuklu salata yaparım diye düşünüyordum."

Trey ikimizin de duyamadığı bir şeyler homurdandı, mutfaktan geçip evin bir başka bölümünde gözden kayboldu. Sonra arka kapının açılıp kapandığını duyduk.

"Kusura bakmayın," dedi Walter.

"Sorun değil. Brett Stockwell'den söz ediyorduk," diye hatırlatma yaptım.

"Promise Şelalesi'nden atlamıştı. Hatırlıyorum. Çok trajik bir olaydı." Walter Burgess gerçekten de üzgün gözüküyordu.

"Brett'in annesi Brett'in yazdıklarını çok desteklediğinizi söyledi," dedim.

"Bakın," dedi Burgess. "Buraya Trey'le benim tanımadığımız insanlar nadiren gelir çünkü ikimizin ailesi de bizleri reddetti. O yüzden, sohbet etmek isteyen birisinin gelmiş olması çok hoş ama neden burada olduğunuzu anlayamadım. Brett'in akrabası mısınız? Babası olmadığınızı biliyorum. Veli toplantılarında onunla tanıştığımı hatırlıyorum. Yanlış hatırlamıyorsam, Brett'ten önce ölmüştü."

"Doğru, ben babası değilim. Akrabası da değilim."

Burgess'in kaşları bir an için şaşkınlıkla havaya kalktı. "Eee?" dedi. "Alınmayın ama bir yabancı geliyor ve on seneyi aşkın bir süre önce öğrencim olan bir çocuk hakkında sorular soruyor. Anlayamıyorum. Trey'in buraya kötü bir niyetle gelmiş olduğunuzu düşünmesine şaşmamak gerek."

"Size kesinlikle zarar vermek gibi bir niyetim yok," dedim.

"Temkinli olmak için benim de nedenlerim var."

"Tamam o zaman," dedim. "Oğlum Derek eski bilgisayarları toplamayı sever. Bunları parçalara ayırır ve tamir eder. Brett'in annesi Agnes Stockwell ona garajına kaldırdığı bir bilgisayarı vermişti. Muhtemelen bir süre sonra atacaktı ama Derek bununla ilgilenince, almasına izin verdi. Derek sabit diskinde neler olduğuna bakarken, ilginç bir şeye rastladı."

Burgess hafifçe öne eğildi. Meraktan öte bir ifadeye bürünmüştü. Korkmuş gibiydi. "Neydi?" dedi.

"Bir kitap. Daha doğrusu, bir roman. Bilgisayarda bir roman vardı."

“Eh, bu hiç de şaşırtıcı değil. Brett çok yetenekli bir yazardı. Kesinlikle sadece bir lise öğrencisi seviyesinde yetenekli değildi."

“Kitabın en azından okuduğum kadarı son derece ilginç. Edebi açıdan ne kadar iyi olduğunu değerlendiremem ama kitap okuyan birisi olarak çok ilginç bir başkarakteri olduğunu söyleyebilirim."

“Sonra da buraya geldiniz çünkü kitabın benimle ilgili olup olmadığını öğrenmek istediniz.’’

Bunu çok şaşırtıcı bulmuş gibi görünüyor olmalıydım. Bu tür bir şey söylemesini beklemiyordum. Herhalde karşımda oturan adam bir sabah uyanıp da cinsel organının olmadığını keşfetmemişti. Sorabileceğim bir şey değildi.

“Hayır. Merak ettiğim şey o değildi. Asıl bilmek istediğim, Brett’in bu tür bir şey yazma becerisi olup olmadığı. Bir lise öğrencisi ve sonradan üniversiteye yeni başlamış bir öğrenci olarak, yayımlanabilir bir kitap yazabilir mi?’’

“Oğlunuzun o bilgisayarda bulduğunu söylediğiniz kitap şu anda önümde değil. Size ancak Brett öğrencimken bana gösterdiği şeyler üstünden yorum yapabilirim ve bunlara dayanarak yanıtım, evet olurdu.’’ Duraksadı. “İnanılmaz derecede yetenekli bir genç adamdı. Brett Stockwell’in yeteneğine yaklaşan tek bir öğrencim bile olmadı.’’

“Bu da son derece manidar,’’ dedim. “Son derece manidar."

Bir süre ikimiz de bir şey demedik. Sonra, esas sormak istediğim soruyu sordum. “Neden kitabın sizinle ilgili olabileceğini düşündünüz?’’

Burgess utanmış gibiydi. “Kendimi aptal gibi hissediyorum. Bunu neden dediğimi ben de bilmiyorum."

“Bence biliyorsunuz,’’ dedim, onu suçlarmış gibi konuşmamaya çalışarak.

"Brett önsezileri güçlü bir gençti," dedi dikkatle. "Algıları çok güçlüydü."

Sandalyemde geriye yaslandım. "Ya siz?"

"Ben mi? Zaman zaman. Brett öykülerini bana birkaç neden yüzünden gösterirdi. Bir kere, İngilizce öğretmeniydim. Bütün öğretmenleri arasında büyük bir ihtimalle ona yol göstermeye en yatkın kişi bendim ama ben bir yazar olduğumu iddia etmiyorum. Fakat umut vaat eden öğrencilerimi teşvik etmeye çalışıyordum." Sustu.

"İkincisi?"

"Muhtemelen, homoseksüel olan tek öğretmeniydim. Ya da öyle olduğunu bildiği tek öğretmendim."

"Bu önemli miydi?"

"Önemliydi çünkü Brett benimle konuşabileceğini hissediyordu. Kendisi de bu tür konularda bocalıyordu."

"Brett de mi homoseksüeldi?"

Walter Burgess evet der gibi başını salladı. "Ailesi bilmiyordu. Ortaya çıkıp bunu benden başka kimseye söylediğini sanmıyorum. Ama bence diğer çocuklar bundan şüpheleniyordu. Artık herkes bu konuda çok açık davrandığı için on sene önce de öyle olduğunu düşünebilirsiniz. Ama her zaman öyle değildi. Özellikle de ebeveynler söz konusu olunca."

"Ama sizinle konuşabiliyordu."

"Evet, konuşurduk."

Mümkün olduğunca tepki vermemeye çalıştım ama Burgess aklımdan geçenleri anladı.

"Hayır," dedi. "Bir ilişkimiz yoktu. Her zaman profesyonel bir ilişkimiz oldu. Ama sorunlu öğrencileri olan birçok öğretmen gibi, ben de ona yol gösterirdim. Bazen gençlerin, akrabaları olmayan yetişkinlerle konuşması gerekir. Hamile

kalan birçok liseli kız ailelerine bu durumu söylemeden önce bir öğretmene anlatır."

“Tabii," dedim. “Ben de aileme söylemediğim şeyleri öğretmenlerime söylediğimi hatırlıyorum."

Burgess'in bakışlarından dürüst davranmadığımı düşündüğünü düşündüm. “Ne düşündüğünüzü biliyorum,” diyerek bıkkınlıkla başını salladı. “Hakkımda çoktan bilgi sahibi oldunuz, değil mi?"

“Pardon?"

“öğretmenliği neden bıraktığımı. Çoğu kişi bilir. Herkesin bildiği bir sır gibidir."

“Ben bilmiyorum." Sormuyordum da. Oraya sadece Brett’in bir yazar olarak yetenekli olup olmadığını öğrenmeye gitmiştim. Diğer mesele benim için önemli değildi. Bir polis memuru değildim. Duckworth değildim. Walter Burgess’in geçmişinde her ne olduysa, beni hiç ilgilendirmezdi.

Burgess kendi kendine hafifçe güldü. “Ne kadar zekiyim, değil mi? Promise Falls’da geçmişimi bilmeyen tek kişiye ben açık verdim."

“Umurumda değil," dedim. “Sırrınız sizde kalsın."

Burgess bana elini salladı. “Artık bir önemi kalmadı. Aradan beş sene geçti." Hafifçe öksürdü. “Whistle's'da genç bir adamla tanışmıştım. Orası gay müşterileriyle tanınan, şehir merkezindeki bir yerdir, önemli bir ilişki yaşamadık. Sadece bir tanışıklıktı. Ama birkaç kere buluştuk, birlikte görüldük ve insanlar konuşmaya başladılar. Bu kişi Spring Park’tan yeni mezun olmuştu." Derek’in lisesiydi bu. “Liseden yeni mezun olmuş birisiyle görülmüştüm. Oranın benim çalıştığını lise olmaması ya da bu genç adamın asla öğretmeni olmamış olmam da önemli değildi. Ama yine de ahlak polisinin

dikkatini çektim. Davranışımın profesyonel olmadığına, uygunsuz olduğuna kanaat getirildi. Beni işten atmalarına izin verebilir, direnebilir ya da erken emeklilik tekliflerini kabul edebilirdim. Zaten emekliliğe hak kazanmama sadece birkaç sene kalmıştı. Böylece, teklifi kabul ettim. Okuldan ayrıldım. Trey'in desteği olmadan, o günleri asla atlatamazdım." Duraksadı. "Her zaman o kadar aksi değildir."

Başımı sallamakla yetindim.

"Ama asla Bretf ten faydalanmadım," dedi Walter Burgess ısrarla. "Yemin ederim ki doğruyu söylüyorum."

"Bana vakit ayırdığınız için teşekkür ederim," dedim. Masadan kalkıp ön kapıya yöneldim.

İkimiz de dışarıda çıktığımızda, Burgess kamyonetime baktı. "Ücretiniz ne kadar?"

"Efendim?"

"Çim biçme hizmetlerinizi diyorum. Benimki gibi bir ev için haftada bir gelseniz, ne kadar ücret alırsınız?"

Ona bir fiyat söyledim.

Başını sallayıp düşündü. "Dizim çok ağrıyor. Trey'den de bahçeyle uğraşmasını istemekten hoşlanmıyorum. Bu işi yapacak birini tutsam, evimiz çok daha huzurlu olur."

"Tabii," dedim. "İsterseniz sizi de listeme ekleyebilirim."

Biraz düşünüp başını salladı. "Anlaştık. Trey bunun için bütçemizin yeterli olmadığını söyleyebilir ama bunu her şey için söyler. Eli sıkıdır ancak daha da kötüsü, tembeldir. O yüzden, kabul eder."

Tokalaştıktan sonra kamyonete doğru yürümeye başladım. Burgess, "Brett'in kitabı," dedi. "Bana bir kopya getirmeniz mümkün olabilir mi? Okumayı çok isterim."

Dönüp, "*Kayıp Bir Parça'yı* okumuş muydunuz?" diye sordum. Gözlerini kırpıştırıp evet der gibi başını salladı. "O

romanı okuduysanız, Brett'in romanını okumuş sayılırsınız."

Burgess düşünceli bir ifadeye büründü. "Nasıl yani, benzeri temalar mı var?"

"öyle de denebilir."

Başını salladı. "Brett'in neden Chase'in ele aldığı konularla ilgilenmiş olabileceğini anlıyorum. Benim asıl anlamadığım, Chase'in o romanı neden yazdığı."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Heteroseksüel bir erkeğin yazabileceği türden bir şey değil. Tabii, Conrad Chase hiç aklıma gelmeyen bir öngörüye sahipse ayrı konu."

"Onu tanıyor musunuz?"

"Geçmişte birkaç kere sosyal etkinliklerde karşılaştık. Homoseksüel değildir."

"Doğru diyorsunuz."

Ellen bunun kanıtıydı.

ON BEŞ

Eve dönerken telefonum çaldı.

"Zatıalileri seni buldu mu?" dedi Ellen.

"Evet."

"Sana ulaşmaya çalıştım ama..."

"Evden çıkarken açmayı unutmuşum."

"Randy seninle konuşması gerektiğini söyleyince, nerede olduğunu bilmediğimi söyleyemedim."

"Sorun değil."

"Ne istiyormuş?"

"Kongre'ye adaylığını koyacakmış."

"Yok artık," dedi Ellen. "Hangi platformda? Politikada yeteri kadar yozlaşma olmadığı ve kendisinin bunu değiştireceği iddiasıyla mı?"

Gülmeden edemedim. "Bak bu hoşuma gitti. Bunu önermelisin. 'Finley'ye oy verin: Hükümeti Kaypak Tutun.' Fena bir kamyon arkası yazısı olmaz."

"Senden ne istedi?"

"Genel olarak sessiz kalmamı."

"Karşılığında ne alacakmışsın?"

"Ona oy vermem gerekmeyecek."

"Eh, bu da bir şey," dedi Ellen.

"Bana bir iş teklif etti. Eskisi gibi şoförlük değil. O iş için Lance var. Ama kampanyasıyla ilgili başka bir iş sanırım."

"Sen ne dedin?"

“Hayır dedim."

"Maaştan söz etti mi?"

"Ellen, bunu bana hiçbir meblağ yaptıramaz."

“Biliyorum. Sadece sordum. Şoförlüğünü yaparken, eve her gün bıkmış halde geliyordun."

“Doğru." Ellen'a Lance'e dirsek attığımı ve onu ıkı büklüm bıraktığımı söyleyemedim.

"Dinle," dedi Ellen. "Evden çıkmadan önce Donna'nin kargonun onların evine bırakılmasıyla ilgili olarak söylediklerini düşünüyordum. Kargo görevlisinin posta kutusu yüzünden Langleyler’in evini bizimkiyle karıştırmasını diyorum. Evimizin sokağın sonunda olduğunu bilmeden, insanların evleri karıştırması doğal."

"Evet."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim. "En azından, o konuda bir şey düşündüğümden emin değilim. Ama bu bilgisayar meselesi beni huzursuz ediyor. Onların evinde olmaması ve içinde Conrad’in yazdığı romanın olması. Bilgisayarın Adam’a değil de Derek’e verilmiş olması. Agnes’la konuştum. Bilgisayarı Derek’e verdiğini kimseye söyleyip söylemediğini sordum."

"Ne dedi?"

Sonra, acaba Derek kimseye söyledi mi diye düşündüm. Ya Adam? Arkadaşlarına söylemiş olabilirler miydi? Derek Penny’ye söylemiş miydi? Penny bunu bir başkasına söylemiş olabilir miydi? İnternette arkadaşlarına bundan söz etmişler miydi?

"Jim, nereye varmak istediğini anlamadım," dedi Ellen. "Yani, olanların bir anlamı varsa, bu kayıp bilgisayarın Langleyler’in başına gelenlerle bir ilgisi varsa, tam olarak ne demek istiyorsun? Conrad’in romanına benzer bir eser o bilgi-

sayardaydı diye Langleyler'in öldürüldüğünü mü? Bu tür bir düşüncenin insanı nerelere çekebileceğini görmüyor musun?"

Ben çoktan noktaları birleştirmiştim.

"Jim? Orada mısın?"

"Evet, buradayım."

"Hat kesildi sandım."

"Hayır, buradayım. Araba kullanıyorum."

"Dediğimi duydun mu? Sence bunlar ne anlama gelir?"

"Bundan emin değilim," diye yalan söyledim ve Ellen'ın da benim gibi düşünüp düşünmediğini anlamaya çalıştım.

"Bana aptal numarası yapma, Jim. Ne anlama geleceğim çok iyi biliyorsun. Conrad'in olanlarla bir şekilde ilgisi olduğu anlamına gelir."

"Sanırım olaya bu şekilde de bakılabilir."

"Ama çok saçma," dedi Ellen. "Onun hakkında ne düşünürsen düşün, bu işle hiçbir ilgisi olamaz."

"Birisinin Langleyler'i öldürmek için bir nedeni olması gerekir."

"Senin ima ettiğin neden değil. Çok abarttın, Jim."

"Hiçbir şeyi ima etmiyorum." Yakamın altında, tenimin ürperdiğini hissettim. "Ama Agnes'la oğlu hakkında konuşmak ilginçti. Sonra gidip lisedeki İngilizce öğretmeniyle de görüştüm."

"Lisedeki öğretmenini mi aradın?"

"Evine gidip konuştum. Walter Burgess."

"Tanrım, işini çok iyi biliyorsun. Dedektif olmalıydın."

Bu alaycı lafının altında hiçbir iyi ima yoktu. "Çocuk dâhi gibi bir şeymiş. Çok yetenekliymiş. Hem bunu sadece annesi söylemedi. Öğretmeni de aynı şeyleri söyledi. Muhteşem bir yazarmış. Yaşına göre çok olgun olduğunu söylediler."

“Anladım."

“Hiçbir anlamı olmasa da, Barry’ye bilgisayarın kayıp olduğunu ve içindeki şeylerden birinin Conrad’in kitabı basılmadan uzun süre önce yazılmış gibi gözüken o roman olduğunu söylemem gerektiğini düşünüyorum.”

Telefonun diğer ucundan yanıt gelmedi.

“Ellen?"

“Buradayım. Hoşuna gider ya da gitmez, ben şöyle düşünüyorum. Conrad’in bunu bilmeye ve bunun nasıl olmuş olabileceğine dair bir fikir yürütme hakkı var. Ama biz Barry’yle konuşmadan önce... Barry’ye bunu anlatma çünkü Conrad’in ismini çok kötü lekeleyebilir. Türlü söylentiler ya da dedikodular yayılabilir."

“Ben söylenti çıkarmaya ya da dedikodu yapılmasını kışkırtmaya çalışmıyorum."

“Bundan eminim," dedi Ellen ters ters. Bu sözleri içime bir elektrik akımı gibi yayıldı. “Hiç unutmuyorsun. Bunca sene sonra, Conrad’den intikam almanın bir yolu olabileceğini düşünüyorsun."

“Bu doğru değil," dedim, buna neredeyse kendim de inanarak.

“O çocuğun romanını çaldığını söylüyorsun."

“Ben sadece Barry’nin her şeyi bilmesi gerektiğini düşünüyorum, o kadar."

“Polisin şu ana dek neler öğrendiğini bilemezsin. Bir şüpheli bile olabilir. Albert’m yaptığı işleri düşünsene. Her türlü işe yaramaz insanı temsil etti. Birçok kişi ona karşı kin besliyor olabilir."

Ellen’ın dediği her şeyi düşündüm. Doğruluk payı yüksekti. Polis soruşturmasının ne aşamada olduğunu bilmiyordum. Barry de tam olarak bana son haberleri veriyor değildi.

"Tamam," dedim en sonunda. "Dediğin her şey doğru. Barry bu bilgiyi dikkate bile almayabilir. Ama ben yine de bilmesi gerektiğine inanıyorum."

"Sadece," dedi Ellen, "Conrad onca sene önce ne olursa olsun, şu anda patronum. îyi bir işim var. Benim için önemli bir iş."

"Biliyorum."

"Dahası, Conrad, Thackeray'in edebiyat alanında en sevilen kişisi. Festival onun etrafında gelişiyor."

"Bunu da biliyorum."

"İtibarı zedelenirse, işim için çok kötü olur. Hele bunu biz yaparsak, durumun ne kadar berbat olacağını düşün."

"Anlıyorum."

"İşime ihtiyacımız var. Faturaları bu şekilde ödüyoruz."

Demek mesele buydu. "Benim işim sayesinde ödeyemiyoruz yani."

"Öyle demek istemedim," dedi Ellen hemen. "Yanlış ifade ettim. Kulağa geldiği gibi bir anlamı yok."

"Tabii."

"Lanet olsun. Lafımı geri alıyorum. Salağın tekiyim. Özür dilerim."

Hiçbir şey demedim.

"Bak, sadece Barry'yle konuşmadan önce, neyle karşı karşıya olduğumuzu bilelim diyorum. Önce Conrad'le konuşalım."

"Ne yapmamı istiyorsun?" dedim sessizliğimi bozarak. "Onun o kocaman ofisine girip, Hey, seneler önce bir öğrencinin eserini çaldın mı diye mi soracağım?"

"Seni bu yüzden aradım. O, burada. Illeana'yla birlikte. Bizi ziyaret etmek istemişler. Kapıyı çalmadan nasıl içeri girer biliyorsun. Neredeyse kalp krizi geçirecektim."

“Kapıyı kilitlememiş miydin? Olanlardan sonra bunu yapmadın mı?"

“Sen çıkarken kilitledin sanıyordum. Neyse, ben mutfaktayken Conrad içeri girdi ve çığlık attım."

Conrad hep kapı çalmasına gerek kalmayacak kadar önemli birisi olduğunu düşünürdü.

“Arka verandadalar."

“Şu anda garaj yoluna girmek üzereyim."

Sokağımızda ilerleyip Langleyler’in evini ve orada nöbet tutan polis arabasını geçerken, evlerinin arka bahçesinde birkaç kişinin ağır ağır yürüdüğünü, başlarım eğmiş, evlerini bizimkinden ayıran ağaçlık alana doğru gittiklerini fark ettim. Adli tıp görevlileri olmalı diye düşündüm.

Kamyoneti evimizin arka tarafından öne doğru sürüp Conrad’in yeni model Audi TT’sinin önüne park ettim. Conrad ve Illeana verandada oturmuş, bira şişelerini sandalyelerinin kollarına koymuşlardı. Ellen’ın Mazda’sı ortalıkta olmadığına göre, Derek bir yere gitmiş olmalı diye düşündüm. Bu da kötü olmuştu çünkü ona sormam gereken yeni sorular vardı.

Ben kamyonetten inerken, Conrad ayağa kalkıp tek elini bana uzatmış, diğer eline de kahverengi şişeyi almıştı. Tokalaşmaktan başka çarem yoktu. Bir şey kanıtlamak istermiş gibi fazla sert tokalaşıyordu. Zaten iri yarı bir adamdı; 110 kilo kadar vardı ve boyu rahat bir seksenin üstündeydi. Gayet çalımlı ve özgüvenli bir hali vardı.

Benimle ilgili olarak, eski dostun muhabbeti rutinine fazla mı takılıyor diye merak ettim. Geçmişte bana yanlış yaptığını biliyordu ve bunca sene sonra bile arkadaş olabileceğimizi ispatlamak istiyormuş gibiydi.

Bense bununla ilgilenmiyordum.

“Jim," dedi gülümseyerek.

"Üstümün başımın kusuruna bakmayın/' dedim, onun çoktan tuttuğu pis elimi kaldırıp. Üstümü, iş giysilerimi işaret ettim. "Bu sabah çıkıp bir, iki yarım kalmış işi bitirmem gerekti."

"Özür dilemene gerek yok," dedi. Başıyla Langleyler'in evini işaret etti. "Olanlara inanabiliyor musun?"

Başımı sallayıp eve doğru giderken, Conrad de peşime takıldı.

"Hem de yanı başınızda," dedi, kürek kemiklerimin arasına birkaç kere hafifçe vurarak. Bir adamın karısını becerip onunla hâlâ arkadaş olabileceğini göstermek istiyormuş gibiydi. "Nasıl bir durum olduğunu hayal bile edemiyorum. Hiçbir şey duymadınız mı?"

Bunu zaten telefonda konuşmuştuk. "Hayır."

"Tahmin etmeliydim," dedi. "Albert'ı senelerdir tanırım. Bir avukattan öteydi. İyi bir dosttu. Onu liseden beri tanırım. Onu ve Donna'yı. Birkaç kere evlerine gitmiştim. Albert senelerdir birkaç üniversite topluluğuna üyeydi. Sorumluluk sahibi, harika bir adamdı. En azından, bir sürü pislik herifi serbest bıraktırmış olan birisine kıyasla öyleydi. Ama adamın işi buydu."

Verandaya varmıştık. Conrad'in beyaz bir bluzla beyaz bir şort giymiş olan karısı Illeana, sarı saçlarını omuzlarına bırakmıştı. Ben merdivenlerden verandaya çıkarken gülümsedi ama ayağa kalkmadı. Elini uzatınca, hafifçe sıktım.

"Illeana."

"Merhaba, Jim," dedi. "Conrad gelmemiz gerektiğini düşündü." Neredeyse orada oluşlarına bir gerekçe bulmaya çalışıyor, özür diliyordu. "Bu olay hepimiz için bir trajedi."

Hollywood'dan oraya taşındığından beri, Illeana ufak bir şehirdeki rektör karısı rolünü gayet iyi benimsemişti. Pahalı

ama zevkli giyinir, yüksek topuklu ama göze çok batmayan ayakkabılar giyerdi ve insanın dikkatini çekecek ama fazla teşhirci olmayan bir göğüs dekoltesi bırakırdı. Ama tüm o kuzey New York saygınlığının ardında, hâlâ basit bir yanı vardı. Sanki sadece benim gibi gerçek av köpeklerinin algılayabileceği bir biçimde sakız çiğniyor ve balonlar yapıp tiz bir ses çıkararak patlatıyordu.

Ellen bana bir Amstel birası verip yerine oturdu. Kendisi kadehini tepeleme doldurmuştu ve yeni içki seçimi olan beyaz şarap içiyordu. Conrad de karısının yanındaki yerine geçti. "îyi olduğunuzdan emin olmak istedik," dedi. "Thackeray ailesinin bir parçasısınız. Buralarda bu tür bir olay daha önceden yaşanmadı ama bu durumda iyi olduğunuzu görmemiz gerekiyordu." Ellen'a baktı. "Bu yüzden aradınız, değil mi?"

"Aramak mı?" dedim.

"Bu sabah, telefonuma baktığımda aradığınızı gördüm. Illeana'yla yeni Audi'ye atlayıp gezintiye çıkmıştık. Şunu görüyor musun? Çok şık, değil mi? Illeana vitese alışmaya çalışıyor. Aramanızı kaçırmışız."

Ellen önce bana, sonra da ona baktı. "Ben aramıştım. Uğramanızı isteyecektim ki siz kendiliğinizden geldiniz."

Dik dik ona baktım. Kendi başına Conrad'e durumu haber vermeye çalışmıştı. Muhtemelen, önce evini aramıştı, ulaşamayınca da cebini denemişti.

"Bir dahaki sefere mesaj bırakın ki görür görmez sizi geri arayayım," dedi Conrad sırıtarak." Tıpkı bir sesli mesaj kaydı gibi konuşuyordu.

"Eh, sorun yok sanırım. Geldiniz bile. Hepimiz buradayız."

"Demek soruşturmayı Barry Duckworth yönetiyor," dedi Conrad.

Evet anlamında başımı salladım.

"Yüce Tanrım," dedi. "Bu işin altından kalkabilecek mi diye düşünüyor insan. Bu soruşturmayı yürütecek deneyime sahip olduğunu sanmıyorum."

"Elinden geleni yapacağından eminim," dedim, Amstel'den büyük bir yudum alarak. "Galiba Barry bir süre Albany'de çalışmıştı."

"Ama yine de New York ya da LA sayılmaz, değil mi?" dedi Conrad. "Albany," dedi önemsiz bir yermiş gibi. "Albany'de en son ne zaman önemli bir olay meydana geldi? Politikadan söz etmiyorum. Herhangi bir konuda diyorum."

Bir şey demedim. Havadan sudan sohbet etme konusunda pek başarılı değildim. En azından, Conrad'le bunu yapmakta becerikli değildim. Senede birkaç kere, Thackeray'in sosyal olaylarında mecburen Ellen'a eşlik ederken, Conrad ve Ileana'yla karşılaşırdım. Ellen'ın patronu olduğu için, arada bir karşılaşmak ya da telefonda görüşmek kaçınılmazdı. Conrad bana her zaman herkes tarafından sevilmek ve beğenilmek isteyen, hatta bu uğurda ikimizin bir geçmişi yokmuş gibi davranacak kadar ileri gitmek isteyen birisi gibi gelmişti.

Ama böyle davranmak onun için daha kolaydı. Aldatılmış olan koca o değildi. (Tanrım, işte bu her gün duymadığınız bir şey.)

"Şefi aramak istiyorum," dedi Conrad, Promise Falls polis teşkilatının şefini kastederek. Hiç şüphesiz yakın bir dostuydu. Conrad'in nüfuzlu dostları vardı. "Ona bu olayı çözmek için elindeki tüm kaynakları kullanması gerektiğini hatırlatacağım. Bunun için eyalet polisini ya da FBI'ı arayıp Barry'ye yardım bulmak gerekiyorsa da yapması gerek. Sahte gurura kapılmanın sırası değil. Barry'nin daha deneyimli birisinin

yardımına ihtiyacı varsa, bunu kabul edecek kadar akıllı davranmalı. Sence de öyle değil mi, aşkım?"

Illeana'ya bakıyordu. ''Kesinlikle, Conrad," dedi karısı alçak sesle, koluna dokunarak. "Onu mutlaka aramalısın. En azından, bu işin nasıl ilerlediğini yakından takip ettiğini bilirler."

"Randy de aynı şeyi yaparsa, hiç şaşırmam," dedim.

"Evet, Randy," dedi Conrad. "Öyle yapacağından eminim. Bekar anneler evinde olay çıkarmadığı zamanlarda bu olayla ilgilenecektir!" Dizine vurup güldü. "O adam beni her daim şaşırtmayı başarıyor."

"Doğru," dedim. Sohbet etmekten nefret ettiğim halde, sormadan edemedim. "Ne işler peşinde olduğunu duydun mu?"

Conrad dikkatle bana baktı. "Kongre olayını mı diyorsun?"

Evet der gibi başımı salladım.

"Evet, bir süredir bunun üstünde çalışan bir araştırma komitesi var. O hergele ciddi ciddi bu işi başarabilir. Seçilmek için bir melek olmana gerek yok, biliyorsun."

"O zaman, Randy için iyi bir haber. Birkaç gün içinde bunu açıklamak istediğini düşünüyorum."

"Bunu kimden duydun?" diye sordu Conrad. Herhalde o sıradaki durumum yüzünden şehrin sosyal açıdan önde gelen kişileriyle ilgili haberleri bilmeme şaşırmıştı.

"Kendisi söyledi."

Gözlerini kırpıştırdı. "Neyse, bütün öğleden sonranızı almayalım. Ellen, işin çıkarsa, birkaç gün komşularınıza olanlar yüzünden dinlenmek istersen, lütfen aramaktan çekinme."

"Tabii, Conrad," dedi Ellen, kadehindeki son şarabı da içip. "Çok düşüncelisin."

"Peki, o zaman biz artık..."

"Conrad, siz gitmeden önce seninle bir şey konuşmak istiyordum."

Ellen bana baktı. Suratından bunu benim yapmamı istemediği, kendisinin halletmek istediği belliydi.

Lanet olsun, dedim içimden.

"Tabii, nedir?"

Ayağa kalktım. "Gel, biraz yürüyelim."

Conrad kalkıp yanıma geldi ve barakaya doğru yürümeye başladık. İki arabalık garajın kapısı ardına kadar açıktı.

"Ellen durumla baş edebiliyor mu?" diye sordu.

Onun ismini söylemesinden nefret ederdim. "Hepimiz biraz gerginiz," dedim.

"Tabii," dedi. "Az önce şarabını bir dikişte bitirdiğini fark ettim."

"Dediğim gibi, hepimiz stresliyiz. Yan komşularımızın üçü de vurularak öldürüldü. İnsanda bu tür bir etki bırakabiliyor."

Conrad Chase doğrudan barakaya girdi, etrafına bakındı, çim biçme makinelerini inceledi ve ufak bir budama makinesini eline alıp tarttı. Sonra, en köşede duran tuvallerimi fark etti. On, on iki tane tuval duvara dayanmıştı ve üstlerini toz kaplamıştı. Bunların yanma gidip ilkini, sonra da İkincisini öne çıkardı.

"Tablolarına daha iyi bakmalısın. Burada ısı değişimlerine ve toza maruz kalıyorlar."

Bir şey demedim.

"Biliyor musun, bunlar hiç de fena değil," dedi, aynı anda hem iltifat etmeyi, hem de buyurgan olmayı başararak. Adirondacklar'ı çizdiğim ilk tabloya geri döndü. "Bunu sevdim. Ne kadar geriye gidersen, o kadar iyi gözüküyor. Oldukça izlenimci. Epey boya kullanmışsın, ağır olmuş. Yakından ba-

kınca, o pütürleri görebiliyorsun ana geriye çekilince...” Üç adını geriye gitti. “Ne olduğu daha iyi anlaşılıyor. Birkaç sene önce bir sergi açmıştın, değil mi?”

“Evet.”

Tabloların yanına geri gidip üçüncüsünü aldı ve kaldırdı.

“Bu... Dur tahmin edeyim. Promise Falls olmalı.”

“Evet,” dedim yine.

“Renkleri ilginç bir şekilde kullanıyorsun. Çok silik, sanki her renk gri bir filtreden geçmiş gibi. Daha önce manzara resimlerine senin kadar hüzün katmış birisini görmemiştim.” Adeta bana hayranlık duyuyormuş gibi başını salladı. “Karmaşık bir adamsın, Cutter.”

Elimde olmadan sordum. “Neden?”

“Pek konuşkan değilsin. Bugünlerde bir kamyonetle oradan oraya gidip çim biçiyorsun. Eskiden Randy’yi oradan oraya götürürdün ama burada yaptıkların çok daha ilginç,” dedi başımı işaret ederek. “Kimsenin aklına gelmeyecek kadar yoğun bir şeyler var burada.”

“Ciddi misin?”

“Öngörüleri keskin bir adamsın. Eminim ki gençken de böyleydin. O dönemden çok söz etmiyorsun.”

“Doğru, pek söz etmem.”

Ama insan beyni ilginçtir. Senin gibi insanların beyninin büyük bir kısmı yaratıcılık açısından uyarılabilir. Ama sen bunu artık yapmamaya karar vermişsin.”

“Para kazanmam gerek.”

Conrad ne demek istediğimi anlamış gibi başını salladı. “Bunu ben de yaptım sanıyorum. Thackeray*i idare etmek, tüm o idari işler... Oysa yaratıcı yönümü kullanmam gerekir. Bizi tatmin eden, besleyen şey budur.”

Ya da bir başkasının yaratıcılığını kullanmak, dedim içimden.

"Neyse, bana ne soracaktın?" dedi Promise Falls tablosunu diğerlerinin üstüne bırakıp.

"Barry Duckworth'e anlatmam gereken bir şey olduğunu düşünüyorum ama Ellen önce senin bilmeni istedi."

"Öyle mi?" Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Nedir bu?"

"Yaklaşık olarak on sene önce Brett Stockwell isimli bir öğrencini hatırlıyor musun?"

"Tabii," dedi hiç tereddütsüz. Bir an için unutmuş gibi yapmasını, çocuğun ismini hatırlamaya çalışıyormuş gibi birkaç kere tekrarlayacağını sanıyordum. "Muhteşem bir öğrenciydi, çok akıllıydı. Korkunç bir trajediydi. Biliyorsundur, intihar etti."

"Evet, biliyorum."

"Çok şaşırmıştım ama tam olarak şok da geçirmemiştim."

"Öyle mi? Neden?"

"Bazen çok yaratıcı insanlar sorunlar yaşarlar. Yaratıcılık bir armağandan fazlasıdır, Jim. Bir lanet de olabilir. Bunu sana söylememe gerek yok." Tablolarımı işaret etti. "Senin de dibe vurduğun zamanlar olmuştur, değil mi? Depresif olduğun zamanlar, içinden çıkarmak istediğin bir sürü düşünce vardır ama bunu yapacak bir yol, bir çıkış noktası olmadığında, bunlar insana büyük zararlar verebilir."

"Demek intihar edeceğine dair işaretleri görmüştün. Brett'in yani."

Omuzlarını silkti. "Brett karamsar bir çocuktu. Bunu hatırlıyorum. Kendisini fazla zorlardı. Ne yaparsa yapsın, yeteri kadar iyi olduğunu düşünmezdi. Zihninde beliren o dize, kağıt üstünde asla iyi gözükmez." Duraksadı. "Brett Stockwell Te niye ilgileniyorsun?"

“Annesi Agnes'ı tanır imsin?’’

“Tabii, onunla cenazede karşılaştım. Törene de gittim. Agnes’ın tabutun başında ağlarkenki hali hâlâ gözlerimin önünde. Çok da yalnızdı. Kocası zaten ölmüştü.”

“Müşterilerimden biridir. Derek ve ben onun bahçesinin bakımını yapıyoruz.”

“Ne güzel.”

Tanrım, onu oracıkta boğmak istedim. Bahçe traktörümü işletip küstah herifin üstünden geçmek geldi içimden.

“Oğlu öldükten sonra, onunla çok ilgilenmişsin. Ona çiçekler ve hatta konser biletleri yollamışsın.”

Evet der gibi başını salladı, bunları yaptığını hatırladı ama benim biliyor olmam nedense onu huzursuz etmiş gibiydi.

“Agnes senelerdir Brett’in birçok eşyasını saklamış,” dedim. “Bunları kimseye verememiş ama birkaç hafta önce oğlunun eski bilgisayarını Derek’e verdi. Derek ve Adam, yani Langleyler’in oğlu eski bilgisayarları alıp tamir ederlerdi.”

“Öyle mi?” dedi. Elini yine budama makinesinin üstünde dolaştırdı, parmağını tetik kısmına geçirip sıktı ama fişe takılı olmadığı için bir şey olmadı.

“Anlaşılan, Brett çok iyi bir yazarmış. Sen öğretmeni olduğun için bunu biliyorsundur. Bu bilgisayarda tamamı yazılmış bir roman da vardı.”

Conrad ağır ağır, “Çok şaşırtıcı değil,” dedi. “Bilgisayarında bir, hatta iki, üç roman olmasına şaşırmam. Bir yazar olmak istiyordu.”

“DerekTe Adam bildiğim kadarıyla tek bir roman bulmuşlar. Bir sabah uyanıp cinsel organının bir kadınınkine dönüştüğünü keşfeden Nicholas isimli bir adamla ilgili.”

Conrad’in kaşları şaşkınlıkla havalandı. “Ne? Cidden mi?”

“Bir penis yerine bir vajinayla uyanıyor.”

“Öyküye aşinayım,” dedi. “Ama ne yazık ki bunun ne demek olduğunu anlayamadım.”

“Bu romanı buldukları bilgisayar, birkaç gün öncesine kadar Langleyler’in evindeydi ama artık orada yok.”

Conrad istifini bozmadan bana bakıyordu. “Hâlâ anlayamadım.”

“Açıkçası, ben de anlayamadım! Senin romanın nasıl oluyor da ölen bir çocuğun bilgisayarından çıkıyor? Senin kitabın basılmadan birkaç sene önce nasıl orada olabiliyor? Bunu Barry’ye söylemenin iyi olacağını düşündüm. Bunu o çözsün dedim. Ama Ellen önce seninle konuşmanın daha doğru olacağını söyledi. Çok basit bir açıklaması olabileceğini düşündü.” Duraksadım. “Nezaketen sana sormak istedik.”

Conrad’in yanakları kıpkırmızı oldu ama sesi gayet sakindi. “Sana kıt akıllı gibi görünmek istemem, Jim ama hâlâ ne dediğini anlamakta biraz zorluk çekiyorum. Oğluna verildiğini söylediğin şu bilgisayar kayıpsa, içinde ne olduğunu nasıl bu kadar iyi biliyorsun?”

Yutkundum. “Çünkü oğlum bir...” birden sustum. Elimi fazla belli ediyordum.

“Bir kopyasını mı çıkardı?”

Bir şey demedim ama dememe gerek yoktu. Ne düşündüğümü hemen belli ederdim. Conrad ne demek üzere olduğumu doğru tahmin etti.

“Ne düşünüyorum biliyor musun, Jim? Bunun büyük bir saçmalık olduğunu. Evet, böyle düşünüyorum. Beni şaşırttın. Geçmişi unuttuğunu sanıyordum. Geçmişi geçmişte bırakacak kadar erkek olduğunu düşünmüştüm. Ellen harika bir kadın ama artık benim için bir anlamı yok. Senelerdir de olmadı. Geçici, önemsiz bir ilişkiydi. Artık tamamıyla profesyonel bir

ilişkimiz var. Thackeray personelinin değerli bir üyesi. Her yıl bu şehri gururlandıran bir edebiyat festivali düzenliyor. Onunla bir ilişkim yok. Bir karım var. *Çok* güzel bir kadın."

Bir adamdan karınızla yattığı için nefret edebilirsiniz ama o sıradaki karısı kadar çekici olduğunu düşünmediği için öfkeye kapılmak komik bir şeydi.

"Jim, seninle bunu denedim. Gerçekten de geçmişi geçmişte bırakmayı denedim, bir arkadaş olmaya çalıştım, seni bir dost olarak düşünmek istedim..

"Zahmet etme," dedim.

"Dediğim gibi, aramızda medeni bir ilişki olması için çaba sarf ettim. Sırf Ellen'la olan iş ilişkim için değil, mantıklı insanlar olarak hepimiz için. Neden şu anda, seneler sonra itibarımı lekeleyecek bir işe kalkıştığını aklım almıyor. Hayretler içindeyim. Afalladım. Sana bir şeyi çok açık söyleyeyim: İtibarımı lekelemek için saçma sapan bir işe kalkışırsan, var gücümle sana direnirim. Seni ezerim. Seni yok ederim. Olduğun yerde kalakalırsın, dostum. Bu konuda kendimi çok kötü hissedecek olsam da Ellen'a hiçbir şey olmaz. Ama çok utanır. Neyse, artık en azından bunları biliyorsun. Beş para etmez, çim biçen ve boynuzlanmış bir adam beni yok edemez."

İşte, yine o sözcük karşıma çıkmıştı. Aklıma cinsel imgeler getirdiği için mi kendimi tokat yemiş gibi hissediyordum?

Conrad konuşurken, gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadım. Sustuğunda, "Neden sadece bir roman yazdın, Conrad?" dedim. "Hayalet yazarına bir şey mi oldu?"

Öfkeleneceğini sandım ama sırıttı. "Böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Ah, Jim, bu tür şeylere tenezzül etmeyeceğini düşünürdüm. İşin aslı, bir romanı daha yeni bitirdim. Senelerdir üstünde çalışıyordum. New York'taki ajansım şu anda Saratoga Gölü kıyısındaki yazlık evinde ve bu hafta gelip roma-

m ilk olarak okumak için yarışan yayıncılar konusunda bana bilgi verecek. Hazır buraya gelmişken, ressamlıkta başansız olup çim biçmeye başlayan kişileri de temsil edip etmediğini sormamı ister misin?"

"Neler oluyor?" Illeana gelmişti. Garaj kapısının hemen dışında duruyordu. "Neden tartışıyorsunuz?"

ON ALTI

“Ona ne dedin?” dedi Ellen, Conrad ve karısı yeni, parlak Audileriyle hızla oradan uzaklaşırken. “Sen onunla konuştuktan sonra çok öfkeli gibiydi.”

“Belki de ölen bir çocuğun romanını çaldığını daha nazik bir dille söylemeliydim.”

“Harika,” dedi Ellen başını sallayarak. “Gerçekten de harika. Herhalde yarın yeni bir iş aramaya başlayabilirim.”

“Ben sadece senin önerini yerine getiriyordum,” dedim. “Barry’yle konuşmadan önce onunla konuştum.”

“Bu işi bana bırakmalıydın.”

“Bunu yapmayı denedin zaten, değil mi? Ben bu sabah dışarı çıktığımda, onu aradın ama ulaşamadın.”

“Tamam, senden önce onunla kendim konuşmak istedim. Her konuya yüklediğin o anlamlar olmadan. Illeana’yla buraya gelmemiş olsaydı, muhtemelen sen geri dönmeden konuşmuş olurdum.”

“Ona bir açıklama yapma fırsatı verdim. Ona bir iyilik yaptığımı söyleyebilirim.”

“Eee? Ne oldu?”

“Bir sürü şey oldu. Ama hiçbirinde bir açıklama yoktu.”

“Bir sürü şey oldu da ne demek? Açıklama yapmadıysa, ne dedi?”

“Şahsi bir mesele olarak algıladı. İkinizin arasında olanlar yüzünden peşine düştüğümü sanıyor.”

Ellen bir şey diyecek gibi oldu ama vazgeçti.

"Senin de öyle düşündüğünü biliyorum. Ama ne yaptığımı düşündün? Bir şekilde bu karmaşık planı yaptığımı mı? Agnes Stockwell'in o bilgisayarı Derek'e vermesini sağlayıp sonra da nasıl olduysa Conrad'in romanını oraya aktardığımı mı? Üstelik Derek'le Adam'ın onu bulacağını ve bana göstereceğini bilerek? Conrad'in ismini lekelemek için sorular sormaya başlayacağımı mı? Böyle mi yaptığımı düşünüyorsun? Seneler önce, o lanet olasıca edebiyat dehasıyla yatıp kalktığın için hâlâ öfkeli olduğum için mi? Aradan geçen zamana rağmen, bu planı yaptığımı mı? Tüm bunları planladıysam, Langleyler'in öldürülüşü buna nasıl dahil oldu? Onların öldürüleceği tarihi bildiğimi, Conrad zan altında kalsın diye bilgisayarın ortadan kayboluşunu buna mı denk getirdiğimi sanıyorsun? Sana bir şey söyleyeyim. Tüm bunları yapabilecek olsaydım, ClA'in başında olurdum."

"Yeter!" diye bağırdı Ellen. Boş şarap kadehini alıp evin yan duvarına fırlattı. "Yeter!"

Sustum.

Arka verandada, aramızda bir adım mesafeyle karşı karşıya durduğumuz halde, birbirimizin gözlerine bakamıyorduk ve aramızdaki boşluk bir futbol sahası büyüklüğünde gibiydi.

"Bak, belki de şu doğrudur..."

Ama tam o sırada bir arabanın yaklaştığını duyduk. İkimiz de o yöne baktık ve Derek'in, Ellen'ın Mazda'sıyla eve geldiğini gördük. Frene fazla sert basınca, araba çakıl taşlarının üstünde hafifçe kaydı. Daha arabadan inmeden, suratının öfkeden kıpkırmızı olduğunu gördüm. Tıpkı Conrad'in gitmeden önceki hali gibiydi.

"Pislikler!" diye bağırdı.

Arabadan inip kapıyı çarparak kapattı ve hışımla eve yürü-

dü. Verandada yanımızdan geçmeye çalıştı ama yolunu kesip elimi yavaşça göğsüne dayadım. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. Burun deliklerine girip çıkan havanın çıkardığı ıslığımsı sesi duyabiliyordum.

"Dur bakalım," dedim. "Yavaş ol, ortak. Ne oldu?"

"Penny'nin ailesi," dedi. "Gerzek insanlar."

"Ne oldu?" diye sordu Ellen. "Tuckerlar mı? Ne dediler? Ne yaptılar?"

Derek öfkeyle başını salladı. "Onlara inanamadım."

"Bize ne olduğunu anlat," dedim. Bir kavga çıkmadığını, Derek'in Penny'nin babasına bir şey yapmadığını umdum. O sırada, buna kesinlikle ihtiyacımız yoktu.

"Onu görmeme izin vermediler," dedi. "Ona telefonla ulaşamadım, bana yanıt vermedi. Ben de evini aradım. Telefona gelmesine de izin vermediklerini görünce, evine gittim."

"Neden?" dedi Ellen. "Seni görmesine neden izin vermediler?"

"Çünkü... Kahretsin, ne düşündüklerini biliyorum. Bilmiyorum, sanırım herkesin öldürüldüğü evin yanı başında oturduğum için kızları için tehlike yaratığımı düşünüyorlar."

"Çok saçma," dedim.

"Eh, bunu onlara söyle."

"Tamam, oraya gittin. Sonra ne oldu?" dedi Ellen.

"Kapıyı çaldım, Bayan Tucker açtı. Penny'yi sorduğumda, benimle görüşemeyeceğini söyledi."

"Nedenini söyledi mi?" dedim.

"Ona sordum. Penny neden benimle konuşamıyor dedim. Bana sadece, bunun iyi bir zaman olmadığını söyledi."

"Anlamıyorum!" dedi Ellen. "Komşularımıza olanlar yüzünden mi? Seni görmemesi gerektiğini mi düşünüyorlar?"

Bunu biraz düşündüm ve durumu Penny'nin ailesinin ba-

kış açısından görmeye çalıştım. "Bizim kızımız olsaydı, belki de buraya, yani o korkunç olaya o kadar yakın bir yere gelmesi bizi korkuturdu," dedim Ellen'a.

"Ne?" dedi. "Onların tarafını mı tutuyorsun? Oğlumuzun kızlarını görmesini istemiyorlar ve bunun doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

O gün, Ellen'a ne söylesem bana ters düşecekti. "Taraf falan tutmuyorum. Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Nedenin bu olduğundan bile emin değilim," dedi Derek. "Çok tuhaf davranıyorlardı. Sonra, Bay Tucker kapıya gelip ikilememi söyledi."

"İkilemeni mi?" dedim. "Böyle mi dedi. İkile mi dedi?"

"Tam giderken, Penny'nin yatak odasının penceresinden bana baktığım fark ettim. Yukarı bakıp omuzlarımı silktim, tamam mı?" Bunu nasıl yaptığını gösterdi. "Onun da annesiyle babasının bu davranışına üzülüp aynı şeyi yapmasını bekledim ama hiçbir şey yapmadı. Sadece bana baktı. Annesi pencereye gidip onu geri çekti."

"Onları arayacağım," dedi Ellen.

Derek ve ben neredeyse aynı anda, "Hayır," dedik. Derek, "Tanrım, sakın onları arama," dedi.

"Şimdilik bir şey yapmayalım," dedim. "Yeteri kadar sorunumuz var zaten. Penny'nin ailesiyle bozuşmaya da gerek yok."

"Derek'e o şekilde davranmaya haklan yok," dedi Ellen, bir şeye vurmak istiyormuş gibi öfkeyle bana baktı. Yakınlarda bir şarap kadehi daha olsaydı, herhalde onu da evin dış duvarına fırlatırdı. Birden, ellerini havaya kaldırdı. "Bununla başa çıkamıyorum," dedi ve eve girdi.

Derek'le yalnız kalınca, elimi omzuna koydum. Omzunu silkti.

"Ne oldu?" dedim. "Bana niye öfkelisin?"

"Bilmiyorum. Özür dilerim. Ben sadece çok ama çok kızgınım."

Birkaç saniye bekledim. "Tamam, bunu anlıyorum. Ama sırf biz değil, bu olayla uzaktan ilgisi olan insanlar bile böyle hissediyorlar. İnsanlar korkuyor. Birisi Langleyler'i öldürdü ve herkes şimdi ne olacak diye korkuyla bekliyor. Tuckerlar da korkuyordur; sen, annen, ben, hepimiz korkuyoruz."

Birkaç derin nefes çekti. "Biliyorum, biliyorum."

"İyi misin? Çünkü sana bir şey sormam gerek."

"Neyle ilgili?"

"O bilgisayarla ilgili."

Bu konuyu çoktan unutmuş gibi bana baktı; oysa bana bilgisayarda bulduğu romandan söz edeli sadece birkaç saat olmuştu. "Ne olmuş ona?"

"Agnes onu sana verdikten sonra, bundan kimseye söz ettin mi? Ya da içinde ne bulduğundan?"

Derek'in düşünmesi gerekmedi. "Hayır. Kimseye söylemedim. Adam hariç tabii."

"Tamam. Ya Penny'ye? Ona söyledin mi?"

"Hayır, ben... Söylediğimi sanmıyorum."

"Emin misin?"

"İçinde bir roman bulduğumu söylemiş olabilirim ama bundan fazlasını söylememişimdir."

"O kimseye söylemiş midir?"

"Sanmıyorum. Büyük bir ihtimalle umursamamıştır. Ona sürekli olarak AdamTa o eski bilgisayarlarda neler bulduğumuzu anlatırım. Daha önceden de ilgilendiğini sanmıyorum."

"Ya Adam? O kime söylemiş olabilir?"

"Neden? Ne önemi var?"

"Derek, parçaları birleştir. Eğer, ki bu büyük bir eğer, birisi

o eve bilgisayarı almak için girdiyse, orada olduğunu biliyor olması gerekir. Adam bundan kimseye söz etmiş olabilir mi?"

"Sanmıyorum. Babası dışında. Dediğim gibi, babasının buna kızdığını söylemişti."

Albert Langley, birçok kişinin yanı sıra Conrad Chase'in de avukatıydı.

"Sence bunu yapmış olabilir mi? Adam babasıyla sık sık konuşur muydu? 'Baba, Derek'le onun Agnes Stockwell'den aldığı bilgisayarda ne bulduğumuza inanamazsın,' demiş midir? Bu tür bir şey yapar mıydı?"

Derek biraz düşündü. "Olabilir herhalde. Ama annesine söylediğini sanmıyorum. Ben de nedense anneme anlatmak istemedim. Kitabın içeriği yüzünden."

Verandadaki sandalyelerden birine oturdum. Biram hâlâ oradaydı ama şişe ele alınmayacak kadar ısınmıştı. Derek karşıma oturdu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bilemiyorum." Ilık biramı yudumladım. "O kadar yorgunum ki düzgün düşünemiyorum."

Derek'in gözüne bir şey takıldı. Baktığı yöne dönünce, daha önceden gördüğüm adli tıp görevlilerine baktığını fark ettim. Hâlâ Langleyler'in arka bahçesindeki otlan inceliyorlardı. "Neden bu adamlar ağaçlık bölgeyi inceliyor?" diye sordu. "Ne arıyorlar?"

ON YEDÎ

İki gün sonra düzenlenen cenaze törenine Promise Fails'un tamamı gelmiş gibiydi. St. Peter kilisesinde beş yüz kişi olmalıydı ve ancak ayakta durulabiliyordu. Albert Langley şehrin en büyük hukuk şirketlerinden birini idare etmişti, karısı Donna Promise Fall'un en tanınmış güçlü eşlerindendi ve oğullan Adam lisesindeki en popüler çocuk olmasa da seviliyordu. Bu yüzden törene çok sayıda arkadaş, tanıdık ve meslektaş gelmişti.

Akrabalan da oradaydı.

Donna'nın kız kardeşi Heather, kocası ve iki çocuğu lowa'dan uçakla gelmişti. Albert'ın St. Petersburg'a taşınmış olan yaşlı annesi, Güney Carolina'da yaşayan diğer oğlu Seth tarafından getirilmişti. Kuzenler ve yeğenler ülkenin dört bir yanından, Albert'ın amcası da Manitoba'dan gelmişti.

Pek çok ağlayan insan vardı.

Derek'in katıldığı ilk cenaze töreniydi bu. Kusursuz bir dünya olsaydı, daha ufak bir şeyle, üç kişilik bir cenazeden daha kolay başa çıkılabilecek bir olayla başlardık. Bu insanların hepsi korkunç bir şiddet eylemiyle genç yaşta öldürülmüştü.

Bir büyükanne ya da büyükbabanın cenazesi daha iyi bir başlangıç olurdu. Ellen'ın annesi Derek altı yaşındayken vefat etmişti ama onun küçük olduğunu ve törende üzüleceğini düşünmüştük.

Ellen, Derek ve ben birlikte kilisenin ortalarında, kenara doğru bir yere oturduk. Coğrafi olarak, Langleyler'e ne kadar yakın olsak da törene katılan kişilerden birçoğunun onlarla daha yakın bir ilişkisi vardı ve zaten önde oturmak istemiyorduk.

Belediye Başkanı Randall Finley kısa bir konuşma yaptı ve gerektiği gibi bol bol basmakalıp laflar etti ve neredeyse samimi olduğuna insanları ikna edebilecek bir tavır sergiledi. "Albert Langley vatandaşlarına olan bağlılığıyla, eşitliği ve adaleti izlemesiyle ve Promise Falls'u daha iyi bir yere dönüştürmeye adanmışlığıyla toplumunu özel kılan bazı özellikleri sergiliyordu."

Karısına genellikle kötü davrandığından söz edilmedi ama Randy'nin bir süre sonra kongrede bir yer edinme isteğiyle ilgili olarak yapacağı açıklamaya açıkça bir zemin hazırlayan o konuşmada bundan söz etmesi zaten düşünülemezdi.

Törenin dörtte üçü boyunca, kilisedeki fısıltı sesleri kesilmedi. Bunun tek sebebi, Finley'nin konuşmayı uzatmış olması değildi. Etrafta bilmediğimiz bir öykü, bir söylenti dolanıyordu ve bunu ancak bizim sıraya ulaştığında duyduk.

Sağımda oturan tanımadığım bir kadına diğer tarafında oturan ve kocası olduğunu tahmin ettiğim bir adam tarafından bir şey söylenmişti. "Hayır," diye fısıldadı kadın. "Olamaz."

Kadına biraz eğilip fısıldadım. "Ne oldu?"

"Birisi intihar etmiş," dedi. "Polisin sorguya çekmek istediği birisi."

"Kim?"

"Polis onunla görüşmek için evine gitmiş ve adam kendini öldürmüş."

"Kimmiş?"

"İsmini biliniyorum. Albert'm serbest bıraktığı çocukla ilgili davadan birisiymiş."

Ellen beni dürtüp duruyordu. Ona duyduklarımı fısıldadım. "Kim?" dedi. Başımı salladım. Daha fazlasını öğrenmek için törenin bitmesini beklemek zorundaydık.

Tören sona erince, katılanlar kiliseden çıkmaya başladılar; kadınlar gözlerini mendillerle siliyor, erkekler metin davranmaya çalışıyor, herkes birbirine sorular sorup bir şeyler öğrenmeye çabalıyordu.

O sırada, ailesiyle birlikte Promise Falls'a Donna'yı ziyaretlerinden tanıdığım kız kardeşi Heather'ı gördüm. Kocası Edward'la birlikte duruyordu. Ellen ve Derek iki yanımda, onlara doğru gittim. Kadının beni tanıması birkaç saniye aldı.

Ellen, "Çok üzüldük," dedi.

Heather başını salladı. "Olanları duydunuz mu?"

"Bir şeyler duyduk ama tam bir bilgi edinemedik," dedim.

"Dedektif Duckworth'le konuşuyordum. Daha önceden onu gördüm. Colin McKindrick denen adamla konuşmaya gitmişler."

Tabii ya, dedim içimden. Oğlu, Anthony Colapinto tarafından bir beyzbol sopasıyla dövülerek öldürülen çocuğun babası.

"Evet?" dedim.

"Kapıyı çalıp onunla Albert'a savurduğu tehditler konusunda konuşmak istediklerini söylemişler. Adam da onlara gitmelerini, içeri girecek olurlarsa onları vuracağını söylemiş. Bir dakika sonra, evden bir silah sesi gelmiş. İçeri girdiklerinde, adamın öldüğünü görmüşler." Heather devam edemeyeceğini hissedince, eliyle ağzını kapattı. "Kendisini başından vurmuş." Edward kolunu omzuna atıp onu kendisine çekti.

"Yüce Tanrım," dedim. "O davayı biraz biliyorum ama Barry muhtemelen size anlatmıştır. Adam oğlunu öldürmekle suçlanan genç serbest bırakılınca, Albert'a intikam alacağı gibi bir şey söylemiş. Albert jüriyi Colapinto denen gencin kendini müdafaa amaçlı davrandığına ikna etmiş."

Heather olanların ağırlığıyla başını salladı.

Ellen elini uzatıp onun kolunu tuttu. "Çok üzgünüz," dedi. "Sizi tutmayalım." Oradan gitmemiz için öyle demişti.

Oradan uzaklaştıktan sonra, Ellen, "Buna ne diyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. İnsanı düşündürüyor."

"Belki de olay bu şekilde çözülür."

"Olabilir."

"Adamın evine gidip Albert Ta ilgili sorular sormak istemişler. Adam da intihar etmiş."

"Ne yani?" dedi Derek. "Onun Adam Ta ailesini öldürdüğünü mü düşünüyorlar?"

"Polis memurları kapına kadar geliyor, cinayetlerle ilgili sorular sormak istiyor. Sen de intihar ediyorsun. Suçluymuş gibi davranmış," dedi Ellen. "Oğlunu kaybettiği için darmadağın olmuş olmalı. Sonra da Langleyler'i öldürünce, suçluluk hissiyle başa çıkamamıştır."

Hâlâ ne düşüneceğimi bilemiyordum. Ellen devam etti. "Oğlunu öldüren genci serbest bıraktıran avukatı öldürmen yeterince kötü, neden bir de karısını ve oğlunu öldürüyorsun? Belki de mesele buydu. Kendisi oğlunu kaybettiği için Albert'la karısının da oğlunu kaybetmesi gerektiğini düşünmüş olabilir."

Bu haber çok trajik olsa da, sırtımızdan bir yük kalkmış gibi hissetmiştik. Vardığımız sonuçlarda herhangi bir gerçek-

lik payı varsa, belki de Conrad ve bilgisayar meselesini unutabilirdim.

Ellen hüzünle başını salladı. Derek o sıcak günde ceketi ve kravatıyla çok rahatsız görünüyordu. “Sadece eve gitmek istiyorum," dedi.

Ben de gitmek istiyordum. Otoparka yöneldik ve karşımızda Conrad Chase’i, Illeana’yı ve tanımadığımız bir kadını gördük. İnce yapılı, gri saçlı, altmışlarının başlarında, biraz fazla makyajlı, abartılı değil ama pahalı görünümlü küpeler ve tek parmağında kocaman taşlı bir yüzük olan bir kadındı bu. Krem rengi pantolonu ve kırmızı ipekli bluzu sade ama zarifti. Gündelik bir kıyafet olarak biraz fazla şıktı ama bir cenaze töreni için yeteri kadar abartısız değildi.

“Jim, Ellen,’’ dedi Conrad, birbirimizi son gördüğümüzde aramızda geçen tartışmadan sonra umduğumdan daha dostane bir tavırla. Oğlumuza hafifçe başını salladı. “Derek.’’

“Conrad, Illeana,” dedim. Gri saçlı kadına döndüm. “Tanışmıyoruz sanırım.’’

“Elizabeth Hunt,” dedi kadın.

“Jim Cutter. Kanm Ellen ve oğlum Derek.”

“Memnun oldum,” dedi. “Sanırım, çok duygusal bir tören olmuş.”

“ElizabethTe öğle yemeği için buluşacaktık,” dedi Conrad. “Göl kenarındaki evinden geldi.” Duraksadı. “Elizabeth yayıncı temsilcimdir.” Bunu yeni bir araba almış gibi söylemişti.

“Harika,” dedim.

“Orada çok üzüldüm,” dedi Conrad başıyla kiliseyi işaret ederek. “Çok ama çok üzücü.” Conrad’in üzüntülü hali de birçok duygusal ifadesi gibi göstermelikti sanki. “Ama hepimizin kendi çapında ileriye bakması gerekiyor, değil mi?”

Herkes bunun ne kadar doğru olduğuna dair bir şeyler mırıldandı ama ben ses çıkarmadım.

"Jim, Elizabeth ressamları temsil eden birkaç kişiyle seni görüştürebilir," dedi Conrad. "Geçen gün dediklerim kulağa doğru gelmemiş olabilir ama ciddiydim."

"Ne?" dedi Ellen. Ona Conrad'le aramda geçen konuşmayı olduğu gibi anlatmamıştım.

"Aslında, ressamları temsil eden kişileri pek..." dedi Elizabeth.

"Sorun değil," dedim. Conrad'in oyunlarına alet olduğu için kadına biraz acımıştım. "Gerek yok."

Illeana araya girdi. "Zaten Elizabeth Conrad'in son kitabıyla uğraştığı için çok vakti yok."

Ellen'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir kitap mı tamamladın? Yeni bir kitap mı?"

Conrad mütevazı davranmaya çalıştı. "Tamamlandı sayılır. Elizabeth kitabı görmek isteyen birkaç yayınevi olduğunu söyledi."

"Conrad," dedi Elizabeth temkinli bir sesle. Hepimiz oradayken, bunu tartışmaktan huzursuz olduğu belliydi.

"Harika bir haber," dedi Ellen ölçülü bir tavırla. "Kitap konusunda yani."

"Geri dönsek iyi olacak," dedim. Hepimizi o ortamdan bir an önce kurtarmak istiyordum.

Ama Conrad henüz bizi azat etmeye hazır değildi. "Neler olduğunu duydunuz mu?" dedi. "Dışan çıktığımızda, herkesin ne hakkında konuştuğunu biliyor musunuz?"

"McKindrick," dedim.

Conrad neredeyse heyecanla başını salladı. "Evet. Bu tür haberler kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayılır. Bunun-

la ilgili olarak neler söylenebileceğini tahmin edebilirsiniz. Oğlunu öldüren genç serbest kalınca, mutsuz baba Albert'ın peşine düşer. Sonra, polisin evini çevirdiğini anlayınca intihar eder."

"Kesinlikle söylenecek şeylerden biri bu," dedim.

Conrad bana baktı. "Bir dakikan var mı?" dedi.

İkimiz diğerlerinin yanından uzaklaştık. Conrad sesini alçalttı. "Bu yeni gelişme düşündüğümüz gibi sonuçlanırsa ki öyle olacağını düşünüyoruz, kitabımın bir kopyasının bulunduğu lanet olasıca bir bilgisayarın bu işle bir ilgisi olduğu fikrini de değiştirmeni sağlar."

Diyecek bir şey bulamadım. Bu da sorun değildi çünkü Conrad sessizlikleri doldurmaya her zaman hazırdı.

"Illeana'nın çok üzüldüğünü söylemek isterim. O suçlamaların son kısmını duydu. Bunu aklından çıkarmasını, konuşulmaya değmediğini söyledim. Ama bunu geride bırakmaya razıyım, Jim. Evinde öyle patladığım için özür dilerim. Gayet gereksizdi. Ama benim gibi itibarlı bir adamın ismine leke sürmeye yönelik girişimleri hoş karşılamayacağını anlamalısın."

"Tamam. Nasıl diyorsan, Conrad."

Gülümseyip hafifçe omzuma vurdu. "Bu konuda anlaştığımıza sevindim, Jim. Aramızda bir sorun olmadığını göstermek için, EllenTa senin, temsilcimden sonra kitabımın kopyasını gören ilk kişiler olmanızı isterim."

"Çok naziksin."

"Fikirlerinize değer veriyorum. Hem de çok. Ellen'ın bir sonraki festival hazırlıklarında da çok önemli olabilir. Benim yazdığım yeni bir roman bunu daha anlamlı bir kutlama haline getirebilir."

"Şimdi ailemin yanma gideceğim, Conrad," dedim ve müsaade istedim.

Belki de Conrad haklıydı. Belki de cinayet meselesi kapanmıştı.

Conrad'le ve ardından Ellen'la tartıştığımdan beri, kayıp bilgisayarla ilgili hiçbir şey yapmamıştım. Birkaç kere Barry'yi aramak istemiştim ama araya başka şeyler girmişti. Vereceğim bilginin önemli olup olmadığın bilmiyordum ve kendi niyetimden, hiçbir şeyden emin değildim. Her hareketimin Ellen'ın işine ve en az onun kadar önemli olan evliliğime bir etkisi olabilirdi.

Bir süreliğine, en azından cenaze töreni sona erene dek sakin davranmaya karar verdim. Önümüzde daha günün büyük bir kısmı vardı ve Derek ve ben eve dönünce takım elbiselerimizi çıkarıp iş giysilerimizi üstümüze geçirdikten sonra, birkaç müşterinin bahçesiyle ilgilenmeyi planlamıştık.

Şehrin batı yakasında bir evin bahçesinde çalışırken, Barry'nin sivil arabasının sokakta ilerlediğini ve garaj yolunun ucunda durduğunu fark ettim.

Derek kaldırımı yabani otlardan temizlemek için gürültülü yaprak üfleyici kullandığından kulaklıklarını takmıştı. Omzuna vurup Barry'yi işaret ettiğimde, hızla bana döndü. "Şurada olacağım," dedim dudaklarımı sessizce oynatarak.

Tamam der gibi başını sallayıp işine devam etti.

Barry sürücü tarafının penceresini indirdi. "Hey, Jim. Benimle biraz dolaşmaya gelsene."

Kapıyı açıp arabaya bindim. Limanın havası suratıma çarptı. Pencereyi kapatmak için düğmeye basmama fırsat kalmadan, Barry bunu benim için yaptı. Ayağını frenden çekti ve aklında gidecek kesin bir yer yokmuş gibi ağır ağır ilerlemeye başladı.

“Nereye gidiyoruz?” dedim.

“Bir yere gitmiyoruz,” dedi. “Sadece seninle konuşmak istedim.”

“Ne hakkında?”

“Donna Langley’yle ilişkin hakkında. Onunla yattığından hiç söz etmemiştin.”

ON SEKİZ

Evlerinde elektrik kesildiği için bize gelmişti. Donna Langley bizde elektrik olup olmadığını sormak istemişti.

O gün altı aydır çalışmakta olduğum güvenlik şirketinden izinliydim ve vaktimi manzara resimleri yaparak değil, evin otoyola ve Lângleyler'in evine bakan kısmındaki pencerelerin çerçevelerini boyayarak geçiriyordum. Derek ikinci sınıfa gidiyordu ve okuldaydı, Ellen da Thackeray'de yakın bir tarihte başladığı işinde, her sene düzenlenecek olan ilk edebiyat festivalinin hazırlıklarıyla uğraşıyordu.

Bense intihar etmeyi düşünüp duruyordum.

Merdivenin üstünde ikinci katın çerçevesini boyarken, o yükseklikten düşsem, ölümcül olur mu ve boynumu kırabilir miyim diye düşünmüştüm. Pek olası değildi. Kolumu ya da bacağımı kırabilirdim. Büyük bir ihtimalle bileğimi kırardım. Boynumu ya da belimi kırsam bile, kendimi öldürmekten çok felç ederdim. Bunun keyifli bir yanı olur muydu? Birisi bana yemek yedirip altımı temizleyecekse, bunu bir daha yapma şansı bulabilir miydim?

Moralimin çok bozuk olduğu o dönem, kendim ya da Ellen için iyi zamanlar değildi. Ellen kendisini içkiye vermişti, ben de kafamı fırına sokmanın iyi ve kötü yanlarını düşünüyordum.

Bir ay kadar önce, Conrad Chase'in karıma yazdığı bir notu bulmuştum. *New York Times*"ın en çok satanlar listesine girmeden birkaç sene önceydi. Muhteşem bir İngilizce profe-

sörü olduğu düşünüldüğü için, sanırım, ‘Seni tekrar yatağımda görmek için sabırsızlanıyorum’ lafından daha kinayeli bir şey bekliyordum.

Altına ismini yazmamıştı ama evde Conrad’in el yazısıyla yazdığı, kıyaslama yapabileceğim başka şeyler de vardı. Sonuç olarak, notu onun yazdığına karar vermiştim. Nota ‘Sevgili Ellen’ diye başlamamış olması da önemli değildi çünkü bunu Ellen’ın cüzdanında bulmuştum.

Özellikle cüzdanını karıştırıp bir şey aramamıştım. O noktaya kadar, böyle bir şey olduğundan şüphelendiğimden bile emin değilim. Ellen’ın yeni işi çok vaktini alıyordu. Thackeray yönetiminde iyi bir izlenim bırakmak istiyordu ve çok baskı altındaydı. Albany’deki halkla ilişkiler şirketi için de çok faaliyet düzenlemişti ama bunlar için epey yardım almıştı. Hem onlar için yaptıkları, Promise Falls üniversitesi için yaptıkları kadar büyük işler değildi.

Sadece beş dolar arıyordum. Bir okul sabahıydı. Ellen hâlâ yukarı katta işe gitmek için hazırlanıyordu. Ben de okula geç kalmış olan ve fındık ezmeli kızarmış ekmeğini bir türlü bitiremeyen Derek’le birlikte mutfaktaydım. Kısıtlı bir zamanda hazırlanacak en kolay kahvaltı seçeneği değildi ama yedi yaşındaki oğlum poposunu kaldırıp üç dakika içinde sokağın sonuna koşmazsa, otobüsü onu almadan okula gidecekti.

“Haydi, ortak, biraz acele et,’’ dedim.

Tabağında hâlâ kızarmış ekmeğinin yarısı duruyordu. Bunu bitirecek vakti olmadığını anlamış olmalıydı. “Gidip dişlerimi fırçalamam gerek,’’ dedi.

“Vakit kalmadı, dostum.’’

“Ama dişlerimi...”

“Sırt çantan nerede? Her şeyini aldın mı?"

“Öğle yemeğim nerede?"

"Öğle yemeği mi?"

"Annem senden hazırlamanı istemişti ya?"

"Okuldan al," dedim.

"Ama annem okuldan almayayım diye yemeklerimi..."

"Derek, sakin ol. Yarın daha düzenli olurum. Bugün okuldan yemek alabilirsin. Bir dakika." Arka cebimden cüzdanımı çıkarmak istedim ama içinde bir yirmilikten başka para yoktu. Ona yirmi dolar verecek değildim. Günün sonunda paranın geri kalanını görme şansımı hesaplamam pek uzun sürmezdi. Ellen'm çantası ön kapının yanındaki sandalyede duruyordu.

"Bir saniye." Gidip çantayı aldım. İçinde bir cüzdanı vardı ama çantasının içi de para doluydu. Cüzdanında, çantanın üç, dört iç cebinde ya da en altta bozukluk olarak bir sürü para vardı. Bozuk paraları alabilirdim ama beşlikleri, onlukları ve çeyreklikleri saymak çok uzun sürecekti. Cüzdanına bakınca, Ellen'ın bir sürü yirmiliği olduğunu ama daha ufak parası olmadığını gördüm. ATM dünyasına hoş geldiniz.

Ceplerden birine elimi sokunca, elime kağıt gibi bir şey geldi. Cepten iki kağıt parçası çıkardım. Bunlardan birinin bir onluk olduğunu görünce, hemen Derek'e verip onu okula yolladım.

Diğer kağıt bir nottu.

Bir saniye önce oğluma fındık ezmeli tostunu yedirmeye çalışıyordum, sonraki saniye tüm dünya başıma yıkılıyordu. Etrafımdaki her şeyi ilk kez görüyor gibiydim. Evi, mobilyalarımızı, yolun sonundaki patikayı. Sani birden bunların hiçbiri var olmamış gibi hissettim. Tüm bunlar sanki bir serap, bir rüyaydı. Bildiğim hayatım da bir performans sanatı gösterisinden başka bir şey değildi.

"Hey!" diye seslendi Ellen yukarıdaki banyodan. "Derek otobüse yetişti ini?"

"Evet."

"Ne?"

"Evet dedim!"

Ellen'ın ayak seslerini merdivenin başında duyunca, notu cebime soktum. Bir an için, hiç görmemiş gibi çantasına koymayı düşündüm. Ama bu gerçekten de bir seçenek değildi. Bir kapıyı açmıştım ve diğer tarafında ne olduğunu bilmeliydim.

"Gitmem gerek," dedi Ellen beni yanağımdan öpüp. "İyi misin?"

"Evet."

"Garip görünüyorsun. Hasta mısın?"

"İyiyim," dedim.

"Senin de birazdan çıkman gerekmiyor mu?"

"Ona kadar gitmem gerekmiyor."

"Peki, ben gidiyorum. Akşam yemeği için bir şeyler düşünürüm çünkü senden önce evde olacağım."

"Tamam," deyip onu kapıya kadar geçirdim.

Ellen arabasına bindikten sonra, ofis olarak kullandığı yukarı kattaki odaya gittim. Conrad Chase'in el yazısının bir örneğini bulmam uzun sürmedi. Ellen'ın masasında adamın yazdığı bir sürü not vardı. Kimlerin festivale geleceği konusunda önerileri, telefon numaraları, farklı yayınevlerinin halkla ilişkiler görevlilerinin listeleri. Cebimdeki notu çıkarıp önümdeki örneklerle karşılaştırdım.

Hiç şüphem kalmamıştı.

Sonra, hazırlanıp işe gittim. Başka ne yapabilirdim ki? Patronuma telefon açıp işe gelemeyecek kadar ihanete uğradığımı hissettiğimi mi söyleyecektim?

O gece, eve gelip içeri girdiğimde Ellen lazanya pişirmişti.

"Selam, günün nasıldı? dedi.

Ona Conrad'in notunu uzattım. Daha ceketimi bile çıkarmamıştım.

Ellen nota bakıp gözyaşlarına boğuldu.

Hıçkırıklar arasında, bana ilişkilerinin bittiğini söyledi. Daha başlamadan bitmişti. O kadar yakın çalışıyorlardı ki kendisini kaptırmış, aptalca bir şey yapmıştı ama ilişkiyi kendisi bitirmişti. Ona inanmam gerektiğini söyledi. Ona çok mesafeli davrandığımı da.

Yani, benim suçumdu.

Hayır, dedi. Hata yapmıştı. Bir hataydı. Doğruyu söylediğini biliyor olmam gerektiğini söyledi.

Neye inanacağımı bilemiyordum ama onun neden Conrad'den etkilendiğini tahmin edebiliyordum. Onun işten gelip Conrad'in ne kadar yaratıcı olduğundan, bahşedilen yetenekleri geliştirmeye kendisini sonuna kadar adamış birisini görmenin ne kadar ilham verici olduğundan bahsettiği zamanlan düşündüm. Adam benim olmadığım her şeydi. Kendisini sanatına vermişti, bense Ellen'ın bitmek bilmeyen teşviklerine rağmen kendi sanatımdan vazgeçmiştim.

Çok öfkeleneceğimi sanıyordum. Ama öfke sergileyemeyecek kadar yıkılmıştım. O gece gittim ve birkaç gün eve geri dönmedim. Bir motelde kaldım, güvenlik şirketimdeki işime devam ettim. Bir gün, Derek beni işten arayıp, "Babacığım, odamı topladım. Artık eve gelecek misin?" diye sordu.

Birkaç parça giysi almak için eve gittiğimde, Ellen sanki evden ayrıldığımdan beri beni bekliyormuş gibiydi. "Her şeyi yaparım," dedi ama biraz garip konuşuyordu. Nefesindeki alkol kokusunu hissedebiliyordum. "Ne olursa olsun, yeter ki söyle bana."

Geri dönmeye karar verdim. Hayatımıza devam etmeye, sorunlarımıza bir çözüm bulmaya hazır olduğumdan değil. Ellen yine çok içmeye başlamışsa, Derek'e bakacak birisi gerektiğinden.

Sonraki birkaç haftayı otomatik pilotta geçirdim. İşe gittim, eve geldim, Derek'i yatmaya hazırladım, misafir odasında uyudum, ertesi gün kalktım ve her şeyi yeni baştan yaptım; Ellen'la da asgari düzeyde konuşmaya gayret ettim.

"Konuş benimle," dedi.

Depresyona girdiğimi hissediyordum. Pencerelerden bazılarını boyamaya karar verdiğim gün de o tür bir ruh hali içindeydim. Donna Langley'nin bizim de elektriğimiz kesik mi diye sormak için geldiği gündü.

"Sanmıyorum," dedim. "İçeri girip bir bakayım."

İçeri girip mutfakta ışıklardan birini açtım ve dışarı çıkıp, "Bizde sorun yok," dedim. "Aynı hattı kullanıyoruz. O yüzden sadece sizde kesik olmalı."

"Tamam, o halde bir elektrikçi çağırayım," dedi. "İşini böldüğüm için kusura bakma. Boyaman gereken epey pencere var gibi."

"Bir elektrikçi aramadan önce, sigortaları kontrol et istersen."

Güzel bir kadındı. Baş döndürücü değildi ama çekiciydi. Uzun boylu, dolgun göğüslü ve yuvarlak kalçalıydı. Kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Onu arada sırada üstünde bir şort ve tişörtle Promise Falls otoyolunun yanında koşarken görürdüm. Bağış toplamak için düzenlenen maratonlara katılır, bağış yapmamız için bize de gelirdi.

"Bodrum katında duvarda bir sigorta kutusu var," dedi. "Oraya bakmak aklıma bile gelmedi. Herhalde o şalterlerden

biri attı. Tek yapmam gereken, inenleri yukarı kaldırmak değil mi?"

"Tüm evin sigortası olan ana sigorta atmadıysa evet," dedim. "Ama tek bir sigorta olduğunu tahmin ediyorum."

"Tamam, bir bakıp anlamaya çalışırım," deyip güldü.

Merdivenden inmeye başlamıştım. Kafa üstü yere çakılmayı şimdilik bir kenara bırakmıştım. "İstersen gelip bakabilirim," dedim.

Tamam der gibi başını salladı. Birlikte evine yürüdük. Doğal olarak evde kimse yoktu. Albert işteydi, Adam da okulda. O sene, Derek'le bir tavşanı andırdığını söyledikleri Bayan Fare ikisinin de öğretmeni olmuştu. "Nasıl sandviç yediğini görmelisin," demişti Adam bir keresinde bize geldiğinde.

Donna'yla birlikte arka kapıdan içeri girdik. "Evin diğer yerlerinde ışıklar yanıyor mu?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Mutfakta bir şey yapıyordum ve Cuisinart makinesi durdu, ışıklar da söndü. Akşam yemeğine evde bir şeyler yapayım demiştim. Çoğu gece o kadar meşgul oluyoruz ki ya yemek sipariş ediyoruz ya da dışarıda yiyoruz, anlarsın ya?"

Anlamıyordum. EllenTa bütçemiz her gece dışarıda yemek yemeye yetmiyordu. Arada sırada pizza gibi bir şeyler sipariş ediyorduk. Ama, "Ha, tabii," dedim. Mutfağa gidip ışıklardan birini denedim. Yanmadı.

Sonra, oturma odasına gidip sehpalardan birindeki lambayı açmayı denedim. O lamba yandı.

"Evde elektrik var," dedim. "Sanırım, sadece mutfakta sorun var. Dediğim gibi, sigorta atmıştır. Bana sigorta kutusunun yerini göster."

Beni aşağıdaki kazan dairesine götürüp tavandaki çıplak ampulü açmak için bir sandalyenin üstüne çıktı. "Şurada sa-

ninin,' dedi bir çalışına masasının üstündeki gri renkli melal kutuyu göstererek. Ben oraya doğru giderken peşimden geldi, “Bu, değil mi?"

"Öyle görünüyor," dedim. Kutuyu açıp ıkı sütun sıyalı şal tere baktım. Oda o kadar loştu ki şalterlerin evin hangi kısım larını kontrol ettiğini gösteren etiketleri güçlükle okuyabılı yordum.

Ona dönüp, “Bir el fenerin var mı, Donna?" dedim.

Bedeninin ılıklığını hissedebileceğim kadar yakınımda duruyordu.

Langleyler’le nadiren sosyal ortamlarda görüşürdük. Birkaç kez barbekü yapmıştık. Bir tek Albert’ın hukuk şirketindeki kişilerin davetli olmadığı yemeklere iyi komşular olarak bizi de davet ederlerdi. Evde gürültü olacağı zaman, en iyi çözüm komşuları da davet etmektir. Böylece bozulmalarını önlersiniz. Biz de parti verecek durumda olsaydık, onları davet ederdik. Tipik profesyonel bir çift gibiydiler. Makul derecede mutlu, son derece hareketli yaşamları ve tek bir çocukları olan bir çift.

Donna masanın üstündeki alet çantasının arkasında bir el feneri buldu ve bunu bana uzatırken, elim bir an için onunkine değdi.

El fenerini yaktım. "İşte, burada," dedim ‘mutfak’ etiketli, aşağı düşmüş olan şalteri bulup. Şalteri yukarı ittim. "Yukarıya elektrik gittiğinden eminim."

"Uzun sürmedi," dedi, hayal kırıklığına uğramış gibi.

Bana o kadar yakın duruyordu ki ona el fenerini vermek için arkama döndüğümde, kalçam onunkine sürtündü. Geriye çekilmedi. Ben dönmeye devam ederken, elini belime, kemerimin hemen üstüne götürdü.

"Donna."

"Seninle ilgili bir şeyi fark ettim," dedi. "Son birkaç haftadır. Seni gördüğümde. Arabayla gelip giderken ya da yürürken. Sende farklı bir şeyler var."

"Ne demek istediğini anlayamadım," dedim.

"Yaşam sevincini yitirmiş gibisin," dedi elini çekmeden. "Bunun nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim."

Yutkundum. Ellen'ın çantasındaki notu bulduğum zamanki gibi, her şeyi birden değiştirecek bir andı. Merdivenin üstünde pencereleri boyarken ve kendimi en iyi nasıl öldürebilirim diye düşünürken, kemerimi tutan bir kadınla bir bodrum katındaydım.

Kendimi elimi onun omzuna koyarken buldum. Başını, elimi yüzüne çekmek istermiş gibi o yöne çevirdi. Hafifçe yanağını okşadım.

"Donna," dedim yine. "Ben... Ben..."

"Bir şey demene gerek yok," dedi. "Sadece üzgünsen, yalnız olmadığını söylemek istemiştim."

"Bak, ben evliyim," dedim. Bariz olan şeyi söyleyerek kendimi aptal gibi hissettim.

"Ben de." Duraksadı. "Evliliğin kusursuzsa, bu kadar açık davrandığım için özür dilerim. Hemen gidebilirsin."

İşte, o anda hemen gitmeliydim ama bu yalan söylemekle aynı şey olurdu çünkü Ellen'la aram kusursuz olmaktan bir hayli uzaktı.

"Ya sen?" dedim. "Sen ve Albert?"

"Neden beni öpmüyorsun?"

Böylece, onu öptüm. Kollarını boynuma doladı. O anda bu işin ancak tek bir şekilde sona erebileceğini anlamıştım. Orada bodrum katında, şalter kutusunun yanında değil, yukarı katta, onun ve Albert'm yatağında. Beni, kocasıyla paylaş-

tığı yatak odasına çıkardı. Yatağın kenarına oturduk. Hakkım olduğunu düşündüğüm bir şey yapacaktım. Bana yanlış yapılmıştı. Durumu eşitlemeye hakkım yok muydu?

Ama geriye çekildim ve Donna'ya, "Bunu yapamam," dedim.

"Hayır, yapabilirsin," dedi, yüzüme dokunup. Nazikçe bileğini tutup elini indirdi.

"Hayır, yapamam." Gözleri dolmuştu ve gözyaşları her an akacakmış gibi duruyordu. "Özür dilerim. Gitmem gerek."

Ben ayağa kalkarken, "Bunlar asla yaşanmadı," dedi.

Tamam anlamında başımı salladım. "Çünkü gerçekten de bir şey olmadı," dedim.

O günden sonra, Ellen'la olan ilişkim iyiye gitmiş bile olabilir. İntikam almamıştım ama bu fırsat elime geçmişti. Buna ne kadar yaklaştığımı biliyordum. Belki de Ellen da o noktaya vardığında durmaya çalışmıştı ama yanlış yöne sapmıştı.

Hiçbir şey olmadığı halde, sanırım Donna bundan birisine söz etmesi gerektiğini düşünmüştü. Sadece bunun kim olduğunu bilmek istediğimden emin değildim.

ON DOKUZ

"Kız kardeşi," dedi Barry, Promise Falls'a ilerleyip araba galerilerinin, Wal-Mart'm, bir KFC'ın ve bir çörekçinin yanından geçerken.

"Heather," dedim. "lowa'dan gelen."

"Kız kardeşler birbirlerine her şeyi anlatırlar," dedi Barry. "Onunla cenazeden önce konuşacak fırsatım oldu. O ve kocası dün gece geldiler."

"Törende onları gördük. Ama yanılıyor."

Barry bunu duymazdan geldi. "Biraz konuştuk ve kız kardeşine, kayın biraderine ve oğullarına bir zarar vermek isteyebilecek kimse aklına gelmedi. Ama bana ablasının komşusuyla yattığını ve yanlış bir şey olduğu halde bunu yaptığını söylediğini anlattı."

"Donna kız kardeşine gerçekten de böyle dediyse abartmış."

"Kız kardeşi neden böyle bir şey söylesin?"

"Barry," dedim sabırla. "Bu konuyla ilgilenmiyorum ama sana şunu söyleyebilirim. Böyle bir şey olmadı. Donna Langley'yle bir ilişkim yoktu. Onunla yatmadım. Elime fırsat geçti ama bunu kullanmadım. İşini yaptığını biliyorum ama yemin ederim ki bunun bu olayla ne ilgisi olduğunu anlayamadım. Onunla yatmış olsam bile ki yatmadım. Hem dedikodulara inanacaksak, soruşturman şu anda sona ermek üzere olmalı."

"Bunu nereden duydun?"

"Törenden sonra herkes bunu konuşuyordu. Colin McKindrick. Oğlunu öldüren genç serbest kalınca, Albert') tehdit etmiş."

"Tam olarak ne duydun?"

"Onunla konuşmaya gittiğinizde, beynini havaya uçurduğunu.

"Bu kısmen doğru. Bu sabah erken saatlerde oldu. Korkunçtu."

"İntihar etmiş olması bir şey anlatmıyor mu?"

"Ne o, birden başıma psikiyatrisi mi kesildin, Jim?"

"Colin McKindrick'in kendisini bir konuda suçlu hissettiğini düşünmek abartı mı olurdu? Langleyler'le ilgili soru sormaya gittiğinizde bunu yapmış olması ne anlama geliyor?"

"Adam bunalımda olabilirdi."

"Bunu kesin olarak bilmiyorsun."

Barry öfkelendi. "Her şeyi biliyor gibisin. Pekala, ukala, ben şunu biliyorum. Onu görmeye gittim, interkomdan kendimi tanıttım ve teşkilattan geldiğimi, Langley olayını araştırdığımı söyledim. Adam da bana derhal oradan gitmemi söyledi ve kapıya ateş etmeye başladı. Ben de destek çağırdım. Ama daha bir şey yapmaya fırsat bulamadan adam kendisini vurdu. Ön kapı kilitliydi fakat garajdan içeri girdiğimde onu koridorda buldum. Adamın beyninin bir kısmı ta mutfağa sıçramış."

"Barry," dedim, beni şok etme girişimine aldırış etmeyerek.

"Ancak bilmediğin şey şu," dedi. "Colin McKindrick cuma gecesinden cumartesi sabahına kadar hapisteymiş."

Ona sadece bakmakla yetindim.

"Promise Falls'daki bir yerdeymiş. Şehir merkezinde Casey's denen yerde içiyormuş. Oğlu öldüğünden beri sık sık içermiş. Albert o diğer çocuğu serbest bırakınca, daha da çok içmeye başlamış. Arabasına atlayıp Charlton Sokağı'nda zik-

zaklar çizerek ilerlemeye başlayınca, polis onu durdurup alkol derecesini ölçmüş ve onu gözaltına almış. Arabasını da çekmişler."

"Langleyler öldürüldüğünde içerideymiş demek," dedim Barry'den çok kendi kendime.

"Hiç çıkmamış. İfadesini desteklemek açısından, hapiste olmak diğer şahitlerden daha güvenilirdir."

Başımı yavaşça salladım. "Belki de bu işi yapması için birisini tutmuştur. McKindrick Albert Langley'yi öldürsün diye birisini tutmuştur ama o kişi bütün aileyi öldürmüştür."

Barry Duckworth suratını buruşturdu. "Kiralık katiller mi? Promise Falls'da mı? Bunun ne olduğunu sanıyorsun, Jim? *Fargo* falan mı?"

Başımı arkaya yasladım. Kendimi çok yorgun hissediyordum.

"Bu yüzden," dedi Barry konuya geri dönerek, "soruşturma hâlâ devam ediyor ve ben hâlâ sorular soruyorum. Donna Langley'yle gerçekleşmediğini iddia ettiğin ilişki konusunda da sana soru sormamın nedeni bu."

"Neden bana kız kardeşinin söylediğini söylemiyorsun? Ben de ona göre yanıt vereyim."

Barry gülümser gibi oldu. "Çok iyi, Jim. Cidden çok iyi. Ama bu suç soruşturmasının nasıl işlediğini bildiğini sanmıyorum. Sen kendi öykünü uydur diye önce sana diğer kişinin anlattıklarını söyleyemem. Dedektiflik okulunda bize öğrettikleri ilk şeylerden biri buydu."

İleriye baktım ve hiçbir şey demedim.

"Bak, Jim, birbirimizi uzun süredir tanıyoruz. Sen Finley için çalışmaya başladığından beri. İyi bir adam olduğunu düşünüyorum. Sana karşı dürüst olacağım. Mutfağınızda otu-

rarken, bu soruyu Ellen'ın yanında sormadım. Sana zorluk çıkarmadım. O yüzden, sen de dürüst davran."

"Bunu bana Ellen'ın yanında sorabilirdin," dedim. "Çünkü hiçbir şey olmadı." Duraksadım. "Ciddi bir şey olmadı."

"Çok zayıf bir müdafaa," dedi.

"Çok uzun süre önceydi. Ellen'ın Thackeray'de iş bulmasından kısa bir süre sonra. Dışarıda çalışıyordum, Donna evlerinin elektriği kesildiği için geldi. Evlerine gidip sigorta şalterini..."

Barry sırıttı. "Buna artık böyle mi diyorlar?"

Başımı salladım. "Beni öptü. Yani, öpüştük. Onunla seks yapmamı istedi ama bunu yapmadım."

"Tamam," dedi şüpheyle.

"Gerçek bu. O... Donna çok mutsuz bir kadın gibiydi. Hüzünlü bir hali vardı. Sanırım, benimle yatmak bu hüznüyle başa çıkmanın bir yoluydu." Biraz düşündüm. "Benden daha başarılı olduğu başka erkekler olmuş olabilir."

"Evet, olabilir," dedi Barry.

"Sana gerçeği söylüyorum. Gerçekleşmesine kıl payı kalmış bu olaydan sonra, evliliğimdeki soranları düzeltmeye, çözmeye karar verdim."

"Ellen Ta aranızda bir soran mu vardı?"

Lanet olsun. O kapıyı açmak istememiştim. Özellikle de Colin McKindrick'in Langleyler'i öldürmesinin mümkün olmadığının anlaşılmasından sonra. Bir kez daha Barry'ye Conrad'in romanının bulunduğu kayıp bilgisayardan söz etmeyi düşündüm. Kötü bir niyetle hareket ettiğimi, eski bir hesabımı kapatmak için Conrad'in başını derde sokmaya çalıştığımı düşünmesini istemiyordum.

"Sadece... Biraz gergindik," dedim. "Ben, ne bileyim, bi-

raz mesafeliydim. Depresyondaydım ve hayatımdan memnun değildim. Ellen kendisini işine vermişti. Belki biraz onu kıskanıyordum."

Barry tek elini direksiyonda tutup diğer eliyle bir çörekçiyi işaret etti. "Kahve içmek ister misin?"

"Hava çok sıcak," dedim. "Geri dönüp beni aldığın yere bırakabilirsin. Derek'in işi bitmiştir, beni bekliyordun"

Çörekçiye yanaşıp araba sipariş kuyruğuna girdi. "Orta boy kahve, sütsüz ve bir çikolatalı çörek," dedi konuşma cihazına.

Pencereyi tekrar kapattıktan sonra, "McKindrick'i elediğine göre, başka ipuçları var mı?"

"Aa, evet," dedi. Arabayı sipariş teslim penceresine doğru sürdü.

"Ne gibi?"

"Ufak tefek şeyler var."

"Ya Albert'm diğer müşterileri? Hukuk şirketinde çalışanlar?"

"Emin ol ki hepsini araştırıyoruz."

Doğru zaman olduğuna karar verdim. "Senin için bir şey bulmuş olabilirim."

Bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Derek'i pazar günü onların evine götürmüştün ya?"

"Evet."

"Sonradan, bana bir şey fark ettiğini söyledi. Önemli olup olmadığından bile emin değildi. Bu yüzden sana söylememiş ama onu huzursuz etmiş."

"Bir dakika," dedi Barry. Sipariş penceresine varmıştık. Adama bir beşlik verip paranın üstüyle siparişlerini aldı. "Bir şey istemediğine emin misin? Belki Derek için soğuk bir şey? Şu buzlu şeylerden alabiliriz."

"Gerek yok."

Barry kahvesini arabanın bardak tutacağına yerleştirip çalıştığım eve doğru döndü. “Tamam, devam et.”

“Derek Adam’ın odasında şu eski tip kocaman bilgisayar kasalarından olduğunu söyledi. Bunu cinayetlerden bir gün önceki perşembeye kadar orada görmüş ama pazar günü sen bizi oraya götürdüğünde kayıp olduğunu fark etmiş.”

“Bir bilgisayar mı?”

“Evet.”

Omuzlarını silkti. “Derek böyle mi dedi?” Sesinde tam olarak parmağımı üstüne basamadığım garip bir şey vardı.

“Evet.”

“Derek bu bilgisayarı nereden biliyormuş?”

Ona Agnes Stockwell’in bilgisayarı Derek’e verdiğini, eski olduğunu ve oğlu Brett’e ait olduğunu söyledim.

“Promise Şelalesi’nden atlamıştı. Bunu hatırlıyorum,” dedi Barry. Tek elini kese kağıdının içine soktu ve çikolatalı çöreğini aldı. “Derek’in bilgisayarı Adam’ın odasındaydı yani.”

“Evet. İkisi de eski bilgisayarlarla uğraşmayı severdi.”

“Tamam, bunu aklımda tutarım, Jim. Önemli olabilir de olmayabilir de.”

“Bilgisayarda bir kitap vardı. Bir roman. Brett Stockwell bir yazarmış.”

“Harika, Jim,” dedi Barry çöreğini yerken. “Şu kahvenin kapağını açabilir misin? Araba sürerken yapamıyorum.”

Kahve bardağının kapağını açıp tekrar yerine koydum. Bardak tepeleme doluydu ve keskin bir viraj dönsek her yere dökülebilirdi.

“Bu kitap *Kayıp Bir Parça*'nin hemen hemen aynısı,” dedim.

"Kayıp ne?"

"O kitabı bilmiyor musun? Conrad Chase'in yazdığı roman."

"İsmi ne demiştin?"

"Kayıp Bir Parça. Bir roman."

"Sanırım, okumadım. Tom Clancy ya da Clive Cussler yazmış olsaydı kesin bilirdim."

"Barry, sana şunu söylemeye çalışıyorum. Conrad Chase'in yazmış olması gereken kitap daha basılmadan iki sene önce o ölen çocuğun bilgisayarındaymış."

Barry kahvesini dökmeden dudaklarına yaklaştırmaya çalışıyordu. Bunu başardığında, "Kahretsin, çok sıcakmış," dedi.

"Sence de ilginç değil mi?" dedim. "Hiç ilgini çekmedi mi?"

"Bilmiyorum, Jim. Bana bundan daha ilginç gelen şey, Derek'in sana bunları anlatan kaynak olması."

Buna şaşırmış olmalıydım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece söylediklerinden bazılarının yanlış olabileceğini söylüyorum. Ama bana söylediğin için teşekkürler. Dikkate alacağım."

İleride kamyonetimi ve treylerimi görebiliyordum. Derek çim biçmesi makinesini çoktan treylere yerleştirmiş kamyonete binmişti.

"Tamam, o zaman," dedim. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Sana önemli olabilecek şeyleri söylememi istemiyorsan sorun değil. Bu işi çözmek istemiyorsan senin bileceğin iş."

"Hayır, bu olayı çözmeyi istiyorum. Bir şey diyeyim mi? Olayı yakında çözeceğimizi düşünüyorum."

Buna şaşırdım. "Cidden mi?"

Arabayı kamyonetimin yanına çekip durdu ve bana baktı. "Her an birisini tutuklayabiliriz."

Olayı çözmeye o kadar yaklaşmışsa, daha mutlu görünmeliydi.

Kamyonete binerken, gidişini izlemedim. "Kusura bakma, biraz uzun sürdü," dedim, işini bitirmiş beni bekleyen Derek'e. Derek'in kir toz içindeki suratında gözyaşı izleri olduğunu fark ettim. "Hey, iyi misin?" Cep telefonu da elindeydi.

Konuşmak istemedi, sadece başını salladı.

"Haydi, anlat. Ne oldu?"

Burnunu çekti. "Penny aradı."

"Tamam. Sonra ne oldu?"

Yine burnunu çekti. "Hiçbir şey."

"Yapma," dedim elimi uzatıp dizine hafifçe vurarak. "Bu işte birlikteyiz."

"O... Benimle telefonda konuşabildiğine göre, henüz olmamış olabileceğini söyledi."

"Ne? Ne olmamış?"

Derek elinin tersiyle burnunu sildi ve bana bakmadan devam etti. "İnsanlar ne derlerse desinler, şunu bilmenizi istiyorum. Ben iyi biriyim."

Bu sözleri kulağa hiç de iyi gelmiyordu.

YİRMİ

Eve yaklaşırken, sokağımızın sonunda tanıdık bir araba gördüm. Gümüş renkli bir Audi TT. O günü kusursuz kılacak şeydi. Daha fazla Conrad.

Sinyal verdiğimde, arabanın kapısı açıldı ve Illeana dışarı çıktı. Beyaz bir pantolon ve bluz giymişti ve akşamüzeri güneşinde ışıldıyor gibiydi.

"Bayan Chase mi?" dedi Derek.

"Evet."

"Ne istiyor?"

"Bilemiyorum."

Garaj yoluna girerken, pencereyi indirdim ve Illeana bize doğru geldi. "Jim," dedi ve Derek'e dönüp, "Selam Derek," dedi. Derek sadece hafifçe başını salladı.

"Merhaba, Illeana. Bizi mi bekliyordun?"

"Seni bekliyordum. Biraz vaktin var mı?"

"Eve gelmek ister miydin?"

"Yok, burada konuşabiliriz. Rahatsız etmek istemem."

Ellen muhtemelen işten geri dönmemişti. Derek'ten direksiyona geçip kamyoneti park etmesini istedim.

Illeana sağ kol bileğini ovuşturuyordu ama bunu yaptığının farkında değilmiş gibiydi.

"Bileğini mi incittin?"

"Ha," dedi ellerine bakıp. "Arabanın vitesine alışmaya ça-

lışıyorum. Conrad düz vites olanlardan almak istedi ve henüz alışamadım."

"Eh," dedim yeni arabaya bakıp, "hepimizin farklı sorun lan var işte."

"Geçen günle ilgili olarak... İşlerin o hale *gelmeline* üzül düm. Sen ve Conrad o ufak tartışmayı yaptıktan sonra telaşla gittik."

Omuzlarımı silktim. Ne diyebilirdim ki? Özellikle de ona

"Konuşmanın sonunu duymamış olsaydım, bence neden o kadar kızdığını bana anlatmazdı."

Onunla konuşmak istemiyordum. Tükenmiştim. Yorucu bir gün olmuştu. Bir cenaze töreni, Barry, oğlumun bilmediğim bir konuda gözyaşı dökmesi. "Ne konuda tartıştığımızı söyledi mi?"

"Evet." Sırtını Audi'ye yasladı. "Bence çizgiyi aştın, Jim."

"Illeana, bunu seninle konuşmam gerektiğinden emin değilim."

"Onu bir şeyle suçladın. Bir eser çalmakla. Başka birisinin, bir öğrencinin eserini çalmakla suçladın."

"Ben sadece ondan bir şeyi açıklamasını istedim."

"Sana verebileceği yanıtlar olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Illeana nazik konuşmaya devam etmeyi başarıp.

"Basit bir açıklama olsaydı, neden söylemediğini anlamıyorum."

"Onu hazırlıksız yakaladın. Köşeye kıstırdın. Bir açıklama yapma fırsatı vermedin."

Bir şey demedim. Söylemek istediği bir şey varsa, nasıl olsa söyleyecekti.

"Conrad bunu benimle konuşmak istemedi, önemli olmadığını ve canımı sıkmak istemediğini söyledi ama Brelt

Stockwell denen o gencin çok yetenekli olduğundan söz ett
Dehaymış.”

“Herkes öyle diyor.”

“Conrad’in asla öyle bir çocuğu olmadı. Öngörüleri yaşça
çok daha büyük bir kişininki gibi olan, hassas bir genç adan

Bekledim.

“Ama *Kayıp Bir Parça*'yı yazacak kadar muhteşem ola-
maz,” dedi Illeana. “Onun gibi bir genç ne kadar akıllı olsa
bunu yapamazdı.”

“Öyle diyorsan öyledir, Illeana,” dedim. Artık konuyu
Barry’ye bıraktığımı söyleyecektim ki sustum. Barry nedens
bir konuda çoktan kararını vermiş gibi söylediklerimle ilgi-
lenmemişti. Sanki kayıp bilgisayar hikayesi kararını etkileye
mezmiş gibi davranmıştı.

“Geçmişte ne olduğunu bilmiyorum ama Conrad o kitabı
çoktan yazmıştı. Kitap yayımlanmadan üç sene önce tamam-
lamıştı ama kimseye göstermemişti. Sürekli olarak bu kitap-
la uğraşıyor, gözden geçiriyordu ama iyi olup olmadığından
emin değildi. Fikir almak istediği için Brett’e gösterdi. Çıktı-
sını değil, bir diskete aktarılmış halini verdi. Romanın neden
çocuğun bilgisayarında olduğu da böylece açıklığa kavuşu-
yor.”

Dilimi yanaklarımın iç kısmında gezdirip biraz düşündüm.
“Bunları sana Conrad mı söyledi?”

Illeana kendinden emin bir tavırla evet anlamında başını
salladı.

“Yani, Conrad bir meslektaşına, yazar temsilcisine ya da
kitapları basılmış bir başka yazara eserini göstermeden önce
öğrencilerinden birine mi gösterdi?”

“Aynen dediğin gibi.”

"Demek bu kadar basit."

Bu kadar basit," dedi gülümseyip kusursuz dişlerini sergileyerek.

"Belli ki Conrad'in hiç tahmin bile edemeyeceğim birtakım yönleri var. Onun deneyimine ve itibarına sahip bir profesör, eserini okuması için bir gence vermiş."

"Bence sadece dürüst ve tarafsız bir görüş almak istedi," dedi Illeana gülümseyip, bunu yutacağımı düşünerek. Kendisi bunlara inanmış gibiydi. Belki de inanmak zorundaydı. Diğer seçenek, düşünülecek gibi değildi. "Conrad'in bazen küstahça davrandığını biliyorum ama o da herkes gibi birisi. İnsan bir eser yarattığında, bunu bir başkasına gösterip fikrini isterken işin içine korku karışır. Yayıncılık endüstrisinde birisine göstermeden önce, ufak bir adım atmak istedi."

"Anlıyorum."

"O yüzden, senden ufak bir iyilik istemeye geldim. Conrad'in tartışmanızla ilgili olarak söylediklerinden, bu kitabın bir kopyası olduğunu biliyorum. Bir diskette sanırım. Bunun Conrad'i ne kadar olumsuz bir şekilde etkileyebileceği sonucuna vardığını anlayabiliyorum ve senin kadar öngörülü birisi bunu yapabiliyorsa, bunu herkes yapabilir. Dolayısıyla, daha fazla yanlış anlaşılmaya sebep olmadan, bana o disketi verirsen çok sevinirim."

Göğüslerini *Çığlık Feveranı* isimli filmde sergilemiş bir oyuncu için hiç de fena bir konuşma değildi.

"Hollywood'da kalmalıydın, Illeana," dedim. "Harika bir performanstı. Repliklerini iyi ezberlemişsin ve çok inandırıcı bir şekilde aktardın. Bunları senin için Conrad mi yazdı?"

İstifini hiç bozmadı. "Conrad burada olduğumu bile bilmiyor." Bunu söyleyiş tarzından ona inandım. "Bu işin peşi-

ne düşersen, kocamın *Kayıp Bir Parça'y* yazmadığını iddia edersen, sadece rezil olacaksın. Çünkü yeni romanı insanların aklını başından alacak. İlk kitabından da muhteşem. Yeteneği ve becerileri konusunda şüpheye yer kalmayacak. Zaten senin dışında kimse bunları sorgulamıyor, Jim."

"Ona bol şans dilerim."

Gülümsedi. "Ondan gerçekten de hoşlanmıyorsun, değil mi? Neden biraz büyümüyorsun?" İşte, bu sözler hiç de bir rektör kansına yakışmıyordu. "Benim geldiğim yerde, insanlar sürekli olarak yatıp kalkarlar ve bunu unuturlar. Bruce Willis Demi ve Ashton'la seyahatlere bile çıkıyor."

"Eminim ki eğlenceli oluyordur," dedim. "Belki bir ara seni de yanlarına alırlar."

İlk kez incinmiş gibi göründü. "Seni gücendirecek ne yaptım, Jim? Birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz bile."

Ben de konuşmaya başladığımdan beri çizgiyi aşmış olabileceğimi o anda fark etmiştim. "Haklısın, Illeana. Sorunum seninle değil, Conrad'le. Ama sana o disketi veremeyeceğim."

Son kararımı verdiğimi kabullenmiş gibi başını salladı. Ama lafını bitirmemişti. "Conrad ve Ellen seneler önce bir ilişki yaşamışlar. Hepimiz yetişkiniz." Arabadan uzaklaşıp bana bir adım kalana dek yaklaştı. Öyle bir günde bile, bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. "Daha büyük bir adam geçmişi geçmişte bırakır, onları affeder ve hayatına devam ederdi."

Bir şey demek istedim ama sustum. Belki de doğruyu söylediği için diyecek bir şey bulamadım.

Illeana arkasına dönüp arabasının kapısını açtı. "Seninle konuşmak güzeldi, Jim." Arabaya binip el frenini çekti ve

arabayı diğeı yöne çevirip hızla giderken blucinime çakıl takları fırlattı. Düz vitesi gayet iyi kullanıyordu, bir kere hile stop ettirmemişti.

Ellen kısa bir süre sonra, saat altı gibi eve geldi ve ızgaraya birkaç burger koydu. Derek yemeğim yiyip odasına çekildikten sonra, ona Barry ve llleana'yla aramda geçen konuşmaları anlattım. Barry'ye tesadüfen rastlamışım gibi anlattım çünkü Ellen'a bana Donna Langley'yle aramda geçenlerle ilgili soru sorduğunu söylemek istemedim. Donna'yla aramda ciddi hır şey geçmediği halde, buna ne kadar yaklaştığımızı anlatmak istemiyordum.

Ama ona Colin McKindrick'in intihar etmiş olduğu halde Langley cinayetlerinde bir şüpheli olmadığını anlattım. Barry'nin artık Brett Stockwell'in kayıp bilgisayarındaki romandan ve kimin eserine çok benzediğini bildiğinden de söz ettim.

Ellen bana bakıp "Ne tepki verdi?" diye sordu.

"Hiç ilgilenmedi," dedim.

"Sahi mi?"

"Evet. İzleyeceği daha iyi bir ipucu varmış gibi davrandı."

Sonra, Illeana'nın geldiğini, Conrad için yaptığı açıklamayı anlattım. Geri bildirim almak için kitabının ilk taslağını Brett'e verdiğini söyledim.

Biraz düşündü. "Öyle yapmış olması mümkün sanırım." dedi.

"öyle mi diyorsun? Bana Conrad hakkında anlattığın her şey, onun zeki çocukları bile küçümsediğini anlatıyor. Ona göre, bu gençler birer bebek."

"Evet ama..."

"Ne?"

"Belki de..."

Ön kapı aniden çalınınca, ikimiz de irkildik. Bir arabanın eve yaklaştığını duymamıştık ama pencereleri sıkı sıkı kapatıp klimayı açmıştık.

İkimiz de yerimizden kalkıp mutfaktan çıktık ve oturma odasından ön kapıya gittik. Penceredeki tüllerin arkasından Barry'yi görebiliyordum ve elinde bir şey var gibiydi.

Kapıyı açtım. Barry'nin arkasında ellerinde lastik eldivenler olan üç polis memuru duruyordu. "Ne oldu, Barry? Neden buradasınız?"

Elindeki kağıdı gösterdi. "İznim var, Jim. Evinizi aramak için."

"Ne? Bu da ne demek?" dedi Ellen.

"Derek'i çağırın," dedi Barry ciddi bir tavırla.

"Derek'ten ne istiyorsun?" diye sordum.

"Jim, lütfen bu işi benim için daha da zorlaştırma. Onu hemen buraya çağırın."

Bir anlık bir tereddütten sonra, oğlum sesimi yukarıdan duysun diye seslendim. "Derek!"

Yukarı kattaki odasmdan boğuk bir yanıt geldi. "Efendim?"

"Aşağı gel! Hemen!"

Birkaç saniye sonra, paldır küldür merdivenlerden indiğini duydum. Aşağıya varınca, karşısında polisleri gördü. "Lanet olsun," dedi, umduğumdan daha az şaşırarak.

Penny'den gelen telefonu düşündüm. Belki de kızın olacağını söylediği şey buydu.

"Mutfak," dedi Barry, hepimizi oturma odasından mutfağa yönlendirerek.

Mutfağa girdiğimizde, kimse oturmadı.

"Derek, cuma gecesi olanlarla ilgili ifadeni değiştirmek ister misin?" dedi Barry.

Derek şaşırdı ama bakışlarında tuhaf bir ifade vardı. "Bayır. Hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorum."

"Bize söylediklerin geçerli mi? Saat sekiz gibi onların evinden çıktın, dolaştın, Pönny'yi görmeye gittin ve dokuz buçuk gibi buraya geri geldin."

"Evet," dedi Derek tereddütle. "Ama evine gitmedim, sadece telefonda konuştum ve tek başıma dolaştım."

Barry bana döndü. "Ya sen? Bana söylediklerin hâlâ geçerli mi? Derek'in saat ondan önce eve geldiğini duydun mu?"

"Barry, neden bize neler olduğunu söylemiyorsun?"

Yukarıdan bir şeyler oraya buraya fırlatılıyormuş gibi sesler geliyordu. Derek'in odasından geliyordu bu sesler.

"Aranızda o gece olanları yeniden düşünmek isteyen var mı?" dedi Barry.

"Anlattığım gibi olduğundan eminim," dedi Derek ama sesi inandırıcı değildi.

"O halde, belki bana bir şeyi açıklayabilirsin," dedi Barry.

"Neyi?"

"O gece, kız arkadaşın Penny Tucker'la birkaç kere telefonda konuşmuşsun."

"Evet konuştum. Her zaman konuşurum. Daha doğrusu, son zamanlarda konuşuyordum. Annesiyle babası ganp davranmaya başladılar."

"Bunun sorumlusu benim," dedi Barry. "Pazar sabahı erkenden onlarla konuşmaya gittim. Seni kızlarıyla görüştürmemelerini istedim."

"Harika. Demek bunun arkasında..."

"Derek," diye onu uyarıp sakin olmaya çalıştım. "Sakin ol."

"Sakin mi olayım?" Barry'ye baktı. "Bunu yapmaya hakkın yoktu. Neden gidip..."

"Derek," dedi Barry lafını keserek. Ona yaklaştı, burnunun dibine kadar girdi. "Bana o gece Penny'ye açtığın telefonlardan söz et."

"Bilmiyorum. Onu birkaç kere aradım sanırım."

"Cep telefonundan mı?"

"Evet."

"Sadece cep telefonundan mı?"

O anda, Derek bir şey hatırlar gibi oldu. Bir şeyi fark etmiş gibiydi. "Galiba," dedi.

"Penny onu Langleyler'in evinden aradığını söyledi."

"Ha, evet. Olabilir. Daha önceden oradaydım."

"Hayır, sonra aramışsın."

"Penny yanılıyor olmalı," dedi Derek.

"Derek, neler oluyor?" diye sordu Ellen.

Yukarıdaki sesler yükseldi.

"Bir sakıncası yoksa soruları ben sorayım," dedi Barry, o şartlar atlında mümkün olduğu kadar nazik bir ses tonuyla. "Derek, onun yanıldığını sanmıyorum. Langleyler'in bodrum katındaki telefon, çevrilen numaralan hafızaya alan telefonlardan. Polisi telefon şirketinden aranan numaralann bir listesini isteme zahmetinden kurtarıyor."

Bu iş kulağa hiç de iyi gelmiyordu.

"Asıl ilginç olan şey, saat ondan biraz önce telefon Penny Tucker'ı aramak için kullanılmış. Bunu nasıl açıklayabilirsin? Sen oradan gittikten birkaç saat sonra ve Langleyler evden ayrıldıktan bir buçuk saat kadar sonra, birisi o evden kız arkadaşını aramış. Penny'nin bana ne dediğini biliyor musun? Seninle konuştuğunu söyledi."

Derek buna yanıt vermedi.

"Albert Langley tam o sıralarda cep telefonundan sekreterini arayıp neredeyse eve varmak üzere olduklarını söylemiş. Yani... Öyle görünüyor ki, Langleyler gittikten sonra ve büyük olasılıkla geri döndüklerinde sen hâlâ evdeymişsin."

Derek başını salladı.

"Barry, iddia ettiğin şey çılgınlık," dedim. "Beni de Derek'i de tanıyorsun. Yani, onu bunu yapmayacağını, yapamayacağını bilecek kadar iyi..."

"Belki de," dedi Derek, "telefon bir hata yapmıştır."

"Penny'nin telefonu da mı hata yaptı? Çünkü Langleyler'in evinden açılan telefonun saatine uyan bir arama geldiğini gösteriyor. Cep telefonun kapanmak üzere olduğu için sabit bir hat kullanmak zorunda kaldığını söyledi."

"Derek, başka bir şey söyleme," dedim.

"Bu da ne demek?" dedi Ellen ters ters. "Bir şey söyleme de ne demek? Onun bu olayla hiçbir ilgisi yok!"

"Doğru," dedi Derek, gözleri dolarak. "Benim hiçbir ilgim yok. Yemin ederim."

"Ama evdeydin, değil mi?" dedi Barry. Ses tonu biraz daha sakindi. "Masumane bir şey olarak başladı, değil mi? Haydi, bize neler olduğunu anlat. Penny birazını anlattı."

"Sadece..." Derek'in yüzüne bir umutsuzluk ifadesi çöktü. "Tamam, şöyle oldu. Langleyler bir hafta burada olmayacaklar diye aklıma bir fikir geldi. Ev boş olacağı için, Penny'yle benim için uygun olur diye düşündüm. Yani, biz..."

"Tanrı aşkına," dedi Ellen. "Ne yaptığını sanıyordun? Ne yaptın? Adam sana anahtar mı verdi?"

Derek'in gözyaşları yanaklarından akmaya başladı. "Sadece gidebileceğimiz bir yer istiyorduk. Oradan giderken, Adam'a hoşça kal dedim ve arka kapıdan çıkmış gibi yapıp

gizlice bodrum katına inip onlar gidene dek o boşlukta saklandım. O kadar. Onlar gidince de oradan çıktım, birkaç kere Penny'yi aradım ama cezalıydı. Babasının arabasını vurduğu için başı derde girmişti. Bu kadar."

"Tamam," dedi Barry olanları anlamış gibi dostane sayılabilecek bir tavırla. "Bunları anladım. Mantıklı geliyor. Peki, onlar giderken hep bodrum katında miydin?"

"Evet."

"Evde başka bir yere girdin mi?"

"Biraz dolandım. Mutfağa falan girdim. Onlar gitmeden önce de Adam'ın odasına girmiştim."

"Başka?" dedi Barry ısrarla.

Derek bıkkınlıkla başını salladı. "Hayır!"

Barry bunu da kabullenmiş gibi başını salladı ama sonra birden Derek'in sol kulağını işaret etti. "Kulağında bir küpe falan var mıydı? Ufak bir deliği olduğunu görebiliyorum."

Derek bir an için kulak memesini başparmağıyla işaret parmağının arasına aldı. Tıpkı birkaç gün önce küpesinin olmadığını fark ettiğim günkü gibi yaptı.

"Küpeme ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Tamam," dedi Barry daha yumuşak bir sesle. "Ama sonra, Langleyler beklenmedik bir şekilde Bayan Langley hastalandığı için eve geri dönünce, seni evde buldukları için çok kızmış olmalılar. Kızmaktan da öte bir tepki vermiş olabilirler. Çıldırmışlardır. Sonra, bir şey olmuş olmah. Dununun nasıl kontrolden çıktığını tahmin edebiliyorum. Bay Langley seni tehdit mi etti, üstüne falan mı yürüdü? Biraz asabi bir adamdı, değil mi?"

"Hayır, hayır," dedi Derek.

"En yakın arkadaşının evinde gizlenip yakalanmak seni çok utandırmış olmah. Bay ve Bayan Langley kandınldıkları-

nı düşünmüştür. Hatta Adam da öyle hissetmiş olabilir. Yoksa bu onun fikri miydi? Ne yapacağını biliyor muydu?"

"Tanrım, hayır, bilmiyordu."

"O zaman o da çok kızmış olmalı," dedi Barry. "Sadece ailesinin değil, onun da arkasından iş çevirdin."

"Tamam! Lanet olsun, bunu ben de biliyorum!" Derek'in yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Aptalca ve berbat bir şeydi. Çok ama çok üzgünüm."

Seni aptal çocuk, dedim içimden. Salak. Ama Barry'ye, "İşte, gördün mü? Aptalca bir şey yaptı ve itiraf etti ama olay bu kadar," dedim.

"Hayır," dedi Barry gözlerini ondan ayırmadan. Beni duymazdan geliyordu. "Dahası da var, değil mi? Eve gelip seni buldular ve paniğe kapıldın. Bir silahın vardı ya da evde bulunan bir silahı..."

"Hayır!" diye bağırdı Derek. "Hayır! Hiçbir şey yapmadım! Başka birisi yaptı! Ben değildim!"

"Kimdi o zaman, Derek? Kim olduğunu biliyor musun?" dedi Barry.

"Hayır!"

"Barry, onun ne kadar üzgün olduğunu görmüyor musun0 Biraz yavaş ol."

Barry dönüp bana baktı. "Bu iş benim de hoşuma gitmiyor, Jim."

Derek neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlamak üzereydi. Ellen ona sarılmıştı. "Ne yaptığını gördün mü?" dedi Barry'ye.

Dedektif onu da umursamadı. "Tamam, Derek. Bunu yapmadığını söylüyorsun ama bu olay sırasında evde olduğunu biliyoruz. Ama kimin yaptığını görmemişsin. Bu ikisi de doğru olamaz."

"Kimseyi görmedim. Gizleniyordum."

Barry ağır ağır başını sallarken, teknik ekipten yukarı katta olan birisi mutfağa girdi. Elindeki ayakkabıyı sadece başparmağıyla işaret parmağının arasında tutuyordu. Derek'in spor ayakkabılarından biriydi.

"Dedektif Duckworth," dedi ve ayakkabıyı çevirip tabanını gösterdi. Topuk kısmına yakın bir yerde koyu renkli bir leke vardı. "Tam isabet," dedi.

Barry yakından bakmak için eğildi. "Kan olduğundan emin misin?"

"Gayet eminim," dedi polis memuru. "DNA testlerinden sonra, daha fazlasını öğreniriz."

Ellen da ben de o anda nefessiz kaldık. Ama Derek hıçkırıyor, bir şeyler mırıldanıyordu. "Hayır, hayır, hayır..."

"Barry," dedim.

Derek, "Hiçbir şey görmedim," dedi. "Ama duydum! İçeri girdiklerini ve ateş seslerini duydum. Hepsinin öldüğünü duydum! Yemin ederim!"

Barry tepki vermedi. "Derek Cutter, seni Albert Langley, Donna Langley, and Adam Langley'nin cinayetlerinden tutukluyorum. Sen..."

"Barry, Tanrım," dedim. "Orada olduğunu itiraf etti. Lütfen, onu dinler..."

"Jim, lütfen," dedi Barry elini kaldırıp. "Sessiz kalma hakkına sahipsin. Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine kullanılabilir ve kullanılacaktır. Sorgulaman sırasında, avukatın yanında bulunabilir. Bir avukat tutacak paran yoksa senin için birisi tahsis edilecek."

Kemerinde asılı duran kelepçeleri alıp oğlumuzu arkasına çevirdi ve ellerine taktı.

O anda, sanki dünyamız sona ermişti.

YİRMİ BİR

Derek ertesi sabah hakim karşısına çıkarıldı.

Ellen'la ben bütün gece uyumamıştık. Önce onun tutuklanışmın yarattığı şoku atlatmaya çalışmış, sonra da oğlumuzu yasal olarak temsil edebilecek birini aramaya başlamıştık. Tabii, başka şartlar altında olsaydık, doğrudan Albert Langley'ye giderdik. Onu tanıyorduk, itibarına güveniyorduk ve işini iyi yaptığını biliyorduk.

Ama böyle bir şansımız artık yoktu.

Langley'nin şirketinden de kimseyi arayanlayacağımızı hissettik. Kim meslektaşının ve ailesinin cinayetleriyle suçlanan birisini temsil etmek isterdi? Hem Langley'nin iş arkadaşlarından biri onu temsil etmeyi kabul etse bile, kötü niyetli olabileceği riskini göze almak istemiyorduk. Ellen. Thackeray'den tanıdığı birkaç kişiyi arayıp tavsiye istedi ve ona Natalie Bondurant ismi verildi. Promise Falls'da sekiz sene boyunca ceza savunma avukatı olarak çalışmıştı ve Ellen'ın görüştüğü en az bir kişiye göre, 'işinin ehli' bir kadındı. Saat dokuz gibi, kadının çalıştığı şirketi aradık. Bizi saat on olmadan geri aradı.

Olanları ona telefonda zaman zaman titreyen bir sesle anlattım. Bana elimden geldiğince düzgün bir biçimde anlatmaya çalıştığım birkaç soru sordu. Soruları gayet açık ve dolambaçsızdı. Bizi hissettiğimiz o yoğun duygulardan çıkarıp doğrudan elimizdeki gerçeklere yönlendirdi ve olanlara taraf-

sız kalmamız çok zor olsa da elimizden geldiğince mantıklı bir şekilde düşünmemizi sağlamaya çalıştı.

"Demek polisin elinde silah yok," dedi. "Bu da onlar için bir sorun. Silahı bulurlarsa, her şey değişir."

"Bulamazlar," dedim. "Bunu Derek yapmadı."

Natalie Bondurant tartışmamayı seçti. "Davalarını zayıflatıyor. Oğlunuzun orada olmak için bir fırsatı vardı ve oradaydı. Bu durum kötü ama şiddet sabıkası yok."

"Bir keresinde başı ufak bir derde girmişti. Babasının arabasını izinsiz alan bir arkadaşıyla gezmeye çıktığında, arkadaşı arabayı hurdaya çevirmişti. Bir de okulun çatısında arkadaşlarıyla oynarken yakalandı ve..

"Bunlar konusunda çok endişelenmezdim. Soğukkanlılıkla insan öldürmekten çok uzak olaylar. Ama bence görünenden daha fazlası var. Polis, oğlunuzun onların evinde gizlendiğinin ortaya çıkması üzerine cinayetleri işlediğini söylüyor ama bilemiyorum. Bu bana yeteri kadar iyi bir cinayet nedeni gibi gelmedi. Henüz ellerindeki kartlarının tamamını oynamadıklarından endişe ediyorum. Bekleyip göreceğiz. Belki Penny Tucker kendi kızları olsaydı, Bay Langley kendi silahını çıkarıp oğlunuzu vurmaya kalkışabilirdi. Onunla konuşup Derek'in onu Langleyler'in evinden aradığında ruh halinin nasıl olduğunu öğrenmeye çalışacağım. Derek Te de hakim önüne çıkmadan önce yarın sabah görüşme şansım var ama kefaletle serbest bırakılacağını sanmıyorum. O, üçlü bir cinayetin şüphelisi. Dışarı çıkmasına izin vereceklerini sanmıyorum."

Evin diğer telefonunda bunları dinleyen Ellen, "Ona ne olacak?" dedi. "Hapiste güvende olacak mı?''

"Birileriyle konuşacağım. Suçlamalar göz önüne alınacak

olursa, herkesle birlikte değil, ayrı bir hücreye koyulması daha büyük bir olasılık."

Ellen'ın da benim gibi düşündüğünü biliyordum. On yedi yaşındaki oğlumuzun yetişkinlerle aynı hücrede olacağını ve Tanrı bilir hangi iddialarla orada tutulacağını düşünüyordu. Bunu düşünmek istemiyordum ama elimden başka bir şey gelmiyordu.

"Medyanın gözü de üstünüzde olacak," diye bizi uyardı Natalie.

"Nasıl yani?" dedi Ellen.

"Bu olayda birisinin tutuklanması önemli bir gelişme. Mahkemenin önü sirk alanı gibi olacak. Albany medyası da orada olacaktır. Muhtemelen, New York'tan da birileri gelir. Kötü olacak."

"Tanrım," dedi Ellen.

"Cep telefonlarınız var mı?" Ona numaralarımızı verdik. "Size ulaşmam gerekirse, bu numaralardan birini ararım. Ev telefonunuza bakmak istemeyeceğiniz bir an gelecek. Fişten çekmek isteyeceksiniz. Medya, sahte telefonlar, tehditler, bunları yaşayacaksınız. Haberleri izlemeyin. Polis Langley-ler'in evinde bir nöbetçi bıraktı, orası hâlâ bir suç mahalli ve medyayı sizden uzak tutabilirler. Barry'yle konuşup bunun mümkün olup olmadığını öğrenirim."

Barry. Sanki bize iyilik yapacaktı.

Natalie telefondan aklımdan geçenleri anlamış gibi, "İyi bir adamdır," dedi. "Konuşup duruma bakacağım. Bir de para meselesi var. Size pahalıya patlarım." Ücretini söyledi. "Bu iş biraz uzun sürebilir."

Evin maddi işleriyle uğraşan Ellen, "Tamam," dedi. "Emeklilik fonumuzun da bir kısmını paraya çevirebiliriz ama o kadar etmez." Yukarı kattaki yatak odamızdaki telefon-

da bunları söylerken, çaresizliğini ve umutsuzluğunu sesinden anlayabiliyordum. “Yarın bu işle ilgilenmeye başlarım.”

“Tamam. Yarın konuşuruz,” dedi Natalie.

Natalie Bondurant haklı çıktı. Derek’e kefaletle tahliye vermediler. Natalie elinden geleni yaptı; Derek’in sabıkası olmadığını, daha önceden herhangi bir şeyle suçlanmadığını, iyi bir aileden geldiğini ve kaçma riski olmadığını söyledi ama hakim bunları kabul etmedi. Davacı Dwayne Hillman onun Promise Falls tarihinin en korkunç cinayet olayıyla, ses getiren bir şekilde suçlandığını söyledi. Kefalet verilmeyecek bir dava varsa, bu kesinlikle oydu.

Ellen mahkemede ağladı. Ben hislerimi belli etmemek için elimden geleni yaptım.

Yüksek tavanlı, itibarlı mahkeme salonunda Natalie’nin yanında durmakta olan Derek, önceki güne kıyasla küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Kemersiz bluciniyle ve tişörtüyle, yağlanmış saçlarıyla bakışlarını yere dikip omuzlarım sarkıtmış, adeta kendi kabuğuna çekilmişti. Hapiste sadece birkaç saat geçirdikten sonra böyle görünüyorsa, kim bilir bir hafta sonra, hatta Tanrı korusun birkaç...

Gerisini düşünemedim.

Salonun ön tarafının oradaki bir kapıya doğru götürülürken, önden kelepçeli olan ellerini kaldırıp bize hafifçe el sallamaya çalıştı.

“Derek...” dedi Ellen. “Derek...”

Ne o, ne de ben uyumuştuk ve bu durum halimizden belliydi. Ellen cuma gününden, o çılgınlığın başladığı günden beri on sene yaşlanmış gibiydi. Ben de tükenmek üzereydim.

Natalie bizimle mahkeme binasının koridorunda buluştu.

İlk kez yüz yüze görüşecektik. Siyahi bir kadındı, yaşı otuzların ortalarıyla sonlan arasında bir yerdeydi ve çok uzun boyluydu; boyu bir seksen beşin üstündeydi. Saçları kısa ve siyahtı ve mavi renkli, geleneksel bir döpiyes giymişti. Ciddi ifadesi bize umut verecek hiçbir şey anlatmıyordu.

"Tamam," dedi. "Miktar ne olursa olsun, kefaletle bırakmayacaklardı. Buna şaşırmadım. Günün büyük bir kısmında diğer mahkumlardan uzak kalsın diye onu ayn bir hücreye aldılar."

Ellen'a baktım. İçinden ölüyormuş gibiydi.

"Henüz oğlunuzun ayakkabısının tabanına bulaşan kanla ilgili bilgi almadık ama Adam Langley'ye ait olacağını düşünüyoruz. Oğlunuz evden çıkabilmek için onun cesedinin üstünden geçtiğini itiraf etti; o sırada kan birikintisine basmış olmalı. Sizin eve doğru giderken arkasında hafif bir kan izi de bırakmış. Derek'ten bir DNA örneği de aldılar ki bu da şaşırtıcı değil."

Bize olayla ilgili olarak Derek'in ifadesinin ayrıntılarından söz etti. Langleyler'in evine Penny'yle bir hafta boyunca buluşabilme umuduyla gizlenmişti. Bodrum katında nasıl gizlendiğini, onlar beklenmedik bir şekilde geri dönünce kadar evde nasıl mahsur kaldığını ve kısa bir süre sonra birisinin gelip Albert'ı ve Donna Langley'yi vurduğunu, Adam'ı da arka kapıdan kaçmaya çalışırken öldürdüğünü anlattığını söyledi.

Derek bodrum katında koltuğun arkasında gizlenirken, oraya birisinin indiğini ve yerini belli etmemek için korkudan nefesini tuttuğunu anlatmıştı. Ancak katilin ya da katillerin gittiğinden emin olunca oradan çıkmıştı.

"Tüm bunları kimseye anlatmadığına inanamıyorum," dedi Ellen.

"O, bir ergen," dedi Natalie. "Langleylcr'i öldüren kişiden korkuyor ama siz ikinizden daha çok korkuyor olabilir. 0 evde olduğunu ve içeri nasıl girdiğini itiraf ederek başının derde gireceğinden korkmuş. Ona," dedi bana bakarak, "okulda çatıdan çatıya atladığı o olaydan sonra aptalca bir şey yaparsa, evden atacağınızı söylemişsiniz."

Bunu hatırlıyordum.

"Yine de bu tür bir olayda bize gelmesini gerektiğini bilmeliydi," dedi Ellen.

Natalie biraz duraksadı. "Sorun yaratabilecek bir şey daha var," dedi. İkimiz de bir şey demedik. Daha fazla kötü haber duymaya hazır değildik. "Polis, Langley cinayetleriyle yakın tarihte Promise Falls'da gerçekleşmiş iki diğer cinayet olayı arasında bir bağlantı var mı diye de araştırma yapıyor."

"Nasıl yani?" dedi Ellen. "Bu da ne demek?"

"Polis Langleyler'in cinayetinde kullanılan silahın yaklaşık olarak bir ay önce Trenton'daki bir barın arkasında vurulan Edgar Winsome ve ondan bir hafta önce öldürülen Peter Knight cinayetlerinde kullanılan silah olduğunu söylüyor."

"Bu insanları tanımıyorum," dedim. Ama Barry Duck worth'ün cumartesi günü bana bu olaylardan bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum.

"Ama polisin elinde silah olmadığını söylemiştiniz," dedi Ellen. "Aynı silahın kullanıldığını nasıl anlamışlar?"

"Doğru, ellerinde silah yok," dedi Natalie Bondurant. "Ama mermiler var. Langleyler'in cesetlerindeki mermiler diğer iki olaydakilere uyuyor. Oğlunuzun bu iki adamla bir bağlantısı olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Hiçbir bağlantısı yok," dedim neredeyse Ellen'la aynı anda. "O cinayetleri de mi Derek'in üstüne yıkmak istiyorlar?"

"Bunu söylemediler. Ama olaylar balistik raporunda bağlantılı görünüyor. Soruşturmanın bir parçası ve bunu bilineniz gerek. Sizi gelişmelerden haberdar etmek istiyorum. İşimi böyle yaparım." Surat ifadelerimizden bize cesaret verecek bir şeyler duymamız gerektiğini anlamıştı. "Bakın," dedi. "Kendimi ön plana çıkarmak tarzım değildir. Size endişelenmeniz için bir neden olmadığını da söyleyemem. Çünkü var. Ama oğlunuza karşı açılan dava kesinlikle kusursuz değil. Zayıf yönleri var ve bence Barry de bunun farkında. Şu ana dek, cinayet nedeni olarak öne sürülen şey de güçlü değil. Sizin bununla nasıl başa çıkacağınıza gelince, bu işin en kötü zamanı şu sıralar. Hâlâ şoktasınız. Dünyanızın yıkıldığını hissediyorsunuz. Ama toparlanın. Oğlunuzun size ihtiyacı var. İster inanın ister inanmayın, iyi haberler de var."

Ellen'la gözlerimizi kırpıştırdık. "Nedir?" dedim.

"Derek'in ifadesini doğru kabul edersek, ateş seslerini duyduğunu ve katil ya da katiller tarafından görünmeden evden çıkabildiğini bir gerçek olarak ele alırsak, işin iyi yanı hayatta olması."

Ellen'la birbirimize bakakaldık. İkimiz de duruma bu açıdan bakmamıştık. Derek'in sonunun da Langleyler gibi olmadığını, şansının yaver gittiğini düşünmemiştik. "Peki, *siz* ona inanıyor musunuz?" diye sordum.

Natalie Bondurant duraksadı, gözlerimin içine baktı. "Bunun önemli olmadığını söylemek üzereydim," dedi. "Müşterilerimi savunmam için masum olmalarına gerek yoktur. Ama Derek'in bana karşı dürüst olduğuna inanıyorum."

"Derek'in tüm bunları Barry'ye de anlatması gerekmez miydi?" dedim. "Duyduklarını yani. Derek onun bu işin arka-Suida kimin olduğunu anlamasını sağlayacak bir şey duymuş

olabilir. Çünkü Langley ailesini öldüren kişi hâlâ dışarıda bir yerde."

"Barry her şeyden haberdar. Ama şu anda bu olayı çözdüğünü sanıyor." Tekrar sustu. "Derek bir şey duyduğundan söz etti."

"Nedir?" dedi Ellen.

"Utanç," dedi Natalie. "Bir adamın 'utanç' dediğini duymuş."

Ellen'la buna ne anlam vereceğimizi bilemeden birbirimize baktık. Cebimden evden getirdiğim bir şeyi çıkardım. Derek'in *Kayıp Bir Parça'*nin ya da Brett Stockwell'in verdiği isimle *Nicholas Pipisiz'*in bir kopyasını çıkarmak için kullandığı disketi avukata uzattım.

"Nedir bu?" diye sordu. Ellen disketi ona verişimi izledi.

"Bunu benim için saklayın," dedim. "Sizde güvende olsun."

YİRMİ İKİ

Natalie Bondurant'a, durumu konuşmak için bizimle bir kahve içmek ister mi diye sordum ama acilen bir duruşmaya çıkması gerektiğini söyledi.

Ben de Ellen'a, bir şeyler atıştırmak için mahkeme binasından bir sokak aşağıda olan bir restorana gitmeyi önerdim. Henüz kahvaltı etmemiştik. Neredeyse öğle olmuştu ve duygusal ve fiziksel açıdan ne kadar berbat durumda olsam da acıktığımı hissetmeye başlamıştım.

"Bir şey yiyecek halim yok," dedi Ellen.

"Benim de ama Derek'e yardım edeceksek gücümüzün yerinde olması gerek."

Ama binadan çıkıp da karşımızda on, on iki muhabir ve üç kamera ekibi bulunca, bu plandan vazgeçmek zorunda kaldım. Hepsi aynı anda bağırarak soru sordukları için sorular birbirine karıştı: Oğlumuzun masum olduğuna inanıyor muyduk? Neden bunu yapmıştı? Suçlu olduğunu itiraf edecek miydi? Ellen'ı kolundan tutup ileriye bakarak ve hiçbir soruya yanıt vermeyerek ilerledim. Şuna bile bir şey demedim "Katil bir oğlunuzun olması nasıl bir his?"

Ellen'ın gerildiğini hissettim. Durup buna yanıt verebilir diye düşündüm ama, "Yürümeye devam et," diye fısıldadım.

Ellen'ın Mazda'sına vardık ve arabaya bindiğimiz anda fotoğrafçılar etrafımızı sardı. Neyse ki arabayla ağır ağır ilerlemeye başlayınca yolumuzdan çekildiler. Kimseyi ez-

memeye çalış, dedim içimden. Başımızdaki dertlere arabayla birisini ezmekten suçlanmanın eklenmesine gerek yoktu. Bir avukatın hizmetlerinden faydalanmak da muhtemelen bizi iflasa sürükleyecekti ama o sırada maddi sorunlar aklımızdaki ilk şey değildi.

Mahkeme binasından uzaklaşıp yolda evimize doğru ilerlemeye başladığımızda, onlardan kaçtığımızı sandım. Ama yol göründüğünde, bir televizyon haber minibüsünün ve diğer arabaların da kenarda park etmiş olduğunu fark ettim.

"Lanet olsun," dedim.

Sinyal verip yavaşça sokağımıza döndüm ve bize bağırarak sorular soran daha çok insanın yanından geçtim. Langleyler'in evinin etrafı hâlâ san polis kordonuyla çevriliydi. Biz evin önünde nöbet tutan polis memurunu geçtikten sonra, adam arabasından indi ve muhabirlerin önüne dikilip evimize yaklaşmalarını engelledi.

Ona daha sonra limonata ikram etmeliydik.

Eve girince, Ellen biraz kahve yaptı ve ekmek ve fıstık ezmesi çıkardı. Fıstık ezmesini dilimlere sürerken, durup hıçkırarak ağlamaya başladı. Tüm bedeni canhıraş, iç parçalayıcı hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Ona sarılıp sıkıca tuttum ve bu şekilde kalırsam, sarsılması ve hıçkırıkları geçer diye düşündüm. Haklıydım. Ama sakinleşmesi yarım saat sürdü.

Ellen birkaç dakikalığına, oturduğumuz verandadan çakıl taşlı garaj yoluna çıktı ve barakanın yakınlarına gitti. Oradan Langleyler'in evinin arkasında kalan bölgeyi ve otoyolu gayet iyi görebiliyorduk.

"Nihayet pes ettiler galiba," dedi verandaya geri gelip. "Gitmişler. Muhabirler orada değiller."

Sandalyemde oturduğum yerde ayağa kalkacak gücüm hâla var mı diye düşünüyordum, Eve geleli birkaç saat olmuştu. Etraftaki kalabalık gitmiş olduğu halde, birkaç kişi yolun aşağısında kamp kurmuş, dışarı çıkacak mıyız diye bekliyor olabilirdi.

"Şu anda bir yere gitmemiz gerekmiyor,[11] dedim. "Gizlenmiş olabilecek kişileri ödüllendirmeyelim.[11]

Ellen oturup derin bir nefes aldı ve bana baktı. "Sana bir şey söylemek istiyorum," dedi.

"Tamam," dedim yavaşça.

"Bunu sensiz yapamazdım. Yanımda olmasaydın, bu tür bir olayla kesinlikle başa çıkamazdım."

Teşekkür edemeyecek kadar uyuşmuş hissediyordum. Ben de ona benzer bir şey söyleyebilirdim ama zamanlama yüzünden kulağa çok samimi gelmeyebilirdi. Sadece başımı salladım.

"Zaman zaman seni ilişkimi unutmamakla suçladığımı biliyorum," dedi. "Aradan on sene geçtiğini, artık yaptığım hatayı affetmenin ve Conrad'le barışmanın vakti geldiğini söylediğimi de biliyorum. İşin aslı, ben kendimi hâlâ affetmedim. Bunu yaptığımda, kendimden başka kimseyi düşünmüyordum. Seni ya da Derek'i düşünmedim. Bizi bir aile olarak düşünmedim. Tüm bunları heba etmek üzere olduğumu ve buna değmediğim halde benimle kaldığın için ne kadar şanslı olduğumu düşünmediğim tek bir gün bile olmuyor."

"Ellen."

"Başıma Derek'in içinde bulunduğu durum gibi korkunç bir şey gelince, bunları tek başıma nasıl göğüslerdim diye düşünüyorum. Yapamazdım. Sen benim dayanak noktamsın, Jim. Seni neredeyse parmaklarımın arasından düşürüp okyanusun ta dibine yollayacaktım. Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum."

"Bu, yaptığım tek hata değil," dedi. "Belki de beni affedemeyeceğin şeyler de yapmışımdır."

"Ellen, sen ne..."

Ayağa kalkıp eve girdi. "Yapmam gereken şeyler var. Avukatın parasını nasıl ödeyebileceğimizi düşünmem gerek."

Ben de barakaya gittim.

Çim biçme makinelerinin, traktörün ve budayıcının yakıt seviyelerini kontrol ettim, son kullandığımızda gıcırdayan yaprak püskürtücüsünü yağladım, kamyoneti temizledim, barakayı düzenledim ve tuvallerime bakıp bunları paramparça etsem mi diye düşündüm.

Haftanın o günü, normalde Derek'le gitmemiz gereken altı yer olurdu. Kimseyi arayıp gelemeyeceğimi söylemeye fırsat bulamamıştım. Haberleri izleyip dinledilerse, ot ve yabani çiçek bürümüş bahçelerden daha önemli konularla uğraştığımızı tahmin etmiş olmalıydılar. Oğlum hapisteydi ve üç cinayetle suçlanıyordu.

İşime yarayacak en yakınımdaki şeyi aldım. Üç adım uzunluğundaki sapının ucunda ufak ve yarım ay biçiminde bir bıçağı olan bir budama makinesiydi bu. Bunu tutup bir balta gibi barakanın duvarına salladım. Havada vın diye bir ses çıkardı ve tahta panellere saplandı. Çıkarıp tekrar hızla salladığımda, panelden bir parça koptu. Tekrar savurduğumda, bu sefer bıçak kısmı duvara çarptı ve aletten kopup doğrudan suratıma fırladı. Tam zamanında yana kaçtım. Bir salise daha geç davranmış olsaydım, bir gözümü kaybederdim diye düşündüm. Toparlanmam gerekiyordu. Çalışmam gerekiyordu. İçimde biriken öfkeden kurtulmak için bir şeyler yapmalıydım.

Tezgaha yaslanıp, etrafa saçılmış olan aletlere ve çim biçicisinin parçalarına baktım. Etrafı temizleme vakti gelmişti.

Masada John Deere bahçe traktörünün alt kısmından çıkmış olan eski bir bıçak duruyordu. O kadar yıpranmıştı *ki* bilemeye değmeyeceği için, eve giderken referans olsun diye yanıma aldım. întemet'ten o parçanın yenisini arayıp sipariş ederim diye düşünüyordum.

Geri döndüğümde, Ellen'ı mutfak masasında banka belgelerini ve emeklilik formlarını incelerken ve Natalie Bondurant'a ödeme yapabilmek için neleri paraya çevirebileceğimizi düşünürken bulacağımı sanıyordum ama oturma odasının penceresinde durmuş yola bakıyordu. Öylece bakıyordu.

Ona yaklaşıp, bıçağı üst üste duran kitapların tepesine bıraktım. "îyi misin?"

"Evet," dedi, ben ellerimi omuzlarına koyarken. "Sadece... Biraz yalnız kalmak istedim."

Ellerimi çekip, "Tamam, tabii," dedim. Ona istediğini verirken, kendi istediğimi de elde etmiş olacaktım. "Biliyor musun? Sanırım, çalışmaya gideceğim." Evden çıkıp kamyonetime gittim.

Flemingler'in eviyle başladım. Normalde çarşambaları ilk gittiğimiz yer orası olurdu. Orta büyüklükte bir bahçeleri vardı ve etraflarının budanması gereken bir sürü çiçek öbeği yoktu ama garaj yolunda yaprak ve ot artıkları bırakmamaya dikkat etmek gerekiyordu. Yoksa Ned Fleming sinir krizleri geçirirdi. Sabahları oraya gittiğimizde, genellikle evde kimse olmazdı. Öğleden sonra da olmadığını görünce sevindim. Ne kadar az kişiyle konuşursam o kadar iyiydi.

Tabii, işimi bitirmem normalden uzun sürdü. Bunun nedeni sadece tek başıma çalışıyor olmam da değildi.

Derek ve ben bir ekip olarak Flemingler'inki gibi bir evi yarım saatte bitirirdik. Birimiz traktörle büyük ve kolay erişilebilir yerleri halleder, diğeri de daha dar alanları çim biçi

çişiyle alırdı. Sonra, yine birimiz ot ayıklayıcısını alır, evin duvarlarının altını, garajın yan taraflarını ve kaldırımı temizler, diğeri de yaprak püskürtücüsünü alıp otları sokağa doğru atardı.

Ne var ki, son zamanlarda huzurumu bozan tanrılar bunu orada da sürdürmeye karar vermişlerdi. İlk olarak Deere'in altındaki üç bıçağı döndüren kayış yerinden çıktı ve makaraların altına yatıp bunu tekrar takmam on dakikamı aldı. Parmaklarımı da üç kere makaralara kıstırdım.

Sonra, yabani ot ayıklayıcısmm makarası tükendi. Lanet şeyi açıp eski makarayı çıkarmak ve yenisini takmak için bölmeyi açtığımda, oradaki minik yay yere düştü ve daha kesilmemiş uzun otların arasında kayboldu. Bunu bulmak için de beş dakika harcadım.

Derek yanımda olsaydı, birimiz bu sorunlarla uğraşırken, diğerimiz işe devam ederdi. Ama tanrıların işi henüz bitmemişti. Arka bahçede çim biçicisini kullanırken, bıçak Derek'le birlikte birkaç hafta önce kuru birkaç alanı düzeltmek için oraya yerleştirdiğimiz çim parçasının kenarına takıldı. Çimler yeni evlerine kök salmıştır diye düşünüyordum ama kel bir adamın kötü peruğu gibi kalkıverdiler. Biçici çimleri çiğnedi ve bahçenin geri kalanına fırlattı.

"Tanrım!" diye bağırdım. Alnımdan akan terler gözlerime giriyor, fena halde yakıyordu.

Kamyonete geri dönüp yolcu tarafının kapısını açtım ve torpido gözünde Derek'in birkaç gün önce oraya tıktığı broşürü buldum. Cep telefonumdan oradaki numarayı aradım.

Bir kadın yanıt verdi. "Alo?"

"Stuart Yost orada mı?" diye sordum. İş arayan çocuktu.

"Kim arıyordu acaba?"

"İş içindi."

"Aa!" deyip seslendi. “Stuart! Telefon! Bir işle ilgiliymiş!”

Yirmi saniye, belki biraz daha fazla bekledim. Sonra, çocuğun evin diğer telefonunu açtığını duydum. “Efendim?”

“Stuart?"

“Evet?"

“Ben Jim Cutter. Geçenlerde kamyonetimize gelip iş aradığını söylemiştin. Çim biçicileriz."

“Evet?"

“İlgilenirsen sana verecek bir işim var." Duraksadım. “Oğlum bugünlerde bana yardımcı olmayacak. Saatine on dolar veriyorum."

“Olabilir," dedi.

“Harika," dedim. “Mülakatı başarıyla geçtin." Nerede oturduğunu öğrenip, onu ertesi sabah sekizde alacağımı söyledim.

“Sekiz buçuk olur mu?" dedi. “Genellikle sekize kadar uyurum."

Arka plandan muhtemelen annesi olan kadının sesini duydum. “Stuart!"

“Tamam, sekiz olur," dedi çocuk.

Ertesi gün, bekleme durumundaydık. Ellen gidip Derek’i hapiste görebilir mi diye bakacak, Natalie Bondurant’la maddi durumumuzu görüşecek, Conrad geçen haftaki olaylar yüzünden dilediği kadar izin almasını söylediği halde Thackeray'deki edebiyat festivaliyle ilgili birkaç telefon görüşmesi yapacaktı.

“Kısa bir süreliğine bile olsa dikkatimi dağıtabilecek bir şeyler yapmak istiyorum," dedi.

Saat sekize çeyrek kala evden çıktım ve Stuart Yost’un evini, *Jetgillerden* etkilenmiş inşaatçıların altmışlarda inşa et-

tiği bir arka mahallede buldum. Ama evlerin eğik çatılı, yanları açık garajları çok şık görünüyordu. Oraya vardığımda, kapının önünde olmadığını görünce, kamyonette beklemeye başladım. Saat 08.05 olunca, kamyonetten inip eve doğru yürümeye başladım ki Stuart içeride bir patlama olmuş gibi ön kapıdan dışarı fırladı.

"Özür dilerim," deyip kamyonete bindi.

Neler yapacağımızı anlattım. Ben traktörü sürecektim, o da çimleri makinelerle kesip budayacaktı.

"Traktörü ben sürebilir miyim?" dedi. "Bir şeyler sürmeyi severim."

"Belki daha sonra," dedim. Dikkatli olmadığınız takdirde, birisinin bahçesini üç saniyede mahvedebilecek traktörü ona teslim etmeden önce, ne kadar akıllı olduğunu görmek istiyordum. O ana dek, pek umutlu değildim.

Sabahki ikinci evde çalışıyorduk; ben Deere Te arka bahçeyi yaparken, Stuart'ın çim biçme ve budama makineleriyle nasıl çalıştığını kontrol etmediğimi fark ettim. İlk evde iyi bir izlenim bırakmamış, sıcaktan dirseklerinin iç kısmında isilik oluşmaya başladığını söylemişti.

Traktörü evin yan tarafından ön bahçeye sürdüğümde, onu etrafta göremedim ama birisi kamyonette oturuyordu.

Stuart ön koltuğa oturmuş, pencereleri de kapatmıştı. Deere'in motorunu kapattığımda, kamyonetin işler halde olduğunu duydum. Penceresine gidip hafifçe tıklattım. Elinde GameBoy gibi bir şey vardı ve birden irkildi.

Pencereyi açınca, dışarı soğuk hava akın etti.

"Evet?" dedi.

"Ne yapıyorsun?"

"Mola veriyorum."

Cüzdanımı çıkarıp bir yirmilikle onluk çıkardım ve eline

tutuşturdum. “İşte, çıkma ücretin dahil olmak üzere bugünkü kazancın,” dedim. “Cep telefonun var mı yoksa benimkinden anneni arayıp seni almasını söylemek ister misin?”

Zamane gençleriyle ilgili genellemeler yapmak, düzgün çalışmayı bilmediklerini ve iş yapmadan bir şeyleri hak ettiklerini düşündüklerini söylemek yanlış olurdu. Derek kesinlikle öyle değildi. Her zaman bana uyar, kendisini işine verirdi. Ama Tanrım, şu zamane çocukları yok mu!

O günün geri kalanında, tek başıma müşterilerimin bahçeleriyle uğraşırken bu lafı yüz kere tekrar etmiş olmalıydım. Stonywood Yolu’nda oturan Blenheimlar’ın evine vardığımda, yeşilliklerle kaplı ön bahçelerine kendimi yüzükoyun atacak durumdaydım. Stonywood, Promise Falls’da eski ve hoş bir sokaktır. Blenheimlar’ın evi de sokağın köşesinde, çalılıkları giriş katını dahi göremeyeceğiniz kadar uzun iki katlı yüzyıllık bir evin karşı tarafındaydı. Bana kalsa, evi göstermek için o çalılıkları keserdim ama en azından ev bakımlıydı.

Patikanın eve uzandığı yerde, çalılıkların arasında bir boşluk vardı. Ne yaptığımı görmek isteyen bir adamın birkaç kere başını oradan çıkarıp bana baktığını gördüm. Belki de Blenheimlar’ın evinin önüne park ettiğim kamyonetin üstünde ismimi görmüş ve haberlerden tanımıştı. ‘İşte, oğlu o aileyi öldüren adam,’ diye düşünüyor olmalıydı.

Onu şöyle bir gördüğüm halde, otuzlarının ortalarında olduğunu tahmin etmiştim. Saçları bir askerinki gibi kısacık kesilmişti; yuvarlak kafalı, kalın enseli ve geniş omuzlu bir adamdı. Benim kadar uzun olmasa da boyu bana yakın olmalıydı ama resmen kaya gibi sağlam bir adamdı. Gençlik yıllarında futbol oynamış olduğunu tahmin ettim. Belki de hâlâ oynuyordu.

Evin bahçesindeki işimi bitirirken, sıcaktan sersemlemiş

ve dengemi kaybetmiş haldeydim. Traktör treylerin arkasına, rampayı çoktan kaldırdığım ve doğru pozisyona getirdiğim yere doğru sürdüm. Tam treylere doğru yanaşacakken, bir yerden kocaman, kırmızı renkli bir şey fırladı ve burnumun dibine kadar geldi. Ne olduğunu anlamak için başımı ve sanırım kollarımı çevirdiğimde, direksiyon bedenimin geri kalanıyla birlikte biraz oynamış olmalıydı. Yanında dört büyük harf ve TV yazısıyla parlak bir minibüstü. Yerel bir haber ekibiydi. Minibüs sert bir şekilde fren yaparak durdu. Gelişi öylesine abartılı ve şaşırtıcıydı ki traktörü biraz daha sola çevirdim ve ön tekerlek metal rampadan yana kaydı.

Traktör kırk beş derecede yana yatmca, direksiyon hakimiyetimi de kaybettim. Belki uykusuzluktan o kadar sersemlemiş bir durumda olmasaydım, durumu kurtarabilirdim. Ama öyle değildim. Araçtan yuvarlanıp kaldırıma serildim. Traktör hâlâ uğulduyor, sağ tekerleği havada dönüyor ve değecek bir şey arıyordu. Şık takım elbiseli bir adam da, "Hay, lanet!" diye bağırıyordu. Adam minibüsten inip koşarak yanıma geldi ve direksiyonu tutmaya çalıştı ama o lanet şey traktörü de itince araç rampadan düştü. Traktörün bıçaklanın kaplayan bölüm açılıp bacağımın üstüne, dizimle bileğim arasında bir yere düştü.

"Tanrım!" diye bağırdım. Futbolcunun çahlıklann arasından şok içinde bana baktığını gördüm. "Yardım eder misiniz?"

Adam hemen sokağa fırladı ve traktöre erişebilmek için üstümden geçmek zorunda kaldı. Sol eliyle direksiyonu tuttu ve arka tamponun metal kısmını kavrayıp kaldırdı.

Traktör, adam için bir oyuncak gibiydi. Bunu kolaylıkla kaldırıvermişti. Makine tekrar düşerse altında kalmayayım diye uzağa süründüm.

Adam traktörü yavaşça yere bıraktı. Aracın yarısı kaldırıma değiyordu, diğer yansı hâlâ rampanın üstündeydi. Elini uzatıp

kontak anahtarını çevirdi ve traktör sustu. Yerel haber programlarından canh yayın muhabiri olduğunu fark ettiğim takım elbiseli adamın yanında bir de genç, uzun saçlı ve blucinli bir delikanlı vardı. Şoförü ve kameramanı olmalı diye düşündüm.

"îyi misiniz?" dedi muhabir.

"Lanet olsun!" diye bağırdım. "Neredeyse bacağım kırılacaktı!"

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum," dedi.

"O hızla gelip ödümü koparark mı?" Başımı sallayıp traktörü üstümden çeken adama baktım. "Teşekkürler," dedim.

"Yürüyebiliyor musunuz?" diye sordu. Sert görünümlü bir adam olmasına rağmen, sesi son derece nazikti.

"Henüz bilemiyorum." Futbolcu bir yanıma, minibüsün şoförü de diğer yanıma geçti. Bacağım acıyordu ama kırık olduğunu hissetmiyordum.

İkisini bırakıp tek başıma yürümeyi denedim. İyiydim. Eğilip blucinimin paçasını sıvadım. Bir morluk oluşuyordu ama derim yarılmamıştı.

"Hey, bu harika," dedi muhabir. "Bakın, size oğlunuzla ilgili birkaç soru sormak istiyorduk."

"Buradan hemen giderseniz, belki de eve gitmeden önce uğrayacağım ilk yer, beni neredeyse hastanelik ettiğiniz için avukatım olmaz ve dava açmam," dedim.

Adam kameramana, sonra tekrar bana baktı. "Özür dilerim. Belki daha sonra görüşürüz." İki parmağının arasında bana bir kartvizit uzattı ama bunu almadım. Sonra, ikisi minibüslerine binip gittiler.

"Gerzekler," dedi diğer adam.

Elimi uzattım. "Ben Jim Cutter. Çok teşekkür ederim. Tanrım, kollarınız çelik gibi."

"Ben Drew," dedi elimi sertçe sıkarken. "Drew Lockus."

"Şey, teşekkürler, Drew."

Utanmış gibiydi. "Daha önceden sizi gizli gizli izlemek istememiştim."

"Sorun değil."

"Çalılıkların arkasından bakarken, komik duruma düşmüş olmalıyım. Sadece isminizi kamyonette görünce, tutuklanan çocukla bir ilginiz olup olmadığını merak ettim." Söylediği her şeyi önceden düşünüyormuş gibi ağır ağır, tane tane konuşuyordu. "Haberlerde gördüm."

Evet anlamında başımı salladım. "Kendisi oğlumdur."

Drew ses çıkarmadan ıslık çaldı. "Zor bir durum olmalı."

"O yapmadı," dedim, Drew bana bir şey sormadan hemen konuya girerek.

"Anlıyorum," dedi başını sallayarak. "Yapmadığından eminim. Polisler insanları hep böyle apar topar tutuklarlar."

Tecrübeye dayanarak konuşuyor gibiydi ama birisinin hayatı hakkında soru soramayacak kadar büyük sorunlarım vardı.

"Traktörünüz," dedi onu işaret ederek. "Hâlâ tam olarak rampanın üstünde değil. Yardım etmemi isterseniz..."

Buna minnettar olacağımı söyledim. O bir tarafa, ben de diğer tarafa geçtik ve traktörü rampaya oturttuk. Adamın tişörtünün altından kabaran kaslarını görebiliyordum. Ağırlığımı bacağıma verip traktörü kaldırdığımda, bacağımın tamamına yayılan acıyı hissettim.

"Kahretsin, canım yanıyor," dedim. İçinde bulunduğum şartlar yüzünden, neden orada olduğumu açıklama ihtiyacı hissettim. "Bugün epey zorlu geçti. Normalde oğlum bana yardım eder. Beraber çalışırız."

"Güzel bir traktör," dedi. "Eskiden bunları tamir ederdim."

"Öyle mi?" dedim. "Şimdi ne iş yapıyorsunuz?"

Omuzlarını silkti. "İş arıyorum sayılır," dedi. Sonra, nerede olduğunu aniden hatırlamış gibi yüksek çalılıklarla çevrili evi işaret etti. "Şu anda, burada anneme bakıyorum. Tek başına yaşaması için çok büyük bir ev."

Eve baktım. "Çok güzel bir yer."

Başını salladı. "Peki, kendinizi iyi hissediyorsanız, ben..."

Evet anlamında başımı sallayıp içime birkaç nefes çektim. Aklım bir şey geldi ama bir an için unuttum. Sonra ne olduğunu hatırladım. "İş arıyor musunuz?" dedim.

Omuzlarını silkti. "Bilmem ki. Sayılır. Ama çok da iş peşinde koşmuyorum. Neden?"

"Bugün yanımda çalışması için başka birisini tutmuştum. Kısa süreli bir şeydi. Çocuğun teki ama olmadı."

"Bilemiyorum," dedi ağır ağır. "Anneme bakarken yapabileceğim bir iş olmalı. Gündüzleri evde olmamamın onun için sorun olmayacağından emin olmam gerek."

"Sen bilirsin," dedim. Drew bir iş istemiyorsa, sorun değildi. Nasıl olsa başka birisini bulabilirdim. Belediyede bir iş bulma kurumu vardı. Belki oradan birisini bulabilirdim.

Ama ona kartvizitlerimden birini verip arkasına cep telefonu numaramı yazdım. "İlgilenirsen, bu numarayı ara. Bugünlerde ev telefonuna pek yanıt vermiyoruz."

"Umanm bacağın kısa sürede daha iyi olur," dedi. Sokakta yüksek sesle konuşursa annesi uyanabilirmiş gibi çekinerek, alçak sesle konuşuyordu.

"Tekrar teşekkürler," deyip kamyonetime bindim. Dikiz aynasından, köşeyi döndüğüm ana kadar orada durup beni izlediğini gördüm. Sonra, birbirimizi göremez olduk.

YİRMİ ÜÇ

Başka bir gün olsa, eşyalarımı toplayıp eve dönmeye karar verirdim. Ellen beni cep telefonumdan aramış ve bir saat kadar önce fırına tavuk koyduğunu ve muhtemelen ben geri dönene dek akşam yemeğinin hazır olacağını söylemişti.

"Biraz daha çalışacağım," dedim. Putnamlar'ın evinden sadece birkaç sokak ötedeydim. Sekiz dönümlük bir bahçeleri vardı ama Deere'in hızını biraz arttırıp, yardım olmadan bile hava kararmadan bitirebileceğimi düşündüm.

"Jim," dedi Ellen. "Eve gel."

"Bana bir tabak ayırırsın," dedim. "Şu sıralar, her zamankinden de çok paraya ihtiyacımız var. Bu arada sen Natalie Bondurant'm ücretini nasıl ödeyebileceğimizi düşündün mü?"

"Evet." Sesi çok yorgun geliyordu. "Birkaç şeyi nakde çevirmemiz gerekecek."

"O zaman, çim biçmeye devam etsem iyi olacak," dedim. "İşim bitince gelirim."

"Görüşürüz," dedi bitkin bir ses tonuyla.

Putnamlar'ın evinin önüne yanaştım. Büyük, iki katlı, çift garajlı, garaj yolunun bir tarafında bir Porsche'un, diğer tarafında bir Lexus'un bulunduğu bir yerdi. Bildiğim kadarıyla, Leonard Putnam tanınmış bir finans danışmanıydı ve karısı da saygıdeğer bir psikiyatristti. İkisine de nadiren rastlardım. Büyük bir ihtimalle, onları en son bahçeleriyle ilgileneyim

diye beni aldıklarında görmüştüm. İki yaz önce, bir cumartesi günü onlarla tanışmak için oraya gitmiştim. Sadece çimlerini biçeceğim için, onları görmem gerekmiyordu. İşi yaptıktan, daha doğrusu Derek'le birlikte yaptıktan sonra ayda bir postadan çek gelmeye başlamıştı. Arazileri büyük olduğu için çekin üzerindeki rakam da yüksekti.

Ama işlerimden geri kaldığım ve Putnam çiftinin evde olabileceği bir saatte oraya vardığım için, Deere'i indirmek için düz treylerin arkasına doğru giderken Leonard Putnam'm ön kapıdan dışarı çıktığını gördüm.

"Bay Cutter," dedi. Pek de dostane bir karşılama değildi. Ses tonu beni azarlar gibiydi. Saçları griydi ve sarıya çalan bej bir kazakla beyaz bir pantolon giymişti. Zengin giyinmişti ve havalı görünüyordu. O pantolona yeşil çim lekesi bulaştırırsa, asla çıkmazdı.

"İyi akşamlar," dedim.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Bu bir ilkti. Leonard Putnam işe aldığı kişilerle konuşan bir tip değildi. Belki de çok geç oraya gittiğim için kızmıştı. Çim biçicisinin sesi yemek öncesi içtiği kokteyl keyfini mahvedecekti.

"Tabii," dedim garaj yolundan yukarı yürüyüp. Beni yolun yarısında, Porsche'nin arka tarafında karşıladı.

"Bay Cutter, ne yazık ki bahçe işlerine başka birisiyle devam edeceğiz."

"Anlamadım."

"Bir başka bahçe hizmetleri şirketiyle."

"Bir sorun mu var? Hoşunuza gitmeyen bir şey varsa, bunu çözebileceğimden eminim. Sizin ya da Dr. Putnanf ın memnun olmadığınızı bilmiyordum."

"Yok, yok, o tür bir sorun değil. İşinizi her zaman çok iyi yaptınız."

"Verdiğim ücretler rakip firmaların ücretlerinin altındadır. İnanmıyorsanız araştırın," dedim.

"Sorun o da değil, Bay Cutter," dedi. Duraksadı. "Albert Langley benim avukatımdı."

Birkaç saniye yüzüne bakıp yavaşça başımı salladım. "Anlıyorum. Ama bunun bahçenizle ilgilenip ilgilenmediğimle ne ilgisi var?"

Az kalsın gülecekti. "Bunu ciddi ciddi mi sordunuz, Bay Cutter?"

"Evet. Ciddi ciddi sordum."

"Oğlunuzun yaptığı şeyden sonra, vicdanım rahat bir şekilde ilişkimize devam edemem. Karım onunla birlikte haftalarca buraya gelmiş olmanızdan, hatta kendisi evde olduğunuzda ikinizin burada ve eve girebilecek durumda olmanızdan son derece huzursuz. Tanrı bilir neler olurdu. Karım çok endişeli. Yoksa kendisi bunu söylemek için benimle birlikte dışarı çıkardı. Ayrıca, Donna Langley'yi de hem özel, hem de profesyonel olarak tanıyordu ama profesyonel ilişkilerinin neyle ilgili olduğunu söyleyemem. O da benim gibi bu trajedi yüzünden çok üzgün."

"Oğlum masum," dedim, ensemdeki tüylerim diken diken olduğunu hissederken.

"Suçunu itiraf etmediği için onu kesinlikle suçlayamam," dedi Leonard Putnam. "Bu oyun böyle oynanır. Albert Langley bunu herkesten daha iyi biliyordu sanırım. Ben de farklı bir şey olmasını beklemezdim ve bunun oğlunuzun ya da sizin nasıl insanlar olduğunuzla bir ilgisi yok. Ben de dürtülerime yenik düşüp şiddet içeren bir şey yapsaydım, hiç şüphesiz masum olduğumu söylerdim."

"Onun masum olduğunu iddia ettiğim söylemedim. Masum olduğunu söyledim."

Putnam yine hafifçe güldü. ''Şu işe bakın, durmuş *sizinle* bu konuda tartışıyorum. Gerçekten de inanılmaz. Artık size ihtiyacımız yok, bu kadar basit. Ama size bütün ayı kapsayan bir çek yollayacağım. Makul biriyimdir."

İçimden onu öldürmek geçti. Ama bundan da çok onu yere fırlatmak, yemyeşil bahçesinde sürükleyip o bembeyaz pantolonunu mahvetmek istedim. Onu belki üstünü başını iyice dağıttıktan sonra öldürürdüm.

Ama onu ne yere yıktım, ne yerlerde sürükledim, ne de boynundan yakaladım. Arkamı döndüğüm gibi öfkeden gözlerim kararmış bir halde kamyonetime gittim. Belki de bu yüzden, Lance Garrick'in orada olduğunu hemen fark etmedim.

Treylerin arkasına doğru giderken, orada bir şeyin gizlendiğini hayal meyal gördüm ama bu gölge sıçrayıp üstüme çullanırken tepki verecek vaktim olmadı.

Sadece biraz sağa kayabildim. Yani, suratıma inmek üzere olan yumruk burnuma değil, yanağımın yan tarafına isabet etti. Yumruğun yönü çok az şaştığı halde, canım çok yandı ve bir saniye sonra aynı hızda suratıma inen diğer yumruğu göremedim. İkinci yumruk tam kaburgalarımın altına isabet eti ve ciğerlerimdeki havayı olduğu gibi boşalttı.

Kamımın yan tarafını tutarak, kıvranarak ve inleyerek kaldırıma yığıldım. Randall Finley'nin tepeme dikilmiş sırıtan şoförüne baktım.

"Beklenmedik bir yumruk yemek eğlenceli olmuyormuş, değil mi?" dedi Lance. "Şimdi kim gülüyor bakalım, gerzek herif?"

Hâlâ can havliyle nefes almaya çalışıyordum.

Lance eğildi ve kulağımda sıcak nefesini hissettim. “Çocuğunun başına gelenlere bak. Sanırım onda da şendeki sorunlar var. Onu elektrikli sandalyeye mahkum etmezlerse, belki yirmi sene sonra çıkar da ikiniz birlikte öfke yönetimi kurslarına gidersiniz.” Sonra, kulağıma tükürdü.

Kaldırımda dünyaya dik açılardan bakarken, onun ıslık çala çala sokağa doğru yürüyüp mavi bir Mustang’e bindiğin ve uzaklaştığını gördüm.

Kamyonetime binip eve giderken, Natalie Bondurant’ı aradım. Kaburgalarımın altına yediğim darbenin acısını suratımın acısından daha fazla hissediyordum. Lance’e karşı bir uzaklaştırma emri çıkartmak için değil, bir soru sormak için aramıştım onu. Karşıma sesli mesaj servisi çıkınca, sorumu sordum ve fırsat bulunca beni aramasını rica ettim.

Ellen beni kapıda karşılayıp, “Selam, yemeğini hemen ısıtayım,” dedi.

Sonra, suratımm halini fark etti. Ona olanları anlattım. Sadce Lance’le kısa süre önce aramda geçenleri değil, Leonard Pnam’la yaptığım tartışmadan da söz ettim. Onu hangisinin dafazla öfkelendirdiğini bilmiyordum. Sanırım, Putnam’a daha çok sinirlenmişti. Lance’le olanlar konusunda biraz da benim suçlu olduğunu biliyordu. Birkaç gün önce, ben ona beklemediği bir anda bir darbe indirmiştim ve o da karşılığını vermişt

Yüzüm için bir buz torbasını havluya sardı. Akşam yemeğimi yerken havluyu yüzümde tutmaya çalıştım. Lokmalarımı çiğnemek canımı yakıyordu ama bu sıkıntıya dayanacak kadar acıkmıştım. Mutfak kapısı hafifçe çalındığında. Ellen bana kahve koyuyordu.

Temkinle birbirimize baktık. En azından, Conrad’in gelmediğini biliyorduk. O gelmiş olsa, doğrudan içeri dalardı.

"Burada kal," dedim Ellen'a, masadan kalkarken. Perdeyi biraz aralayınca, Penny Tucker'm verandada olduğunu gördüm. Eskiden nadiren kilitli olan kapıyı açtım. "Penny, içeri gelsene."

Geldi. Ufak tefek, ailesinin Akdeniz kökenli olduğuna işaret eden açık buğday tenli bir kızdı. "Teşekkürler," dedi. "Derek nasıl?"

"Çok iyi değil," dedim. "Hapiste. Hakim ona kefalet de vermedi."

"Polisi nasıl aştın?" diye sordu Ellen.

Geçen seferki gibi adama görünmeden geçtiğini düşündüm ama Penny, "Onunla konuştum," dedi. "Gelmeme izin verdi."

Ellen'la birbirimize baktık. "Bir suç mahallini korumak için burada, bize gelen kişileri engellemek için değil," dedim.

"Senin için ne yapabiliriz, Penny?" diye sordu Ellen, biraz soğuk bir tavırla. Oğlumuzun onu son ziyaret edişinde ailesinin ona nasıl davrandığını ikimiz de unutmamıştık.

"Bakın, burada bile olmamam gerekirdi. Annemle babam duysa, beni öldürürler..." Biraz duraksadı, belki sözcük seçiminin yanlış olduğunu fark etti. "Yani, evden gizlice çıktığımı bilseler demek istedim."

"Onları aramalısın," dedim, telefonu işaret ederek. "Çok endişelenmişlerdir."

"Derek evimize geldiğinde neler olduğunu anlatmıştır."

"Evet," dedim.

"O konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Ama Barry Duckworth denen şu polis var ya?" İkimiz de başımızı salladık. "O gün, daha önceden telefon görüşmeleriyle ilgili soru sormak için evimize geldi. Derek'in beni Langleyler'in

evinden aradığını anlayınca, bizi, daha doğrusu beni görmeye geldi ve her şeyi anlattırdı. Annemle babam yanımda olduğu ve her şeyi anlatmam gerektiğini söyledikleri için herkes öldürülmeden önce Derek'in evde olduğunu söyledim." Penny o kadar hızlı konuşuyordu ki nefessiz kalmaya başlamıştı.

"Sorun değil, Penny. Acele etme," dedim.

"Ama cinayetleri o işlemedi!"

"Bunu biliyoruz," dedi Ellen. "Derek'in bunu yapamayacağını biliyoruz."

"O dedektif, Derek'in başı derde girmesin diye onu koruduğumu sanıyor. Annemle babam 'Doğruyu söyle yoksa senin de başın derde girer,' diyorlar. Ama zaten doğruyu söylüyorum. Derek gecenin bir yansı evinizden, bu mutfaktan beni aradı. Çok korkmuştu. Silah seslerini duyduğunu, birisinin o evde olduğunu ve kaçabilmek için Adam'ın cesedinin üstünden geçmesi gerektiğini söyledi. Ben de sonraki gece buraya geldim, hatırlıyor musunuz?"

"Evet," dedim. "Bunlan polise de anlattın mı?"

Evet anlamında başını salladı. "Derek bana olanlan size anlatmak istediğini söyledi ama korkuyordu. Katilin onu bulacağından korkuyordu çünkü ismi gazetelere ya da haberlere çıkabilir diye düşünüyordu. Planladığı şeyi, yani Langleyler yokken eve girip çıkmayı düşündüğünü öğrenmenizden de korkuyordu." Utanıp başını çevirdi. Ellen'la yeni görüşmeye başladığımızda neler yaptığımızı anlatıp utancını hafifletebilirdim ama bunun yeri değil gibiydi. "Bay Duckworth'e annemle babamın önünde bunları anlatmak istemedim ama ben ve Derek için çok utanç verici olsa da gerçekleri bilirse Derek'in olanları neden hemen anlatmadığını ve onları öldürmediğini anlar diye düşündüm."

"Ama öyle olmadı," dedim.

Penny ayağını yere vuracak kadar öfkelendi. "O adam beni dinlemiyor."

Acıyan yaralı yüzümle gülümsemek üzereydim. "Evet, ne hissettiğini çok iyi biliyoruz."

"Hakimle konuşsam?" dedi Penny. "Ya sonradan onun yanında olduğumu söylesem, bana anlattıklarından onun yapmadığını bildiğimi anlatsam?"

"Hakimle konuşamazsın ama Derek'in avukatıyla görüşebilirsin," dedim. "Derek'i savunmak için anlatacaklarınla Barry'den daha fazla ilgilenir. Barry bu işi çözdüğünü sanıyor."

"Ya ailem avukatla konuşmama izin vermezse?"

"Bunu yapamazlar," dedi Ellen bana bakıp. "Yapabilirler mi?"

"Neden izin vermesinler ki?" dedim.

"Sanırım, Derek'le birlikte çok vakit geçirdiğimi, derslerimle ilgilenmediğimi düşünüyorlardı. Ama bu doğru değil çünkü notlarım her zamanki gibi çok iyi..."

Elimi kaldırdım. "Tamam," dedim. "Bence çoğu delikanlı kız arkadaşlarının ailesi tarafından şüpheyle karşılanır. Binlerce senedir bu iş böyledir."

"Ama dedektif evimize geldikten sonra Derek'le konuşmama bile izin vermediler. Çünkü Derek bir şüpheli konumundaydı."

"Penny, aileni arayıp nerede olduğunu söylemelisin. Ya biz seni evine bırakabiliriz ya da onlar gelip seni alırlar."

"Annemin arabasıyla geldim," dedi. "Biraz ileriye park ettim."

"Sen gitmeden önce sana bir şey sormak istiyorum," dedim.

"Tamam."

"Derek sana hiç Agnes Stockwell'den aldığı ve içinde bir

roman bulunan bilgisayardan söz etmiş miydi? Adam'la bu romanı okumuşlar."

"Evet. Çok tuhaf olduğunu söylemişti."

"Sen okudun mu?"

"Hayır. Pek ilgilenmedim, anlarsınız ya?"

"Peki, buldukları romandan kimseye söz ettin mi? Arkadaşlarına ya da ailene söyledin mi?"

Biraz düşündü. "Emin değilim. Derek'in bu hobisinden söz etmiştim. Hatta babam bir keresinde Derek'ten ekranı donan bilgisayarını yeniden başlatmasını istemişti. Babamın bu yüzden ondan daha çok hoşlanacağını sanmıştım ama uzun sürmedi."

"Yani, onlara söylemiş olabilir misin?"

"Söylediysem de içeriğini söylememişimdir."

"Tabii, anlıyorum," dedim. "Tamam. Teşekkürler. Gelmene sevindik. Derek'e nasıl olduğunu sormak için geldiğini söyleriz."

Penny başını sallayıp burnunu çekti, yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşını sildi ve hoşça kalın dedi. Ellen onu kapıya geçirirken, cep telefonum çaldı.

"Efendim?" dedim.

"Selam," dedi bir adam. "Ben Drew. Drew Lockus."

Kim olduğunu birkaç saniye sonra hatırladım. Traktörü üstümden çeken adamdı. "Evet, Drew, nasılsın?"

"Bak, annemle konuştum," adedi. "Çim biçerek biraz para kazanacaksam, tamam dedi. Hâlâ bana ihtiyacın varsa tabii."

"Tabii," dedim. Putnamlar gibi hizmetlerimi artık istemeyen başkaları da olmadığı sürece ihtiyacım olacak, diye düşündüm. "Yarın sabah sekiz gibi seni evinden alayım mı?"

"Tamam," dedi. Sesi bu iş konusunda pek memnun değilmiş de zoraki yapıyormuş gibiydi. "Yarın görüşürüz."

Tam telefonu tezgaha koymuştum ki tekrar çaldı. Açıp yanıt verdim. “Efendim?"

“Bay Cutter, ben Natalie Bondurant. Beni aramışsınız.”

Düşüncelerimi bir anda toparlamaya çalıştım. “Aradığınız için teşekkürler. Derek’in kız arkadaşı Penny Tucker az önce buradaydı. Derek’e faydası olabilecek şeyler anlattı.’’

“Kendisi listemde. Bir görüşme ayarlarım. Sesli mesaj olarak bıraktığınız soruya gelince, yanıt evet."

Büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım.

“Resmi anlamda, evet. New York eyaletinde ölüm cezası geçerli ama 2004’te mahkemeler bunu anayasaya aykırı buldu. Dolayısıyla, yazılı olduğu halde uygulanmıyor."

“Anlıyorum.” Lance oğlumun ölüm cezası alabileceği ihtimalinden söz ettiğinden beri bunu aklımdan çıkaramıyordum. Ama bunu Ellen’la paylaşmamışım.

“O yüzden, en azından bu konuda içiniz rahat olsun,” dedi Natalie.

“Neden? Başka bir şey mi var?”

“Polis bir küpe bulmuş. Ufacık bir barış sembolü.”

“Devam edin.”

“Derek yakın tarihte bir küpe kaybetmiş miydi?”

“Evet. Kaybetmişti.”

Ellen o sırada dudaklarını sessizce oynatarak, “Ne oldu ?” diye soruyordu. Elimi kaldırıp beklemesini istedim.

“Polis Langleyler’in evinde bir küpe bulmuş."

“Tamam,” dedim paniğe kapılmamaya çalışarak. "Zaten orada olduğunu itiraf etti. Bir küpenin bulunması neden sorun oluyor?”

“Bir kere, ona ait olduğu henüz teyit edilmedi. DNA analiz yapıyorlar.”

"Bunu yapabilirler mi?" dedim. "Yani bir küpeden bunu anlayabilirler mi?"

"Anlamaya çalışıyorlar."

"Hâlâ anlayamadığım bir şey var. Ona ait olduğu kanıtlanırsa ne olacak? Evde olduğunu söyledi."

Natalie Bondurant hemen yanıt vermedi. "Sorun küpeyi nerede buldukları."

Kalbim duracak gibi oldu. "Devam edin."

"Donna ve Albert Langley'nin yatak odasında bulmuşlar. Yatak örtüsünün kıvrımları arasında. Derek'in parmak izleri de oradaki şifonyerde bulundu."

Uyuştuğumu hissettim.

"DNA testinin sonuçları küpenin Derek'e ait olduğunu gösterirse, savcı neden orada olduğunu araştırmaya başlayacak. Siz daha ne olduğunu bile anlamadan, ellerindeki cinayet sebebinden daha da ilginç bir sebep ortaya çıkmış olacak."

YİRMÎ DÖRT

“Bu da ne demek?” dedi Ellen, Natalie Bondurant’ın söylediklerini ona anlattığımda.

“Bilmiyorum.”

“Hiç mantıklı değil. Küpe ona ait olmayabilir.”

“Onunki sanırım.”

“İyi de, Albert’la Donna’nın yatak odasında ne işi var? Belki de Derek küpesini evde başka bir yerde düşürmüştür ve Donna bulup onu odasına götürmüştür. Orada düşürmüş ya da yanlışlıkla orada bırakmış olabilir.”

“Küpeyi yatak örtüsünün orada bulmuşlar.”

“Yatak örtüsünün orada mı? Nasıl olabilir? Birisi küpeyi oraya koymuş olmalı.”

“Bilmiyorum,” dedim. Kendi sesimdeki yenilmişliği duyabiliyordum. İçgüdüsel olarak yapmak istediğim şey, merdivenlerin başına gidip Derek’i bir açıklama yapsın diye aşağı çağırmaktı. Ama onu tekrar ziyaret edene ya da avukatının bize daha çok bilgi verebileceği zamana dek beklememiz gerekiyordu.

“Ya DNA testi küpenin ona ait olduğunu kanıtlarsa'?" dedi Ellen. “O zaman ne olacak?”

“Şimdiden bunları düşünmeyelim."

“Ne diyecekler biliyor musun? Barry ve o savcıyı diyorum. Bayan Langley’nin oğlumuzu yatağa attığı ya da bunun gibi çılgınca bir şey iddia edecekler. Derek’in *bunun* üstüne

onlarla tartışmaya başladığını ve esas tartışma nedeninin evde gizlenmesi olmadığını söyleyecekler.”

Umudumu kaybetmeye başladığımı hissettim. Ama benim dayanak noktası olmam gerekiyordu. Ellen, “Böyle demezler, değil mi?” dedi. “Donna’nın ciddi ciddi oğlumuzla yattığını düşünmezler.”

Barry’nin bana Donna’nın kız kardeşine söylediğini iddia ettiği şeyi düşündüm. Bir komşusuyla yatmıştı. Belki de bu dediği abartı değildi.

Ellen buzdolabını açıp iki şişe beyaz şarap aldı ve tezgaha koydu. Çekmeceden şarap açacağını alıp ikisini de açtı. Yüce Tanrım, dedim içimden. Ne kadar içmeyi düşünüyordu?

Şişelerin mantarlarını çıkardı, tezgaha fırlattı ve şişeleri lavaboda ters çevirip içindekileri olduğu gibi döktü. “Bu işi atlatabilmem için zihnimin açık olması gerek,” dedi.

O noktadan sonra kendisi dayanak olmak istiyorsa, benim için sorun yoktu. Boş şişeleri tekrar tezgaha koydu, bana döndü, “Bence cezalandırılıyoruz,” dedi.

“Ne?”

“Geçmişte yaptığımız ya da yapmadığımız şeyler için. Şu anda başımıza gelenler bir nevi intikam. Bedelini ödüyoruz.”

“Seni anlayamıyorum,” dedim. “Şu anda ya da geçmişte yaptıklarımız için mi dedin?”

Ellen yanıt vermeden mutfaktan çıktı.

Bir uykusuz gece daha oldu. En azından, benim için öyleydi. Saatlerce tavana baktım ve oğlumun hücredeki görüntüsünden başka bir şey göremedim. Bizden uzakta ve parmaklıklar arkasında geçirdiği üçüncü geceydi ve böyle bir şeyin bizim ailemizin başına nasıl gelmiş olduğunu hâlâ aklım almıyordu.

İçim ancak bir endişeden diğerine geçerken rahatlıyor gibi

oluyordu. Tek bir soruna odaklanamıyordum çünkü çok fazla sorunumuz vardı. Elbette, Derek en başta gelen endişemdi. Ama Langleyler'in ölümünden sorumlu olmadığına inandığım için, düşüncelerim o gece gerçekte ne olduğuna ve tetiği kimin çektiğine kayıp duruyordu.

Sürekli olarak aklıma takılan şeylerden biri de Langleyler'in yanlışlıkla öldürülmüş olabileceğiydi. Bariz nedenden dolayı da değil. Tabii ki bu bir hataydı; bir trajediydi, korkunç bir olaydı. Aklımda farklı bir hata vardı.

Posta kutumuz. Üstünde ismimiz olan posta kutumuz. Ve 'Langley' yazan bir posta kutusunun olmayışı.

Ya Langleyler'i öldüren kişi ya da kişiler yanlış kapıya gittilerse? Bizim evimizin hedef olması mümkün müydü[9] Öyleyse, nedeni neydi?

O bilgisayar. Aklım hep buna gidiyordu. Derek'e verilmişti ama ortada yoktu. Belki de Langleyler'i öldüren kişi aradığı şey orada olduğu için doğru evi bulduğunu sanmıştı.

Belki de bunların hepsi saçmalıktı. Keşke her şeyden emin olup Barry'ye anlatabilseydim ve bunların üzerine o da bir düşünseydi diye geçirdim içimden. Ama bunun gerçekleşme ihtimali sadece sıfırdı.

Işıkları kapattıktan sonra, Ellen başını yastığa koydu ve birkaç saniye sonra onun şifonyerindeki kutudan kağıt mendil aldığını duydum. Ağlayarak uyuyakaldı. Sesi kesilene dek ona sarıldım. Sonra, kendi tarafıma kayıp suratımı yastığıma gömdüm. Kendi ağlama sesimi bastırabilirsem, onu uyandırmam diye düşünüyordum.

Ertesi sabah ikimiz de önceliğimizin Derek'i ve avukatını görmek ve neler olup bittiğini anlamak olduğuna karar vermiştik. Ama bunu bir hedef olarak belirlemek ve gerçekten bu konuda

bir şey yapmak birbirinden tamamıyla farklı iki şey gibiydi. Sabah olunca, yapacağımız işleri bölüştük. Ellen ilk olarak telefonun başına geçti ve Natalie Bondurant'la konuştuktan sonra hapishaneye gitmek için bir ayarlama yapmaya çalıştı.

Bir ziyaret ayarlayabilmek için yetki sahibi kimseye ulaşamadı ve Natalie'nin telefonu da açılmıyordu.

Ya bütün gün bir şey yapmak için uğraşacaktık ya da başka şeyler için çaba sarf edecektik.

îşe gitmeye karar verdim. Bir şey olursa, Ellen bana cepten ulaşabilirdi. Bankaya gidecek ve emeklilik fonumuzun bir kısmını ya da belki tamamını nakde çevirmeye çalışacaktı. Gerçi yüz binlerce dolar biriktirmemiştik. Çoğu kişi gibi, biz de haftadan haftaya yerine getirmemiz gereken sorumluluklarımızla boğuşmuş, altın yıllarımızın maddi ihtiyaçlarını bir loto biletiyle halledeceğimizin hayallerini kurmuştuk.

"Her şey yoluna girecek," dedim Ellen'a, dışarı çıkıp kamyonete binmek üzereyken.

Kamyonete geçmeden önce, ihtiyacım olan malzemeleri kontrol ettim. Benzin bidonları doluydu, biçiciler ve budayıcılar arkadaydı, cep telefonum da açıktı. Buz kutusunda bir sandviçim, bir parça meyvem ve birkaç şişe suyum vardı. Marketten alınmış pahalı su değil, bir zamanlar içinde pahalı sular olan şişelerin içine doldurulmuş musluk suyuydu şişelerin içindeki. Son olarak, arkaya genellikle yanıma almadığım ama o gün işime yarayacağını düşündüğüm metal sulama kabını da attım.

Benimle birlikte çalışmaya başlayacak olan kişiyi sekiz gibi evinden alacağımı söylediğim için, Ellen'a henüz söz etmediğim diğer yere sonradan uğramak zorunda kalacaktım. Ama oraya kan ter içinde kalmadan ve enseme çimler yapışmadan gitmek istiyordum.

Drew Lockus onu tam da bulmayı beklediğim yerde, elinde bir kese kağıdıyla annesinin evinin ön tarafında duruyordu. Otostop yapan birisi olsa, onu almaktan çekinirdim. Kısa ve sağlam yapılı, gömleğini sıkan kolları, gür kaşlarının altında derin gözleri olan ve biraz Cro-Magnon havası olan bir adamdı.

Bir hata yapmadığımı umdum. İş isteyip istemediğini düşünmeden sormuştum. Ama Stuart Yost'tan daha kötü çalışıyor olma ihtimali ne kadardı? Drew bana göre, doğru zamanda doğru yerde bulunmuştu. Her şeyin bir nedeni olduğunu ve kontrolü elinde tutan bizden daha büyük bir gücün hepimizi kozmik bir yaz stoku üretimi gibi yönlendirdiği fikrine çok inanmazdım. Benim felsefem, hayatta pek çok boktan şey olabileceğiydi. Daha çok, etki tepki insanıydım. Bir şeyin başka bir şeye neden olduğuna inanırdım. Kadere inanmazdım ama son zamanlarda bana çok öfkeli olan tanrıların beni biraz rahat bırakıp traktör bacağıma düştüğünde Drew'nun yakınlarda olmasını sağladıkları için minnettardım. O salak muhabir ya da şoförü beni kesinlikle kurtaramazdı.

Ellen'a bir gece önce Drew'yla nasıl tanıştığımı anlattığımda, bunun kader olduğunu söylemişti. Ona göre, belki de traktör üstüme düştüğünde bir bacağımı kaybetmekten beni korusun diye onunla karşılaşmıştım. Ya da Drew bizi daha büyük bir tehlikeden korusun diye yolum onunla kesişmişti.

Bu sefer de sen saçmalıyorsun demiştim Ellen'a. O sabah, her yanım tutulmuştu. Bacağım bütün gece ağrımıştı ve yüzüm ve böğrüm de hâlâ Lance'in yumruk lan ndan dolayı acıyordu. Ama bu konuda yapabileceğim çok şey yoktu. Kendimi arayıp işe gelemiyorum diyemezdim. Oğluma destek olmam gerekiyordu.

Drew yolcu tarafının kapısını açıp arabaya bindi. “Selam,” dedi.

“Günaydın. Öğle yemeğini de almışsın bakıyorum. İstersen arka taraftaki buz kutusunun içine koyabilirsin.” Emniyet kemerini henüz takmamış olan Drew arkaya bakıp kutuyu buldu ve açıp yemeğini içine koydu. “Suyumdan da içebilirsin.”

“Teşekkürler,” dedi. “Yanıma su da almalıydım.”

“Sorun değil. Suya ihtiyaç duyarsak, çoğu evin bahçesinde bir hortum oluyor. Bazı müşteriler, en azından huysuz olmayanlar da böyle sıcak günlerde içecek bir şey ikram ederler.”

“Güzel,” dedi. Dikkatle bana baktı. “Yüzüne ne oldu?”

“Ha, yüzüm mü?” dedim, elimi yüzüme götürüp dokunmayarak. “Eski bir tanıdığımla biraz tartıştım.” Direksiyonu sağa kırıp şehir merkezine doğru ilerlemeye başladım.

“Bayağı morarmış,” dedi.

“Beklenmedik bir anda geldi.”

Drew ayrıntıları sorabilirmiş gibi geldi ama, “İlk olarak nereye gidiyoruz?” dedi.

“Culver’da bir yer. Ama ondan önce bir yere uğramam gerek. Belediye Binası’na.”

“Emlak vergini ödemeyi mi unuttun?”

“Tam olarak değil.”

Promise Falls şirin ve ufak bir şehir denemeyecek kadar büyük bir yerdi ama bir sürü tarihi binası, ismini aldığı şelaleden merkezinin ortasından akan bir nehri ve o merkeze yaklaştıkça güzelleşen, eski tarz sokak lambaları ve tabelaları, tuğla kaldırımları olan, dükkanların çoğunun koloni stili olduğu bir yerdi. Belediye Binası da karışık bir tarzda inşa edilmişti. Ön tarafında birkaç kapısı ve insanın aklına Boston’daki Fanueil Salonu’nu getiren üç katlı sütunları olan ama yanlarında modem ekler bulunan bir binaydı.

Ön tarafa park edip, "Sadece birkaç dakika sürer," dedim. "Birisi kamyoneti çekmeni isterse, bloğun etrafında bir tur at."

"Tamam."

Kamyonetin arka tarafından bahçıvan kovasını alıp hızla kapılara gittim; kubbeli kısmı geçip uzun mermer merdivenlerden ikinci kata çıktım. Nereye gideceğimi biliyordum.

Belediye başkanının ofisi birkaç odadan oluşuyordu. Resepsiyon alanı, ana masa ve başkan yardımcısının solda kalan odasının dışında, sağ tarafta idari işlerde görevli olanların birkaç ufak odası daha vardı. Ama Başkan Finley'nin ofisinin kapısı tam karşıdaydı. Ön masadaki kadın beni görünce, gülümsedi, "Seni gördüğüme çok şaşırdım, Jim Cutter," dedi.

"Selam Delia," dedim gülümseyerek ama yoluma devam ettim.

"Bahçıvan kovasını ne yapacaksın?" diye sordu. "Sakın bina hizmetlerinde çalışmaya başlayıp bitkilerle uğraştığmı söyleme." Göz kırptı. "Zatıalilerini oradan oraya götürmekten daha iyi olduğundan eminim." Sadece gülümsedim. "Tanrım, Jim, ne oldu sana? Bir dağa falan mı çarptın?"

"Önemli bir şey değil," dedim.

"Başkanı görmek istiyorsan ofisinde ama şu anda yanında Kongre kampanyasını düzenlemek için işe aldığı kadın var. Bunu duymuşsundur herhalde."

"Evet, duydum."

"İnanabiliyor musun?"

Omuzlarımı silktim. "Oy verenler her zaman hak ettikleri kişiyi seçerler, Delia."

"Geldiğini haber vermemi ister misin?"

"Yok, sorun değil. Sadece burada olup olmadığını görmek istedim. O, buradaysa Lance de buralardadır."

“Daha birkaç dakika önce gördüm. Kahve odasında olma-
lı.” Telefona uzandı. “Onu arayıp geldiğini söylememi ister
misin?”

“Hayır, hayır,” dedim hemen. “Zaten oraya gidiyorum.” Bahçıvan kovasmı gösterdim.

Delia ben uzaklaşırken kolumdan tuttu. “Oğlun Derek’in başma gelenlere üzüldüm,” dedi. Başımı salladım ve sözleri ne minnet hissettim. “Onun yaptığına bir saniye bile inanma dım,” deyip kolumu bıraktı.

Koridorda yürürken, çinko kaplı çelik bahçıvan kovasını sıkıca tuttum. Sıkı tutmam önemliydi.

Kahve odasının kapısını açtım. Altı masa alacak kadar bü yük bir yerdi; bir duvannın önünde birkaç atıştırmalık maki nesi, bir lavabo ve buzdolabının yanında da bir masada bir kahve makinesi vardı.

İçeride tek bir kişi vardı. Lance masalardan birine otur-muştu; sağ elinde karton bir kahve bardağı vardı, sol eliyle gazetenin spor sayfalarını karıştırıyordu.

“Merhaba,” dedim.

Lance bana dönerken, bahçıvan kovasını omzumun geri-sine çekip var gücümle suratına indirdim. Sert ve tok bir ses çıktı. Lance masadan geriye savruldu ve yere yığıldı.

“Kulağıma tükürmemeliydin,” dedim ve arkamı döndü-ğüm gibi kamyonete gittim.

Drew’ya çok şey anlatmam gerekmedi. Gerçi bahçe işleri de tam olarak roket bilimi değildi. Ama Drew daha ben bir şey demeden ne yapması gerektiğini anlıyordu. Gittiğimiz her evde ben Deere’i sürdüm, Drew da çim biçme makinelerind birini çalıştırıp benim traktörle ulaşamadığım yerlerle ilgile

di. İşini bitirince, budama ve yaprak püskürtme makinelerini alıp kaldırımları ve garaj yollarını artık otlardan temizledi.

Üçüncü evde, ona bir su şişesi fırlattım ve tek dikişte hepsini bitirdi. "Öğle yemeği için mola verelim," dedim. Nehir kenarında şelalenin biraz ötesinde bir park vardı. Orada gölgelik epey alan olurdu ve şansımız yaver giderse, biraz esinti de çıkabilirdi. Arabayla oraya gidip kamyonet ve treyleri park edebileceğim kadar uzun bir alan buldum ve Drew'yu piknik masalarından birine götürdüm.

"Belediye Binası'ndan çıktığında tuhaf görünüyordun," dedi. "Bir muziplik yapmış gibiydin. Tatmin olmuş gibi bir ifaden vardı."

"Evet. Doğru bildin." Başımı kaşıyıp saçlarıma bulaşan çimleri silkeledim. "Son zamanlarda çok stresliyim ve bir şeyler yapıp rahatlamak istiyordum."

"Anladım," dedi ve başka soru sormadı.

"Demek annene bakıyorsun?" dedim.

Başmı sallayıp fıstık ezmeli sandviçinden bir lokma aldı.

"Rahatsız herhalde."

Birkaç lokma daha alıp evet der gibi başmı salladı. Lokmasını biraz yutana dek bekledi. "Çok yaşlı. Kanser hastası." Bir lokma daha aldı.

"Üzüldüm," dedim.

Drew Lockus birinci sandviçini daha yeni bitirmişti ki kese kağıdındaki diğer sandviçi çıkardı. "Hepimiz bir şeyden öleceğiz nasıl olsa." Hemen diğer sandviçi yemeye koyuldu.

"Acele etme," dedim. "Telaşa gerek yok. Özellikle de böyle sıcak havalarda biraz dinlenmek iyi geliyor."

"Kusura bakma," dedi lokmasını çiğnemeye devanı ederken. "Biraz hızlı yemek yerim." •

"Peki, eskiden ne tür bir iş yapıyordun?"

"Ufak motor tamiri yapar, bir araba atölyesinde çalışırdım," dedi. "Ama dediğim gibi, son zamanlarda düzenli çalışamadım. Annem hastalanınca, ona bakmaya geldim."

"Baban hâlâ hayatta mı?"

"Hayır, seneler önce öldü. Kalp krizi."

"Çok yazık. Kardeşlerin var mı?"

"Tek çocuğum."

"Yükü paylaşacak kimse olmaması zor bir şey." Biraz su içtim. "Evli misin?"

"Artık değilim," dedi. "Uzun süre önceydi. Birlikte yaşıyorduk, resmen evli değildik."

"Çocukların var mı?"

Yanıt vermeden önce biraz tereddüt etti. "Aynı şekilde. Artık yok."

"Üzüldüm," dedim yine. "Özel hayatınla ilgili soru sormak gibi bir niyetim yoktu. Beni ilgilendirmez."

"Sorun değil. Aslında, çok mutlu bir hayatım olmadı. Daha iyi de olacakmış gibi gözükmüyor."

İlk önce, harika diye düşündüm. Tam da beni neşelendirecek birisi. Ama sonra durumu onun açısından gördüm. Onca sıkıntısı arasında, en azından o zamanlar daha da çok derdi olan birisinin yanında çalışmaya başlamıştı. Belki ikilemlerim kendi hayatı konusunda minnet hissetmesini sağlardı. Ama tam tersi de olabilirdi. Belki de onun canını daha da sıkardım.

Bir süre, ikimiz de konuşmadan hafif esintinin keyfini çıkardık. Sonra, "Oğlunla ilgili durum nasıl gidiyor?" diye sordu.

Bir yudum su aldım. "Daha iyi olabilirdi. Sadece biraz bilgi edinmeye başladıktan sonra, polisin bir hata yaptığını anlayıp suçlamayı geri almasını umuyorum."

“Hapishane," dedi başını sallayıp. “Orada olmayı kimse istemez."

“Doğru," dedim, tam olarak ne anlatmak istediğini düşünüp. “Bu konuda deneyimin varmış gibi konuştun."

“Dediğim gibi, çok mutlu bir hayat geçirmedim," diyerek bir hatırlatma yaptı. “Belki bir gün canın sıkıldığı bir anda anlatırım." Duraksadı. “Nehrin yukarı kısmına sık sık baktığını fark ettim."

“Promise Şelalesi’ne bakıyordum." Suyun nasıl aktığını, dibinde oluşan beyaz köpükleri ve pusu izliyordum. İnsanı adeta hipnotize eden bir manzaraydı.

“Güzel," dedi Drew.

“Evet." Gözlerimin önüne Brett Stockwell’in şelalenin etrafındaki tırabzanlardan aşağı düşüşü geldi. Bunu net bir şekilde zihnimde canlandırabiliyordum. Çocuk düşüyor, bedeni aşağıdaki kayalıklara çarpıyordu. Ama hayal ettiğim tek şey bu değildi. Yukarıdaki köprüde Conrad Chase’in aşağı bakarak el salladığını, bir sorundan kurtulduğu için gülümsediğini de görüyordum.

Şehir merkezine giderken, Clover Restoram’mn önünden geçtik; fazladan bir yüz dolarınız olduğunda iki kişilik güzel bir akşam yemeği, belki bunun yan fiyatına da bir öğle yemeği yiyebileceğiniz pahalı sayılabilecek bir yerdi. Otoparkının önünden geçerken, aynen Ellen’ınki gibi bir Mazda sedan gördüm.

“Karımın arabasına benziyor," dedim yavaşlayarak. Plakasına bakınca, gerçekten de onun arabası olduğunu fark ettim. “Belki de Derek’in avukatıyla buluşmuştur. Acaba ben de..."

Otoparka girerken bir diğer tanıdık araba daha gördüm.

Gümüş renkli bir Audi TT Ellen'ın arabasının altı araba kadar yanma park edilmişti. Direksiyonu aksi tarafa kırıp yoluma devam ettim.

"Ne oldu?" dedi Drew. "Uğramak istersen, kamyonette bekleyebilirim."

"Yanılmışım, onun arabası değilmiş."

Birkaç saat sonra, kamyonetin yanma geçmiş Deere'i boşaltmaya hazırlanırken, cep telefonum çaldı. O kadar hızlı bir şekilde kulağıma götürdüm ki kimin aradığını görmeden yanıt verdim. "Alo?"

"Selam, Jimmy. Binada olduğunu duydum. Gelip bir merhaba deseydin."

Belediye Başkanı Randall Finley'ydi.

"Özür dilerim. Delia kampanya müdürüyle toplantıda olduğunu söylemişti."

"Evet, Maxine Woodrow. Çok güzel bir kadın ve beyni de çalışıyor. Genellikle çekici bulduğum bir bileşim değildir." Güldü.

"Senin için ne yapabilirim, Randy?"

"Dinle," dedi. "Lance'in suratının yansını mahvettin için hastalık izni alması gerekti. Gerçi çok kötü görünmüyordu, yann geleceğinden eminim ama Tannm, keşke bu tür şeyler yapmasan. İşlerimi berbat etmesen."

"Görmem gereken bir hesap vardı."

"Bundan eminim. Bugünlerde ben de onun kafasına bir tava geçirmek istiyorum. Neyle vurdun bu arada? Delia yanında bir bahçıvan kovası olduğunu söyledi."

"Doğru."

"Lanet olsun. Şimdi sol partiler herkesin bahçıvan kovalarını kayıt ettirmesini isteyecekler. Neyse, demek istediğim

şuydu: Lance'le bir sidik yarışına girdiyseniz, bunu benim ofisimde yapmayın. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Tamam."

"Bir sorunun olduğunu düşündün mü hiç? Her şeyi içine atıp kısa yanıtlar vererek konuşuyorsun ve zaman zaman öfkeden patlıyorsun." Güldüğünü duydum. "Bunu benden iyi kimse bilemez."

"Bir öfke kontrol grubuna katılırım."

"İşte, böyle," dedi. Sonra, daha yumuşak bir ses tonuyla, "Cutter," dedi.

"Evet?"

"Rezalet bir olay. Bondurant'ı tuttuğunuzu duydum. Duyduğum kadarıyla, çok iyi bir avukatmış ve yine duyduğum kadarıyla poposu da çok güzelmiş. Gerçi bu seni ilgilendirmez."

"İlgilendirdiğini söyleyemem."

"Dinle, biraz dayan. Bu işi oğlun yapmış olamaz."

Randall beni hiç olmadığım kadar hazırlıksız yakalamıştı. Aradan ancak birkaç saniye geçtikten sonra yanıt verebildim. "Teşekkür ederim."

"Tamam. Görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

"Kimdi?" dedi Drew. Makinelerden birine kırmızı renkli plastik bir bidondan benzin koyuyordu ve konuşmayı duymuştu.

"Belediye başkanı," dedim.

"Onun bahçesini de mi yapacaktık?"

Yanıt vermeye fırsat bulamadan, tekrar telefonum çaldı. Bu sefer, ekrana bakıp Ellen'ın aradığını gördüm.

"Derek'i görebiliyormuşuz," dedi. "Yarım saat sonra, üç buçukta."

"Natalie'yle konuştun mu? Küpe hakkında yeni bir şeyler öğrenmiş mi?"

"Kısaca konuştum ama yeni bir haber yok. Derek'i görme ye gittiğimizde, o da gelecek."

"Başka bir şey var mı?" dedim. Clover'a gittiğini söyleye cek mi diye merak ettim.

"Hayır ama emeklilik fonumuzda sadece 850 dolar kala- cak."

Saatime baktım. "On beş dakikaya orada olurum," deyip telefonu kapattım.

Ben kamyonetle Promise Falls'a giderken, Drew diğer evin bahçesiyle ilgilenebileceğini söyledi. Berbat görünüyor- dum ama oraya vardığımda kimse bunu umursuyor gibi gö- rünmedi. Ellen ve Natalie Bondurant beni bekliyorlardı. Bizi ufak bir toplantı odasına aldılar ve bir gardiyan gidip Derek'i getirirken beklememizi söylediler. îçeri girdiğinde, ağlama- mak için kendimi tutmaya çalıştım. Yüzü solmuştu, gözle- rinin altında koyu renkli halkalar vardı, omuzlan sarkıktı ve çenesinde bir yara bandı vardı.

Ona ilk olarak Ellen sarıldı. Benim sanlmamm ardından, bir görevli fiziksel temas kurmamamız gerektiğini söyleyerek bizi azarladı.

"Sana ne oldu?" dedi Ellen yara bandına elini götürerek ama dokunmayarak.

"Adamın teki beni duvara itti."

"Bir gardiyan mı?" diye sordu Natalie.

"Hayır. Mahkumlardan biri. Hızla hareket edip kaçama- dım."

"Bu konuda ne yapabiliriz?" dedim avukata. "Ona bir tür koruma..."

Elini kaldırıp beni susturdu. "Bu konuyla ilgileneceğim.

Hemen başlayalım. Konuşmamız gereken çok şey var. Derek.” Dar masadan oğlumuza doğru eğildi. “Açıklığa kavuşturmamız gereken birkaç şey var.”

“Ne gibi?”

“Polis bir küpe bulmuş. Bir barış sembolü. DNA örneği aldılar ama sen anlat. Sana mı ait?”

Evet der gibi başını salladı. “Büyük ihtimalle evet.”

“Ne zaman kaybetmiştin?”

Derek şaşkın görünüyordu. “Bilmiyorum. İki, üç hafta önceydi galiba.”

“Bodrumda gizlendiğin gece değil yani? Cinayetlerin işlendiği gece.”

Derek başını salladı. Bundan emin gibiydi. “Daha önceydi. Nerede bulmuşlar?”

Natalie yanıt vermeden önce üçümüz bakıştık. “Langleyler’in yatak odasında. Süpürgeliğin oraya sıkışmış.”

Derek etrafına bakındı.

“Ayrıca, şifonyerde parmak izlerini bulmuşlar.”

“Tamam, bir dakika. Öldürüldükleri gece şifonyere dokunmuş olabilirim.”

Araya girdim. “Barry’ye o odaya girdiğini söylemedin.”

Derek iç çekti ve kısa bir süre tavana baktı. “Lanet olsun, orada sadece bir saniye kaldım. Etrafta dolandım ve sanıyorum şifonyere dokundum.”

“Küpeni o gece kaybetmedin mi?” dedi Ellen.

Derek biraz düşündü. “Hayır, o gece kaybetmedim.”

“Peki, sence orada ne işi vardı?” dedi Natalie.

Derek’in gözleri dolmaya başladı. Annesine baktı. “Bu konuyu konuşmamız mı gerekiyor?”

“Evet, gerçekten de konuşmamız gerekiyor.”

“Bakın, bu konuda... Konuşmak çok zor.”

Ellen onu rahatlatmak için elinde geldiğince gülümse
“Dürüst olmazsan, Bayan Bondurant sana yardımcı olar
Biz buradayken bazı şeyleri anlatman zor olabilir ve git
mizi istersen...”

“Hayır, gitmenizi istemiyorum sanırım. Zaten bu iş bö
devam ederse, er ya da geç öğreneceksiniz.”

İçimden, emniyet kemelerimizi takalım, diye geçirdim

“Ben... Ben Bayan Langley’yle seks yaptım.”

Orada sadece ben ve Ellen olsaydık, şok içinde susard
ama Natalie hemen sorularıyla konuya girdi. “Bu, ne za
oldu, Derek?”

“Üç hafta kadar önce.”

“Bir kere mi, birden fazla mı?”

“Sadece bir kere.”

“Bize nasıl olduğunu anlat.”

Derek derin bir nefes aldı. “Adam’ı görmeye gitmişti
ama babasıyla dışarı çıkmıştı. Sinemaya gitmişlerdi gali
Ama Bayan Langley beni yine de içeri aldı. Birisiyle ko
mak istermiş gibi hep içeri davet ederdi. Bana her zama
davranmıştır. Ben de içeri girdim ve bana bir sandviç ya
patates cipsi ikram etti. Benimle oturup havadan sudan s
etmeye başladı ve sonra kız arkadaşım Penny’yi sordu.”

Tamam der gibi başımızı salladık.

“Bayan Langley günümüz gençlerinin nasıl cinsel açı
daha aktif olduklarını söyledi ve bana dikkatli olup olma
mı, bir kızı hamile bırakmamak için ne yapmam gerekti
bilip bilmediğimi, cinsel hastalıklardan haberim olup ol
dığını sordu. Ben de teknik olarak aslında hiç seks yapm
dığımı söyledim.” Derek bana baktı. Sanki hayal kırıklı
uğrayabilirmişim gibi bakıyordu. “Bir şeyler yaptığımı
hiç sonuna kadar gitmediğimi söyledim.”

“Tamam," dedi Natalie.

“Bana bu konuda endişeli olup olmadığımı, ilk seterin nasıl olacağını merak edip etmediğimi sordu Ben de biraz merak ettiğimi söyledim. Bana heyecan konusunda yardımcı olabileceğini söyledi." Durup cesaretini toplamaya çalıştı. “Birisine bundan söz etmezsem, bana bir ders verebileceğim, aramızda bir sır olarak kalacağını söyledi."

“Demek yatak odasına gittin?" dedi avukatımız.

Derek evet der gibi başını salladı. “O... Bana gösterdi."

Ellen, “Sana tecavüz etti," dedi.

Derek yüzünü buruşturdu. “Hayır... Tam olarak öyle olmadı, anne."

“Derek," dedi Natalie. “Bundan kimseye söz ettin mi? Yani, şu andan önce, bize anlatmadan."

“Hayır. Kimseye anlatmadım."

“Sence Bayan Langley anlatmış olabilir mi? Kocası bunu bir şekilde öğrenmiş olabilir mi?"

Derek başını salladı. “Öğrenmiş olsaydı, bana bir şey derdi."

“Ama bu kanıtlayabileceğimiz bir durum değil," dedi Natalie. “Şimdi, küpeyle ilgili DNA testinin ne sonuç vereceğini biliyoruz. Oraya nasıl girdiğiyle ilgili olarak bir öykü oluşturabiliriz ama şifonyerde parmak izlerin de bulundu ve o odada olduğun biliniyor. Savcı muhtemelen bir teori oluşturmaya başlamıştır. Albert Langley’nin karısıyla yattığını öğrendiğini, o gece bu konuda bir yüzleşme yaşadığınızı ve herkesin öldüğünü iddia edebilirler." Duraksadı. “İyi haberse..."

“İyi bir haber mi var?" dedim.

“Bu hâlâ ikinci dereceden bir kanıt sayılır ve varsayıma dayalı. Ama karşı tarafa düşündüğümüzden daha iyi bir neden sunuyor."

"Mahvoldum," dedi Dcrck.

"Hayır. Sadece ne yapacaklarını biliyoruz."

Dcrck kıpkırmızı gözlerle annesine baktı. "Özür dilerim."

"Hepimiz hata yaparız," dedi Ellen.

Aynen öyle, diye düşündüm.

"Buradan asla çıkmayacağım."

"Böyle düşünemezsin," dedim. "Bayan Bondurant ne yaptığını iyi biliyor. Hepimiz elimizden geleni yapıyoruz. Buradan çıkman gerek. O bahçelerin hepsini sensiz düzenleyensem." Onu gülümsetebileceğimi umuyordum ama işe yaramadı.

"Her şeyi berbat ettiğim için üzgünüm."

"Berbat etmedin," dedim.

Başını yavaşça sallayıp boşluğa baktı. "Her zaman böyleydim. Bu işe de aptallık ettiğim için bulaştım. Annem ve sen beni bir şekilde buradan çıkarsanız bile başka aptalca bir şey yaparım çünkü hep bunu yapıyorum. Her zaman bir şeyleri batırıyorum. Becerikli olduğum tek konu bu."

Arkamızda bir kapı gıcırdadı. "Vakit doldu," dedi gardiyan.

Natalie Bondurant ayağa kalkıp, bizi arayacağını söyledi ve kapıya yöneldi. Ellen ve ben oğlumuza kısaca sarılıp kapıya doğru gittik. Ellen benden önce çıktı ve Derek, "Baba?" dedi. Tekrar ona döndüm.

Gözlerimin içine baktı. "Tabloların var ya?"

Ne? dedim içimden. "Evet?"

"Onları atmayı düşündüğünü biliyorum ama atmanı istemiyorum."

"Tamam."

"Bence çok iyiler," dedi Derek. "Daha önce söylemiş miydim bilmiyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim.

“Burada kalırsam, yani beni birkaç sene ya da sonsu
burada tutarlarsa, bir tanesini hücremin duvarına asmaı
verirler mi?”

Ellen’ın görmeyeceği ana, kamyonetime gidene dek
mamayı başardım.

YİRMİ BEŞ

O gece, bizim için geldiler.

Derek'i görmeye gittikten sonra, gün sakin geçmiş görüşmenin nasıl gittiğini sordu ama bu konuda kon

Gittiğimiz son evde, Drew makinelerden birini çal madı. Kablosunu çekiştirdi, ateşleyici düğmesine bir bastı, kabloyu tekrar çekti ama acaba makineyi boğd diye düşündüm. Sonra, kabloyu bir kere daha çekti.

Kabloyu fazla sert çekince, bunu saran mekanizma şey yaptı ve birden bir metre kadar kablo makineden

"Lanet olsun," dedi, ne olduğunu görmek için yan tiğimde.

"Sorun değil," dedim.

"Özür dilerim," dedi. Kablonun ucunu tutup bir at gibi çevirerek. "İçinden fırladı."

"Dert etme," dedim.

"Bunu tamir edebilirim. Yanımda gerekli aletler o söküp bakar ne yaptığımı anlardım."

"Aletlerim barakamda, ben de yapabilirim," dedim

"İstersen daha sonra ilgileneyim. Annemin yemeğ tıktan sonra... Senin yeterince derdin var, Jim. Benim rımı da senin düzeltmene gerek yok."

"Tamam o zaman," dedim ve ona nerede yaşadığı ledim. Ama ona söylemem gereken şeyler olduğunu tim. "Ön tarafta, Langleyler'in evinin orada bir polis

var. Bize gelmene izin vermeden önce sana bir şeyler sormak isteyebilirler." Gerçi Penny'nin *geldiği iki sefer de onu* görmemişlerdi.

"Sorun değil."

"Gelebilirsen iyi olur ama gelemezsen de önemli değil."

Daha sonra, onu annesinin evinin önüne bırakırken, bana tekrar ne yapmayı planladığını söyledi. "Annemin bana ihtiyacı olmazsa gelirim. Akşam yemeğinden sonra olabilir."

"Drew, her iki şekilde de sorun yok," dedim.

Kaldırımda durup gidişimi izledi ve dikiz aynasından baktığımda, elini hafifçe kaldırdığını gördüm.

17:50'de sokağımıza girdiğimde, Langleyler'in evinin etrafındaki kordonu kaldırdıklarını gördüm. Günlerdir orada olan polis arabası da gitmek üzereydi.

Polisle konuşmak için penceremi indirdim. Cinayetlerden beri genellikle gündüz nöbetine gelen adamdı.

"İşiniz bitti mi?" dedim.

"Artık nöbet tutma işinden kurtuldum," dedi. "Bir suç mahalli olarak işlerini bitirdiler. Gerekli olan her şey yapıldı. Bir tutuklama da olunca nöbete gerek kalmadı." Gözlerime bakmamak için bakışlarını yere çevirdi.

"Peki," dedim ve ayağımı frenden çekip evimize doğru devam ettim.

İçeri girebilmek için kilidi açmam gerekti. Ellen da benim gibi hâlâ temkinli davranıyordu. Birkaç dakika önce, sucuklu ve çift kaşarlı bir pizzayla eve gelmişti ve pizza hâlâ sıcaktı. Mutfakta sandalyelerden birine, enerjimin tamamı tükenmiş bir halde çöktüm.

"Derek'le görüşmemizden sonra hemen gittin," dedi.

Ağlamak üzere olduğumu ve bunu görmesini istemediğimi söyleyemezdim. "Drew'nun yanına dönmem gerekiyordu."

Ellen iki tabak çıkardı. Son birkaç gündür hayatımızın kadar düzensiz olduğu önemli değildi. Pizzayı kutusund yemeyecektik.

“Bugün belediyeye gittiğini duydum."

Ona baktım. “Tam olarak ne duydun?"

“Bahçıvan kovamızı epey yamulttuğunu."

“Düzeltebilirim.”

“Jim, cidden, Lance’ten intikam almanın durumumuz faydası olmaz.”

“Doğru söylüyorsun ama kısa bir süre de olsa kendim daha iyi hissettim.”

“Ya dava açarsa?”

Başımı salladım. “Açmaz. Bana yaptıklarından sonra yapamaz.” Yutkundum. “Ama benden yine intikam alm çalışabilir.”

“Harika,” dedi Ellen. Yanlışlıkla pizzamıza karışmış yeşilbiber parçasını aldı.

“Ya sen?” dedim. “Derek’i görmeden önce ne yaptın Nerede yemek yediğini, kimseyle buluşup buluşmadığı lamak istiyordum.

“Daha çok burada ve bankadaydım. “Derek’ten sonra kaç işi hallettim, eve dönmeden de pizza aldım. Akşam ğini kendim yapacak halim yoktu.”

Ayrıca, Conrad’le güzel bir de yemek yedin, diye dü düm. Muhtemelen onunla buluşmuştu. Bazen Illeana d arabasını kullanırdı. O an için, konuyu kurcalamamaya verdim. Belki de bir yanım bilmeyi istemiyordu. Daha karmaşayla başa çıkamazdım. Ellen halâ o adam için ç yordu ve onunla Thackeray’de karşılaşabiliyorsa. Clov da buluşabilirdi.

Pizzasını didikledi. “Yemek yiyemiyorum,” dedi. “Donna Langley’yi düşünmeden edemiyorum. Yaptığı şeyi aklım almıyor.”

Seneler önce beni de yatağa atmak istemiş olduğu halde, ben de oğluma yaptığı şeye bir anlam vermekte zorlanıyordum.

“Ben... Ona çok öfkeliyim,” dedi Ellen. “Keşke şimdi evine gidip onun hakkında ne düşündüğümü suratına söyleyebilseydim.”

“Her ne günahı olduysa, artık hepsinin bedelini ödedi,” dedim.

Yemekten sonra, koltuğa geçip haberleri açtım ve farkına bile varmadan uyuyakaldım. Hem de bir anda. Uykusuz üç gece geçirince bu doğaldı.

Sekiz gibi uyandığımda, Ellen karşımda oturuyordu. Günlerdir ilk kez gülümsediğini gördüm. “Deli gibi horladın.”

Ağır ağır kalktım. “Tanrım, bir anda uyuyakalmışım.”

“Ben de bir ara uyukladım, ikimiz de yatıp iyi bir uyku çekmeliyiz.”

Haklıydı. “Ama önce dışarı çıkıp barakayı kilitlemem gerek. Artık yolun ilerisinde polis yok biliyorsun.”

“Öyle mi?” dedi endişeyle.

“İşlerini bitirmişler.”

“Ben pizza alıp geldiğimde, polis hâlâ buradaydı.”

“Ben gelirken o gidiyordu, işinin bittiğini söyledi.”

“Hayır, bitmedi,” dedi inatla.

Başparmağımı kaldırıp sözlerine hak verdiğimi gösterdim. Mutfaktan dışarı çıktım ve Ellen güvende hissetsin diye kapıyı kilitledim. Çakıl taşh yolda ilerlerken bitkindim. Ayaklarımı sürüyordum. Alacakaranlıktı ve yarım saat kadar sonra hava kararacaktı. Makinelerin bakımı ve hazırlamam gereken

faturalar vardı ama bir tek barakayı kilitleyecek gücüm kalmıştı.

Açık garaj kapısından içeri girdiğimde beni yakaladılar. Önce sağımda bir gölge belirdi ve ardından da bir darbe geldi.

Sonrası, karanlıktı.

Çok uzun süre bayılmış olmazdım çünkü gözlerimi açtığımda, dışarısı hâlâ tam olarak kararmamıştı. Barakanın arkasındaki dünya griydi ve siyahlaşmak üzereydi. Belki de sadece birkaç dakika öyle kalmıştım. Ama bu süre, barakadaki eski tahta sandalyeye bağlanmama yetmişti.

Daha durumumu gözden geçiremeden, sağ elimin parmaklarının çok acıdığını hissettim. Bedenimin başka yerleri de acıyordu. Başım zonklamaya başlamıştı. Ama elimin dört parmağı sıkışmış gibiydi ve rahatsızlık veriyordu.

Başımı oynatıp bir şey söylemek istedim ancak ağzımın bantla kapatıldığını fark ettim. Bedenime bakınca, bandın omuzlarımın hemen altından başlayıp belimin altına kadar uzandığını gördüm. Bacaklarımı oynatamıyordum ve dizlerimin altını görmediğim halde, yine bantla sandalyeye bağlanmış gibiydim.

Sol elimdeki bant beni sandalyenin arka kısmının halkalarından birine bağlıyordu. Ama sağ elime ne olduğunu anlayabilmek için birkaç kere gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım.

O elim sandalyeye bağlı değildi. Kucağımda duran çim biçme makinesine bağlıydı. Parmaklarımı ya da elimi göremeyeceğim kadar çok bant vardı.

O anda, bana ne yapıldığını ve neyle karşı karşıya olduğumu anladım.

Parmaklarım biçicinin açık bölmelerine sıkışmıştı. Makinenin tetiğine basıldığında, bıçaklar büyük bir hızla dönmeye

başlardı. Parmaklarım orada dursun diye buna bantlanmıştı. Bir saniye bile tetiğe değecek olsan, dört parmağım birden muhtemelen ilk eklem yerine kadar kopardı. Bıçaklar kemik kesecek kadar sağlam olmayabilirdi ama bunu yapabileceklerinden emindim. O makineyle bir sürü çalılık ve bir santimden daha ufak dalları kesmiştim.

O bıçaklar insan etini tereyağı gibi kesebilirdi.

O durumda olduğumu anladıktan sonra, bakışlarım makinenin arka kısmına, buna takılmış olan sarı renkli uzatma kablosuna gitti. Kabloyu yere kadar takip ettiğimde, bir yılan gibi rulo edilmiş bir öbeğin ortasından çıktığını fark ettim. Öbeğin en altından tek bir hat duvara uzanıyordu. Fişe takılı olup olmadığını oradan göremiyordum.

"Hey, Uyuyan Güzel uyanmış," dedi birisi.

"Aman ne güzel," dedi bir başkası.

Sesler arkamdan geliyordu. Başımı sırayla iki yana çevirip onları görmeye çalıştım. Ama buna gerek yoktu. Adamlar önüme geçtiler.

Başlarına külotlu çorap geçirmişlerdi. Kıpırdandığımı görene dek bunları takmamış olmalıydılar çünkü ikisi de o sırada çorapları boyunlarından aşağı çekiyorlardı. Şuradan bunun arkasında ezik ve şekilsiz gözüküyordu ama adamlardan birinin saçının kahverengi ya da siyah olduğunu, diğer adamınsa hiç saçı olmadığını görebiliyordum.

"Lanet olsun," dedi koyu renkli saçları olan adam. "Hava bunun için çok sıcak."

"Dayanmaya çalış," dedi dazlak adam. Bana baktı. "Ee, kendini nasıl hissediyorsun, sersem? O kadar da uzun süre baygın kalmadın."

Başımı kaldırıp çorabın altındaki gözlerine baktım. Acaba bakışlarımdaki korkuyu görüyorlar mıdır diye düşündüm.

Birden panik içinde, Ellen'ın nerede olduğunu merak ettim. Ağzımda bant olmasa bile onlara Ellcn'a ne yaptılar diye sormazdım çünkü evde olduğunu bilmiyor olabilirlerdi.

Kıpır kıpır bakışlarımı sözcüklere çevirmiş gibi, dazlak adam, "Karın iyi, Cutter," dedi. "Evde ve senin gibi bağlı ama eli bir çim biçicisinin içinde değil."

"Aslında, daha kolay olurdu," dedi diğeri. "Parmakları daha ufak olduğu için makineye daha kolay kıstınrdık."

Dazlak omuzlarını silkti. "Sorun değil. İstediğimizi bundan alabiliriz."

Anahtarlarımı alıp bir şekilde Ellen'ı kapıya gitmesi için kaldırmış olmalıydılar. Sesleri tanıyor muyum, daha önce duydum mu diye düşündüm ama tanımıyordum. Adamlann ikisi de gayet formdaydı. İnce uzun, boyları bir doksana yakın, gündelik ama pahalı giysiler giymiş adamlardı. Bir tanesi pahalı olduğu belli olan bir blucin ve sol tarafında yeşil renkli, ufak bir timsah olan bir Lacoste tişört giymişti. Diğer adamın üzerinde ise sade, siyah renkli bir tişört vardı. Kolları kısaydı ve biçimli bisepslerini ve sağ kolunda bir bıçağın ucunu andıran bir dövme olduğunu görebiliyordum.

Lance'i hiç tişörtsüz gördüm mü diye düşündüm. Onun da öyle bir dövmesi olabilirdi. Ama bunu görmüş olsam, kesinlikle hatırlardım. Bu adam Lance'le aynı boyda ve yapıdaydı ve suratı bir bahçıvan kovası yüzünden yamulmuşsa da koyu renkli çoraptan bunu göremiyordum. Söylediği birkaç sözcük de aklıma hemen belediye başkamnın şoförünü getirmemişti ama bariz nedenler yüzünden onu düşünmüştüm.

"Sana karşı avantajlı olduğumu fark etmişsindir," dedi dazlak. Eğilip makineyi aldı ve bununla birlikte elimi de kaldırmış oldu. Kolumu geri çekmeye çalıştım ama bu sefer

makineyi kendime yaklaştırdım. “Uslu dursan iyi olur,” dedi adam.

Makineyi tutacağından tuttu ve parmağını tetiğin arkasına götürdü.

“Burada neler olduğunu anlamışsındır. Bu düğmeye bir salise bile dokunursam, parmaklarının uçları kopar.”

Alnımdan boncuk boncuk terler aktığını hissettim. Damlalardan biri sağ gözüme girince, gözüm çok kötü yandı. Birkaç kere gözlerimi kırpıştırdım.

“Bu iş fena olacak,” dedi adam. “Ama sana karşı dürüst olayım, kan görmekten hiç hoşlanmam. İşin iyi yanı elinde çok bant olması... Her yere kan sıçradığını görmek zorunda kalkmayacağım.”

“Tanrım,” dedi diğer adam. Elime bakıp bakışlarını başka yere çevirdi. “Canı çok yanacak.” Elini çorabın altına sokup boynunu kaşıdı. “Hava çok sıcak. Şunları takmayalım diye gözlerini bantlayamaz mıyız?”

“Bence ona ne yapmayı planladığımızı görürse, Bay Cutter ’ı bize yardım etmeye daha iyi ikna ederiz.”

Bandın arkasından konuşmaya çalıştım. “Daha sana ne soracağımı bilmeden konuşmaya mı hazırlanıyorsun?”

Yavaşça evet der gibi başımı salladım. Dazlak adam elim makinenin tetiğinden çekti ve ağzımdaki bandı sertçe çekip açtı. Canım çok yandı ama sıktığım dişlerimin arasından bir çığlık atmamak için kendimi tuttum.

“Seni lanet olası,” dedim. “Karıma bir zarar verdiyseniz, yemin ederim ki sizi öldürürüm.”

Dazlak adamın şekilsiz görünen ağzında bir gülümseme belirdi. “Şey, alo? İçinde bulunduğun durumu anlamadın galiba. Bizi tehdit edebilecek konumda olduğunu mu sanıyorsun? Belki de hemen bu saniye durumunu açıklığa kavuştur-

mamız gerekiyor.” Tekrar makineyi alıp parmaklarını tetiğe yaklaştırdı ve bu sefer tetiği çekti.

“Lanet olsun, Mortic!” dedi bıçak dövmeli diğer adam.

“Hayır!” diye bağırdım. Bu sefer, çığlığı içimde tutamamıştım. Bir refleksle elimi geri çekmeye çalıştım ama makineyi daha da kendime çekmiş oldum. Dazlak adam hâlâ bunu sıkı sıkı tutuyordu ve parmağı tetiğin üzerindeydi.

Ama hiçbir şey olmadı.

Biçiciden ses çıkmadı. Parmaklarım makinenin dişlerine takılmış olmanın haricinde bir şey hissetmedi.

Dazlak adam makineyi kucağıma bırakıp gülmeye başladı. “Lanet olsun!” dedi. Geriye doğru bir adım atıp eğildi, ellerini dizlerine yasladı ve gülmeye devam etti. “Eşsizdi! Suratındaki ifadeyi görmeliydin!”

“Tanrım, beni de korkuttun!” dedi arkadaşı.

Diğer adam toparlandı, birkaç kere çok mutlu olmuş gibi bağırdı ve san renkli uzatma kablosunun birkaç karton kutunun arkasında gözden kaybolduğu duvara gitti. Bunlan tekmeleyip yana atınca, duvardaki priz ortaya çıktı. Kablo takılı değildi.

Eğilip kablonun ucunu aldı ve sertçe prize taktı. Tekrar yanıma gelip ellerini ovuşturdu. Maskesinin altında hâlâ gülümsüyordu. Makineyi alıp kaldırdı ve elim bel hizasına kadar yükselince, “Bir dahaki sefere, gerçekten yapacağım,” dedi.

YİRMİ ALTI

"Şimdi, dedikleri gibi işimize bakalım," dedi artık isminin Mortie olduğunu bildiğim dazlak adam. Tabii, arkadaşı gerçek ismini kullandıysa... "Sana sormak istediğim bazı şeyler var."

"Nedir?" dedim. Parmaklarım bandın altında terlemeye başlamıştı.

"Sende bir kitabın kopyası varmış," dedi. "Sanırım bir disketin içinde. Doğru mu?"

Hiçbir şey demedim.

"Bunun bir çıktısını aldın mı ya da bir veya iki diskette mi, başka bir şeyde mi saklıyorsun bilmiyorum ama hepsini istiyorum."

"Tamam," dedim bir şeyler düşünmeye çalışarak. "Alabilirsiniz. Ama karımın iyi olduğunu görmek istiyorum. Onun iyi olduğunu görene dek yerini söylemem."

Mortie güldü. "Sanmıyorum dostum çünkü..."

Lafını kestim. "Karımı. Görmek. İstiyorum."

"Bak, sersem, sana anlatmaya çalıştığım şu şuydu," dedi biçicinin etrafından dolanıp. "Pazarlık yapacak durumda değilsin."

O şartlar altında, elimden geldiği kadar cesaretimi topladım. "El ve ayak parmaklarımın hepsini koparsan da umurumda değil. Karımın iyi olduğunu görene dek hiçbir şey söylemiyorum."

Mortie düşündü, seçenekleri gözden geçirdi ve arkadaşına baktı. “Gidip lanet olasıca karısını getir.”

Barakadan ve görüş menzilimden çıkarken, adamın yüzündeki çorabı çıkardığını gördüm. “Tanrım,” dedi. Sesi Lance'inkine benzemiyordu. Hem Lancc neden o disketi isteyecekti ki?

“Sana da sıcak gelmeye başlamıştır,” dedim Mortie ye.

“Sıcak beni etkilemez.”

“Demek sizi Conrad yolladı?”

“Kes sesini.”

“Bir rektörün sizin gibi işler yapan adamları nereden bulacağını bildiği hiç aklıma gelmezdi.”

“Kes sesini dedim. Tetiği çekeyim mi?” İşaret parmağını benimle alay eder gibi makinenin tetiğinin üstünde kıpırdattı. “Sana bir soru sorayım,” dedi. “Parmak uçlarını hastaneye giderken götür diye bir naylon torbaya mı doldurayım?”

Diyecek bir şey bulamadım. Birkaç dakika boyunca konuşmadan birbirimize baktık. En sonunda, Mortie, “Tanrım, *çok* sıcak gelmeye başladı,” dedi. Barakadan çıkıp büyük bir ihtimalle onu göremeyeceğim bir köşeye gidip çorabı çıkardı.

İçinde bulunduğum yere, kendi barakama baktım ve bir şeylerin bana ilham vermesini, nasıl kurtulabileceğime dair bir yol göstermesini bekledim. Ama beni sıkıca sandalyeye bağlamışlardı ve sağ kolum buna bağh olmadığı halde, elim biçiciye bağlı olduğu için işime yaramazdı.

Oradan kaçamayacağımı anlayınca, başka bir plan düşünmeye başladım. Ellen T yanıma getirirlerse ve durumu iyiyse, sonra ne yapacaktım?

Disket bende değildi. Benim için saklasın diye onu Natalie Bondurant’a vermiştim.

Bu işi yapmanın hangi yolu daha iyiydi? Disketin bende olmadığını ama alabileceğimi söylemek mi? Bu bana zaman kazandırır mıydı yoksa ikimizi de öldürürler miydi? Langleyler bu olaydan sağ çıkamamışlardı ve üstelik de bildiğim kadarıyla bilgisayarı vermişlerdi.

Beni asıl endişelendiren şey, diskette ne olduğunu bilmemiz ve Mortie ve arkadaşının da bunu biliyor olmasıydı. Çünkü bunu Conrad'e anlatmıştım. Yani, bu iki adam disketi alıp gitseler bile, konuşabileceğimiz ihtimali vardı. Conrad'in itibarını hâlâ zedeleyebilirdik, insanlara başarılı romanını bir öğrencisinden çaldığını anlatabilirdik.

Ama elimizde kanıt olmazsa, ne kadar inanılır olurduk?

Onlara disketin Derek'in odasında bilgisayarın yanında olduğunu söyleyebilirdim. Orada düzinelerce disket olmalıydı. Hepsini alıp gidebilirler, istedikleri şeyi bulduklarını düşünebilirlerdi. Ama bizi öldürmeyeceklerinin bir garantisi yoktu. Mortie maskesini suratına tekrar indirmiş olarak geri geldi.

"Langleyler'den bilgisayarı aldığınızda, sorunlarınızın sona erdiğini düşündünüz herhalde," dedim. Ama bizi de onlar gibi öldürmenize gerek yok. Bir şey söylemeyeceğiz. Umurumuzda değil. Yemin ederim ki artık bu konu beni zerre kadar ilgilendirmiyor."

Mortie şaşırmış gibi gözlerini kısmış bana bakıyordu.
"Kes sesini. Karın geliyor."

Dışarıda mutfak kapısının kapandığını, çakıl taşlı yoldan ayak seslerinin geldiğini duydum. Birkaç saniye sonra, kahverengi saçlı adam maskesini takmış bir halde, Ellen'ı sürükleyerek kapıda belirdi.

Hayattaydı. Bunu görünce rahatladım. Ama ne kadar korkmuş olduğunu fark edince, bu sevincim uzun sürmedi.

Bileklerini önden bantla bağlamışlar, bandı dirseklerinin

etrafından bedenine dolamışlardı. Arzına yapıştırdıkla
da başının etrafından dolanıyordu. Blucinin paçalarınd
hant izi vardı ama onu yürütebilmek için bunları çıkar
malıydılar.

Gözleri dehşetle irileşmişti. Ağladığını fark ettim.

"Sorun yok, hayatım," dedim. "Seni incittiler mi?" C
bir halde başını salladı. 'Tamam, güzel." Dikkatle biçi
bağlı olan elime baktı ve gözleri daha da irileşti. Bakış
aletin kablosunu duvardaki prize kadar izledi.

"Tamam," dedi Mortie. "Karın geldi ve gördüğün g
durumda. Disket nerede?"

"Bir kere, aradığınız şeyin birkaç sayfasının çıktısın
mıştık. Yatak odamızda, şifonyerde olmalı. Masamızd
dadır." Ellen'a bakarak, "Oradaydı, değil mi canım?"

Evet anlamında başını salladı.

"Tamam," dedi Mortie. Arkadaşına, "Gidip bak," d

"Tamam!" dedi arkadaşı. Yanımızda kalıp çorabı su
takmak zorunda olmadığı için rahatlamıştı. "Kadın ne

"Burada yanımda kalsın," dedi Mortie. Ellen'a iyice
riye girip duvarın oraya gitmesini işaret etti. "Sen orad
Kıpırdarsan, bir saniyede peşine düşerim."

Bir kapının açılıp kapandığını duydum. Diğer adam
mize girmişti.

Ellen duvarın önüne geçti. Mortie tam aramızda du

"Ya disket?" dedi.

"Bende değil," dedim.

Çoraplı başını yana eğdi. "Efendim?"

"Bende değil. Burada yok."

"Sakın bana yalan söyleme."

"Ama alabilirim," dedim hemen. "Güvenli bir yerd
Benim için saklasın diye birisine vermiştim."

"Güvenli bir yer mi?"

Dışarıda, karanlıkta bir gölgenin barakayla evin arasında kıpırdadığını görür gibi oldum. Mortic'nin arkadaşı evdeyse, dışarıda kim vardı?

"Birisine verdim."

"Kime?" Mortie çok öfkelenmiş gibiydi.

"Oğlumun avukatına verdim." O noktada, doğruyu söylemenin daha iyi olduğuna karar vermiştim. "Ama sadece benim için saklasın diye. Baktığını sanmıyorum. Bakmasını istemedim. Ondan geri istersem, bana geri verir."

Mortie avcuyla çoraplı başına vurup biraz düşündü. "Bunu nasıl yapacağız peki?"

"Karımı bırakın. Beni tutun. Gidip avukatımızı görsün, disketi geri alsın ve buraya döndüğünde size veririz. Siz de çekip gidersiniz."

"Demek planın bu," dedi Mortie beni küçümseyen bir tavırla. "Karını bırakıp disketi almaya yollayacağız. Buradan gittiğinde de hemen polisi arayacak."

İçimden, umarım bunu yapar diye düşündüm. Ama ona bakıp, "Bunu yapmazsın, değil mi hayatım?" dedim.

Başını salladı.

"Ha, tamam şimdi inandım," dedi Mortie. Şuna ne dersiniz? O bizimle kalsın, disketi almaya sen git. Başına bir şev gelmesini istemediğinden eminim. Onu da tıpkı senin gibi biçiciye bağlayabiliriz."

Dışarıda o gölgeyi yine gördüm. Kamyonetimin orada birisi vardı. Sonra gözden kayboldu. Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

"Ne oldu?" dedi Mortie arkasına bakıp. "Hemen geldi mi?''

En azından arkadaşının ismini söylemeyecek kadar akıllıydı ama kendi ismini onun söylediğini fark etmemişti.

Kapıya gidip dışarı baktı, omuzlarını silkip tekrar içe
di. Ama bu sefer ikimizin arasında durmak yerine, bana
çok yaklaştı. Ne de olsa yanıt istediği kişi bendim.

"Şey, planın... Ne derler? Makul değil," dedi. "Ben k
bırakır bırakmaz, aramayacağını söylediği halde gidip
arayacak. Tabii, dünyanın en salak kadınıysa, o ayrı bi
Benim daha iyi bir fikrim var. Avukatının ismini söyle.

Bunu yapmak istemedim. Disketin oğlumun avukatı
olduğunu söyleyerek zaten hata etmiştim. İsmini öğren
uzun sürmezdi çünkü günlerdir gazetelerdeki haberlerd
mıştı ama ona o anda söylersem, gecenin bir yansı kadı
evine gider diye korktum. Disketi ondan almak için ge
onu öldürebilirdi.

Gözümün ucuyla, Ellen'm barakanın yan tarafına do
ilerlediğini fark ettim. O kadar ağır hareket ediyordu k
zar zor görmüştüm. Sırtını duvara vermişti ve gözlerin
ayırmıyordu. Birkaç saniyede bir, Mortie ona bakıyord
Ellen ani hareketler yapmadığı için, adam onun son bi
kikadır iki adım kadar ileriye gittiğini fark etmemişti.

"Sana bir soru sordum mankafa," dedi Mortie.

"Sana disketi alabileceğimizi söylüyorum. Avukatın
olduğu önemli değil."

Başmı salladı. "Bu kadar yeter." Kucağımdaki biçici
aldı, tek elini aletin üstündeki çocuğa, diğer elini de te
götürdü. "Asıl zorluk eldiven takmak zorunda olman.
nesi diğerinden iki santim kısa olan bir çift bulman ge
Eldiveni takıp elini yine buna sokabilirsin. Aleti işletti
eline özel yapılmış gibi bir eldivenin olur."

"Dur!" diye bağırıp bandın altındaki parmaklarımı o
tım ve bıçakların kesmemesi için yerini değiştirmeye ç
tım. "Beni dinle!"

"Çok geç," dedi Mortie ve tetiği sıkmaya başladı.

Nefesimi tutup Ellen'ın prize zamanında ulaşmasını umdum. Mortie tetiği bastırmak üzereyken, gözümün ucuyla Ellen'ın eğildiğini gördüm. Elleri arkadan bağlı olsaydı, prizi görmeden fişi çekmeye ya da ayaklarıyla çıkarmaya çalışacaktı ama önden bağlıydı. Dizlerinin üstüne çöktü, duvara eğildi ve fişi kavrayıp çekti.

Tam biçicinin bıçakları dönmek üzereyken fişi çekmiş oldu. Bıçakların hareket ettiğini hissettim ama ileri geri hareket etmeye başlamadan önce durmuşlardı. Parmaklarımın uçları öncekinden daha fazla sıkışmıştı ama henüz kopmadıklarından emindim.

"Ne..." Mortie tetiğe birkaç kere daha bastırdı, sonra da hızla arkasına dönüp sorunun ne olduğunu gördü. "Seni kaltak!" diye bağırdı öfkeyle. Biçiciyi kucağıma bırakıp dehşet içinde duvarın önünde çömelmiş olan Ellen'a doğru gitti.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdım. "Dur!"

Tam o sırada, Drew Lockus koşarak barakaya girdi.

Elinde bir kürek vardı; kamyonetin arkasında bıraktığım aletlerden biriydi. Mortie'ye yaklaşıp küreği bir beyzbol sopası gibi başının yanına indirdi.

Küreğin metal kısmı bir akort çatalı gibi çınladı.

Mortie anında yere yığıldı ve Drew'nun öğleden sonra bozduğu çim biçicisinin üstüne düştü.

"Drew, Tanrım, Drew!" diye bağırdım.

Mortie'nin ayağa kalkabileceğini, en azından biraz kıpırdayacağını sandım. Ama hareketsiz kalmıştı. Oturduğum yerden, nefes bile almıyor gibi görünüyordu.

Drew biraz şaşkın bir halde onun tepesine dikildi. Az önce yaptığı şeye, Mortie'nin karşılık vermediğine inanamıyormuş gibiydi. "Tanrım," dedi ağır ağır, gözlerini ondan ayırmadan.

"Drew! Evde birisi daha var!" dedim.

Bunu duyunca kendisine geldi. Bakışlarını adamdan ayırdığı anda, diğer adam elinde bir tomar kağıtla barakanın kapısında belirdi. Çorap hâlâ yüzünde olmasına rağmen, durumun farklı bir yön aldığını olduğu yerden hemen fark etmişti.

Sayfaları yere atıp kaçmaya başladı. Drew ayağa kalkıp Mortie'nin başına indirdiği küreği aldı ama arkasına dönerken, küreğin metal kısmı biçicinin tutacağına takıldı ve elinden uçtu. Tökezledi, sonra tekrar küreği almak için eğildi ama diğer adam karanlıkta gözden kaybolmuştu.

Drew yine de onun peşinden koştu.

Çılgınlar gibi debelenmeye başladım. Parmaklarımı kımıldatıp oynatarak çim biçicisinin dişlerinden çıkarmayı başardım. Artık sadece bantlardan kurtulmam gerekiyordu.

Bu arada, sol elimi de sandalyeden kurtarmaya çalışıyordum. Hangi elimi önce kurtarırsam, diğer elimi onu kullanarak serbest bırakmaya çalışacaktım. Ama Ellen da ayağa kalmış ve önüme gelmişti. Bantla bağlanmış olan ellerinin parmaklan serbestti. Parmaklannı biçicinin üstündeki bandı açmak için kullandı. Artık prize takılı değildi ama bir şekilde çalışacağından korkuyor gibiydi. Ben de bu saçma korkuya kapılmıştım.

Drew birkaç saniye sonra geri geldi. "Onu yakalayamadım," dedi nefes nefese. "Arabasına atlayıp kaçtı."

Ellen elimi aletten çıkardı. Ben de yavaşça onun ağzındaki bandı çıkardım. "Ah, Jim. Aman Tannm," dedi.

Drew ikimizi de bantlardan kurtardı. Ellen'a sarıldım, bir süre onu öylece tuttum ve tek elimle Drew'nun omzuna vurdum.

"Biçiciyi tamir etmek için gelmiştim," dedi.

YÎRMİ YEDÎ

Yaptığım ilk şey, Ellen'ın iyi olduğundan emin olmak oldu. Ona bir ambulans çağıracağımı söylediğimde, buna gerek olmadığını söyledi. Evet, sarsılmıştı ama fiziksel bir yaralanması yoktu. Daha çok benim için endişeliydi. Elim yaralı değildi ama başıma bir darbe almıştım. 91 l'i arayıp da sorun çıkaracağım bir şey değildi.

"Sokağın aşağısına park edecektim ama orayı tıkamış bir araba vardı," dedi Drew. "Dediğin polis olabilir diye düşündüm ama bana bir polis arabası gibi gelmedi. Ben de arabamı oradaki köşede bırakıp buraya geldim ve diğer adamın, yani az önce kaçan adamın elleri bağlı bir kadını zorla bahçede yürüttüğünü gördüm. Bir terslik olduğunu anladım."

"Bu, Drew," dedim Ellen'a, onu resmi olarak Drew'yla tanıştıracak fırsat olmadığını fark edip. "Bugün benimle birlikte çalışan yeni elemanım. Drew, bu da karım Ellen."

Toklaştılar ve Ellen birden ona sarıldı. "Teşekkür ederim," dedi titreyerek.

Başı Ellen'ın omzunda olan Drew Mortie'ye baktı.

Adamın başından akan kanlar yüzündeki çorabı lekelemişti ve biçicinin her yerine damlıyordu. "Onu öldürdüm galiba," dedi.

Ellen kollarını geri çekip adama baktı. "Tanrım, umarım öldürmüşsündür," dedi.

Mortie'nin yanına çömelip dikkatle parmaklarımı kanlı çorabın altına soktum ve başından yavaşça yukarı çektim. Bunu biçicinin üstüne bırakıp başımı ona yaklaştırdım. Gözleri açıktı ama donuktu ve nefes sesi gelmiyordu.

"Canım, bir ambulans çağırsan iyi olacak," dedim. "Ölmüş gibi gözüküyor ama o telefonu açmamız gerek."

"Buradan gitmem gerek," dedi Drew.

"Endişelenmene gerek yok," dedim. "Hayatımızı kurtardın. Doğru olanı yaptın."

"Anlamıyorsunuz," dedi alçak sesle. "Daha yeni çıktım."

"Anlamadım?" dedi Ellen.

"Hapisten daha yeni çıktım. Bu tür bir şey için beni kesin geri yollarlar."

"Ama polise olanları biz anlatırsak yollamazlar," dedim. "İki şahidin var. Ben ve Ellen onlara ne yaptığını anlatabiliriz. Sen bir kahramansın. Bunu yapmamış olsan bile diğer adamı yakalamaya çalıştın."

Drew beni dinliyordu ama ikna olmuş gibi değildi. "İnsan sabıkalı olunca, polisler bunlara pek kulak asmazlar."

Ellen elini uzatıp kolunu tuttu. "Drew, sen doğru şeyi yaptın. Sana yüzde yüz destek çıkarız."

Drew hâlâ ikna olmamıştı. "Polisleri benim kadar bilmezsiniz. Sizi tekrar içeri tıkmak için bir mazeretleri varsa, bunu yaparlar." Bana baktı. "Sen yaptığını söyleyemez misin? Bağlarından kurtulup adam karma saldırdığında küreği alıp ona vurduğunu söyleyemez misin? Bunu anlarlar. Karın da şahidin. Sabıkan da olmadığı için, bana yapacakları gibi zorluk çıkarmazlar."

Drew hayatımızı kurtarmıştı. Bu isteği işi bu yüzden çok zorlaştırıyordu. "Drew, polis eninde sonunda olanları anlar. Öykümüzde zayıf bir nokta bulurlar ve parçalan birleştirdik-

İCl inde ve senin buna karıştığını, bizim bıınu ört bas ettiğimizi anladıklarında, durum senin için daha kötü bir hale gelir. I lepimiz için zorlaşır ama senin bir sabıkan var."

Ciddi ciddi başını salladı ama ikna olmadığını biliyordum. "Bilemiyorum."

"Dahası da var," dedim. "Bu adamların Langleyler'i öldürdükleri belli. Son derece mantıklı. Aynı şeyi arıyorlardı. Sen sadece bizi kurtarmakla kalmadın. Katilin kim olduğunu ortaya çıkardın ve artık polisin onun ortağını bulma şansı da yüksek."

Drew buna biraz umutlanır gibi oldu. "Öyle sanırım."

"Bunların yanında, oğlumuzu hapisten çıkarmamıza ya da yardım etmiş olabilirsin."

Ellen'a baktım. Aynı şeyi düşündüğünü ama bu durum bozulmasın diye yüksek sesle söylemekten çekindiğini görebiliyordum. "Gidip 91 l'i arayacağım," dedi ve sanki kaybettiğimiz her saniye Derek'in hücresinde geçireceği bir saniye daha demekmiş gibi eve doğru koştu.

"Teşekkür ederim, Drew," dedim yine.

Başını salladı. "Bilmiyorum. Gerçekten de bilemiyorum." Kapıya yöneldi.

"Drew, nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum." Sokağın sonuna park ettiği arabasına gidiyordu.

Arkasından seslendim. "Burada kalman gerek. Polisin seni tutuklaması için bir neden yok. Birisinin hayatını kurtararak, şartlı tahliyeni bozmuş olmazsın. Bunu neden yaptığını anlayacaklardır."

Ama yola ve arabasına doğru ilerlemeye devam etti ve çok geçmeden karanlıkta gözden kayboldu.

Peşinden koşup onu zorla geri getiremezdim. Bildiklerimi

polise anlatacağımı vc onu kolaylıkla bulabileceklerini biliyor olmalıydı.

Eve gittiğimde, kapıda asılı duran anahtarlarımı görüp aldım ve Ellen'ı mutfaktaki telefonu kapatırken buldum. "Yoldalar," dedi.

Gelip bana sarılınca, kollarımdan ayrılmadan, "O adamları o yollamış olmalı," dedim.

Ellen geri çekilip bana baktı. "Ne?"

"Conrad. Onları buraya yolladı."

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Bunu yapmış olamaz."

Ellerimi omuzlarına koydum. "Ellen," dedim kararlılıkla. "Bütün parçalar uyuyor. Adamlar onun romanının disketini istediler. Muhtemelen bunun için bizi öldürmeye de hazırlardı. Barakamızdaki o ölü adam var ya? En azından, disketi almak için parmaklarımı koparmak üzereydi."

"Hayır, Jim, parçalar birbirine *uymuyor.* Hiç mantıklı değil."

"Conrad'den başka disketi kim isteyebilir? O romanı öğrencisinden çaldı ve seneler sonra hâlâ bunun izlerini ört bas ediyor. Seneler önce, o çocuğu şelaleden aşağı atarak öldürdükten sonra olaya intihar süsü vermişse, buna hiç şaşırmam. Başka ne seçeneği vardı? Brett Stockwell herkese o kitabı kendisinin yazdığını ve Conrad Chase'in büyük bir şarlatan olduğunu söylüyor olabilirdi."

"Jim, beni dinle."

"Hayır, sen beni dinle. Neden bu adamı savunup durduğunu anlamıyorum. Patronun olduğunu biliyorum ama bir katil olması da olası. Langleyler'i öldürmediyse bile, o iki adamı cinayet işlemeleri için oraya yolladı. Kitabın bulunduğu bir disketin varlığını öğrenince de almaları için buraya yolladı.''

“Disketi ona verdim,” dedi Ellen.

Ona bakakaldım. Ne dediğini anlayamamıştım. “Ne?”

“Disketi diyorum. Natalie Bondurant’a verdiğin. Bugün disketi ondan geri istedim. Artık bunun için endişe etmemesini söyledim. Sonra da Conrad’e verdim. Bugün öğlen buluştuk.”

“Anlamıyorum. Neden yaptın bunu? Neden önce benimle konuşmadan disketi verdin?”

“Jim, o bir katil değil. Küstah bir pislik, o kadarında haklısın. Ama bir katil değil. Bu gece o iki adamı buraya yollamış olamaz. Bunu yapmak için bir nedeni kalmamıştı. Disket onda.”

Başım ağrıyordu. Ama gitgide kötüleşmeye başlamıştı. “Hiç mantıklı değil,” dedim.

O sırada arka kapıya bakmakta olan Ellen bir çığlık attı.

Hızla arkama bakınca, iri yan birisinin gölgesini gördüm. Çok iri birisiydi.

Adam ışığa çıkınca onun Drew olduğunu gördüm.

Kapıyı açtı. “Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim,” dedi. Bana döndü. “Haklı olduğuna karar verdim. Geri geldim. Polise neler olduğunu anlatacağım.”

YİRMİ SEKİZ

Bir dakika sonra, siren seslerini duyduk.

Ambulans Mortie için çok geç kalmıştı. Drew barakanın kapısında durmuş, huzursuz bir şekilde ilk yardım görevlilerinin Mortie'yi muayene edişini izliyordu. Gerçekten de ölü olduğuna kanaat getirdiklerinde, onu götürmek için bir girişimde bulunmadılar.

Barry Duckworth gelene dek, olay yerine altı, yedi polis gelmişti. Televizyon haber kanallarının da kısa sürede geleceğini tahmin ediyordum. En azından, yol tarifi almaları gerekmeyecekti. Promise Falls'un o mahallesine bir hafta içinde ikinci kez geleceklerdi.

Ellen büyük bir sürahi kahve yaptı. Niyeti bir suç mahallinde insanları en iyi şekilde ağırlamak değildi. Sadece kendisini meşgul etmek istiyordu. İçki içmeye başlamadığı için bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm.

Drew ve ben ilk yardım görevlilerinin Mortie'yle ilgilenmelerinin ardından eve dönüp mutfak masasına geçtik. Ellen buzdolabıyla buzluğa bakıyor, ne ikram etse diye düşünüyordu.

"Boş ver," dedim. "Kahve yeterli."

"Buldum!" dedi. Buzluğun en dibinden donmuş bir kek çıkardı. Arkeolojik bir keşif yapmış gibiydi.

"Geri geldiğine sevindim," dedi Drew'ya.

"Göreceğiz," dedi Barry'yi kapıda görünce.

Ona ilk olarak, olanlarla ilgili ayrıntılı bir bilgi verdik.

Barry saldırganlardan birinin hâlâ kaçak olduğunu anlayınca, adamı kovalayan ve arabasına bindiğini görmüş olan Drew'dan aracı tarif etmesini istedi. Drew, bir GM'di diye yanıt verdi. Bir Buick ya da bir Pontiac. Dört kapılı ve beyazdı. Tekerleklerin etrafında biraz çamur sıçramıştı. Barry tüm Promise Falls bölgesinde adam aransın diye bunu karakola haber verdi. Barry mutfak masasındaki sandalyelerden birine oturdu ve Ellen'ın ikram ettiği donmuş kek dilimini kabul edip bizden neler olduğunu anlatmamızı istedi.

Ona öykünün kendi tarafımı anlattım. İki adam gelmişti, beni barakada bağlamışlar ve parmaklarımı çim biçicisine kıstırmışlardı. Ellen kendi başına gelenleri, eve dalan kahverengi saçlı adamı, ona bir sandalyeye bağlayıp öylece bıraktığını anlattı. Daha sonra da iyi olduğunu görmek istediğim için onu barakaya getirdiklerini söyledi. Böylece, sıra Drew'ya geldi.

"Seni nereden tanıyorum?" dedi Barry dikkatle ona bakarak.

"Bir banka soymuştum," dedi dürüstlükle.

"Lanet olasıca, demek düşündüğüm adamsın," dedi Barry.

"Beş sene önceydi. Saratoga ve Main'in köşesindeki bankaydı."

"Sonu çok iyi bitmemişti," dedi Barry.

"Sonu iyi bitmemişti derken, kapıdan çıkmak üzereyken yakalanmamdan söz ediyorsan, bu doğru. İçeride çok uzun süre kaldım, birisi sessiz alarmı işletti ve sizler dışarıda beni bekliyordunuz."

Barry evet der gibi başını salladı. "O tür bir iş yapacak birisi olduğunu düşünmemiştim."

"Haklısınız."

"Artık serbestsin, öyle mi?"

"Altı haftadır. Bay Cutter bana bir iş teklif etti."

“Çok nazikmiş,” dedi Barry bana bakıp. “Bu gece burada ne işin vardı?”

“Bugün Bay Cutter’ın biçicilerinden birini bozdum ve yarın işe başlamadan önce onu tamir etmek için gelmiştim.”

Barry teyit için bana bakınca, başımı salladım.

Ellen’la birlikte, Drew geldikten sonra olanları anlattık. Kahverengi saçlı adamın Ellen’ı evden çıkarıp barakaya doğru getirdiğini ve benim içinde bulunduğum durumu nasıl gördüğünü söyledik. Ellen’ın biçicinin fişini nasıl çektiğini, isminin Mortie olduğunu öğrendiğimiz adamın ona saldırdığını ve Drew’nun tam o sırada içeri girip kamyonetimin arkasından aldığı kürekle ona nasıl vurduğunu anlattık.

“Bu adam hayatımızı kurtardı, Barry,” dedim.

“Bu iki adamı daha önce görmüş müydünüz?”

Sadece Mortie’nin yüzünü gördüğümüzü, bunun ancak adam öldükten sonra mümkün olduğunu ama onu tanımadığımızı söyledik. Ellen da ben de diğer adamı tanımıyorduk. “Ama bir dövmesi vardı,” dedim. “Kolunda bir bıçak dövmesi vardı. Dediğim gibi, saçlarının koyu renkli olduğunu düşündük.”

“Bunlar doğru mu?” dedi Barry Ellen’a. Ellen evet anlamında başmı salladı. “İsmini duymadınız mı?”

“Mortie onun ismini söylemeyecek kadar akıllı davrandı,” dedim.

“Belki de sizi öldürmeyi planlamıyordu. Yoksa neden bu konuda dikkatli davransın?”

“Bilmiyorum,” dedim.

“Buraya bir disket için mi geldiklerini söylemiştiniz?”

“Bir kitabın disketi. Bunu sana daha önce de söylemiştim ama pek ilgilenmemiştin. Conrad Chase'in seneler önce hâlâ bir profesör olduğu ve henüz Thackeray rektörü olmadığı za-

manki öğrencisi Brett Stockwell'in bilgisayarındaki bir kitabın kopyasıydı."

Barry bunları not defterine yazdı. "Peki, bu disket onun için neden önemliydi?"

"Çünkü Conrad daha sonradan bilgisayardaki kitaba çok benzeyen bir kitap yazdı."

Barry kaşlarını çattı. "Tam olarak ne demek istiyorsun? Thackeray Üniversitesi'nin rektörü size işkence etsinler ve o disketi alıp sizi de öldürsünler diye buraya o iki adamı mı yolladı?"

"Hayır," dedi Ellen. "Öyle demek istemedi. Hiç mantıklı değil çünkü disket Conrad'de. Ben ona o disketi bugün daha önceden vermiştim."

Şaşkınlıkla yine ona bakıp başımı salladım.

Barry'yle konuşmak için üniformalı bir polis memuru içeri girdi. "Ölü adamın kimliği var mı diye baktık," dedi Barry'ye. "Üstünden sadece pantolonunun cebindeki paralar çıktı. Yüklü bir miktar. Birkaç bin dolar."

"Tamam," dedi Barry. Polis tekrar dışarı çıktı. Barry bakışlarını not defterinden bize çevirdi. "Bu disketi başka kim ele geçirmek istemiş olabilir? Sizde olduğunu ve hâlâ olabileceğini kim biliyordu?"

"Bilmiyorum," dedim. "Conrad'in karısı Illeana bende olduğundan şüpheleniyordu ama Conrad disketin bizde olmadığını biliyorsa, zaten karısı da öğrenmiştir."

"Başka?"

Düşünmeye çalıştım. Penny Derek'in bilgisayarda bulduğu romandan birilerine söz etmiş olabileceğini söylemişti. Ama bir disketten söz etmiş miydi? Sanmıyordum.

Barry biraz daha not aldı, sonra kekinden bir parça alabilmek için kalemini bıraktı ve bir ısırık aldı. "Biliyor musun,

Jim, sene epeydir tanıyorum ve iyi bir adam olduğunu, aklı başında birisi olduğunu düşünüyorum ama bununla burada bir yere varamıyoruz.”

“Barry,” dedi Ellen. “Bu gece buraya gelen iki adam Langleyler'i öldüren kişiler olamaz mı?”

Barry çatalını bıraktı. “Bilmiyorum, Ellen.”

“Neden ne olursa olsun, ne aramışlarsa arasınlar, bu gece olanların birkaç gece önce Langleyler’in başına gelenlerle ilgili olmadığını düşünmek mantıklı mı?”

Barry ağzındaki keki ağır ağır çiğnedi ve yuttu.

“Langleyler öldürülüyor, bir bilgisayar ortadan kayboluyor ve birkaç gece sonra iki adam bize işkence edip o bilgisayarla ilgili bir disketi istiyor. Bunlar sana hiçbir şey anlatmıyor mu?”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Barry Ellen’a.

“Oğlumuz Derek’in bu gece olanlarla hiçbir ilgisi olmadı,” dedi karım. “Çocuk hapiste. Annesiyle babasına binlerinin işkence etmesi için binlerini yollayacak durumda değil. Langleyler’in evinde olanlar gibi, bu gece olanlarla da hiçbir ilgisi yok. Barry, onu serbest bırakmalısınız. Derek masum.”

Barry’nin gözlerinde sanki bunu o da biliyormuş gibi bir ifade belirdi. İtibarını korumak için masum bir çocuğun hayatını heba edecek birisi olmadığını umdum. Oğlumuzun tutuklanışı, birkaç günlüğüne Barry’ye itibar kazandırmıştı ve bunun bozulması onun için utanç verici olacaktı.

“Göreceğiz, Ellen,” dedi söz vermek istemiyormuş gibi. “Derek’in Langleyler’le olan ilişkisinin bilinmeyen başka yanları var.”

Bir süre hepimiz sessiz kaldık. Sonra, Ellen ona doğru eğildi, gözlerinin içine baktı. “Bu cinayetleri onun işlemediğini biliyorsun. Bunu sen de çok iyi biliyorsun.”

Barry tabağını öteye itti. “Üçünüzle ayrı ayrı konuş
istiyorum." Drew’ya baktı. “Önce sen." Onu dışarı çıl
“Bir banka soyguncusu mu?" dedi Ellen.
“Çim biçme şirketim henüz yeni elemanların geçm
rama sürecine sahip değil."
“Hayır, hayır, yanlış bir şey yaptığını söylemiyoru
dece, ne bileyim, daha önceden hiç banka soyguncus
nışmamıştım."
“Şu noktada Drew Boston Katili olsa bile umurum
ğil. Umarım Barry aptalca bir şey yapıp onu tutukla
Ayağa kalkıp bitkinlikle buzdolabına yaslandım. îki
bize saldırışı beni tamamıyla tüketmişti ama o gece
ilgili sorular da bende aynı etkiyi bırakıyordu. Bunl
larını karıma sormam gerekiyordu.
“Ellen, disketi neden Conrad’e verdin?"
“Bunun doğru olacağını düşündüm ama nedenler
lamak zor."
“Bazen hâlâ ona karşı bir şey hissediyor musun d
şünüyorum."
Bakışları yorgun, adeta hüzünlüydü. “Anlamıyor
ğil mi?"
“Neyi?"
“O adamdan nefret ediyorum.” Duraksadı. “Hem
tahmin edemeyeceğin kadar.”
“O zaman, ona neden yardım ediyorsun? Burada neler döndüğünü anlamadın mı? Parçaları birleştiremiyor musun? Onun ne yaptığını anlamıyor musun?”
“Sen sadece görmek istediklerini görüyorsun,” dedi Ellen.
“Hayır, sen görmüyorsun,” dedim. “Conrad bu gece bizi öldürsünler diye o iki adamı buraya yollamamış bile olsa, bu

işe karışmış durumda. Bir şekilde eserini çaldığı öğrencisine ait olan bir bilgisayarın ortaya çıktığını öğrendi. Bilgisayarda ne olduğunu anlayınca da ya Langleyler'in evine kendisi gitti ya da oraya bilgisayarı alması için birisini yolladı. Her şey çok ters gitti ve üçü de öldürüldü."

"Hayır. Bilgisayar zaten onda."

"Ne?"

"Bunu bana kendisi söyledi. Cuma günü, Langleyler öldürülmeden önce Albert onu aramış."

"Bir dakika. Langley ona bilgisayarı mı vermiş?"

"Adam babasına Derek'le birlikte kurcaladıkları bilgisayardan ve bunda ne bulduklarından söz etmiş. Albert bunun ne olduğunu derhal anlamış. Kitabın Conrad'inkiyle aynı olduğunu fark etmiş. Böylece, onu arayıp durumdan söz etmiş. Conrad de Albert'ın ofisinden bilgisayarı almış. Albert, Conrad'in avukatıydı. Ayrıca, arkadaşıydı. Eskiden beri tanışıyorlardı."

Buzdolabından geri çekilip yavaşça lavaboya gittim ve geri gelip alnımı ovuşturdum. "Bunu sana kendisi mi söyledi?"

"Evet."

"Ona inandın mı?"

Ellen duraksadı. "Evet."

"Tanrım, bu durum... Zihnimi alt üst ediyor. Ama bu akşam buraya gelen adamlar, disketin Conrad'de olduğunu bilmiyorsa, Langleyler'e gittiklerinde onun bilgisayarı almış olduğunu da bilmiyorlardı demek."

"Bilemiyorum. Bunları düşünecek durumda değilim. Benim için bir şey ifade etmiyor. Şu anda sadece Derek'i hapisten çıkarmakla ilgileniyorum. Oradan çıkmasını ve tüm bunları geride bırakmayı istiyorum. O lanet kitabı ve Conrad'i de

umursamıyorum. Bunların hiçbiri benim için bir anlam ifade etmiyor. Derek hapiste olduğu müddetçe bunlarla ilgilenmiyorum.”

Ona yaklaştım; önce ağır ağır yürüdüm, sonra da boynuna sarıldım. “Biliyorum, biliyorum.”

Ama aklımda hâlâ bazı sorular vardı. Belki de Conrad’in o gece olanlarla bir ilgisi yoktu. Belki de Langley cinayetleriyle de bir ilgisi yoktu. Ama kitap konusu hâlâ çözülmemişti. Kimin yazdığı da öyle. Brett Stockwell o romanı yazdıysa ve Conrad onun eserini çalmak istediyse, ona bunun karşılığını vermeden yaşamasına nasıl izin vermiş ve bunun ortaya çıkmayacağını nasıl düşünmüştü?

Barry Drew’yla görüştükten sonra, oturma odasında biraz Ellen’la da konuştu. Bu arada, Drew ve ben mutfakta yalnız kaldık.

“Demek bir banka soyguncususun,” dedim gülümseyerek.

“Bu işte başarılı olamadım,” dedi. “İlk soygunumda her şeyi mahvettim.”

“Bunu neden yaptın?”

“Paraya ihtiyacım vardı,” dedi aptalmışım gibi bana bakarak. “Destek olmam gereken bir çocuğum vardı.”

Artık çocuğu olmadığını söylediğini hatırladım. Bu konuyu kurcalamak yerine, “Dedektifle görüşmen nasıl geçti?” dedim.

Omuzlarını silkip duvardaki saate baktı. Neredeyse gece yarısı olmuştu. “Yarın işe gidiyor muyuz?”

Yorgun yorgun gülümsedim. “Seni sekiz yerine dokuzda alsam nasıl olur?”

“Tamam,” dedi. “Beni içeriye tıkmazlarsa, tabii.”

Ona cesaret verebilecek bir şey söylemek istedim ama

Barry'yle konuşmasının nasıl gittiğini bilmediğim için bunu yapamadım.

"O adamı senin öldürdüğünü söyleyebilirdin," dedi. "Polis sana hemen inanırdı. Ama bana inanmayacaklar. Sabıkam var." Kaşlarını çattı. "Senin iyi birisi olduğunu düşünmeye başlamıştım."

Drew'yla ilk tanıştığımda kötü bir izlenim bıraktığımdan habersizdim ve neden öyle düşündüğünü bilemiyordum. Ayrıca, Drew'ya göre iyi birinin tanımı neydi? Birisini öldürmediğin halde bunu yaptığını söylemek mi? Hayatımı kurtarmıştı ama benden çok şey istemiyor muydu? Ellen'ın hayatını da kurtarmasına rağmen... Belki de yanlış düşünüyordum. İşin aslı, polisin bana inanacağından emin olsam bunu yapardım. Ama Mortie'nin ortağı hâlâ kayıptı ve Drew ne kadar şüpheli gözükecek olsa da onun öyküsü benimkiyle çakışabil irdi. Gerçekleri söylemek daha iyi gibiydi. Sadece Drew'nun başının derde girmeyeceğini umabiliyordum.

En sonunda, Barry benimle de teke tek görüştü ama sadece anlattıklarımı tekrarladım. Barry anlattıklarımızda bir tutarsızlık gördüyse bile bunu belli etmiyordu.

Ona son olarak, "Onu tutuklamayacaklar, değil mi?" diye sordum. "Drew gelmemiş olsaydı, Ellen ve ben muhtemelen ölmüş olurduk."

Barry hayır demek istermiş gibi başmı ağır ağır salladı ama sadece, "Elin ne durumda?" diye sordu.

Parmaklarımın biçiciye kıstırıldığı yerde izler vardı ama derim yarılmamıştı. "Fena değil," dedim.

"Çok şanslısın."

"Evet, öyleyimdir," dedim.

Birlikte tekrar mutfağa girdik. Ellen ve Drew arka verandada konuşuyorlardı. Elinde bir şey olan ve hemen fark ede-

enediğim farklı üniformalı bir polis memuru onların y
geçip mutfağa girdi.

"Dedektif," deyip Barry'ye naylon bir kanıt torbas
şey uzattı. Torbada bir silah vardı.

"Bir Glock 19," dedi Barry. "Dokuz milimetrelik.
leyler de dokuz milimetrelik bir silahla öldürüldü."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Bunu nereden buldunuz?" diye sordu Barry.

"Yolun yanındaki çimlerin arasında. Orayı işaretle

"Neler oluyor?" dedim. "Langleyler'i öldüren silah mı
yani?"

Barry başını salladı. "Kimse öyle bir şey demedi. Henüz değil. Aynı silahsa, inanılmaz bir şekilde geri geldi demektir. Cinayetlerden sonra burası santim santim arandı." Polise bulunan silahı götürmesini söyleyip Drew'yu içeri çağırdı.

"Efendim?" dedi Drew.

"İkinci adamı kovaladığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet ama benden epey ilerideydi. Onu yakalayamadım. Güçlüyümdür ama iyi bir koşucu değilim."

"Adam arabaya vardığında tuhaf bir şey gördün mü? Bir şey düşürmüş olabilir mi?"

Drew biraz düşündü. "Aramın ileride arabaya binip kapısını kapattığını gördüm. Sonra, kapısını tekrar açtı ama ona yaklaşıyordum. Kapıyı kapatıp çılgınlar gibi etrafa çakıl taşları fırlatarak geri geri oradan uzaklaştı."

"Gelip bana arabanın tam olarak nerede olduğunu göster." dedi Barry.

Hepimiz sokağın o alanına gittik. Barry, Drew ve silahı getirmiş olan polis memurunun peşinden ben ve Ellen da gittik.

"Tamam," dedi Drew. "Hava şu anki kadar karanlıktı ama araba hemen şuradaydı. Yoldan üç araba kadar ilerideydi."

Barry başını sallayarak dinliyordu. Polis memuru elindeki el fenerini Drew'nun dediği yere tuttu. Drew otoyolu işaret etti. "Diğer arabaları geçemediğim için arabamı yukarıda bırakmıştım."

İşaret ettiği yere gözlerimi kısıp bakınca, orada eski bir Ford Taurus ya da bir Mercury Sable olabilecek bir araba gördüm.

Drew yürümeyi kesti. "Sanırım adamın arabası tam buradaydı."

"Araba buraya mı dönüktü?" dedi Barry.

"Evet."

"O halde, ölen adamın partneri arabaya bindiğinde, araba yolun sağ tarafında olmalıydı." Polis memuru fenerini oraya tuttu.

"Evet," dedi Drew. Polis memurunun fenerinin ışığında, silahın bulunduğu yere ufak bir bayrak koyulduğunu gördük. "O nedir?" diye sordu Drew.

"Dostumuz silahı orada düşürmüş."

YİRMİ DOKUZ

Polisin bizimle olan işi sabah bire kadar bitmedi. O saatte birisini aramak için çok geç olduğunu düşünürdüm ama Ellen olanları anlatmamız ve bunların Derek'e nasıl bir faydası olabileceğini görebilmemiz için Natalie'yi aramayı önerince, "Hemen ara," dedim.

Natalie o saatte rahatsız edildiğinden hoşlanmamış olabilirdi ama bunu belli etmedi. "O silahta ne tür bir kanıt bulacaklarını merak ediyorum," dedi. "Bunu hemen öğrenmek istiyorum."

O gece olanlara rağmen, umduğumuzdan da iyi uyuduk. Sanırım, Derek'in tutuklanışından beri uyumayı başarabilmemizin nedeni umuda kapılmamızdı.

"Bugün artık daha fazla bekleyemem," dedi Ellen kahvaltıda. "Gidip Natalie Bondurant'la görüşeceğim. Sonra da Derek'i görmeye çalışacağım."

Drew'nun sokağına döndüğümde, onu annesinin evinin önünde beklerken gördüğüm için rahatladım. Belli ki Barn gece boyunca o konuda fikrini değiştirmemişti ve Drew göz altına alınmamıştı.

"Selam," dedim Drew kamyonete binerken.

"Günaydın."

"Nasılsın?"

"Yorgunum," dedi. "Şu dedektif var ya? Tam gitmek için arabama binerken, yanıma gelip aynı soruları tekrar sordu. Hem de birkaç kere."

“İşler yolunda mı peki?”

“Sanırım, en sonunda hepimizin doğruyu söylediğine ikna oldu."

“Diğer yönlerden iyi misin?” Biraz aptalca bir soru gibiydi. Adam daha önceki akşam birisini öldürmüştü. Bunu yapmasının geçerli bir nedeni vardı ama birisinin hayatını almak benim kolay kolay atlatabileceğim bir şey değildi.

“Bu sabah gelip gelmeyeceğini merak ettim doğrusu,” dedi.

“Neden?”

“Sabıkam yüzünden. Hapis yattığımı öğrendin diye.”

“Dün gece Ellen’la benim için yaptıklarından sonra, seni ekseydim tam bir pislik olurdum.”

Başını salladı ve ön camdan ileriye baktı. “Ya sen? Sen iyi misin?”

“Evet,” dedim. Drew’yla tekrar bağ kurmam ve ondan daha fazlasını öğrenmem gerektiğini hissediyordum. Hüzünlü olduğunu fark etmiştim. “Hapisten çıkıp yeni bir hayata başlamak kolay bir şey olmamalı.”

Evet der gibi başını salladı. “Yeniden doğmak gibi bir şey... İnsan daha kendisini hazır hissetmeden dünyaya bırakılıveriyor. İşin, paran ve bir şeyler yapacak durumun olmuyor.”

“En azından, annen var.”

Yine başını salladı. “Evet. Lyle diye eski bir arkadaşıma rastladım. Bana bir araba ödünç verecek. Arabasız olmuyor. Dün gece, sizin eve o arabayla gelmiştim.”

“Dün gece, bir çocuğun olduğundan söz etmiştin. Paraya ihtiyaç duyduğunu söylemiştin.”

“Evet,” dedi.

“Ama artık çocuğun yok mu? Velayetle mi ilgili bir durumdu?”

"Hayır. Öldü," dedi.

İnsan buna ne diyebilirdi ki? "Çok zor bir durum," diyebildim sadece. "Çocuğumu kaybettiğimi düşünemiyorum bile. Ne zaman oldu?"

"O kadar uzun süre önce değil. Kızım yaşasaydı, birkaç hafta sonra on sekiz yaşında olacaktı. Hep bunu düşünüyorum. Her zaman da düşüneceğimi sanıyorum."

"Ya annesi?"

Drew başını salladı. "Ortalıkta yok. Uzun süre de olmadı zaten. Kaypak birisiydi. Seneler önce çekti gitti."

"Sen hapisteyken kızma kim baktı? Annen mi?"

Bana baktı. "Evet, annem baktı. Artık yaşlandığı için, ona yardım etmeyi bir borç olarak görüyorum."

"Haklısın," dedim. Biraz bekledim. "Peki, neler oldu?"

"Nasıl yani?"

"Kızma ne oldu?"

Drew dilini yanağına götürüp oynattı. En sonunda, "Hastalandı," dedi. "İhtiyacı olduğunda, ona yardım edecek kişiler bulamadı."

"Doktorlar bir şeyi mi gözden kaçırdılar?" Omzunu silkti. Bundan söz etmek istemiyordu. Sanırım, onun için çok acı bir konuydu ve sorularım fazla kişisel olmuştu. "Kusura bakma, dostum," dedim ve konuyu kapattım.

Gideceğimiz ilk ev Brett Stockwell'in emekli lise İngilizce öğretmeni Walter Burgess'inkiydi. Bahçesiyle ilgilenmemi istediğinden beri oraya ilk kez gidiyordum. Kendisi beni karışlamak için dışarı çıkarken, partneri Trey Watson da bizi tel kapının arkasında izliyordu.

"Merhaba," dedi Burgess. "İşe başlamadan önce bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Yok aslında," dedim. "Sadece sizin özel ricalarınız varsa onlar."

"Evin arka tarafındaki domates Edelerine dikkat etmeniz yeterli. Onlara bir şey olursa, Trey sinir krizleri geçirir."

"Merak etmeyin."

Bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe öksürdü. "Geçen gün buraya geldiğinizden beri aileniz çok şey yaşadı."

"Evet," dedim. Derek'in durumunu herkes duymuştu ama önceki gece evimizde meydana gelen olay henüz herkes tarafından duyulmamıştı.

"Başınıza bunlar geldiği için üzüldüm," dedi. "Daha önceden buraya geldiğinizde, Brett'le ilgili sorular sormuştunuz. Bir kitap olduğunu söylemiştiniz. Ona ait eski bir bilgisayardaydı sanırım."

"Doğru."

"Bu konuyu çözebildiniz mi?"

"Pek sayılmaz."

Burgess başını salladı. "O bilgisayarda ne vardı?"

"Tam olarak bilmiyorum. Neden sordunuz?"

Önemli bir şey değilmiş gibi başını salladı. "Trey merak etmişti. Ben de sorayım dedim. Önemli değil."

Zihnimin gerisinde bir şeyler canlandı. Derek bana Adam'ın odasındaki bilgisayarın kaybolduğundan ve içinde neler gördüklerinden ilk söz ettiğinde bir şey aklıma takılmıştı. Brett'in lisedeyken bir öğretmenine yazdığı mektuplar olduğundan söz etmişti.

"Mektuplar," dedim.

"Affedersiniz?"

Bilgisayarda mektuplar vardı. Bir öğretmene yazılmışlardı. Derek'in bana bunu söylediğini hatırlıyorum."

Burgess içine bir nefes çekti. “Bana mı yazılmışlardı? O mektuplarda ne diyordu?”

“Bilmiyorum. Size mi yazıldıklarını düşündünüz?”

Gergin bir şekilde dilini dudaklarında gezdirdi. “Olabilir. Eskiden bana birkaç mektup yazmıştı. Bunlarda... Açıkçası, bana karşı bir hayranlık beslediğini düşünmüştüm.” Başını sallayıp konuyu geçiştirmeye çalıştı. “Önemli olmadığından eminim. Trey bu tür şeyleri kafaya takar. Şu andan sonra önemli değil. Artık kaybedecek bir işim yok.” Yine dudaklarını yaladı. “Bu mektupları bulacak olursanız, bana haber verir misiniz?”

“Vermeye çalışırım.”

Bana teşekkür edip eve girdi. Drew’nun yanına gidip ona domatesleri söyledim ve işimize başladık. Ben traktörü alıp önce arka bahçenin çimlerini keserken, Drew da el biçicisiyle kenarları halletti.

İşimiz bittiğinde, eşyalarımızı toparlarken, Walter Burgess’in yaptığımız işten mutlu olduğunu söylemek için bile olsa dışarı geleceğini sandım ama ön kapı hiç açılmadı. Drew’yla kamyonete bindik.

“Bunlar nasıl insanlar?” diye sordu, kaldırımdan yola çıkarken.

“Nasıl yani?”

“Homoseksüel bir çift oldukları belli ve bununla ilgili bir sorunum yok.”

“Anladım.”

“Ama hararetle tartışıyorlardı.”

“Devam et.”

“Budayıcıyı birkaç saniyeliğine kapattım, kabloyu biraz daha çekmem gerekiyordu. Sen Deere’in üstünde ötedeydin,

o yüzden çok gürültü gelmiyordu. O ikisi çok kötü tartışıyorlardı."

"Gerçekten mi?" dedim klimayı biraz daha açarak. "Ne hakkında?"

"İlk başlarda, havadan sudan tartışıyorlardı. Diğer adam, yani dışarı çıkıp bize merhaba diyen değil de diğeri domates fidelerinden söz ediyor, bu konuda uyarılıp uyanmadığımızı soruyordu. Sonra, başka konulara geçtiler. Domatesler konusunda uyarılıp uyarılmadığımızı soran adam, 'Belki de o küçük oyuncaklarınla benimle olduğundan daha mutlu olursun,' dedi. Sonra da, 'İnsan dikkat etmeli. Bu tür şeyler, sonradan ortaya çıkıp insanın başını derde sokar,' gibisinden bir şey dedi."

"Bunu o mu söyledi?"

"Evet."

"Peki, dışarı çıkan adam, yani Walter, buna ne dedi?"

"Diğer adamın aşın tepki gösterdiğini ve çenesini kapatmasını söyledi."

Klimanın ayarıyla biraz daha oynadım. "Herkesin bir derdi var," dedim.

"Evet. Gerçekten de öyle."

Cep telefonum çaldığında, o günkü ikinci eve gidiyorduk. Ellen'dan o kadar erken bir saate haber almayı beklemiyordum ama belli olmazdı. Ekrana bakmadan telefonu kulağıma götürdüm. "Efendim?"

"Lance'le aranızda *başka* bir olay geçti mi?" diye sordu bir adam. Belediye başkanıyla konuştuğumu birkaç saniye sonra fark ettim.

"Neden söz ediyorsun, Randy?"

"Bak, siz ikiniz artık buna bir son verin," diye bağırdı tele-

fona. “Suratına dikiş atıldıktan sonra, dün işe geç geldi. Araba kullanabileceğini söyledi ama dün gece beni hastanedeki lanet olasıca bağış gecesine götürmesi gerekiyordu ve gelmedi. Bu sabah da ortada yoktu.”

“Beni neden aradın, Randy? İşimi gücümü bırakıp seni bir yerlere mi götürmemi istiyorsun? Seni kamyonetimle alabilirim ama arkadaki traktöre binmen gerekir.”

“Hep böyle komiksin,” dedi. “Sadece onun nerede olduğunu bilip bilmediğini sormak istemiştim. Evini, cep telefonunu ve onu tanıyan birkaç kişiyi daha aradım ama onu gören olmamış.”

“Benim bildiğimi nereden çıkardın?”

“Onunla yine tartıştın mı diye merak ettim. Adamı gebertttiysen söyle de onu boşuna beklemeyeyim.”

“Bir şey yapmadım, Randy.”

“Demek onu görmedin? Dün onu ziyaret ettiğinden ben yani.”

“Doğru,” dedim. Tabii, Mortie’nin önceki geceki ortağı o değilse. Ama onun Lance olduğunu düşünmemiştim. Hem parçalar da birbirine uymuyordu, değil mi? O koyu renkli saçlı adam Lance idiyse, beni bir güzel dövmek için bir mazeret uydurmaz mıydı? Bir sandalyeye bağlı olduğum için karşılık veremezdim. Roller farklı olsaydı, Lance de benim gibi dayak atmak için böyle bir hedefi kaçırmazdı.

“Lance hiç böyle yapmazdı,” dedi Başkan Finley. “Sersemin tekidir, bunu biliyorum ama genel olarak güvenilir bir sersemdir.”

“Keşke yardımcı olabilseydim, Randy. Ama işim var.”

“Neredesin?”

“Ne?”

"Kamyonetinle. Şu anda. Neredesin?"

"Kuzey bölgesinde, Bethunc'dcyim."

"Lanet olsun, Lance'in yaşadığı yerden uzak değilsin. Uğrayıp evde olup olmadığına bir bak."

"Randy, dalga mı geçiyorsun?"

"Nerede yaşadığını biliyorsun, değil mi?"

Biliyordum. İkimiz de Finley için çalışırken, zaman zaman onu başkanın Grand Marquis'siyle alıp evine bıraktığım olurdu.

"Yapamam, Randy. Ayak işlerine bakan başka birisini yolla."

"Beni dinle, Cutter. Dün belediyeye gelip bir çalışanı dövdün. Bildiğim kadarıyla, kimse polis falan çağırmadı. Ben de çağırmadım, Lance de çağırmadı. Bana bir iyilik borçlusun. Hem o geri zekalı senin yüzünden gecikmeli bir beyin sarsıntısı geçirip dün gece bayılmışsa..

"Tamam, evine uğrarım," dedim. "Ama oradaysa ve bana bir şey yaparsa, sana öfkeleneceğim."

"Teşekkürler. Sonra, beni ara." Telefonu kapattı. Onun yanındaki işimi iki seneden uzun bir süre önce bırakmıştım ve onu o zamanlar her gün gördüğüm halde, son zamanlarda daha çok konuşuyor gibiydik.

"Ne yapıyoruz?" dedi Drew.

"Yolda bir yere uğramam gerek."

Sağa sapıp Beethune'dan Raven'a doğru ilerledim. Mountainside'a tırmanıp sola saptım. Lance iki katlı bir binanın bir dış merdivenle erişilen ikinci katında yaşıyordu. Kamyonetle treyleri kaldırımın kenarına çektim ve Mustang'inin ara sokakta olduğunu fark ettim.

"Dün gece kaçan adamın arabasına benziyor mu?"

Şaşkın bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Bu araba değildi. Polise anlattım. Buick gibi dört kapılı bir arabaydı."

Unutmuştum. "Doğru," dedim. "Hemen gelirim." Kamyonetten inip merdivenleri çıktım ve kapıyı çaldım.

Kapının penceresinden içeriyi görmeye çalıştım ama perdesi vardı. Tekrar kapıya vurdum, sonra bir zil düğmesi gördüm ve buna bastım. Ama kimse yoktu.

Aşağı inip cep telefonumdan Randy'yi geri aradım. "Arabası burada ama kapıya yanıt veren olmadı."

"Kapıyı açmayı denedin mi?"

"Hayır, denemedim. İçeri zorla girecek değilim. Lance buna bayılırdı herhalde. İçeri zorla girmeme yani. Muhtemelen, bir havalı tüfekle beni bekliyordun"

"Tanrım, Cutter, zihnin ne biçim işliyor senin?"

"Randy, son yirmi dört saatimi nasıl geçirdiğimi biliyor musun?"

"Hayır. Ne oldu, bir şey mi oldu?"

Başımı salladım. "Bir ara anlatırım. Sen Kongre'ye seçilemeyeceğin için çok boş vaktin olacak. Sonra..."

"Affedersiniz..Çiçekli bir gömlekle şort giymiş ufak tefek Çinli bir adamdı konuşan.

"Ha?"

"Az önce yukarıda mıydınız?" dedi Lance'in dairesini işaret edip.

"Evet. Daha doğrusu, içeride değildim. Kapıyı çaldım ama evde kimse yok."

"Yukarıdan bir şey sızıyor," dedi adam. "Ben alt katta oturuyorum. Yerden bir şey akıyor."

Randall Finley'ye, "Bir dakika," dedim. Adama dönüp. "Bana gösterin," dedim.

Lance'in hemen altındaki daireye girip tavam gösterdi.

Çapı on iki santimlik koyu renkli bir leke vardı. “Dün yoktu,” dedi adam.

“Üstüne çıkabileceğim bir sandalye var mı?”

Adam mutfaktan basamaklı bir tabure getirdi ve bunu lekenin altına koydu. “Bu leke her neyse, temizletmek için ev sahibinin para ödemesi gerek. Onu arayıp bir mesaj bıraktım, sonra siz geldiniz. Tavanda öyle bir leke olmasını istemiyorum. Çok çirkin gözüküyor.”

“Yukarıdan hiç gürültü patırtı geldi mi?” dedim tabureye çıkıp.

“Dün gece burada değildim.” Gülümsedi. “Dansa gittim. Şu televizyon programlarını izledikten sonra, dans etmeyi öğrenmeye karar verdim.”

“Harika,” dedim. İşaret parmağımın ucuyla lekeye dokundum. Parmağımı yüzüme yaklaştırdım ve dokusunu anlayabilmek için başparmağımla ovuşturdum.

“Nedir? Yağ mı?” dedi adam.

“Hayır, yağ değil.” Telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

“Randy, hâlâ orada mısın?”

“Evet. Ne oldu, beni unuttun mu?”

“Buraya polisleri yollasan iyi olur. Bu arada, kendine bir şoför de aramaya başlayabilirsin.”

OTUZ

Lance bahçıvan kovası yüzünden ölmemişti.

"Tek bir kurşun yarası," dedi Barry. "Kalbinden vurulmuş gibi görünüyor."

"Lanet olsun," dedi Belediye başkanı.

Randall Finley ve Barry Duckworth yerde yüz üstü pozisyonda yatan, üstünde sadece bir şort ve beyaz bir tişört olan Lance'e bakıyorlardı. Kollarına dikkatle baktım. Dövmesi yoktu. Kan altında birikmiş ve bir süre sonra parkelerin arasından aşağı katın tavanına sızmıştı. Arka kapıda bekliyordum. Kısa bir süre önce ölü bir adam gördüğüm için, Lance'in cesedi benim için yeni bir şey değildi.

Barry etraftaki üniformalı polislere komşuların kapılarını çalmaya başlamalarını söyledi. Aşağıdaki adam bir şey duymamış olabilirdi ama belki başka birileri duymuştu.

"Birisi bir silah sesi duysa, polisi aramaz mıydı?" dedim.

Barry bıkkınlıkla bana baktı. "Böyle bir durumda, kimse polisi aramaz. Aa, o da neydi derler. İkinci bir ses gelecek mi diye dikkat kesilirler, sonra da ses herhalde bir arabadan geldi der ve televizyon izlemeye geri dönerler."

Gerçekten de içinde yaşadığımız dünyayı tarif ediyordu.

"Birisinin neden bunu yapmak isteyebileceğini biliyor musun?" dedi Barry.

"Hayır ama ikimizin arasının iyi olmadığını öğreneceksin.

Bu hafta birkaç kere dövüştük. Bir tanesi de belediye binasındaydı."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Sürekli olarak sana rastlıyorum. Sence de tuhaf değil mi?"

"Biraz tuhaf."

"Buralarda kal, tamam mı?"

"Tabii. Ben sadece kamyonetime gideceğim."

Aşağıdaki dairenin tavanındaki şeyin kan olduğuna karar verdikten sonra, Drew'yla bir kere konuşmuştum. Tekrar aşağı indiğimde, kamyonete yaslanmış bekliyordu.

"Neler oluyor?" dedi.

Ona durumu anlattım.

"Senin şans getirmediğini düşünmeye başladım," dedi Drew. Sesi dalga geçiyormuş gibi değildi.

Belediye başkanı yanımıza geldi. Drew'ya doğru dürüst selam bile vermeden benimle konuştu. Adamın sosyal becerileri bu kadardı.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Onunla birlikte birkaç metre yürüyüp kaldırımdan indik. "Çok acayip bir olay," dedi.

"Evet. Lance'den hoşlanmayan birisi olduğunu düşünsene."

"Lanet olsun, Cutter. İnsanın öldürülmesi için sersem olması yetiyorsa, sen ve ben uzun süre önce ölmüş olurduk."

Bu dediğinin yarısı doğruydu.

"Barry bana dün gece evinizde olanları anlattı. Ellen iyi mi?" Endişeli hali neredeyse samimi gibiydi.

"Evet, iyi."

"Sence o adamlar sizi öldürmek için mi gelmişlerdi?"

"Niyetlerinin bizi öldürmek olmasına şaşırmazdın."

"Bunun üstüne, oğlun da hâlâ hapiste. Aksilikler hep üst üste gelir derler, değil mi?"

"Randy, hangi konuda konuşmak istiyordun?"

"Bir şoföre ihtiyacım var," dedi hemen konuya girip.

"Lance izinli olduğunda onun yerine bakan çalışanların var."

"Geri gelip benim için çalışmanı istiyorum."

"Anlayamadım," dedim. "Sana saygı duymadığımı biliyorsun. Suratına yumruk attım."

"Ben de aranmıştım," dedi. "Kötü bir dönem geçiriyordum."

Randy Finley'nin hayatı baştan sona kötüydü zaten.

"Sanırım, senin sevdiğim tarafın da bu," dedi. "Sağlam bir adamsın, saçma sapan şeylere gelemiyorsun. Benim lanet bir şoförden fazlasına ihtiyacım var. Beni hizada tutuyorsun. Geçen hafta yanımda sen olsaydın, o bekar anneler evine gidip kendimi rezil etmezdim. Sen beni daha fazla olay çıkarmadan arabaya geri götürmenin bir yolunu bulurdun. Lance bu tür şeylerde becerikli değildi. Sadece bana yalakalık yapar, emirlerimi yerine getirirdi. Çizgiyi aşmamamı nasıl sağlayacağını bilmiyordu."

"Ben de bu konuda her zaman çok başarılı değildim," dedim. "O gece, o kızın orada oluşu pis bir manzaraydı, Randy. Daha çocuk sayılırdı."

"Ama bak, bu da mükemmel bir örnek. Onu Lance ayarlamıştı. Bence kıza kendisi de asılmıştır. Sen bunu asla yapmadın. Ne denir? Standartların var. Ahlaklısın. Lance benim zayıf yönlerime odaklanırdı ama sen bunları kontrol altında tutmayı biliyordun."

"O zaman sana bir şoför değil, bir bakıcı lazım," dedim.

Randy sırıttı. "Böyle düşünmek hoşuna gidiyorsa, öyle de denebilir."

"Umarım o kız doğru yolu bulmuştur."

"Kim?"

İç çektim. "Aletini ısırdığında suratını tekmelediğin kız."

"Bak. Cutter." dedi konuyu geçiştirir gibi elini sallayarak. "İşın aslı, o gece çok önemli bir ders aldım. Fahişelcrlc yatıp kalkmıyorum. Neden söz ettiğimi anladın mı? Bu dersi bana sen öğrettin. Yani, yumruk attığın için sana çok kızdım ama hatalı olduğumu görmemi sağladın. Bu yüzden sana minnettarım."

Gülmeden edemedim. "Gerçekten de inatçısın, Randy. Nasıl yalakalık yapacağmı çok iyi biliyorsun."

Sırıttı. "Sen benden nefret etsen de ben seni severim. Cutter. Eski maaşının iki mislini veririm. Belediye buna asla razı olmaz ama o parayı bir yerlerden bulabilirim. Lanet bir çim biçme makinesini kullanarak kazandığından çok daha yüksek bir ücrettir."

Biraz düşündüm. Derek'in yasal sorunlarının daha ne kadar devam edeceğini bilemiyordum. Bu durum uzun sürmese bile, Natalie Bondurant bize çok pahalıya patlayacaktı. Bahçe işleri iyiydi ama eski maaşımın iki misli kadar kazandırmıyordu.

"Düşünüp seni arayayım," dedim.

Suratmda kocaman bir gülümseme belirdi ve elini yumruk yapıp omzuma vurdu. "Sonra yine konuşuruz."

"Tamam. Yas tutmak için zamana ihtiyacın var."

Yine omzuma vurdu. "Sen resmen çılgınsın."

Bir yanım ona üzülmek istemedi ama Lance'i ve neden öldüğünü düşünmeden edemedim. Onun Langley cinayetleriyle ya da kayıp bilgisayarla bir ilgisi olduğunu sanmıyordum.

Barry benimle konuşmak için aşağı indiğinde, başımın ağrımaya başlayacağını hissettim. Bir kez daha özel olarak konuşmak için beni Drew'dan uzaklaştırdı.

"Bu adamla ne işin var?" diye sordu, başıyla yeni çalışanımı işaret ederek.

"Birkaç seferdir, doğru zamanda doğru yerdeydi. Her şeyin bir nedeni olduğunu düşünür müsün? Eskiden böyle düşünmezdim ama artık çok emin değilim. Annesinin evinin önünde bir kaza geçirdim ve bana yardım etti. İşe ihtiyacı olduğunu öğrenince de ona iş teklif ettim."

"Adam bir banka soydu."

"Evet, söyledi. Ona vergilerimi yatırtacak ya da banka ödemelerimi yaptıracak değilim."

Barry omuzlarını silkti. "Sen bilirsin." Farklı bir şeyden söz edeceğini belli ederek hafifçe öksürdü. "Lance'le aranızda geçen şu ufak anlaşmazlığı anlatsana."

"Geçen gün, belediye başkanıyla biraz arabayla dolaştık. Lance beni kızdırdı, ben de kamına dirsek attım. Birkaç gün sonra benden intikamını aldı. Bir işe gittiğimde, treylerin arkasına gizlenip birden yumruk attı ve beni sokakta iki büklüm halde bıraktı. Ben de o spor sayfalarını okurken ona karşılık verdim."

"İkiniz eskiden beri hiç anlaşamadınız."

"Doğru."

"Yan tarafta dün bir ses duyduğunu söyleyen bir kadın var. Akşamüzeri saat altıdan hemen önce... Kadın erken haber programını izlemeye hazırlanırken, bir silah sesi duymuş. Sonra, başka bir şey duymamış ve bunu önemsememiş."

"Tıpkı dediğin gibi bir tepki göstermiş yani."

"O sırada nerede olduğunu kanıtlayabilirsin, değil mi?"

"Tam o sırada nerede olduğumu gören birisi var."

"Barakandaki ölü adam değildir umarım."

"Hayır, o sonra geldi. Sizden biri. Evde nöbet tutan adam... O tam giderken, ben eve geldim ve biraz konuştuk."

Barry başını salladı. “Tamam o zaman.’* İşinin bittiğini sandım ama, “Şu haber programını izleyen kadın...” dedi. “Diğer komşulardan fazlasını yapmış. Yerinden kalkıp kapısını açmış ve emin olmak için dışarı bakmış.”

“Ama ikinci bir ateş sesi duymayınca, içen girmiş."

“Evet, öyle yapmış ama bu arada bir erkek sesi duymuş. Tek bir sözcük söylemiş adam.’’

Bekledim.

“Bir adamm ‘utanç’ dediğini duymuş.”

Bir an için, bu sözcüğü düşündüm. Natalie Bondurant Tn oğlumuzla görüştükten sonra söylediğini hatırladım.

“Derek de Langleyler’in evinde bunun söylendiğini duymuştu.”

“Biliyorum,” dedi Barry.

Elimi başımda gezdirdim. “Barry, o kadar çok şey olup bitiyor ki kafam karışıyor.”

“Benim de.” Gidebileceğimi söyledi ve arkasını dönüp yürümeye başladı ama sonra durup tekrar bana döndü. “Bugün oğlunla ilgili iyi bir haber alabilirsiniz.”

Tam bunun ne olduğunu soracaktım ki elini kaldırdı. “Şu anda başka bir şey söyleyemem.”

“O zaman, sana *başka* bir şey sorayım,” dedim yanma gidip. “Bir yerlerde Brett Stockwell’in şelaleden düşmesiyle ilgili bir rapor vardır, değil mi?”

“Şu on sene önceki olay mı?”

“Evet.”

“Vardır sanırım.”

“Bunu görmek isterim.”

Barry biraz bana baktı. “Duruma bakıp seni haberdar ederim.”

OTUZ BİR

Öğle yemeğinden önce, bir eve daha gitmeyi başard
kendisini işe verdi. Çim biçmeye verdiği emeği ban
maya da vermiş olsaydı, şu ana dek bir yerlerde bir
rası olurdu diye düşündüm. Lance'le ilgili olarak El
yacaktım ama Natalie Bondurant'la yapacağı görüş
oğlumuzun hapisten çıkışıyla ilgili durumu başka bi
kesmemeye karar verdim.

Öğle yemeği için, tekrar şelalenin yakınlarındaki
gittik ve bir piknik masası bile bulduk.

"Demek o adam belediye başkanıydı?" dedi Drew
dan bir yudum alıp. "Finley."

"Evet."

"Eskiden ona mı çalışıyordun?"

"Evet. Gurur duyduğum bir dönem değil ama baze
miz çok değer vermediğimiz işler yaparız. İşin aslı,"
sözcüklerin boğazımda tıkandığını hissederek, "geri
yine onun için çalışmamı istiyor çünkü şoförü öldürü
Açıkçası, oradan alacağım maaş çok işime yarardı."

"Yani..." Drew bana baktı. Daha işteki ikinci günü
işini kaybetmek üzereydi. Hem de patronunun hayatı
tarmak için yaptığı onca şeyden sonra. Üstelik karısı
hayatını kurtarmıştı.

"Bak, daha kesin kararımı vermedim."

Drew sandviçini ısırdı. “Sorun değil. Kararın ne olu
olsun.”

“Ellen buna inanamayacak. Geri dönüp onun için ça
sam, bunun kesinlikle geçici olması gerek. Lance’in ye
çalışacak birisini bulana dek.”

“Demek Lance şoförüydü?”

“Evet. Uzun süredir belediyede çalışıyor, ben istifa e
den önce aynı işi yapıyordu.”

“Sen neden ayrıldın?”

İçime derin bir nefes çektim. “Birçok sorun vardı. A
gece hepsi birikti. İşler kontrolden çıktı.”

“Nasıl yani?”

“Bu adam için evliliğin çok da kutsal bir kurum olm
ğını söyleyebilirim. Yani, karısının arkasından bir dere
kadar bir şey yapmak istiyorsa, bu beni ilgilendirmez,
sın ya? Bunu yaptığını görmek istemem ama ben ahlak
değilim. Ama Tanrım, duruma bir çocuk karışınca...”

Drew hemen dikkat kesildi. “Bir çocuk mu?”

“Sokaklarda çalışan bir çocuk... Kimliğine baktım. E
emin olmasa bile, onun reşit olmadığını anlayabilirdi,
bir mazereti yok. Dinle,” dedim eski patronumun mace
rını kimseye anlatmama sözü verdiğimi hatırlayıp. “Bu
söz etmemem gerekiyordu. Artık geride kaldı. Hem Fi
eskisi kadar gerzek bir adam olmayabilir.”

“Bu yüzden mi ayrıldın?”

“Burnunun ortasına bir yumruk indirdikten sonra, ay
mak zorunda kaldım.”

“Şu reşit olmayan kız fahişelik mi yapıyordu?”

Evet anlamında başımı salladım. “Ona ismimi ve nu
mı verdim, beni aramasını söyledim ama asla aramadı.

"Ama kim olduğunu öğrendin," dedi Drew. "Kimliğini gördün."

"Doğru."

"Onu hiç araştırıp hayatını yoluna soktu mu diye kontrol etmedin mi?"

"Hayır, bunu yapmadım," dedim.

Bana baktığını hissettim. "İsmini hatırlıyorum. Sherry Sherry Underwood."

"Tekrar o adam için mi çalışacaksın? Onun gibi bir adam için mi?"

"İnsanlar değişebilir," dedim ama ben de kendi içimde Randall Finley'nin eskisinden pek de farklı olduğuna inanmıyordum. Belki artık sadece daha dikkatli davranıyordu. "Sen değiştin, değil mi? Bir banka soymaya çalışmıştın. Bunu bugün olsa yapar miydin?"

Drew biraz düşündü. "Belki," dedi.

Randy için çalışmaya başlarsam, bunu oğlum için yapıyor olacaktım. Derek'in avukat ücretlerini ödeyebilmek için. Oğluma yardım edebileceğim anlamına gelecekse, Şeytan 'ın ta kendisini işe getirip götürebilirdim.

O günkü işimiz neredeyse bitmek üzereydi. Hava çok sıcaktı ve toz toprak ve ter içinde kalmıştık. Cep telefonum çaldı.

"Bir şeyler oluyor," dedi Ellen. "Natalie az önce arayıp mahkeme binasının önünde buluşmamızı istedi. Hemen oraya gel."

Drew'yu annesinin evine bırakıp derhal şehir merkezine gittim. Drew öğleden sonranın büyük bir kısmında, en azından makineleri kullanmadığımız zamanlarda çok sessizdi. Şehir merkezinde, kamyoneti ve treyleri uzun süre bırakabileceğim bir yer bulana dek bloğun etrafında üç kere dolaşmak zorunda kaldım.

Berbat görünüyordum ama Ellen'ın sesinden gidip duş alabileceğim kadar vakit olmadığını anlamıştım. Onu ve avukatımızı binanın ön tarafındaki girişin orada buldum. Ellen bana şöyle bir bakıp "Boynunda ufak bir dal var," dedi. Elini uzatıp bunu aldı.

Gülümsemesi hoşuma gitmişti.

"Suçlamaları geri alıyorlar," dedi Natalie. "Onu bırakıyorlar."

"Aman Tanrım." Ellen'ın boynuna sarıldım. Natalie devanı ederken, birbirimizi bırakmadık.

"Dava zaten zayıf gidiyordu. Ellerinde duruşmaya gidecek kadar malzeme olabilir ama asla kazanamayacaklarını biliyorlardı. Serbest bırakılmasını silah sağladı."

"Silah mı?"

"Dün gece, sizin orada bulunan silah. Bir balistik incelemesi yapıp Langley cinayetlerinde kullanılan silah olduğunu anlamışlar."

"Tanrım," dedim kollarımı Ellen'ın boynundan çekip. "Demek o iki adam, Mortie'yle ortağı Albert'ı, Adam'ı ve Donna'yı mı öldürdüler?"

"Bunun hâlâ kanıtlanması gerekiyor. Ama geride bıraktıkları silah aynı. Oğlunuz bir hücrede otururken ve sözde kullanmış olduğu silah o iki adamın eline geçmişken, ona karşı bir dava oluşturmaları zor. Bunun olmuş olması mümkün ama polisin bütün parçaları birleştirmesi gerek ve burada birleştirecek bir parça yok."

Ellen kolumu sıktı.

Natalie devam etti. "Ayrıca, evinize gelmiş olan iki adamın Promise Falls'da daha önceden işlenen iki cinayetle de ilgisi var. Adamlar arka arkaya cinayet işlemişler."

"Lance'i de öldürdüler," dedim.

"Lance mi?" dedi Ellen.

"Lance öldürüldü. Bu sabah, dairesinde vurulmuş halde bulundu."

Ellen'ın beti benzi attı. "Tanrım, haberim yoktu."

"Komşulardan biri, ateş sesinden sonra bir adamın 'utanç' dediğini duymuş. Tıpkı Derek'in Langleyler'in bodrum katında gizlendiği yerde duyduğu gibi. Eminim ki Lance'in cesedi incelenince, aynı silahla öldürüldüğünü görecekler."

"Neden? Aralarında ne gibi bir bağlantı var?" dedi Ellen.

"Bilmiyorum. Artık umurumda olduğundan bile emin değilim."

"O adamlardan biri hâlâ serbest," dedi Ellen. "Koyu renk saçlı olan."

Natalie evet der gibi başını salladı. "Polis adamı ele geçirince, belki bu soruların bir kısmı yanıt bulur."

"Ya Derek? Onu ne zaman göreceğiz?" diye sordum.

"Az sonra onu getirecekler," dedi Natalie.

Tam o sırada, Derek'i gördük. Yanında bir mahkeme görevlisi vardı. Derek'in üstünde onu son gördüğümdeki giysileri vardı ve bizi gördüğü anda koşmaya başladı. Ellen benden önce davranıp kollarına atıldı. Ben de ikisine birden sarıldım. Hepimiz ağlıyorduk. Çok uzun süre, öylece kaldık.

Onu akşam yemeğine götürmeyi teklif ettik. Promise Falls'daki en iyi et lokantası olan Preston's'a gidelim dedik. Ama Derek eve gitmekten başka bir şey istemiyordu. Bu da sorun değildi, zaten bir duş almam gerekiyordu. Derek'in de bunu istediğini anlamıştık. O kadar uzun süre duştan çıkmadı ki ben girdiğimde sıcak su kalmamıştı.

Şikayet etmedim. Muhtemelen, dünyada hapishane deneyimini üstünden atmaya yetecek kadar su yoktu.

Eve iki tane büyük pizza sipariş ettik ve geceyi mutfa-

ğımızda konuşarak, gülerek ve ağlayarak geçirdik. Bi
olarak hiç o kadar yakınlaştığımızı hatırlamıyordum.
doğmuş, hayatlarımız bize geri verilmiş gibi hissettim
den bir bütündük.

"Artık her şey farklı olacak," dedim Derek'e.

"Biliyorum. Toparlanmam gerek."

"Onu demek istememiştim. Birbirimize karşı dürüst
mız gerek."

"Tamam, dürüst olacağım," dedi.

"Başın derde girerse, bana ve annene gelmen gerek.
men. Bir şey olduğu anda. Artık sır yok." Ellen'a bakt
"Değil mi?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Evet, öyle olacak. Artık sır yo

Bir polis memuru kapıya gelip Dedektif Burkworth'
dan yarım saatte bir evin etrafında tur atmasını söyledi
haber verdi. Mortie'nin ortağı hâlâ dışarıda bir yerdeyd
geri gelmeye karar verebilirdi.

Ona bir dilim pizza ister mi diye sordum.

"Ançuezli mi?"

"Hayır."

"O zaman tamam."

Masada pizzaların kenarlarını didiklerken, aileme, "H
tekrar onun için çalışmamı istiyor," dedim.

"Ne? Randy mi?" dedi Ellen.

"Evet." Suratımı ekşittim. "Boş bir pozisyon var."

"Ondan nefret ettiğini sanıyordum," dedi Derek.

"Hayran kulübünün başkanı sayılmam. Ama ekstra p
ihtiyacımız var. En azından, kısa süreliğine olabilir. Hu
faturaları ödediğimizde, ona başka birisini bulmasını sö
yebilirim. Bir, iki ay, ne kadar gerekirse çalışabilirim."

"Ya işin ne olacak?" dedi Derek. "Son mu vereceksin

İşimi ne yapacaktım? Yaz sonuna kadar başka birisini bulmalıydım.

"Şöyle düşündüm," dedim. "İşi sen idare et. Her şeyi biliyorsun. Müşterileri tanıyorsun. Yeni bir müşterimiz de var ama Putnamlar konusunda endişelenmene gerek yok. Bizi istemiyorlar."

"Neden?"

"Boş ver. Ama işin nasıl olduğunu biliyorsun."

"Ama tek başıma yapamam. Tek kişi için çok büyük bir iş."

"Biliyorum. Drew yardımcı olabilir. İkiniz birlikte yapabilirsiniz."

"Drew mu? Barakadaki adamı öldüren kişi mi?"

Ona hapisteyken olanları ve nasıl serbest kalmasına yardımcı olduğunu anlatmıştık.

"Evet, o kişi," dedim. Birden, belki bu çok iyi bir fikir değildir diye düşündüm. Derek'in bunu yapabilecek birisiyle çalışmak konusunda tereddütleri olabilirdi. Drew'nun yaptıkları bizim hayatımızı kurtarmış olsa da istemeyebilirdi.

Ama Derek, "Tamam, tabii," dedi.

Randy'yi aradım. "Şartlarım var," dedim. "Birkaç hafta, Natalie'ye olan borcumu ödeyene dek çalışabilirim. Şimdiden söylüyorum. Böylece, uzun vadeli birisini bulmak için epey vaktin var."

"Evet diyeceğini biliyordum. Neden biliyor musun?"

Sormak zorunda kaldım. "Neden Randy?"

"Çünkü benim yanımdayken, sürekli olarak benden ne kadar iyi biri olduğunu hatırlıyorsun."

Bu hergele genellikle doğru bir laf etmezdi ama burada doğru bir şey söylüyor gibiydi.

Derek bir ara telefonda Penny'yle konuştu ama kızın aile-

si telefonu kısa kesti. Onlara bir şans verip oğlumuzun cinayetlerden sorumlu olduğuna hâlâ inanmadıklarım düşünmek istedim. Sadece kızlarının bir hafta boyunca gizli gizli buluşabilmelerini planlamış bir gençle görüşmesini istemiyor olabilirlerdi.

Saat on gibi dondurma yedik. Derek yatmak istediğini söyledi. Tutuklandığından beri doğru dürüst uyumamıştı. Promise Falls hapishanesinde zamanın nasıl geçtiğinden çok az söz etmişti. Belli ki o günleri o sırada tekrar yaşamak istemiyordu. Belki başka zaman anlatırdı.

O gece, ışıkları söndürdüğümüzde, tünelin sonundaki o meşhur ışığı görebileceğimizi hissediyorduk. Meğer bu konuda da yanılacakmışız!

OTUZ İKİ

“Teknik olarak, patron sensin,” dedim Derek’e, pazartesi sabahı işe giderken. Pazar gününü biraz nefes almak için mümkün olduğunca az iş yaparak geçirmiştik. “Bunlar babanın kamyoneti ve aletleri, sen patronun oğlusun. Ama Drew’ya ne yapacağım söyleme. Sen gençsin ve her geçen gün daha zeki olan akıllı bir çocuksun. Yaşça büyük birisine emir verdiğinde, durum garipleşebilir. Anlatabildim mi?”

“Evet. Sersem gibi davranma diyorsun yani.”

“Aynen,” dedim. “Annen ve ben arabayı alacağız; kamyonetle bizi izle. Seni Drew’yla tanıştırdıktan sonra, annen beni belediyeye bırakacak.”

“Yeniden onun için çalışacağına inanamıyorum,” dedi Derek. “Yani, sana ne yapman gerektiğini söylemiyorum, sadece şaşırdım.”

“Ben de,” dedim. “Ama ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım.”

“Sana bu parayı geri ödeyebilirim,” dedi. “Bedavaya çalışırım, biraz para birikir. Bunlar benim suçum. O evde olmak. Başımı derde sokan şey bu. Annemin ve senin benim aptallıklarımın bedelini ödemesi gerekmiyor.”

“Kamyonete bin,” dedim.

Ellen’la Mazda’sına bindik. Ellen direksiyona geçti ve ona Drew’nun evini tarif ettim. Her zamanki gibi beni kaldırımda

bekliyordu. Ellen kenara yanaştı. Arabadan inip Derek'in de kenara çekmesini ve yanımıza gelmesini bekledim.

"Oğlum," dedim. "Drew, bu Dcrek, Dcrck bu Drew."

Tokalaştılar.

"Arayıp bir açıklama yapacaktım ama numaranı bilmediğimi fark ettim," dedim.

"Zaten bir cep telefonum yok," dedi Drew. "Şu anda alabilecek param yok." Derek'e, "Demek çıktın," dedi. "Tebrikler."

"Belediye başkanının teklif ettiği işi kabul etmeye karar verdim." Drew'nun önceki günkü beni yargılayan yorumlarından sonra, Randy'nin ismini söyleyememiştim. "Bu arada, Derek benim yerime çalışacak. İşi, müşterileri, gerekli olan her şeyi biliyor."

"Tamam," dedi Drew.

"Gitmem gerek," dedim. "Gün sonunda konuşuruz," dedim Derek'e ve onu utandırmayacak şekilde sarılıp arabaya döndüm. Ellen da dışarı çıkıp oğlumuza sarıldı ve arabaya bindi. Derek'in Drew'ya, "Babam bir banka soyduğunu söyledi," dediğini duydum.

Belki de ona biraz da nasihat vermeliydim.

O gün, biraz daha farklı giyinmiştim. Siyah bir kumaş pantolon, siyah ayakkabılar, kirli beyaz bir gömlek ve deri bir spor ceket. Acil durumlar için, cebime katlayıp bir kravat da koymuştum ama hava hâlâ sıcak olduğu için yakamı açık bırakmaya çalışacaktım.

Bu işte uzun süreler oturmanın söz konusu olduğunu unutmuştum. Sabahın büyük bir kısmı öyle geçti. Ofistekilerle biraz sohbet ettim. Hepsi de evimizde yaşananlar konusunda anlayışlıydı ve Derek serbest kaldığı için tebrik ettiler.

Öğle yemeğinden kısa bir süre sonra, Randy öğleden son-

ra birkaç yere gitmesi gerektiğini söyledi. Ertesi gün resmi olarak bir basın toplantısı düzenleyeceği ve Kongre'ye adaylığını açıklayacağı için, işlerini hafif tutmaya çalışıyordu.

O günkü programdaki ilk şey, belediye başkamnın bir kurdele keseceği, kek yiyeceği ve bir arabanın kapısını elinin üstüne kapatmış gibi poz vereceği bir araba galerisi açılışıydı. Grand Marquis'de kalıp bu tür şeylerden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışabilirdim ama bedavaya bir sosisli sandviç yemeyi başardım.

Ondan sonra, yeni bekar annelerin destek aldığı ve yaşayacak bir yer edindikleri Swanson Evi'ne gidecektik. Belediye başkanı bir hafta önce geceleyin davetsiz bir şekilde daldığından beri buraya ikinci kez gidiyor olacaktı. Üstüne kustuğu paspası temizlemişti ama bu kez oraya kuruluşun müdürü Gillian Metcalfe'a senelik 5000 dolarlık bir çek vermeye gidiyordu. Belediyenin oraya beş bin dolardan fazlasını bulabildiği belliydi, muhtemelen elli ile yüz bin dolar arasında bir para veriyorlardı ama bunu tek seferde vermek zorunda olsalar, resim çektirme olanaklarının sayısı azalıyordu. Her seferinde beşer bin dolarlık çeklerle on ya da yirmi kere oraya gitmek daha iyiydi.

Swanson Evi'ne doğru kaldırımda yürürken, Randy'nin öfkeli olduğu belli oluyordu. "Medyadan kimse yok," dedi. "Sen kimseyi görüyor musun?"

Görmüyordum. Etrafta kapılarında yerel haber kanallarının logoları bulunan televizyon minibüsleri yoktu. Acaba belediye başkamnın bekar anneler evine beş bin dolar gibi düşük bir miktar verecek olması yeteri kadar iyi bir haber değil miydi?

Daha önceden programlanmış bir olaya giderken, düşün-

düğünden daha az reklam olacaksa, Randall Finley'in çekip gittiğini hatırlayabiliyordum. Bir keresinde, bir lise mezuniyet törenine davet edilmişti ama oraya gidip de öğrenciler diplomalarını almak için sahneye çıktığında kendisinin orada değil de, ebeveynler tarafından programın tamamı boyunca görülmeyeceği ön sırada oturacağını öğrendiğinde, orayı derhal terk etmişti.

"Bana bundan daha fazla reklam olacak iki olayı, b
sıradan kişilerle oturtmanız için mi iptal ettim?" demi
retler içinde kalan öğrenci hizmetleri başkanına. "Ben
neye oturtmayacaksanız söyleyin de belki onlardan bi
yetişebilirim."

O gün, yanma gidip, "İnsanlar onları yan yolda bıra
hiç unutmayacaklar," diye fısıldamıştım.

O da bana, "Sen nerenin belediye başkanıydın?" diy
du. Ama Randy, Gillian Metcalfe'e bu numarayı çeke
Kadın medyayı çok iyi tanıyordu. Swanson Evi'nin ku
tu paspasını belediye binasının merdivenlerine bırakm
da bunun kanıtıydı. Dolayısıyla, medyadan tek bir kiş
gelmemesine rağmen, Randy onun mutlu olduğundan
beş bin dolarlık bir çekle olabileceği kadar mutlu oldu
dan emin olmaya çalışacaktı. Gillian zeki bir kadınsa,
sadece şöyle bir bakar ve yakında bir çek daha gelmes
rantiye alırdı.

Belediye başkanı tokalaşırken ve havadan sudan kon
şurken, Gillian onu zoraki bir gülümsemeyle dinlerken
sıradan bir evin mutfağının iki misli büyük olan mutfa
gittim. İki ocak, iki büyük buzdolabı ve birkaç tane mi
dalga fırın vardı. Bol bol da tezgah, altı tane bebek san
ve plastik emzik vardı. Yukarı kattan bir, belki iki beb
ağladığını duyabiliyordum ama mutfaktaki mama sand

lerinden birinde oturmakta olan bebek halinden gayet memnundu. Annesi ona plastik bir kaşıkla hazır bir mama karışımı olduğunu düşündüğüm kıvamlı, beyaz bir şey yediriyordu.

"Merhaba," dedim onları rahatsız etmek istemiyordum ama kaba olmak da arzu etmediğim bir şeydi.

Bebeğin annesi bana baktı, gülümsedi ama on aylık olduğunu düşündüğüm bebeğinin ağzına plastik kaşığı götürebilmek için yaptığı işe odaklanması gerekiyordu.

Annede dönüp ona bir daha bakmamam neden olan bir şey vardı. Yirmi yaşlarındaydı ama ergen de olabilirdi. Koyu san saçları omuzlarına dökülüyordu; kahverengi gözlüydü ve burnunda ufak olduğu için son anda fark ettiğim bir hızması vardı. Alnında birkaç sivilce çıkmıştı; soluk tenliydi, ruj sürmemişti ve çenesinde derin bir yank vardı. Onu daha önceden gördüğümden emin bir halde nerede olduğunu hatırlamaya çalıştım. Üstündeki eşofman takımını onunla bağdaştıramıyordum. Onu daha önceden gördüğümde bu tür bir kıyafet giymemişti.

"Bebeğin çok güzel," dedim onlara biraz yaklaşarak.

Genç kadın mutlulukla gülümsedi. "Teşekkür ederim. İsmi Sean."

"Selam Sean," dedim. Ağzından mama karışımı mama sandalyesine döküldü. Masasına bakıp elini dökülen mamanın içine soktu.

"Ben de Linda," dedi genç kadın.

"Selam Linda," deyip elimi uzattım. "Ben Jim. Jim Carter."

Tokalaştık. Elime biraz bebek maması bulaştı. "Selam Jim. Belediye başkanı için mi çalışıyorsun?" Mutfağa giderken, Randy'nin MetcalfTe konuştuğunu görmüş olmalıydı.

"Şoförüyüm. Hatta senelerdir ilk kez bugün tekrar onun

için çalışmaya başladım. Birisinin yerine bakıyor gibiyim. Diğer şoförü müsait değil.”

“Geçen hafta buraya gelip kustu,” dedi Linda. “Şoförü değil, kendisi.”

“Duydum. Uzmanlık alanlarından biridir.”

“Kusmak mı?”

“Kendisini rezil etmek diyelim. Bunu farklı farklı yollarla yapar.”

Linda gülümsedi ve kaşığa biraz daha mama koydu. “Evet, haklısınız.”

Bunu öyle bir söylemişti ki belediye başkamnın liderlik tarzına aşina olduğunu düşündüm.

“Bana bir şey sormak istiyor gibisiniz,” dedi Linda. “Neden burada olduğumu, bir kocam olup olmadığını mı soracaksınız?”

Haklıydı. Ona bir şey sormak üzereydim. Ama dediklerini değil. “Bunun beni ilgilendirdiğini sanmıyorum,” dedim.

“Sorun değil,” dedi. “Eric diye birisi beni hamile bıraktı ve benimle evlenebilirdi de ama onu Irak’a yolladılar. Geri döndüğünde, benimle evlenmek istemezse bile bebeğine babalık yapar diye düşünüyordum ama orada öldü.”

“Çok üzüldüm.”

“Bindiği helikopter düşürüldü.”

“Üzüldüm,” dedim yine.

“Aptalca bir savaş,” dedi.

“Birçok kişi aynı şeyi düşünüyor.”

“İşim veya param da olmadığı için, tekrar kendi ayaklarımın üstünde durana dek bebeğimle burada kalmama izin veriyorlar.”

“Tabii.” Duraksadım. “Aslında, haklısın. Sana bir şey soracaktım ama dediğini değil. Başka bir şey.”

"öyle mi?"

"Bana tanıdık geliyorsun."

Bakışlarını bebekten bana dikkatle bakacak kadar ayırdı, sonra bebeğini doyurmaya devam etti. "Evet, bir ara karşılaşmış olabiliriz," dedi. "Mümkün. Çok kişiyle tanıştım." Duraksadı. "Bir sürü erkekle."

Sonra hatırladım. O gün odanın dışında, koridorda duran kızdı; Randall Finley'yi genç bir fahişeyle bulduğum gece gördüğüm kızdı. Linda da muhtemelen Sherry Underwood'la aynı şekilde para kazanıyordu. En azından üzerindeki sıkı bluz, mini etek ve yüksek topuklular o anda bana bu fikri vermişti. "Sen sanırım şey yapıyordun... Yani seni hatırladığım kadarıyla..."

Bebeğini emziren genç bir kadına bunu kim yakıştırabilirdi ki?

"Para karşılığı erkeklerle birlikte olduğumu mu soruyorsun?" dedi Linda. "Merak etme," dedi Sean'a eğilerek. "Henüz daha yeni 'anne' demeye başladı." Beni tekrar süzdü. "Ama seninle beraber olduğumu sanmıyorum."

"Hayır," dedim. "Olmadın." Benimle başmı kaldırmadan konuşabileceği bir hizaya gelmek için masalardan birine oturdum. "Sokaklardan kurtulmayı başardın sanırım?"

"Evet," dedi beden dilini kullanarak. "Buraya taşındım. Hamile genç kadınlar için bir sığınak."

Gülümsedim. "Sakın kendini bırakma."

"Hayatım boyunca hayal kırıklığı oldum," dedi. "Ama artık gerçekten toparlanmak istiyorum. Özellikle şimdi." Bebeğine bakarken yanakları gururdan parlıyordu. "Liseyi bitirip üniversiteye gitmek istiyorum."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"Sanırım gazetecilik yapmak istiyorum." dedi. "Çok fazla kötü şey gördüm. Pek çok insan, yaşamak zorunda olmadığı

şekilde yaşıyor ve bununla ilgili olarak daha çok şeyler yazılmalı. İnsanların çoğu sokak çocuklarını ya da onların nasıl yaşadıklarını umursamıyorlar. İnan bana, ne söylediğimi iyi biliyorum. Denemek ve bu durumu değiştirmek istiyorum."

Ona hükmetmekten uzak bir ses tonuyla, "Senin için çok iyi olur," dedim. Bunu samimiyetle söylemiştim. Bir süre ikimiz de hiçbir şey demedik. Sonra, "Sherry isimli bir kız tanıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Sherry mi?"

"Sherry Underwood. Yani eskiden bulunduğun yerde çalışırken?"

"Fahişe mi?" dedi Linda.

Gülümsedim. "Evet, fahişe. Bir zamanlar onunla takılır, birlikte çalışırdınız, değil mi?"

Eskiyi düşündü, "Evet. Sherry. Kahretsin bir süredir onu düşünmemiştim. Benden birkaç yaş daha küçüktü. Bu işler için biraz küçük sayılırdı ama ne yapabilirdi ki? İnsanın karnını doyurması gerek."

"Ona ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Neden?" dedi Linda.

Bir an duraksadım, nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. "Hımm, sanırım bir gece başı biraz beladayken ben de oralardaydım. Hastaneye gitmesi gerekiyordu. Burnuna ciddi bir darbe almıştı. Onu doktora gitmesi için ikna etmeye çalıştım ama gitmemişti."

"Aa, evet. Bunu hatırlıyorum. Sen de oradaydın." Mutfak penceresinden dışarı doğru baktı. "Peki, çeki veren adam o muydu?"

Kaşlarımı kaldırarak "Onu hatırlıyor musun?" dedim.

"Ne kadar insan hatırladığımı bilsem şaşarsın. Bazıları ondan daha önemli. Neyse, sana onun neden hastaneye gitme-

diğini söyleyebilirim. Bütün gece orada otursun, bir sürü para harcarsın. Hem bu tarz bir sağlık planı bize göre değil, öyle değil mi?"

"Evet. O, hâlâ buralarda mı? Sherry hâlâ sokaklarda çalışıyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi Linda. "Ben ondan önce o işlen bıraktım. O yüzden yollarımız bir daha kesişmedi. Ama hamile kaldıktan kısa bir süre sonra onu şehir merkezindeki Kelly's'de bir kere görmüştüm. Bir akşam yemeğinde. Çok iyi görünmüyordu."

"Nasıl yani?"

"Bilmem. Gerçekten de sarsılmış bir hali vardı. On altı ya da on yedi yaşlarında olmasına rağmen yüz yaşmda gibiydi. Bazı kızlar sokakla başa çıkabilir ama diğerleri başaramaz: uyuşturucuya, bazen de Meth'e başlarlar. AIDS ya da onun gibi hastalıklar kaparlar." Bunları çok sıradan şeylermiş gibi söylemişti.

"Demek ki işler onun için pek de iyi gitmiyordu," dedim. "Hâlâ sokaklarda bu işi yaptığını düşünüyor musun?" diye sordum.

Linda eski bir el havlusuyla Sean'ın yüzünü siliyordu. "Emin değilim. Ona son rastladığımda iyi görünmüyordu. Tabii, bu arada birisi onu kollayıp bu hayattan çıkmasına yardım etmediyse bilemem. Onun durumu ümitsiz."

"Öldü mü? Onun öldüğünü mü düşünüyorsun?"

Linda omuzlarını silkti. "Kahretsin, kim bilir? Kendi hayatını tekrar düzene sokmak istemiş de olabilir ama bu pek mümkün görünmüyordu. Gerçekçi olalım, sokağa atılmış bir çocuğun hayatını kurtarmak için vakit harcamak isteyen kaç kişi olabilir ki? Dediğim gibi, insanların çoğu bizim gibilerle uğraşmak istemez."

OTUZ ÜÇ

Başkan Finley kafasını mutfağa uzatarak bana baktı. Linda ve bebeğine bir göz atarak, "Hey, haydi gidelim" dedi.

Lance'in evinde yanımda durmakta olan Drew'a davrandığı gibi davranmıştı ona da. Randy bir şey öğrenmek istemezse ya da gerçekten kim olduğunu merak etmezse, senin varlığını umursamazdı bile.

Arabaya binince "Tamam," dedi. "Önce ofise dönmeliyiz. Saat ikide komite toplantım var, sonra üç buçukta bir okuldaki ağaç dikme faaliyetine katılacağım."

"Kulağa hoş geliyor," dedim.

"Berbat bir iş," dedi. "Şimdi şehirdeki tüm okullar bununla uğraşıyor. Çocukların plastik çantalarla okula gelmelerini engelliyorlar, küresel ısınmayı bu şekilde çözebileceklerini sanıyorlar. Sonra anneleri gösterişli Hummer Tanyla onlan okuldan almaya geliyor." Bir zamanlar, Randy neyin gerçek olduğuna dair güçlü içgüdülere sahipti. "Peki, kimin yaptığını düşünüyorsun?" dedi.

O anda Derek ve Drew'un işlerindeki ilk günü beraber nasıl geçirdiklerini ve Derek'in ikinci iş gününün nasıl hapiste sonlandığım düşünüyordum. "Ha?" dedim.

"Lance. Lance'i kim öldürdü sence?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Düşünüyorum da, kıskanç bir koca, bir uyuşturucu satıcısı, ödeme yapmak istemeyen bir pezevenk olabilir ya da işin

içinde kumar ve bahis işleri vardır. Ha, ne dersin?" Arabada bizden başka birisi varmış gibi koltuğunda hızla öne eğildi "Ya da eşcinsel bir sevgili."

"Bilmiyorum," dedim.

Finley arkasına yaslandı. "Aslında beraber geçirdiğimiz bunca zamana rağmen, onun hakkında çok fazla şey bilmiyorum."

"Sence neden?" diye sordum. Arabanın dikiz aynasından omuzlarını silktiğini gördüm.

"Sanırım, onu pek umursamadım," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, Cutter, başka insanların hayatları beni gerçekten ilgilendirmiyor."

Bu bir kampanya sloganı olabilir diye düşündüm. Telefonum çaldı. "Ben Barry," dedi dedektif. "Kahve içmek ister misin?"

"Bu öğleden sonra kısa da olsa boş bir vaktim var. Başkanın saat üçteki ağaç dikme etkinliğine gidene kadar dışarı çıkması gerekmiyor." Linda'nın Sherry Underwood'u son gördüğü Kelly's'i düşünüyordum. Mekan şehir merkezine yakındı. Barry'ye oranın ismini söyledim.

"Yarım saat," dedi.

Bu sırada, Randy'yi indirip arabayı kapalı otoparka park edene kadar Barry'yle buluşma zamanı gelmişti. Çoktan bir köşeye oturmuştu. Masanın iki tarafında kahveler ve çilekli pastalar hazır duruyordu. Henüz kendi pastasına dokunmamıştı. Oturdum.

"Bu ne?" dedim pastaya bakarak.

"Barış önerisi," dedi Barry.

"Bunda krema yok," dedim.

Barry elini kaldırıp parmaklarını şıklattı. Garson kız yanımıza geldi. Barry, "Buna soğuk krema veya ona benzer bir

şey ekler misiniz, lütfen?" dedi. Garson tabağı alarak uzaklaştı ve otuz saniyeden az bir sürede tekrar getirdi. Pastanın üzeri beyaz kremayla kaplanmıştı. "Şimdi nasıl?" dedi Barry.

"Daha iyi."

"Oğlun için üzgünüm. Evdeydi ve orada olduğu hakkında yalan söylemişti. Neden bilmiyorum ama oğlun ve Bayan Langley arasında komik bir şeyler dönüyor gibiydi." Hiçbir şey söylemedim. "Ama o küpe," dedi. "Üzerinde herhangi bir DNA kalıntısına rastlayamadılar. Dahası, senin evine gelen o adamlar ve silah... Dava düştü. Ben işimi yapıyordum, Jim. Ama yanlış anladım." Gözlerimin içine bakıyordu.

"Sen beni yanlışlıkla hapse atsaydın seni hemen affederdim. Ama o benim oğlum. Bunu atlatmak biraz uzun sürecek."

Başını salladı. "Bunu kabul ediyorum." Duraksadı. "Randy'yle çalışmaya geri dönmüşsün, haberim yoktu. Tekrar burnunun kırılmasını mı istiyor?"

"Aslında kırmamıştım," dedim.

"Hah! O zaman kabul ediyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Ödenecek faturalarım var, Barry. Bu yüzden onun için çalışıyorum."

Barry kızardı. "Tamam."

"Ona sadece bir ay için söz verdim. O kadar."

Barry omuzlarını silkti, "Bana kitap ve Conrad hakkındaki olaydan bahset," dedi.

Ona her şeyi anlattım. Adamların bana ve Ellen'a nasıl saldırdığını ve Derek'in bulduğu disketin kopyasını istediğini söyledim. Artık olanlar bir anlam kazanmaya başlamıştı. Langleyler'in evine girip Agnes Stockweel'in Derek'e verdiği bilgisayarı alan adamlar aynı kişilerdi. Sadece, Langleyler'in öldürüldüğü gün Albert Langley'nin bilgisayarı Conrad

Chase'e verdiğini yeni öğrenmiştim. En azından, Conrad'in Ellen'a anlattığı şey buydu. Albert bilgisayarın sabit belleğindeki bilgilerin Conrad'in ilgisini çekeceğini biliyordu.

"O zaman, belki de Langleyler bilgisayar yüzünden öldürülmediler," dedi Barry. "Bilgisayar orada değilmiş."

"Ellen ve ben neredeyse o disket yüzünden öldürülüyorduk ama o da bizde değildi," dedim.

Barry pastasından bir parça alarak, "O zaman, bu adamlar disketin sizde olduğu hakkında nasıl yanıldılarsa, bilgisayarın Langleyler'de olduğu hakkında da yanılmış olabilirler."

"Olabilir."

"Albert Langley'nin bilgisayarı Conrad'e verdiğini nereden biliyorsun?"

"Ellen'dan disketi alırken Conrad söylemiş."

Barry pastasını yavaşça çiğniyordu. "Ama Conrad yalan söylüyor olabilir. Belki de bilgisayarı Langleyler öldürüldükten sonra ele geçirdi. Ya da..." Lokmasını yuttuktan sonra devam etti. "... Ya da Ellen Conrad'in bilgisayarı aldığını ona söylediği hakkında yalan söylüyor olabilir."

"Sence Ellen bana yalan mı söyledi?"

"Öyle demiyorum, sadece olasılık olarak düşünülebilir. Bak, ben senin eşini seviyorum. Fransız tostunu harika yapıyor. Karım beni terk ederse Ellen'la seve seve yaşardım ve çok mutlu bir adam olurdum."

"Karını sevdiğini düşünüyordum."

"Seviyorum. Ama yaptığı Fransız tostu beş para etmez."

"Tanrım, Barry. Ellen'ın bana yalan söylediği konusunda yanılıyorsun."

"Sadece yüksek sesle düşünüyorum. Tamam, diyelim ki Conrad ona söyledi. Ama doğruyu söylemedi. O zaman şunu

sorayım. Adı geçen kitabın diskette bir kopyasının olduğunu kim biliyordu?"

"Tabii ki ben, Ellen ve Derek. Belki Derek'in kız arkadaşı Penny ya da ailesi. Conrad bunu öğrenmiştir. Bir de Illeana var."

"Şu eskiden oyuncu olan karısı. Onu hiç *Messed Up* oyununda izledin mi?"

"Hayır," dedim.

"Kısa kariyeri boyunca tek yaptığı, göğüslerini göstererek dikkat çekmek oldu. Onu blockbusterdan kiralayabilirsin."

Pastama erişebilmek için kremamı yerken, "Yok, kalsın," dedim.

"Şu Illeana hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Barry.

"Tam bir dişi kurt," dedim. "Thackeray'deyken sadece bir, iki kez karşılaştık. Ama ne kocası ne de kendisi benimle konuşmak istemedi. Sanırım ben besin zincirinin çok altlarında kalıyorum."

"Geçimini çim biçerek sağla da, neler olduğunu gör."

"Tamam. Onu sormamın sebebi, yeni ortağın Drew'un hakladığı ve senin barakada ölü bulduğumuz adamın üzerinden bir kimlik çıktı. Kimlikteki isim Morton Deluca'ydı. New Yorklu. Gerçi ortağını henüz bulamadık ama onun Lester Tiffin isimli birisi olabileceğinden şüpheleniyoruz. NYPT bize beraber çalıştıklarını bildirdi."

"Tiffin mi?" dedim.

"Evet."

"Illeana'nın soy ismi Tiff."

"Evet, biliyorum. Soy ismini kısaltmış."

"O adamın onunla ne ilgisi var?" diye sordum. "Eski eş, erkek kardeş ya da başka birisi mi?" Kafamda oturtmaya ça-

lıştım. “Disketi geri almak ya da aileye yardım etmek için kiralanmış birisi olabilir mi? Illeana Conrad’in disketi çoktan aldığını bilmiyor muydu?”

“Benden hızlı düşünüyorsun. Bugün oraya gidip Conrad ve Illeana’yla görüşeceğim. Şu Tiffin isimli adamdan kimseye bahsetmek yok, tamam mı? Aslında bu konudan sana bahsetmemem gerekiyordu ama son zamanlarda seni epeyce hırpaladığım için söyleyeyim dedim.”

“Sorun değil. Rektör ve eşiyle görüşmek eğlenceli olacak.”

“Bu yüzden büyük paralar alıyorum,” dedi Barry pastasını kahvesiyle birlikte gövdeye indirirken. Peçete almak için krom peçeteliğe uzandı ama içi tıkış tıkış olduğundan çekerken çoğu parçalandı. “Kahretsin,” dedi ve bir avuç dolusu peçete alarak ağzının kenarlarını sildi. “Brett Stockwell olayına baktım,” dedi. “Sormuştun ya hani, şu kayalıklara düşen çocuk.”

“Evet?” dedim. Hatırlamasına şaşırmıştım.

“Garip bir şey yok. Aşağıya düşmüş, başını dipteki kayalara çarpmış ve boynunu kırmış. Anında ölmüş olmalı.”

“Ama intihar olduğuna hükmedilmişti.”

“Öyle olduğuna dair bir delil yok, sorduğun buysa. Ama öldürülmüş olabileceğine dair de belirli bir kanıt yok. Kimse ne bir şey görmüş ne de duymuş. Olayın gece olduğu sanılıyor. Kayalığın üzerindeki patika koşucular ve bisikletçiler tarafından tercih edilse de belki etrafta çok fazla insan yoktu. Annesi, öğretmenleri ve hatta Chase ile birçok görüşme yapıldı. Olay çocuğun biraz sorunlu olmasından kaynaklı gibi görünüyor. Şiddete eğilimli ve içe dönük. Ve yaratıcı. Bu intihar ettiği anlamına gelmese de bazı işaretler var.”

“Raporda çocuğun korkuluklardan aşağıya atılmamış veya itilmemiş olduğuna dair bir şey var mı?”

"Hayır. Sanırım bu yolla da olmuş olabilir fakat raporda uzaylıların onu aşağıya atmış olabileceğine dair de bir kanıt yok."

"Bu kadar mı yani?" dedim.

"Hemen hemen."

"Ne? Başka bir şey yok mu?"

"Korkulukların üzerinde bazı kıyafetler bulundu. Kayalıkların üzerindeki köprüde aralıklı sıralanmış beton direklerin arasında metal korkuluklar var. Direklerden birinde bazı kıyafetler vardı."

"Neler?"

"Bir tişört, bir bluz. Bunun gibi şeyler. Stockwell vakasındaki çocuğun kıyafetleriyle uyuşmuyordu ve uzun süredir orada olabilirlerdi. İki olayla ilgili hiçbir bağlantı bulunamadı."

Biraz düşündüm. "Barry, bu işin bana nasıl göründüğünü sana anlatayım. Conrad Chase o çocuğun kitabını okudu ve çok etkilendi. Çocuğun bir dahi olduğu sonucuna vardı. Belki kitabı satın almayı teklif etti; böylece kitap onun olacaktı. Ya da onu çalmayı düşündü. Her iki şekilde de çocuk direnecekti. Ya da çocuğun Conrad'in ne yaptığı konusunda hiçbir fikri olmadığından, kitap ortaya çıkınca kitabın kendisinin olduğunu görerek çıldıracaktı. Conrad'in bu durumla başa çıkması gerekiyordu ve Brett Stockwell'i öldürmek zorunda kaldı. Onu kayalıklara attığını düşünüyorum. Çocuğu o öldürdü. Langleyler'le ne işi vardı bilmiyorum ama diğer gece evimize gelen o iki zorbayla ilgisi var. En emin olduğum şeyse, onun Brett'i öldürdüğü."

"Kanıtlaması neredeyse imkansız," dedi Barry. "Haklı olsan bile, yani çocuğun kitabını çalmış olsa ve bu bir şekilde kanıtlansa bile, bu Brett'i kayalıklara attığına dair bir kanıt

olamaz. En büyük olasılık, kitapla ilgili durumun anlaşılması durumunda profesyonel olarak mahvolacağı."

Bu da önemli bir şeydi. "Hey," dedim konuyu değiştirirken. "Zavallı bir kız çocuğuyla ilgili birkaç yıl önceden kalma üzücü bir hikayeyi araştırsaydın, şimdi o çocuğu nerede arardın? On beş yaşlarında ve sokaklarda çalışıyor; sence nereye bakmalıyım?"

"İsmi var mı?"

"Sherry Underwood."

Barry defterine not aldı. "Seninle ne ilgisi var?"

Bir süre düşündüm. "Anlatması zor. Sanırım iyi olup olmadığını öğrenmeyi ihmal ettiğim birisi." Barry bana baktı. "Derek'i geri almak, onu hapisten çıkartmak... Bilmiyorum, sanırım onu kaybetmeye çok yaklaşmıştık, ucundan döndük. Umarım bir başkası için de aynı şeyi yapmak için çok geç kalmamışızdır."

Barry uzun bir süre bana baktı. "Fırsatım olursa bu ismi daha sonra araştıracağım. Senin için hamallık işleri yapmayı seviyorum. Bu arada Willows'u deneyebilirsin."

İsmi duymuştum ama neresi olduğundan emin değildim. Barry bana oradan bahsetmişti.

"Lambton'da bir çocuk bakımevi. Orada Art diye birisi var. Onu bul ve seni benim gönderdiğimi söyle. Gerçekten bu konu neyle ilgili?"

Barry'ye hafifçe gülümseyerek, "Başkanın suratına nasıl yumruk yediğiyle ilgili," dedim.

Lambton Caddesi restoranlardan pek uzakta değildi, o yüzden yürümeye karar verdim. Willows Bakımevi gençlere tişört ve poster satan bir mağazayla, Koreli bir kadının işlettiği ve mücevherlerini kendi yapmak isteyenlerin uğrak yeri olan

binlerce çeşit kolye ve gerdanlığın satıldığı bir mağazanın arasındaydı. Yarım düzine kadar çocuk Willows'un dışındaki kaldırımda dolanıyordu. Birkaç tanesi tamamen siyahlara bürünmüştü ve koyu renkli saçlarında pembe ve mor gölgeler vardı. Dudakları ve kaşları gümüş takılarla süslenmişti. Diğerleri belli bir tarz kıyafet giymemişti ve daha çok üstlerindeki kıyafetlerle evlerini terk etmişe benziyorlardı. Yırtık kotlar, tişörtler ve ayakkabılar... Kaldırım kenarındaki bir kızın ayakları çıplaktı. Ortak olan tek yanları, yüzlerindeki terk edilmişlik ifadesiydi. Buraya gelmişlerdi çünkü artık kimse onları istemiyordu.

İçeri girdim. On kadar kafeterya tarzı masa, birkaç tilt makinesi, bir video konsolu, üstünde kimin geceyi nerede geçireceğine ve nerede kısa süreli iş bulacağına dair bir sürü notun bulunduğu geniş bir pano vardı. Arkadaki duvarda mutfak çalışanlarının dışarıya yemek servisi yapabileceği bir açıklık vardı. Bir tarafta, ancak kullanılmayan bir otelin resepsiyonda görebileceğiniz türden, üstü kabarmış bir tezgah vardı. Orada kırklı yaşlarında birisi eğilmiş bir şeyler karalıyordu. Hiç saçı yoktu ama iki günlük kirli sakalı vardı ve daha konuşmadan bile bitkin görünüyordu.

"Affedersiniz," dedim. Dirseklerini masadan kaldırmadan bana baktı. "Art'ı arıyorum."

"Buldunuz," dedi. "Sorun ne? Çocuklar kaldırımı işgal mi ediyor?"

"Hayır. Barry Duckworth bana yardımcı olabileceğinizi söyledi."

Ayağa kalktı. "Siz polis misiniz?"

"Hayır. Genç bir kıza neler olduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Böyle bir yere gelmiş olabilir."

"Dur tahmin edeyim. Kızını bulmaya çalışıyorsun."

Başımı salladım. “Hayır, benim değil, başka birisinin kızı.”

“Dedektif misiniz? Başkasının çocuğunu neden arıyorsunuz?”

“Hayır,” dedim. Kızmaya başlamıştım. “İlgisi yok. Bu konu birkaç yıl önce karşılaştığım ve yardımcı olmak istediğim birisiyle ilgili. Ama o zamandan beri yeterince üstünde durmadım sanırım.”

“Aradığın bir isim var mı?”

“Sherry. Sherry Underwood.”

Anında omuzlarını silkti. İsim hakkında biraz düşünmesini beklemiştim. “Tabii ki onu hatırlıyorum.”

“Buraya mı geldi?”

“Evet bir süreliğine buradaydı. Ama sonra gitti. Hepsi bir süreliğine gelir, hemen gider. Bu her zaman böyledir. Kimse posta adresi olarak burasını vermek istemez.”

“Onunla ilgili ne biliyorsun?”

“Bak,” dedi, “ben burasını bu çocuklara yardımcı olmak için kurdum. Onların hayatını karartıp sırtlarını dönen ailelerinin eline bırakmak için değil.”

“Bu, aynı şey değil. Sadece bilmem gerek.”

“Sana sadece şu kadarını söyleyebilirim. İşe yaramaz bir annesi ve ortalıkta olmayan bir babası vardı. Kamını doyurmayı bilmek için yaşlı adamlara yatıyordu. Onu son gördüğümde buradaki pek çok çocuğun yaptığı gibi ot içmişti ve kafası iyiydi çünkü onlar gibi yaşamak zorundaysan sen de kafanın iyi olmasını istersin. Sana onun hikayesinin farklı olduğunu söylemek isterdim ama değil. Senin için başka ne yapabilirim?”

“Buraya gelmeyi kestikten sonra ona ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Bir prensle evlendi ve sonsuza dek mutlu yaşadılar,” dedi Art. “Bak, gerçekten bilmiyorum. Sana da onu bulmak konusunda bol şans dilerim. Beceriksiz dört elemanım var ve elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz.”

“Tabii ki,” dedim. “Peki, onun müşterilerinden birine ulaşabilir miyiz? Hangisiyle görüşebiliriz? Etrafta bildiklerin var mı?”

“Buralarda fahişelik yapmaya kalksaydı, kıçına tekmeyi yerdi. Ama işten sonra bazen kazandığı paraları sayar, küçük not defterine bir şeyler yazardı.”

O defteri bildiğimden emindim. İçine ismimi ve numaramı yazmıştım.

OTUZ DÖRT

Başkan ağacını dikerken az kalsın küreğinin ucunu yedi yaşında bir çocuğun ayağına saplayacaktı. Şehir merkezine dönerken "Yarın büyük gün," dedi.

"Evet," dedim.

"Neredeyse bütün günüm boş. Sabah birkaç işim var ama onlar da ofiste. Daha sonra bütün öğleden sonramı geceki konuşmama ayırdım. Yarın akşam müsait misin?"

"Emrine amadeyim," dedim.

"Biliyor musun, patronuna eline geçen ilk fırsatta işi bırakacağını söylemişsen, bu sana oldukça geniş bir özgürlük alanı veriyor demektir."

"Benim işime yarıyor," dedim.

O akşam yapacak başka bir işi olmadığından, Marquis'yi de eve götürebileceğimi söyledi. Ellen'dan ya da Drew'yla işleri bittiyse Derek'ten beni almasını istemek zorunda kalmayacaktım. Kapalı otoparktan çıkarken, zayıf, gri saçlı bir kadın gördüm. Direksiyon başında görünce, beni hemen durdurdu. Camı indirdim. Kadını hatırlamıştım; Conrad Chase'in yayıncı temsilcisi Elizabeth Hunt'dı. Langleyler'in cenazesinden sonra onunla buluşan kadın...

"Bay Cutter. Sizi yakalayabildiğin^ çok sevindim. Bana sizi belediye binasında bulabileceğimi söylemişlerdi."

"Beni mi arıyordunuz?"

Çekinerek, “Bana biraz zamanınızı ayırabilir misiniz?” diye sordu.

Rampadaki trafiği tıkıyordum ve arabayı kenara çekebileceğim bir yer yoktu. Yolcu tarafına geçmesini isteyerek arabaya davet ettim. Arabanın ön tarafından dolaşarak yanıma oturdu. “Birazdan kenara çekeceğim,” dedim.

“Sadece birkaç bloğun etrafında tur atın,” dedi Elizabeth Hunt. “Sonra beni aldığınız yere bırakırsınız.”

“Tabii ki.”

“Şu anda belediye başkanı için mi çalışıyorsunuz? Conrad’den daha önceden onun için çalıştığınızı duymuştum.”

“Eskiden,” dedim. “Hâlâ buradasınız. Sizi cenazede görmüştüm ama çoktan New York’a gitmişsinizdir diye düşünüyordum.”

“Hâlâ göl kenarındaki evimde kalıyorum. Aslında bunun bir tatil olması gerekiyordu ama Conrad bunu bir iş tatiline çevirmeyi başardı,” dedi tuhaf bir gülümsemeyle. “Romanını bitirmek üzere ve işin sonuna geldiği için biraz endişeli. Yazarları ne kadar tanıyorsunuz bilmiyorum; gerçi eşinizden dolayı aşinasınızdır herhalde. Bazen desteğe ihtiyaç duyarlar.” Conrad için bunu düşünmek biraz zordu ama bir şey demedim. “Geçen geceki korkunç kazadan sonra umarım siz ve eşiniz iyişinizdir.” dedi.

Ona baktım. “Evet,” dedim. “Gayet iyiyiz.”

“Peki, oğlunuz? Tüm suçlamalar düştü mü?”

Başımı evet anlamında sallayıp sağa saptım.

“Ne istediğimi merak ediyor olmalısınız,” dedi.

“Sanırım esas konuya gireceksiniz,” dedim.

“Öncelikle şunu söylemem gerek: Burada olmamı isteyen Conrad’di,” dedi. “Ona bu konuda endişe etmemesini söyle-

dim ama bazen çok inatçı olabiliyor. Biraz da baş belasıdır," dedi burnunu çekerek. Konunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sadece arabayı kullanmaya devam etmeye karar verdim. "Conrad seninle ilgili çok iyi şeyler düşünüyor," dedi Elizabeth Hunt.

"Dalga geçiyor olmalısınız."

"Açıkçası, fikirleriniz onun için önemli." Sesinden en az benim kadar şaşırmış olduğu belli oluyordu.

Başımı salladım. "Bunu göstermek için ilginç yollar kullanıyor."

"İlk kitabını kendisinin yazdığını düşünmediğinizi söyledi," dedi açıkça. Sustuktan sonra benden yanıt bekledi.

"Doğru."

"Sebebi nedir?"

"Size söylemedi mi?"

"Hayır."

"O zaman, nedeninden söz etmenin bir anlamı yok. Doğru söylemiş, kitabı onun yazdığına inanmıyorum."

"Bu, çok ciddi bir suçlama," dedi Elizabeth.

"O zaman beni dava edin."

"Yeni kitabıyla ilgili birçok söylenti var. Onu sahtekarlıkla suçlamak duruma pek yardımcı olmuyor."

Omzumu silktim. "Çim biçen bir adamı gerçekten dikkate alacaklarını düşünüyor musunuz?"

"Dikkate almayabilirler."

"Bayan Hunt," dedim yorgun yorgun. "Bir an önce eve gitmek istiyorum; Derek'in Drew'yla birlikte işteki ilk gününün nasıl geçtiğini merak ediyordum. Lafı dolandırmadan sadede gelin."

"Yeni kitabını okumanızı istiyor," dedi. "Sizin ve eşiniz Ellen'ın ama özellikle de sizin."

Tekrar ona baktım. “Bu konudan bana bahsetmişti ama dalga geçtiğini sandım.”

“Dalga geçmiyor. Sanırım kendisin» size bir şey ispatlamak zorunda hissediyor. Okumanızı istiyor. Sonra, sanırım *Kayıp Bir Parça'y* da onun yazdığına inanacaksınız.”

“Eminim o yazmıştır ama umurumda değil.”

Elizabeth Hunt içini çekti. O anda ona bir sempati duymaya başladım. Conrad Chase’in bir baş belası olması onun suçu değildi. “Size kitabı disket halinde verebilirim ya da e-posta olarak yollayabilirim. İsterseniz taslağın yazılı kopyasını da verebilirim.”

“İlgilenmiyorum,” dedim.

“Peki, o zaman,” dedi. “En azından, sormuş oldum.”

Gülümsedim. “Ona elinizden geleni yaptığınızı söyleyebilirsiniz.” Bir süre sessizce devam ettik. Beni ilk durdurduğu yere doğru gidiyordum.

“Onu gerçekten de küçümsüyorsunuz, değil mi? Onun gerçekten bir sahtekar olduğunu düşünüyorsunuz?”

Araba kasisin üstünden geçerken düşündüm. “Onun bir sahtekardan da kötü olduğunu düşünüyorum,” dedim. “Onun bir katil olduğunu düşünüyorum.”

Elizabeth Hunt şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Diyecek bir şey bulamadı. Onu aldığım yere geri gelmiştik. Emniyet kemerini çözüp arabadan indi.

Fırında pişmiş tavuk ve pilavın olduğu akşam yemeğimizde. “Pek konuşkan değil,” dedi Derek. “Yani, Drew iyi birisi; gerçekten iyi çalışıyor, hızına zor yetişiyorum ama fazla konuşmuyor.”

“Fark ettim,” dedim. “Mutlu birisi olduğunu düşünmüyorum.”

Onunla birçok ortak noktamız olduğunu düşünüyorum çünkü ikimiz de hapis yattık," dedi Derek.

"Derek!" dedi Ellen. "Sen hapis *yatmadın."*

"Hapse girip çıktım," dedi Derek. "Drew kadar uzun süre olmasa da oradaydım."

"Sen hiçbir şeyle suçlanmadın," dedi Ellen. "Ama Drew suçlandı. O, yanlış bir şey yaptı. Sen yapmadın."

"Yaptım," dedi Derek. "Oldukça yanlış şeyler yaptım."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Ellen. "Daha fazlasına katlanamayacağını. "

"Ona o gece seni korkutan adamı öldürmenin nasıl bir his olduğunu sordum," dedi Derek.

"Tanrım, Derek," dedim. "Ona böyle şeyler sormamahsın. Muhtemelen, bu konuyla zor başa çıkıyordun"

Bir süre hepimiz sustuk. Sonra, Ellen, "Peki, ne yanıt verdi?" diye sordu.

"Pek bir şey demedi," dedi Derek. "Onun yerine bana bir soru sordu. Hepsi öldürülmüşken Langleyler'in evinde olmak nasıl bir duyguydu diye sordu." Derek zor sorular sorabiliyorsa, Drew da ona aynı türden sorular sorabilirdi.

"Sen ne dedin?" diye sordu Ellen.

"Ona, hayatımın sonuna dek bununla ilgili kabuslar göreceğimi düşündüğümü söyledim."

Ellen uzanıp Derek'in kolunu sıvazladı. Ben de aynısını yapacaktım ama telefon çalmaya başladı. Son günlerde ev telefonunu pek kullanmıyorduk. Muhabirlerle konuşmak ya da telefonunun numarasını gizlemeyi çok iyi bilen Promise Falls'un kaçıklarından saçma sapan yorumlar duymak istemiyorduk. Ama Derek aleyhine olan bütün suçlamalar düşmüştü ve bunun böyle olduğu artık biliniyordu. Bu yüzden, eskisi gibi ahizeyi her kaldırışımızda endişelenmiyorduk.

"Alo?" dedim.

"Ben Barry."

"Merhaba." Derek ya da Ellen'dan gelebilecek sert tepkilere karşı ismini yüksek sesle söylemek istememiştim.

"Sen ve Ellen meşgul müsünüz?" adiye sordu.

"Yemekten kalkmak üzereydik."

"Merkeze gelmenizi istiyorum. Burada görmeniz gereken bir şüpheli var."

"Kim?"

"Senin barakada ölen adamın ortağı olabilir. Bir saat sonrası uygun mu?"

"Orada olacağız," dedim. Telefonu kapatıp durumu Ellen'a anlattım. Yüzü kireç kesildi. Bize saldıran adamlardan birinin yakınında olma düşüncesi onu ürpertmişti.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim," dedi.

"Her şey yolunda gidecek. Tıpkı televizyonda gördüğümüz gibi olacak. O bizi göremeyecek, biz onu görebileceğiz."

"Yüzündeki o çorabı hiç çıkarmamıştı."

"Ama belki konuşmasını sağlayabilirler. Onu konuşurken epey duyduk. Hem kolundaki dövmeyi de gördük."

Ellen tamam der gibi başını salladı; eğilip boynundan öptüm. "Sonm olmayacak. Ben duşa giriyorum, sonra üstüme temiz bir şeyler giyeceğim."

"Tabii," dedi. "Ben masayı toplarım."

Tam duşa girmek üzereyken, telefonun yine çaldığını duydum ama birisi ilk çalıştan sonra açtığı için duşa girdim ve tam beş dakika yıkandım. Çıktığımda banyo buhar içindeydi ve aynayı kaplamıştı. Bir havluyla aynayı biraz silip kendime baktım. Suratım, öldürülen Lance'le ettiğim kavgadan hâlâ çürük içindeydi, gözlerimin altında torbalar vardı ve elmacık kemiklerim iki hafta öncekinden daha çıkık gözüküyordu.

Bir tatile ihtiyacın var," dedim kendime.

Polis merkezine giderken, "Kim aradı?" diye sordum.

"Lanet olasıca telefon pazarlamacıları. Pencere işi."

Barry bizi karakolun girişinde karşıladı, bir koridordan geçirip yukarı kata çıkarırken de sürekli olarak konuştu.

"New York'taki polis memurları onu yakalayıp sizin görmeniz için geri yolladılar."

"Kimmiş?" dedi Ellen. "İsmi ne?"

"Şu anda söylemek doğru olmaz," dedi Barry. "Şüpheliler arasından teşhis edip edemeyeceğinizi görmek istiyorum."

Barry bana daha önceden Mortie'nin Lester Tiffin isimli bir ortağı olduğunu ve adamın Illeana'nın erkek kardeşi olduğunu düşündüklerini söylemişti ama bu bilgileri henüz Elllen'la paylaşmamıştım. Henüz kanıtlanmamış bu tür bir bilgiden söz etmenin kamp ateşine bir dinamit atmak gibi olduğunu düşünmüştüm.

Bizi gerçekten de filmlerde gördüklerimize benzer bir odaya aldılar: Burası tek duvarı cam olan ve altı kişiyi alacak büyüklükte ufak bir sahneye bakan bir odaydı. Barry ve şık bir takım elbise giymiş bir adam da içeri girdi. Onun bir avukat olduğunu tahmin ediyordum.

Barry duvarda asılı olan bir telefonu alıp başka bir odadaki birine, "Gösteri vakti," dedi.

Camın diğer tarafındaki odaya altı adam girdi. Hepsi beyazdı, koyu renk saçlıydı ve boyları yaklaşık olarak bir seksen kadardı. Üçünün üstünde kısa kollu, üçünün de bileklerine kadar uzanan gömlekleri vardı.

"Öne bakın," diye bağırdı birisi.

"Dikkatle inceleyin," dedi Barry bize.

Altı adamın yüzüne dikkatle baktım ama hiçbirini o adam

olarak teşhis edemedim. “Yüzünde bir maske vardı. Bir çorap geçirmişti."

“Biliyorum," dedi Barry. “Seslerini de duyabilmcniz için hepsini konuşturacağız."

Ellen başını salladı. “Bunun faydası olabilir."

“Ne demelerini istersiniz?" diye sordu Barry.

“Bu maske için hava çok sıcak desinler."

Barry sırıtıp telefondan bunu diğer polis memuruna söyledi. Altı adam da sırayla dediğim cümleyi tekrarladı. Dördüncü ve uzun kollu gömlekli olan adamın sesi tanıdık geldi.

“Şu adam," dedim.

“Olabilir ama emin değilim," dedi Ellen. Takım elbiseli adam alaycı bir ses çıkararak güldü.

“Acaba adamlar başlarına çorap geçirebilirler mi?" dedim. Adam bana gerzeğin tekiymişim gibi baktı. “Suratlarını bir de öyle görürsek, daha tanıdık bir şey görebiliriz."

Adam, “Çok saçma," dedi. “Benim müşterim de dahil hepsi şüpheli gibi gözükürler. Sizi ta Albany’ye kadar rezil ederim."

Barry, “Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum, Jim," dedi.

Tamam der gibi başımı salladım. “Ya kollan? O adamın kolunda bir bıçak dövmesi vardı. Sağ kolundaydı."

Barry bunu da diğer odaya iletti ve oradaki görevli uzun kollu gömlek giymiş adamlardan kollannı sıyırmalannı istedi.

Sesi tanıdık gelen dördüncü adam bunu çok ağır ağır yaptı. Birisi ona “Haydi,” diye bağırdı. Adam kolunu sıyırdı ve dirseğinin üstüne kadar çektiğinde bıçağın ucu göründü. Kolunu daha da sıyırınca, bıçağın mavi keskin kısmını ve sapını gördük.

“İşte bu adam," dedim nabzımın hızlandığını hissederek. “Gördüğüm dövme buydu.”

Barry, “Sen de tanıdın mı?” diye sordu Ellen’a.

Ellen başını ağır ağır sallayarak, “Hayır,” dedi.

Şaşkınlıkla ona döndüm. “Ne?”

“Tanıyamadım.”

“Neden söz ediyorsun? Sen onunla daha çok kaldın. Seni barakaya almak için eve geri girdi.”

“Karanlıktı,” dedi Ellen. “O kadar korkmuştum ki emin değilim.”

Barry onun yanına gidip, “Adam her şeyi reddediyor," diye fısıldadı. “Onu arkadaşı Mortie’yle eşleştirebilecek kimse yok. O yüzden, teşhis edemiyorsan...”

“Dedektif Duckworth, sınıfla paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?” dedi takım elbiseli adam.

“Ellen,” dedim ısrarla, “nasıl olur da onu...”

“Sanırım, işimiz bitti,” dedi adam. “Kadının onu teşhis edemediği belli, Dedektif Duckworth.”

“Ellen, bu adam olmadığından emin misin?” dedi Barry. “Jim dövmeyi tanıdı.”

“Hayır,” dedi Ellen. “Yanılıyor. Ben hiç böyle olduğunu hatırlamıyorum. Daha ince uzun bir şeydi ve dirseğinden aşağı doğru uzanıyordu.”

“Ellen,” dedim sesimi kontrol etmeye çalışarak. “Ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Takım elbiseli adam kapıya doğru giderken, “Müşterimi derhal serbest bırakmanızı bekliyorum,” dedi. Sonra da çıkıp gitti.

Hâlâ Ellen’a bakıyordum ama o gözlerime bakamıyordu.

OTUZ BEŞ

Otoparka çıktığımızda, Ellen'ı kolundan tutup bana bakmasını sağladım. "Az önce ne oldu?"

Polis merkezine gittiğimizden beri hava kararmıştı ama otoparkın parlak ışıklarında yanaklarındaki gözyaşlarını görebiliyordum. Elimden kurtulmaya çalıştı. "Rahat bırak beni!"

"Bırakmam! Adamın serbest kalmasına izin verdin! O ve arkadaşı neredeyse parmaklarımı koparacaklardı! Bizi muhtemelen öldüreceklerdi!"

"Kes şunu!"

"O adamın kim olduğunu biliyor musun?" Bağırmamak elimde değildi. "Ben biliyorum. Tahminim Lester Tiffin. Onun kim olduğunu biliyor musun? Illeana'nm erkek kardeşi. New Yorklu bir serseri. Illeana Hollywood'a gitmeden ve senin Conrad Te tanışmadan önce pek iyi bir aileden değildi."

"Ona öyle deme. O, *benim* Conrad'im değil."

"Bu gece, ben duştayken kim aradı? Illeana mı? Conrad mi?"

"Bir hataydı!" diye bağırdı. "Her şey bir hataydı!"

"Ne? Ne bir hataydı?"

"Eve gelmeleri. Disketi almak için. Aptalca bir hataydı."

"Birisi parmaklarımı bir çim biçicisine soktuğunda, buna hata mı diyorsun? Lanet olasıca bir hata mı?"

"Bir sorun mu var?'' diye sordu otoparkta yanımıza gelen bir polis memuru. "Hanımefendi, iyi misiniz?''

Ellen'ın kolunu bırakıp elimi indirdim.

"Evet. Her şey yolunda, memur bey," dedi Ellen.

Adam bundan emin olmak için biraz yanımızda durdu, sonra arkasını dönüp devriye arabasına gitti.

"Burada neler olduğunu bilmek istiyorum," dedim.

"Oydu," dedi alçak sesle.

"İçerideki adam mı? Gösterdikleri adamı mı diyorsun? Bize gelen kişi miydi? Onu tanıdın mı yani?"

"En azından, kolundan tanıdım. Sesi de onunki gibiydi."

"Neden teşhis etmedin o zaman? Bize yaptıklarından sıyrılacak, bunu biliyorsun değil mi? O adamın serbest olduğunu bile bile uyuyabilecek misin?"

"Bizi bir daha rahatsız etmez. Bundan eminim."

"Bak, bunu duyduğum iyi oldu. Bu gece gönül rahatlığıyla uyurum artık." Tiksintiyle başımı salladım. "Ellen, anlamıyor musun? O iki adam, Drew'nun öldürdüğü ve senin sayende serbest kalan adamın Langleyler'i öldürdükleri düşünülüyor."

"Hayır. Onlar olmadığından eminim."

"Eminsin... Benim bilmediğim neyi biliyorsun?"

"Yani, onların olmadığına inanıyorum," dedi burnunu çekerek. "Bir mendil bulmam gerek."

Bıkkınlığımı ve öfkemi kontrol etmeye çalışarak cebimde bulduğum mendili uzattım. Ellen burnunu ve gözyaşlarını silerken, bir süre öylece bekledik.

"Tamam. Beni dinle," dedi. "Conrad aradı. Illeana'nm fikriymiş. Disketi Conrad'e verdiğimi bilmiyormuş. Illeana erkek kardeşini aramış..."

"Arabaya bin."

"Ne?"

"Lanet olasıca arabaya bin."

Dediğimi yaptı. Mazda'nın direksiyonunun başına geçtim ve lastiklerden ses çıkararak hızla otoparktan çıktım. Bir köşeyi dönüp Thackeray Üniversitesi'ne doğru gitmeye başladım.

Rektör, bana hep Batman'deki Wayne Malikanesi'ni hatırlatan kocaman bir evde yaşıyordu. Belki o kadar büyük değildi ama yine de etkileyici bir yerdi. "Burada sen değil, ben yaşıyorum," diyen bir evdi.

Yarım daire biçimli garaj yoluna o kadar hızlı girdim ki bakımlı bahçede neredeyse arabayı kaydıracaktım. Ön kapının orada frene bastığımda, Ellen bir yere çarpmamak için ellerini ön panele dayadı. Yolda hiçbir şey söylememişti. Nereye gittiğimizi anlamıştı ve fikrimi değiştirmek için pek bir şey yapamayacağını biliyordu.

Onu arabadan zorla çıkarmaya hazırdım ama ben onun tarafına yaramadan kapısını açtı ve yanımda yürümeye başladı. Ben daha kapıyı yumruklayamadan ya da içeri dalamadan önce, Conrad kapıyı açtı. Adam karşımızda duruyordu.

"Illeana'yla sizi bekliyorduk," dedi. "Lütfen, içeri gelin."

Oraya giderken, gözlerimin önüne içeri dalacağımı ve silahların patlayacağını getirmiştim ama onun bu tavrı beni sakinleştirdi. Böylece, Ellen'la birlikte içeri girdik ve şık oturma odasına geçtik. Illeana oradaydı ve sarsılmış görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve genellikle kusursuz olan saçları dağınıktı. Elindeki büyük bardakta viski olduğunu tahmin ettiğim bir içki vardı.

"Ellen, Jim," dedi. Ama kalkıp yanımıza gelmedi. Korkuyordu. Bizden ya da Conrad'den ya da hepimizden.

"Kardeşi Lester'ın avukatı az önce aradı," dedi Conrad. "Onu serbest bırakıyorlar." Ellen'a döndü. "Çok teşekkür ederim."

Ellen bir şey demedi.

Conrad karısına döndü. “Anlat onlara.”

“Conrad, onlara senin anlatman...”

Conrad bir anda gök gürültüsü gibi “Anlat onlara!” diye bağırdı. “Onlara ne yaptığını anlat, aptal sürtük!”

Daha önceden dikkatimi çekmeyi başaramamışlarsa bile artık pürdikkat onları dinliyordum.

Bardağındaki içkinin buzları, titreyen eli yüzünden birbirine çarparken, “Çok üzgünüm,” dedi. “Buna nasıl kalkıştığımı bilmiyorum. Ben sadece... Sadece kocamı korumaya çalışıyordum.”

Ellen’la bekledik. Karımın genel olarak olanları bildiğini tahmin ediyordum.

“Size geldiğimizde, Conrad’le o disket yüzünden tartıştığınızı duyunca, endişelenmeden edemedim. Diskette ne olduğunu, gerçekten de Conrad’in kitabına benzeyip benzemediğini merak ettim. Kitabının o diskete nasıl girdiği önemli değildi; bunun ona zarar verebileceğini düşündüm. Özellikle de yeni kitabı çıkacakken...”

“Sadede gel,” dedi Conrad.

“Sonra, sana geldim, disketi istedim ama vermedin. Onu alabilmek için başka bir yol aramaya karar verdim.” Bakışlarını kaçırıp viskisini yudumladı. “Oturmam gerek,” dedi. Odadaki altı adet kabarık minderli, kadife sandalyeden birine oturdu. “Kardeşimi aradım. O... O durumu biliyordu ve bu tür durumlarda ne yapılması gerektiğini bilen arkadaşları vardır. Kendisinin ve arkadaşı Mortie’nin New York'tan gelip disketi sizden alabileceklerini söyledi.”

“Tanrım,” dedim.

“Size zarar vermemeleri gerekiyordu. Sadece korkutacaklardı. Kardeşim, disketin yerini söyletecek birisi varsa, bunun Mortie olduğunu söyledi.”

Sağ elimin parmaklarını tutarak, “Karım biçicinin fişini tam zamanında çekmescydi, şu anda bunlarsağlam olmazdı,’’dedim.

“Çok üzgünüm,’’dedi Illeana.

“Üzgün müsün?’’

“O, bilmiyordu,” dedi Conrad. “Ellen’ın daha önceden disketi bana verdiğini bilmiyordu. Ellen onu gidip avukatınızdan almıştı.”

“Conrad’in bu işten haberi bile yoktu,” dedi Illeana. “Duckworth denen o dedektif gelip de erkek kardeşim hakkında sorular sorana ve arkadaşınızın sizin garajınızda öldürdüğü Mortie DeLuca denen adamla çalıştığının bilindiğini söyleyene dek bilmiyordu.” Yanağından bir damla yaş süzüldü. “Tanrım, bu yüzden birisinin öleceği hiç aklıma gelmedi.”

Afallamış görünüyor olmalıydım. Öyle de hissediyordum. “Ne yani, şimdi bu olanları unutacak mıyız? Neden? Hepimiz çok iyi arkadaş olduğumuz için mi? Karım senin için çalışıyor diye mi?” Conrad’e baktım. “Onu aradın, şüpheliyi teşhis etmemesini söyledin ve karının serseri kardeşi serbest mi kaldı?”

“O kadar basit değil,” dedi Conrad.

“Lanet olsun,” dedim. “Her şeyi Barry’ye anlatacağım. Her şeyi.” Parmağımı Uleana’ya doğrulttum. “O adamın ölmesine neden oldun. Gerçi büyük bir kayıp değil. Ama kardeşini bu işe karıştırmaya ve başkasının işine burnunu sokmaya karar verdiğinde, o adamın ölmesine neden oldun.”

“Lütfen, Jim,” dedi Ellen. “Bırak da Conrad sana...”

Elimi kaldırdım. Conrad ve Illeana’yla işim bitmemişti. “Bunun Langley cinayetleriyle hiçbir ilgisi olmadığına inanmamamı sağlayacaktınız.”

“Gerçekten de ilgisi yok,” dedi Illeana. “Yemin ederim ki onlarla bir ilgisi yok.”

“Sahi mi? Silahı nasıl açıklıyorsun? Erkek kardeşinin basının orada bulunan, Drew tarafından kovalanırken dü düğü silahı diyorum.”

Gözleri kıpkırmızı olmuş olan Illeana kocasına, sonra rar bana baktı. “Bir silahtan haberim yok.”

“Silah daha önceden orada olmalıydı,” dedi Conrad.

“Hayır. Oralar daha önceden aranmıştı.”

“Mümkün değil,” dedi Illeana. “Lester o tür bir işe ka mış olamaz. Kesinlikle olamaz. Ne bileyim, belki de cin leri işleyen kişi ona o silahı satmıştır ya da vermiştir.”

Dikkatle ona baktım. “O kim olabilir, Illeana? Sen ol misin? Brett Stockwell’in bilgisayarındaki o kitaptan es beri haberin var mıydı? Kocanı suçlu duruma düşürmed önce, Langleyler’in evinden onu sen mi almak istedin?”

“Hayır, imkansız,” dedi Conrad. “Albert beni o gün a mıştı. Bilgisayarı ben aldım. Öldürüldükleri gece, bilgis orada bile değildi.”

“Saçmalık,” dedim. “Ama benim bunlarla uğraşmam rek yok. Bunu Barry yapar.”

“Jim,” dedi Conrad bana doğru bir adım atıp. Makul redeyse sevecen bir sesle konuşuyordu. “Polisi bu işe k mayı düşünmeni anlıyorum. Senin yerinde olsaydım, be Barry’yi aramak, ona her şeyi anlatmak, Illeana’nm kar adalete teslim edildiğini, kendisinin ve arkadaşının sana len’a yaptıkları için cezalandırıldığını görmek isterdim.

Bekledim.

“Illeana,” dedi, karısına aşağılayıcı bir bakış fırlatara “kendisini geçmişinden, birlikte büyüdüğü insanlardan, pek de muhteşem olmayan akrabalarından uzaklaştırma çok uğraştı...”

“Hey,” dedi Illeana itiraz ederek.

“Kes sesini!" diye bağırdı Conrad birden kıpkırmızı kesilerek. Birkaç saniye sonra devam etti. “Ama bazen kendisine hakim olamıyor ve bu haftaki gibi bir zorluk yaşadığında hâlâ onlardan yardım istiyor."

“Bunların bu konuyla..."

Conrad lafımı kesti. “Beni dinle, Jim. Buna inanmayacağını biliyorum ama bir dostun olarak anlatıyorum. Çünkü seni ve Ellen'ı önemsiyorum."

Dilimi ısırdım.

“Mortie ve Lester’m arkasmdakiler iyi insanlar değiller. Onlar... Makul değillerdir. Mortie’nin başına gelenlerden hoşlanmadılar. Yeni arkadaşın Drew konusunda da mutlu değiller. Ellen’m bu gece polis merkezinde Illeana’nın kardeşini teşhis etme ihtimalinden de. Ama Ellen’ın bunu yapmamış olması öfkelerini biraz dindirdi.” Conrad kısa bir süre adeta bana söyleyeceklerinden utanmış gibi bakışlarını yere çevirdi. “Bana ve Illeana’ya açıkça şu mesaj verildi: Bu işten derhal vazgeçmediğiniz takdirde, güvende olmanızın garanti olmayacağını size iletmemiz istendi.”

“Ne?” dedim tüylerimin diken diken olduğunu hissederek. “Bizi tehdit mi ediyorlar? Konuşmayalım diye bizi korkutmaya mı çalışıyorlar?”

Conrad başım salladı. “Evet.”

“Lanet olsun, eğer bunu yapabileceklerini...”

“Jim,” dedi Conrad sakin bir sesle. “Bu işten ben de hoşlanmıyorum ama bu insanları benim kadar iyi tanımıyorsun. Sana şunu söylemem gerek. Bu işi kurcalamaya devam edersen, göze aldığın riskleri bilmen gerek. Kendi adına ve başkaları adına. Kesinlikle Drew adına. Ailelerinden birisini öldürdü o. Bu işin peşinden gidersen, Ellen'la Derek’i hedef haline getirirsin.”

"Tannin," dedim.

"Bu konuyu kapat, ödeşmiş olun."

Illeana'ya baktım. "Kimsin sen?"

Bir şey demedi ama bakışları tuhaftı. Conrad'in öfkesinin onu korkuttuğu anları görmüştüm ama bu bakış, "Bana ve aileme bulaşma," diyordu.

Conrad, "Mortie öldü ve normalde bunun intikamını almak isteyebilecekleri halde, bir yandan da içinde bulunduğun durumun ağırlığının farkındalar. Illeana'nin kötü bir karar vermiş olduğunu da biliyorlar. Her şeyin bu noktada bitmesine minnettar kalabilirler."

"Minnettar mı?"

Ellen koluma dokundu. "Bu konuyu kapatıyoruz. Yeteri kadar sıkıntı çektik. Illeana'nin erkek kardeşinin bu işten kurtulmasının sana ne kadar yanlış geldiğini biliyorum ama bunu yapmam gerekiyordu. Kendimiz için. Drew için. Ama en çok Derek için. Ona bir şey olursa, kendimi asla affetmem."

"Neden bunları bana daha önceden söylemedin? Polis merkezine giderken neden anlatmadın?"

"Beni vazgeçirmeye çalışırsın ya da Barry'ye söylersin diye korktum. Gururunun, o lanet olasıca gururunun mantığın önüne geçeceğinden korktum. Bu durum karşısında sessiz kalmaktan ben de hiç hoşlanmıyorum ama bizi güvende tutacaksa bunu yapacağım. Çünkü artık bitti. Disket ve bunun geri alınmaya çalışılması, artık sona erdi."

Bir dakika boyunca, kimse bir şey demedi. Birden bitkin düştüğümü hissettim ve odanın karşı tarafındaki şömineye gidip üst tarafındaki rafa dayandım. Biraz orada durdum, önceki kıştan kalmış olan küllere baktım. "Tamam," dedim.

Ellen yanıma gelip elini sırtıma koydu. "Teşekkür ederim."

"Evet," dedi Conrad. "Teşekkür ederiz." Bana doğru bir adını attı. "Gerçekten, Jim. Teşekkür ederim." Hafifçe öksürdü. "Seninle baş başa konuşabilir miyiz?"

"Ne?"

"Çalışma odama gelir misin?"

Hah döşeli koridordan kitap raflarıyla dolu ve orta yerinde üstünde bir sürü kağıdın ve bir yanında bir bilgisayarın durduğu kocaman meşe ağacı bir masa olan sığınağına götürdü. Masanın karşısındaki iki deri sandalyeyi çekip birine oturmamı işaret etti. Oturdum.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi. "İşin aslı. Ellen Lester'ı teşhis etmiş olsaydı, bunun başka sonuçları da olabilirdi. İma etmiş olduklarım kadar ciddileri değil ama zararı yine de olurdu."

Bir an için, nedense onun karıma yazdığı ve Ellen'ın cüzdanında bulduğum notu hatırladım ve gözlerimin önünde karımın onun yatağında olduğu bir manzara geldi.

"Anlamadığın bazı şeyler var," dedi Conrad Chase. "Her şey ortaya çıksaydı, sen ve Ellen da etkilenebilirdiniz."

"Her şey ortaya çıksaydı mı?"

Hafifçe öksürdü, pantolonuna bakıp bir ipliği çekti ve yere attı. "Buna inanmadığını biliyorum, Jim ama seni severim," dedi. "Umarım Elizabeth seninle konuştuğunda, bunu söylemiştir. Açıkçası, son birkaç gündür beni suçlamalarınla ve imalarınla çok sarstın. Ben de Elizabeth'e durumu anlattım ve kendim başaramadığım için onun seninle görüşmesini istedim. Sanırım, o da pek başarılı olamadı."

Bir şey demedim.

"Kulağa samimiyetsiz ya da buyurgan gelsin istemem ama son birkaç senedir Thackeray'i idare ederken, valiler-

le, senatörlerle, hatta birkaç da başkanla tanıştım. Ayrıca, Ellen'la birlikte düzenlediğimiz edebiyat festivalinde ülkenin en muazzam edebi şahsiyetleriyle de tanıştım. Birçoğu benden övgüyle söz etti. Çok yetenekli bir yazar olduğumu düşünüyorlar. Ama sen Jim, bir sahtekar olduğumu düşünüyorsun."

Elimde bahçıvan kovası olsa ne yapardım diye düşündüm.

"Sen zeki bir adamsın. Bence gösterdiğinden de zekisin. Üstelik bir sanatçısın. Yaratıcı süreci anladığını sanıyorum." Çekingen bir tavırla gülümsedi. "*Kayıp Bir Parça*'yı yazdığıma inanmıyorsun. Brett Stockwell'in bilgisayarıyla ilgili o öyküyü bilen çok kişi yok, o yüzden yazarlığımın doğruluğunu sorgulayan da çok kişi yok. Sizler seçkin bir grupsunuz."

"Onur duydum," dedim.

"Bu yüzden, Elizabeth'ten ikinci kitabımı okuman için seni ikna etmesini istedim." Masasındaki on santim kalınlığındaki kağıtlara hafifçe vurdu. "Kitap burada. Bir kitap *yazabildiğimi* görmeni istedim."

"Şu öbeği sen yazmış olsan bile, ilk kitapla ilgili durumu değiştirmez."

Conrad dudaklarını büzdü. "Evet, doğru. Sırf örnek olarak, biraz hayal kurmak adına, diyelim ki ilk kitapla ilgili şüphelerin yersiz değildi. Ya bu kitap bunu telafi ederse? Bunun hiçbir anlamı olmaz mıydı?"

Yine ne diyeceğimi bilemedim.

"Kitabı okur musun diye yeniden sormak için yanlış zaman, biliyorum. Çok şey oldu ve şu anda bana kesinlikle bu iyilik borçlu değilsin."

"Bunun değişeceğini sana düşündüren şey nedir, Conrad?"

Hafifçe güldü. "Güzel soru."

"Bir kitap için sana bir fikir vereyim," dedim. "Neden ka-

rısının neredeyse bir adamın ölümüne neden olduğunu kabul ettikten sonra bile hâlâ o adamın onun kitabını okumak isteyebileceğini düşünecek kadar kendini beğenmiş bir rektörle ilgili bir roman yazmıyorsun?"

Başını ağır ağır salladı. "Eh, denemek istemiştim. Belki Ellen okur. Bir ara size getiririm."

"Çok iyi olur." Yüzümü ovuşturup içime bir nefes çektim. Soru sorma sırası bendeydi. "Bilgisayarı ne yaptın, Conrad?"

"Sabit belleği çıkardım, bir çekiçle parçaladım. Saratoga Gölü'ne gidip bir kayık kiraladım ve parçaları göle attım."

Bunları açıkça söylemesi bende neredeyse hayranlık hissi uyandıracaktı. "Bunu yapmadan önce, içinde başka neler olduğuna baktın mı?"

"Kısaca baktım."

"Başka bir şey gördün mü? Mektuplar var mıydı mesela?"

Başını yana eğip merakla bana baktı. "Mektup mu?"

"Evet."

"Hayır, görmedim. Neden?"

Elimi salladım. "Artık bir önemi yok."

Geriye yaslanıp parmaklarını çenesinin altında kule gibi birleştirdi. "Dürüst bir adamsın, Jim ve hakkımda düşündüklerini anlıyorum. Ellen'la başınıza gelenler yüzünden öfkelenmeye ve şaşırmaya da hakkın var. Dehşete kapıldınız Kanm Illeana'nın yaptığı şey affedilmez. Ama Ellen'dan lllcana'nın kardeşi Lester'ı teşhis etmemesini istememin bir nedeni daha var. Illeana'nın yaptıklarının ve yanlış ve gereksiz davranışlarının ortaya çıkarılması beni daha da mercek altına alacaktı. Bunun da sonuçlarının Ellen'a yansıması mümkündü."

"Ne demek istediğini anlayamadım."

Conrad biraz öne eğildi. "Karınla konuşman gerek."

OTUZ ALTI

"En başından anlatmam gerek," dedi Ellen mutfak masamıza geçip.

Conrad'in çalışma odasından çıkınca, doğrudan Ellen'ın yanına gitmiş, "Gidelim," demiştim ve neredeyse hiç konuşmadan eve gelmiştik. İçeri girdiğimizde, Derek oturma odasındaydı. Televizyonda MTV kanalı açıktı ama uyuyakalmıştı. Bütün gün güneşin altında çim biçince insan öyle oluyordu. Onu hafifçe dürttüm.

İrkilerek uyandı. "Ne? Nerede... Ah, tamam." Başını kaşıdı.

"Selam, evlat," dedim. "Annenle biraz konuşmam gerek. Neden yatmıyorsun?"

"Tamam, tabii." Mahmur mahmur ve güçlükle yukarı kata çıktı. Kapısının kapandığını duyunca, kendimizi mutfakta ve ayakta bulduk. Tezgahtan buzdolabına ve masaya giderken, birbirimizin etrafında daire çiziyormuş gibi olduk.

"Oturalım," dedim. İkimiz de bir sandalyeye geçtik. "Conrad seninle konuşmam gerektiğini söyledi, bana söylemen gereken şeyler varmış. Illeana'yla ilgili değil, başka şeyler."

"Tam olarak anlayamadım. Hangi konuda söylemem gereken şeylermiş?"

"Her şey. Tüm bunların nasıl başladığıyla ilgili. Kendisi çok açık konuşmadı." Duraksadım.

Ellen içine çektiği derin nefesi dışarı verirken titriyor gi-

biydi. “Sanırım, vakti geldi. Daha önce anlatmam gerekirdi. Bu konuyu seninle konuşmak istediğim o kadar çok zaman oldu ki. Ama yapamadım. Belki de bundan söz etmem bir şeyi değiştirmeyeceği içindi. Sadece benimle ilgili izlenimlerin değişebilirdi.” Alçak sesle güldü. “Belki de değiştirmezdi. Belki de son izlenimin, beni ve Conrad’i öğrendiğinde oluşmuştur.”

“Bunu aştım,” dedim.

“Hayır, aşmadın.”

“Uzun zaman önceydi.”

“Önemli değil. Seni incittim ve asla iyileşemedin. Sana anlatmam gereken şeyin aramızı daha mı iyi ya da kötü yapacağını da bilmiyorum. Bu yüzden, bir türlü anlatamadım.”

“Neler olduğunu bilmem gerek.”

İşte, o noktada baştan anlatması gerektiğini söyledi. “Buradaki işimi bulduğumda ve Albany’den taşındığımızda, neredeyse ilk günden itibaren beni Conrad’in yanına vermişlerdi.”

“Biliyorum.” Sanki unutmuşum gibi hatırlatmıştı.

“Biz, yani sen ve ben biraz zor bir dönemden geçiyorduk. Seni suçlamıyorum. Bende de sorun vardı. Kendimi işime vermiştim, sen kendi işin konusunda depresyondaydın. Resimlerin ve o berbat güvenlik şirketi işi...”

“Bunların konuyla...”

“Bırak da anlatayım,” dedi Ellen. “Zor zaten.” Yine derin bir nefes çekti. “Conrad bana tavsiyeler verdi, festivale kimleri çağırabileceğimiz konusunda önerilerde bulundu. Çok edebi olanlardan popüler kurgu denen tarza kadar geniş bir okuma yelpazesine sahipti. Ben de öyleydim ama masaya bir İngiliz Edebiyatı diploması koyamıyordum. Ama festivale çağıracağımız kişilerin listesini birlikte hazırladık ve ilgisini

çekebileceğimizi umduğumuz insanlara ya da onları temsil eden kişilere yavaş yavaş ulaşmaya başladık."

Bütün bunların neyle ilgili olduğunu hâlâ anlamamıştım ama onu dinlemeye devam ettim.

"Conrad, Elizabeth Hunt'la bu şekilde tanıştı. Elizabeth bir sürü kişiyi temsil ediyordu; şu en edebi yazardan, kurbanlarının kalplerini toplayan seri katili yazan yazara kadar. Bunun filmini yapmışlardı ya? Neyse, çok iyi anlaştılar ve Elizabeth günün birinde bir şey yazacak olursa, kesinlikle görmek istediğini söyledi Conrad'e. İşin aslı, Conrad zaten bir kitap yazıyordu. Hem de senelerdir. Büyük Roman." Ellen bu son iki sözcüğü tırnak işaretleri arasındaymış gibi söylemişti. "Conrad'i tanıdıkça, bu projesinin, onun için çok şey ifade eden bu romanın bir yere varmayacağını anladım."

"Ne yazık," dedim.

Ellen hızla bana baktı. "Böyle yapacaksan anlatamam."

Azarı işitince sustum.

"Bir şeyler üretmek, Thackeray fakültesinin bir üyesi olarak bir iz bırakmak için kendisini çok baskı altında hissediyordu. Diğer akademisyenler kitaplar yazmışlardı; hiçbiri en çok satanlar listesine girmemişti ama bunlar kendi toplumlarmda iyi karşılanmış akademik eserlerdi. Kendileri adına gösterebilecekleri bir şeyler vardı. Ama Conrad elli kişi tarafından okunup bir kütüphanenin rafına tıkılacak bir makale yazmak istemiyordu. Bundan fazlasını istiyordu." Derin bir nefes aldı. "Sonra, Brett StockwellTe tanıştı."

"Öğrencisi."

"Evet. Gelecek vaat eden, yetenekli bir öğrenci. Homoseksüel ve sorunlu, ruh hali değişken ve yaşına göre olgun olan bir çocuk. Özellikle de yazdıkları göz önüne alındığında... Normalde öğrencileri hakkında tek bir iyi şey söylemeyen,

onları küçümseyen Conrad sürekli olarak ondan söz etmeye başladı."

"Tahmin edeyim. Brett ona yazmakta olduğu romanı gösterdi."

"Yazmıyordu ki. Tamamlamıştı. Conrad'in okumasını ve düşüncelerini söylemesini istemişti." Başını sallayıp yine yere baktı. "Conrad'e tapardı. Çaresizlik içinde en sevdiği profesörünün romanı hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyordu. Ona çok güveniyordu."

"Ama Conrad ona ihanet etti."

Ellen yine dik dik bana baktı. Bu onun, kes sesini de anlatayım, diyen bakışıydı.

"Böylece, Brett romanı okuması için ona verdi. Conrad'e aylardır bunun üstünde çalıştığını, başka kimseye göstermediğini, neyle ilgili olduğunu başkasına söylemeye cesaret edemediğini söyledi. Conrad ilk başlarda buna şüpheyle yaklaştı çünkü Brett'in iyi bir öğrenci olduğunu düşünmesine rağmen, o yaşta en azından iyi bir roman yazabileceğini sanmıyordu. Çocuk, romanı bir diskete aktarıp ona vermişti. Conrad de kendi bilgisayarında okumuştu. Okuduğu şey aklını başından almıştı. Güçlü, alaycı, kışkırtıcı ve komik bir eserdi. Conrad'in senelerdir yazmaya çalıştığı romandan çok daha üstündü." Ellen durdu. "Bir şey içmem gerek."

Kalkıp buzdolabını açtı ve bir şişe şarap çıkaracağını sandım. Önceki gün döktüğü şaraplardan sonra, fikrini değiştirip yine şarap alacağını düşünüyordum. Ama küçük bir meyve suyu kutusu alıp soru sorar gibi bana uzattı. Evet anlamında başımı salladım.

Tekrar yerine oturup meyve suyunun kapağını açtı ve devam etti. "Brett'in romanı Conrad'in üstünde çalıştığı romanın konusuna çok benziyordu. Yani, günün birinde uyanıp

da cinsel kimliğinin tamamıyla değiştiğini gören bir adamla olmasa da, çağımızın cinsellikle ilgili tavırlarıyla ilgili bir hicivdi. Bence Conrad kitabı okuduğunda, kendisini bir şekilde başından beri yazmak istediği eser olduğuna ve kendisinin ve Brett'in aynı düşünce yapısına sahip olduğuna inandı. Conrad o aşamada profesyonel birisinin görüşüne ihtiyaç duydu. Bunun muhteşem bir eser olduğuna dair düşüncesinde yalnız olup olmadığını anlamak istedi. Böylece, romanı Elizabeth Hunt'a yolladı."

"Ona romanı kimin yazdığını söyledi mi?"

"Hayır. Hiçbir şey demedi."

"O zamanlar, aklından ne geçtiğini, bunu Elizabeth'e yollarken ne düşündüğünü biliyor muydun? Elizabeth buna bayılırsa, kitap yayımlanır ve ben de Brett'in kariyerinin başlamasına neden olduğum için takdir görürüm diye mi düşünüyordu? Yoksa Elizabeth beğenirse ona kitabı ben yazdım mı diyecekti?"

"Bunu bilmiyorum. Kendisinin bilip bilmediğini de bilmiyorum. Zihninin gerisinde bir şey şekillenmiş olmalıydı. Belki de bir yanı Elizabeth'in kitabın çok kötü olduğunu, yayımlanamayacağını söylemesini istiyordu çünkü konu bu şekilde kapanabilirdi. Bunu daha fazla düşünmesine gerek kalmazdı."

"Ama Elizabeth bunu söylemedi."

"Doğru. Muhteşem olduğunu söyledi. Hâlâ üstünde çalışması gerektiğini ama muhteşem olduğunu. Bu kitabı satmak istediğini, yazarı temsil edebileceğini söyledi. Sonra da Conrad'e yazar kim, sen misin diye sordu. Bugün bile Conrad'in, evet dediğine kendisinin bile inanabildiğim sanmıyorum."

"Peki, tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Bunlar, o zamandı..." dedi Ellen lafının gerisini getirmeyerek.

"Yani siz ikiniz yatıp kalkarken," dedim kendim tamamlayıp. Hiçbir şey demedi. "Yani, bu olanları seninle paylaşıyor muydu?"

"Elizabeth kitabın yayımlanması gerektiğini söyleyene dek paylaşıyordu. Ondan sonra bu konudan söz etmedi."

"Conrad sana ne yapmayı düşündüğünü itiraf etmek istemedi."

"Evet. Brett'le görüştüğünü biliyordum. Bir konuyla ilgili olarak onunla görüşmeye gittiğimde, kapısı hafif aralık duruyordu ve bir öğrencisiyle tartıştığını duyabiliyordum. Biraz dışarıda dolanıp konuşmalarının bitmesini bekledim ve Brett'le onun romanı hakkında konuştuğunu fark ettim."

"Ona ne dedi?"

"Kitabının çok iyi olmadığını."

"Dalga geçiyorsun."

"Ona amatörce, inandırıcı değil ve klişe dedi. Aklına gelen her olumsuz sıfatı söyledi."

Conrad'in yaptığmı bildiğim ve hayal ettiğim onca şey arasında, bu en kötüsüydü. Kendi sorunlarımı bir kenara koymaya çalışarak düşününce, Conrad'in bu davranışının karımla yatmasından çok daha berbat bir ihanet olduğuna karar verdim.

"Brett'in omzuna dizüstü bilgisayarını asmış bir halde, mahvolmuş bir şekilde çıktığım gördüm. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Düşünebiliyor musun? Kitabını, hayatını o çok saygı duyduğun, görüşleri senin için çok değerli olan adama veriyorsun ve adam seni mahvediyor. Kitabı gerçekten de çok kötü olsaydı, belki de Conrad'in yaptığı şeyin belki, ama sadece *belki* doğru olduğunu söyleyebilirdik. Böylece, yeteneği olmayan bir genci yanlış yönlendirmemiş olurdu, Simon Cowell yaklaşımını kullanabilirdi ama Conrad yalan söylüyordu.

Birden, Brett'in hüznünü ve yaşadığı inanılmaz derecede büyük hayal kırıklığını tam on sene sonra derinden hissettim. "Bir insanın bunu yapabileceğini aklım almıyor," dedim.

"Conrad'le yüzleştim, her şeyi duyduğumu söyledim ve ne yaptığını sordum. Çünkü o kitabı beğendiğini biliyordum. Çok şaşırdı, ne yapacağını bilemedi ve bir açıklama yapmaya uğraştı. Kitabın yer yer iyi olduğunu, *tamamının* iyi sayılamayacağını ve yazdığı her şeyi insanlar överse iyi bir yazar olmayacağını söyledi. O anda, nasıl bir hata yaptığımı, Conrad Chase'in ne kadar korkunç bir adam olduğunu anladım ve onunla ilişki yaşayıp seni aldattığım için kendimden nefret ettim."

Yanıt vermedim.

"Conrad'e ne işler çevirdiğini, Elizabeth kitabın ona gelecek vaat ettiğini söylediği halde neden bunu yaptığını sordum. Ofisinden kendisini öldürmeye hazırmış gibi çıkan o çocuğa ne yaptığının farkında olup olmadığını sordum."

Beynimde bir ampul yandı. "Aman Tanrım," dedim. "Bunca zamandır, Conrad'in o çocuğu öldürdüğünü sanıyordum ama o gerçekten de intihar etmiş olmalı. Gerçi Conrad bir bakıma onu kendisini öldürmüş sayılır. Ona yalan söyleyerek, berbat bir kitap yazdığını anlatarak. Brett bu yüzden şelaleden atladı."

"Hayır," dedi Ellen alçak sesle. "Öyle olmadı. Kesinlikle öyle olmadı."

"Bir dakika," dedim. "O zaman, *haklıyım.* Conrad onu *öldürdü.* Kitabını çalabilsin diye onu şelaleden aşağı mı attı?"

"Hayır," dedi Ellen yine. "Öyle de olmadı."

OTUZ YEDİ

"Anlamıyorum," dedim.

Ellen uzanıp koluma dokundu. "Bırak da gerisini anlatayım, tamam mı?" dedi.

"Tamam."

"Conrad'e ne yapmaya çalıştığını, çok beğendiği halde Brett'e kitabın neden kötü olduğunu söylediğini sordum. Elizabeth'in de kitabı okuyup beğendiğini biliyordum. Sonra, bir anda ne yapmayı planladığını anladım. Brett'in kitabını kendisini yazmış gibi mi davranacağını sordum ona."

"Ne dedi?"

"Tahmin edebileceğin şeyi söyledi. Alındı, öfkelendi, aklımı kaçırdığımı söyledi. Ama ısrar etmeye devam ettim. En sonunda, geri adım atıp kitabı çalmayacağını ve öğrencisiyle belki de anlaşabileceğini söyledi. Brett'e, çok genç ve sadece bir öğrenci olduğu için, hiçbir yayıncının eserlerine bakmayacağını ama kendisi kitabı yazmış gibi ortaya çıkarsa kitabın yayımlanabileceğin! ve parayı bölüşebileceklerini söyleyecekti. Ya da fikri ondan satın alıp para teklif edecekti, bir anlaşma imzalatacak ve kitabın fikri mülkiyet sahibi o olacaktı. Bir sürü şey saçmaladı ama bakışlarından çocuğun o kitabını deli gibi istediğine karar verdiğini, Thackeray'de biraz itibar görmek için onu başanya giden bir bilet olarak kullanacağını anladım.

"Onu Elizabeth'e tam olarak ne teklif ettiği konusunda sıkıştırdım. Brett'in kitabın yazarı olduğunu söyleyip söyle-

mediğini sorduğumda, tam olarak öyle demediğini söyledi. Brett'e kitabının iyi olmadığını söyledikten sonra bu tür bir şeyi düşünmesine bile inanamayacağımı söyledim. Conrad'in bunu yapabilmesi beni düşündürmeye başlamıştı..."

"Ne konuda?" dedim.

"Ben... Emin değildim."

"Conrad'in onu öldüreceğini mi düşündün?"

"Bilmiyorum, sanmıyorum. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Ama masasından kalktı, yanıma kadar gelip, 'Bu işi mahvetme, Ellen,' dedi. Beni omuzlarımdan tutmuştu ve o kadar... Bilmiyorum... Tuhaf bir ruh haline bürünmüştü. Garip bakıyordu. Bakışı beni korkutmuştu."

Conrad'le kayıp bilgisayar ve içinde ne bulunduğuyla ilgili olarak barakada yüzleştiğim gün, o ifadeyi ben de görmüştüm. O gece Illeana'ya öfkelendiği an da görmüştüm.

"Ama bu bakış keşke beni bu konuda hiçbir şey yapamayacağım kadar korkutmuş olsaydı," dedi Ellen, başını hüzünle sallayarak. "Keşke bu meseleyi daha fazla kurcalamasaydım."

"Nasıl yani? Ne yaptın?"

Ellen geri kalanları anlatmak için cesaret toplamak istermiş gibi elleriyle yüzünü kapattı. "Brett'e ulaştım. Bütün öğrencilerin ufak bir dolabı vardı. Oraya bir not bıraktım ve ertesi gece şehir merkezindeki Kelly's'de benimle buluşmasını istedim." Orası Barry'yle pasta yediğimiz ve bekar anne Linda'nın Sherry Underwood'u son gördüğü yerdi. "Çok kişi tarafından görülmeyeceğimiz, kampüs dışında bir yerde buluşmamız gerektiğini düşündüm. Notumda onunla kitabıyla ilgili olarak görüşmemizin çok önemli olduğunu söyledim. Beni pek tanımıyor, sadece Conrad'le birlikte çalıştığımı biliyordu. Sadece birkaç kere merhabalaşmıştık. Ama Conrad ondan sık sık söz ettiği için çocuğu tanıdığımı hissediyordum.

O ofisten utanç içinde ve berbat halde çıktığını gördükten sonra, onu düşünmeden edememiştim. Conrad'le bir ilişkim olduğu için de bir şekilde bu olayda bir suç ortağı olduğumu düşünüyor ve bu histen nefret ediyordum."

"Buluştunuz mu?"

"Saat dokuzda Kelly's'e gittim. Gelip gelmeyeceğini, notu görüp görmediğini bile bilmiyordum. Ama dokuzu beş geçe gibi, ufak bir sırt çantası ve dizüstü bilgisayarıyla geldi. Ben de bıraktığım not yüzünden geldiğinden emin olmadığım için el salladım ama buna gerek yoktu, kim olduğumu biliyordu. Oturduğum bölmede karşıma geçti.

"Korkunç görünüyordu. Çok tatlı bir gençti. Sert bir rüzgar onu alıp götürebilirmiş gibi narin bir yapısı vardı." Ellen'ın gözleri dolmaya başladı. "Çok masumdu. Yani, yazdıkları yüzünden olgundu ana yine de deneyimsiz bir çocuktu, anlarsın ya?"

Alçak sesle, "Devam et," dedim.

"Notumu çıkarıp masanın üstüne koydu ve kitapla ilgili konuyu nereden bildiğimi sordu. Conrad'in bir arkadaşım olduğunu söyledim," dedi Ellen bana bakmadan. "Bana kitaptan söz ettiğini, ne kadar iyi olduğunu söylediğini anlattım."

"Bu sözler onu şaşırtmış olmalı."

"Evet. Şaşırttı. Bana o tür bir şey söylemedi dedi. Conrad'in ona kitabının berbat olduğunu söylediğini söyledi. Ben de öyle *olmadığını* söyledim. Bana onun kitabını okumadığı ve neden bahsettiğimi de bilmediğimi söylediğinde, ona iyi eserlerden anlayan, New York'taki bir yazar temsilcisinin kitabının iyi olduğunu düşündüğünü söyledim. Afallamıştı. New York'taki bir temsilci kitabını nasıl okumuş olabilir diye sordu. Ben de ona Conrad'in kitabı okuması için Elizabeth Hunt'a yolladığını söyledim."

"Buna ne diyeceğini bilememiş olmalı."

"Sürekli olarak, bu durumu anlamadığını söylüyordu. Neden Conrad kitabını beğendiği halde bunu kötülemiş, bir temsilciye göstermişti? Sonra, zihninde bir ışık yanmış, neler olduğunu anlamış gibi ağzı şaşkınlıktan açık bir halde bana baktı ama hiçbir şey diyemedi."

"Sen onun yerine söyledin."

"Ona, 'Brett, sanıyorum ki Conrad senin kitabım kendi yazmış gibi gösterecek,' dedim. O buna itiraz etti ve böyle bir şeyin mümkün olamayacağını söyledi. Conrad Chase'in hayatında tanıdığı en muhteşem profesör olduğunu, bunu yapmasının imkansız olduğunu söyledi. Conrad'in ona herhangi bir anlaşma teklif edip etmediğini, kitabın son halini yazmayı, telif hakkı ücreti paylaşımı yapmayı ya da bunun gibi bir şey teklif edip etmediğini sordum çünkü en azından Conrad bana bu kitaptan başından beri söz ettiği için bunları yapmış olabileceğini düşünmek istedim. Ama Brett hayır dedi. Profesör Chase'in onunla bunların hiçbirini konuşmadığını söyledi."

"Lanet olası herif," dedim.

Bu sefer, Ellen bana kes sesini der gibi bakmadı. "Evet," dedi. "Ama Brett sürekli olarak yanılıyor olmam gerektiğini. Conrad'in onun güvenine ihanet etmeyeceğini söyleyip duruyordu. Sırf ona ve görüşlerine güvendiği için eserini göstermişti. Ama orada oturdukça, büyük bir hata yaptığını, ona söylediklerimin doğru olduğunu anlamaya başladı."

"En azından, kitabının kötü olmadığını anlamıştı. Conrad'in ona yalan söylediğini ve bir art niyeti olduğunu biliyordu."

Ellen başını sallayıp omuzlarını hafifçe silkti. "Evet, ama bunların bir önemi kalmamış gibiydi. O kadar yıkılmıştı ki anlattıklarımda hiçbir iyi yan göremediğini fark ettim. Ağla-

maya başladı ve sonra bana açıldı; babasının nasıl bir sene önce öldüğünden, annesiyle yalnız kaldığından, kafasının karışık olduğundan, homoseksüel olduğundan, bundan annesine söz edemediğinden ve Conrad'i güvenebileceği ve konuşabileceği birisi olarak görmüş olduğundan söz etti."

"Yüce Tanrım."

"Benim ona söylemek istediğim ama söyleyemediğim şeyse, aynı duyguları benim de paylaşmış olduğumdu. Ben de Conrad'e, onun kişiliğine, sözüm ona özgüvenine, zekasına kapılmış ve korkunç bir hata yapmıştım. Bu denli sığ, bencil ve canavar bir adam için evliliğimi tehlikeye atmıştım."

"Evliliğini daha iyi birisi için tehlikeye atmış olsaydın, kendini daha mı iyi hissederdin?" diye sordum.

Bana bakarken dudağım ısırdı. "Bunu hak ettim," dedi. Gözlerinin kenarından akan yaşları sildi ve devam etti. "Brett'e bunu Conrad'in yanma bırakmayacağımı söyledim. Başkalarına romanından söz etmesi, belki hatta Elizabeth Hunt'a bir kopyasını yollaması gerekiyordu. Ona arka çıkacağımı söyledim. Başka kimin kitabını okuduğunu sorduğumda, dizüstü bilgisayarını bir bebekmiş gibi kollarına aldı ve kimsenin okumadığını söyledi. Sadece Conrad'e kitabın bir kopyasını diskette vermişti ama başka kimsede yoktu."

"Demek sadece bir kopya vardı," dedim. "Diz üstü bilgisayarında mıydı?"

"O sırada ben de öyle düşünmüştüm. Ama sen bana Derek ve Adam'ın Brett'in annesinin evinden çıkan o bilgisayarda ne bulduklarını söyleyince, evindeki bilgisayarında da bir kopya olması gerektiğini fark ettim. Conrad de kitabın bir kopyası daha olduğunu ilk kez fark etmişti."

"Ama yine de ona yardım ettin. Disketi verdin. Bu işi örtbas etmesini sağladın. Anlayamıyorum."

"Neredeyse bitmek üzere," dedi Ellen. Devam etmeden önce başını bir an için ellerinin arasına aldı. "Brett, Conrad'in ona yaptıklarından dolayı kızgın değildi. Kızgın olmayacak kadar incinmişti. Herkesin onu kandırmak istediğini söyledi. Hayatının öyküsünün bu olduğunu söyledi. Lanet olasıca kitabıyla hiç ilgilenmediğini söyledi. Conrad'in isterse bunu alabileceğini söyledi. Artık hiçbir şeyin önemi yok dedi ve aniden ayağa kalkıp Kelly's'den gitti."

"Sen ne yaptın?"

"İlk önce, ne düşüneceğimi bilemedim. O kadar üzgündü ki onu yalnız mı bırakayım peşinden mi gideyim bilemedim. Sonra, aptalca bir şey yapabilir diye peşinden gitmeye karar verdim."

"Nasıl yani, intihar etmek gibi mi?"

"Aslında, bunu hiç düşünmedim. Sadece onun için çok endişelenmiştim. Yerimden fırladığım gibi arkasından koştum. Restorandan çıktığımda, hangi yöne gittiğini bilemiyordum. Sonra kuzeye, şelalelere doğru gittiğini gördüm."

"Tamam."

"Arkasından koşup ona seslendim ama bana hiç aldırış etmeden yoluna devam etti. Koşmaya devam edip köprünün ortasında ona yetiştim ve kolunu tutup durmasını söyledim."

"Durdu mu?"

"Evet. Bana baktı. Hava o sırada iyice kararmıştı ama çok ağladığını görebiliyordum. Etrafta kimse yoktu; köprüde yürüyen kimse yoktu, trafik de çok azdı. Brett'e iyi olup olmadığını sordum, çılgınca bir şey yapmayacağından emin olmak istedim çünkü hassas ve içine kapanık bir çocuk olduğu izlenimine kapılmıştım."

Devam etmesini bekledim.

"Bir şey yapacağını söyledi. Conrad'e istediğini verece-

ğini. O lanet kitabı alabileceğini söyledi. Artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Dizüstü bilgisayarının kayışını omzundan sıyırdı, tırabzanlara doğru bir adım attı ve ne yapacağını anladım. Bilgisayarını Promise Falls'a atacaktı."

"Ne?"

"Ona 'Hayır, yapma!' diye bağırdım. Dizüstü bilgisayarının bir kanıt oluşturduğunu söyledim. Tabii, şu anda evdeki bilgisayarında da kanıt olduğunu biliyorum. Sanırım, bunu sadece öfkeden yapıyor, ne kadar ihanete uğradığını gösteriyordu. Bunu o sırada bilmediğim için, ona kitabın yazan olduğunu, dizüstü bilgisayannı atamayacağını söylüyordum ama beni dinlemiyordu. Bunu yapamaz, Conrad'in bunu yapmasına izin veremez diye düşünüyordum. Kayışı omzundan çıkanrken dizüstü bilgisayar aşağı uçtu. Ben de arkasından atladım."

Sanırım, o noktada artık nefesimi tutuyordum.

"Kayışı tutabilmek için tırabzanlann diğer tarafına atıldım ve tuttuğumu sandım. Elime değmişti ama kaçırdım. Bilgisayar tırabzanlann diğer tarafında köprü boyunca devam eden çıkıntıya düştü. Kayış bir yere takılmıştı ve bilgisayar asılı kalmıştı."

"Tanrım."

"Tırabzanlardan buna uzanmaya çalıştım ama Brett gidiyor, artık hiçbir şeyi umursamadığını söylüyordu. Bense bilgisayarı almaya kararlıydım. Böylece, tırabzanların arasından değil diğer tarafa eğilerek onu almaya çalıştım ve yine erişemediğimi görünce, tek bacağımı diğer tarafa attım."

"Hayır," dedim, sanki seneler sonra onu bu denli tehlikeli bir şey yapmaktan alıkoyabilirmişim gibi.

"Çıkıntının üzerinde durabilirsem ve tek elimle tırabzanlara tutunabilirsem, çömelip kayışı yakalayabilirdim."

Çok geç kalmış bir endişeyle başımı sallamaya başladım.

"Kayışa eriştim ve belime bağladım. Tekrar ayağa kalk-

maya çalışırken, nasıl olduysa biraz kaydım. Ayağım çıkıntıdan boşluğa kaydı, başım tırabzanların altına kadar indi. Çığlık atmış olmalıyım. İşte, köprüden neredeyse çıkmak üzere olan Brett o noktada arkasını döndü, ne olduğunu gördü ve koşarak geri geldi."

"Devam et."

"Dizüstü bilgisayarı belime bağlamıştım ama çıkıntının altına kaymış ve bir şeye takılmıştı. Ne kolumu kıpırdatabiliyor, ne de ayağa kalkabiliyordum. Diğer elimle de tırabzanın parmaklıklarından birini zar zor tutabiliyordum. Brett ne durumda olduğumu görünce, "Dayan, dayan?" diye bağırmaya başladı ve bana yardım edebilmek için bacaklarını diğer tarafa attı. Ama bunu fazla hızlı yaptı ve ayakları çıkıntıya bastığı anda dengesini kaybetti."

Ellen sustu. Dirseklerini masaya dayayıp elleriyle yüzünü örttü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Ellen." Sandalyemi ona yanaştırıp elimi omzuna koydum. "Ellen," dedim yine.

"Neredeyse içgüdüsel bir şekilde bana ulaşmaya, bana yardım etmeye çalıştı. Ama dengesini sağlayamamış ve acele etmişti. Şelaleye doğru sendelerken bana ne kadar yardım etmek istediğini bakışlarında gördüm," dedi ağlayarak. "Tırabzana tutunmaya çalıştı ve neredeyse başarmak üzereydi ama ufak tefek bir çocuktu, elleri çok ufaktı." Ellen bakışlarını başka yere çevirdi. "O anın hızı tırabzana erişmesine izin vermedi. Tutunamadı. Sonra da düştü." Ellen kızarmış ve şişmiş gözleriyle bana baktı. "Ve ne oldu biliyor musun?"

"Ne oldu?"

"Çocuk ses bile çıkarmadı. Sadece gürül gürül akan suda gözden kayboldu. Aşağı düştüğünü bile duymadım."

OTUZ SEKİZ

"Bir şekilde, kendimi köprüye çekmeyi başardım," dedi Ellen. "Sanırım, şok geçiriyordum, bilemiyorum. Dizüstü bilgisayar hâlâ bendeydi. Aşağı bakıp Brett'i görebilmeyi umdum ama ortada yoktu. Köprünün sonuna koştum; hani aşağı kadar inen basamaklar var ya?"

Ellen bana bakınca, evet anlamında başımı salladım. O basamakları biliyordum.

"Elimden geldiğince hızla oraya koştum, suyun kenarına baktım ve o tür bir yükseklikten kimsenin kurtulamayacağını anladım. Şelalenin dibindeki kayalıklar varken kimse kurtulamazdı. Sonra, Brett'i, bedeninin bir kısmını, sırtını ve bacaklarından birini bir kayalığın üstünde gördüm; sular üstüne akıyordu. Öldüğünü anladım." Ellen duraksadı. "Korkunç bir şey yapmıştım."

"Doğru olanı yapmaya çalışıyordun," dedim. "Olanlar bir kazaydı, orası gayet açık. Onu Conrad ve niyeti konusunda uyararak doğru şeyi yaptm. Conrad bunu kendisi yapmayı planlamış olabilir. Belki sen Brett'i köprüye kadar izlemeseydin, çocuk intihar edebilirdi. Dizüstü bilgisayarıyla birlikte atlayabilirdi."

"Bence peşinden gitmemiş olsaydım, hâlâ hayatta olabilirdi."

Ellen'ın suçluluk hissini gidermek için konuşmaya devam edebilirdim ama anlatacaklarının henüz bitmediğini hissettim. "Sonra ne oldu?"

"Conrad'den başka kime gidebileceğimi bilmiyordum."

"Neden bana gelmedin?"

"Tanrım, bunu istedim," dedi yalvarır gibi bana bakarak "Ama olanları nereden anlatmaya başlayacaktım? O zama lar... Conrad'le görüştüğümü bilmiyordun. Bunu sana anla mak, sonuç olarak her şeyi itiraf etmek anlamına gelecekt Jim..." Elini uzatıp koluma dokundu. "Bunu yapacak cesa tim yoktu."

Anlayışla başımı salladım.

"Ama birisine anlatmam gerektiğini hissettim ve bu kiş Conrad olmalıydı çünkü bunu onun *için* değil, onun yüzün den, planladığı şey yüzünden yapmıştım. Her şeyi mahvet miştim ama ona öfkeliydim. Bu suça ortak olmasını isted çünkü olayları harekete geçiren kişi kendisiydi. Evine gitt Tabii, şu anki evinde değildi, üniversitenin hemen dışında başına yaşadığı bir yer vardı. İçeri girdiğimde, onun mutf masasında sınav kağıtları okuduğunu gördüm. Dizüstü bi sayarı önüne attığımda, bu da ne dedi.

"Ona olanları anlattım. Brett'i nasıl uyarmaya çalıştığı profesörünün ona nasıl ihanet ettiğini anlattım. Suratı pat yacakmış gibi suratı kızarmaya başladı. Sonra ona olanla Brett'in bilgisayarını nasıl tırabzanın diğer tarafına attığı bunu yakalamaya çalışırken nasıl az kalsın canımdan oldu mu ve Brett'in beni kurtarmak için öldüğünü anlattım."

"Bunlara ne tepki verdi?"

"Brett'in öldüğünü söylediğimde, Conrad birden değiş İnanılmaz derecede sakinleşti. Dalga mı geçiyorsun, diye du. O dizüstü bilgisayar Brett'e mi ait ve içinde o kitap m var, diye de sordu. Öyle olduğunu sanıyordum ama kontr etmemiştim. Conrad bilgisayarı çantasından çıkarıp açtı dosyalara baktı. Bana ne gördüğünü söylemedi ama bir ş

gözden geçirdiğini görebiliyordum. Başını salladı ve bilgisayarı kapattı. Sadece, "Bunu ben saklarım,'' dedi.

"Romanı çalabileceğin! de o zaman anladı.''

"Bunu yapmayı düşündüğünü biliyordum. Bunu ona söyledim. Bu kitabı kendi ismin altında çıkarırsan, ne yaptığını bütün dünyaya anlatırım dedim. O pis sırıtışıyla bana baktı. "Ben de bütün dünyaya bu kitabın var olan kopyalarını nasıl aldığımı anlatayım mı? Bu kitabın esas yazarının bunu iddia edemeyeceğini? Tüm dünyaya onu nasıl şelaleden aşağı ittiğini, bunu benim için yaptığını anlatayım mı?"

"İnsanların buna inanmasını bekliyor olamazdı."

"Ben de öyle dedim. Tamam, herkese bunu anlatmayı dene ama bence olanları ben anlattığımda bana inanacaklar dedim. Oradan çekip gittiğini öğrendiklerinde ne diyecekler diye sordu. Polisi aramadın ve Brett Stcokwell'in ölmesine izin verdin."

Suratımı buruşturmuş olmalıydım. "Durum senin açından iyi gözükmeyecekti."

"Biliyorum. Ama bunu bile açıklayabileceğimi düşündüm. Şokta olduğumu söyleyebilirdim ki bu doğru bir şey olurdu. Kendim kıl payı kurtulmuştum. Her halükarda, şansımı deneyecektim. Onu o çocuğun kitabım çalmakla suçlayabilirdim ama o da bunu çarpıtıp asla böyle bir niyeti olmadığını, benim tek başıma hareket ettiğimi söyleyebilirdi."

"Illeana gibi."

"Evet, biraz öyle. Kitabı çaldıktan sonra Chase'in başı derde girmesin diye Brett Stockwell'i benim aşağı attığımı ve bunu da Chase için yaptığımı söyleyecekti."

"Biraz abartılı bir öykü ama birileri buna inanabilirdi."

"Kafam çok karışmıştı," dedi Ellen. "Korkuyordum. Utanıyordum. İnsanlar Conrad'in öyküsüne inanırsa, başıma

neler gelir diye düşündüm. Bizim ve oğlumuzun başına da. Hepimiz bu işe karışırdık." Üzgün üzgün başını salladı. "Öne çıkıp Conrad'i ifşa etmek, senin bir ilişki yaşadığımızı öğrenmen demekti. Sen o notu bulana dek ilişkimiz bitmişti ama artık sana açılıp onun ne yaptığını anlatmak için çok geç olmuştu. Benim sessizliğim onun öyküsünü doğrulamak adına işe yaradı." Ellen koluma dokundu. "Seni seviyorum," dedi. "Seni seviyorum ve o zaman da seviyordum. Bunların hiçbirini öğrenmeyeceğini umarak sessiz kaldım."

Ayağa kalkıp mutfakta yürüdüm ve tezgaha yaslanıp lavaboya baktım. "Demek bu son birkaç gündür yapmaya çalıştığım şeyleri, Conrad'in yaptıklarını ortaya çıkarma girişimlerimi sen sabote ettin çünkü ucu bize değecekti. Onunla konuşmamı istemedin, bunu kendin yapacaktın. Disketi Derek'in avukatından alıp ona verdin."

"Hemen hemen öyle oldu."

"Albert Langley Conrad'in seneler önce ne yaptığını biliyor olmalıydı ki Derek'le Adam'ın kurcaladığı bilgisayarı ona haber verdi."

"Evet, Conrad işlediği suçu ona itiraf etmişti. Suçluluktan değil, beklenmedik bir şey olursa kendisini kurtarsın diye. Kitap basılmak üzereyken, paranoyaklaşmaya başladı. Albert'a gidip sahtecilikle suçlanırsa seçenekleri ne olabilir diye öğrendi. Dava açabilir miydi diye sordu. Albert'a gizlilik yemini ettirdi ki bunu yapması da gerekmiyordu. Albert zaten onun avukatıydı. Albert ona bir şey olmayacağını söyledi."

"Dahası, Albert bu konuyu bilen tek kişinin sen olduğunu da muhtemelen biliyordu."

"Sanırım. Bunca senedir, Conrad ve ben hastalıklı bir bağ içindeyiz. Kitabı çıktığında, harika eleştiriler alınca ve zengin olunca, bunları izlerken gülümsemek zorunda kaldım. Thac-

keray'den ayrılmak, gitmek, ondan uzaklaşmak istedim ama orada kalmamı istediğini, iyi çalıştığımı, olanları unutabileceğimiz! söyledi. Sanırım, istifa edersem beni elinin altından kaçıracağından ve onu ifşa edecek cesareti toplayacağından korkuyordu. Başka bir yerde iş bulmayacağımı, tanıdıkları olduğunu söyledi. Belki kendi kitabını yazamam işti ama çalışmak isteyebileceğim kişilere yalanlar söyleyebileceğini düşündüm."

Ellen içine derin bir nefes çekti. "Her neyse, Conrad karısına Brett'ten ve kitaptan asla söz etmedi. Illeana geçen hafta bir terslik olduğunu hissedip de, kocasının itibarını yerle bir etmeye çalıştığın gibi bir kanıya varınca, o noktada bunun doğru olup olmadığı da önemini yitirdi. Bu konunun ortaya çıkıp kusursuz hayatını mahvetmesini istemedi. Böylece, erkek kardeşiyle serseri arkadaşını aradı ve disketi geri almalarını istedi. Conrad bunu öğrenince, öfkeden kudurdu, bunu yaptığına inanamadı. Beni arayıp her şeyi anlattı ve polis merkezinde onun erkek kardeşini teşhis edecek olursam, olayların arka arkaya ortaya çıkmakla kalmayacağını, Illeana'nın tanıdıklarının çok tehlikeli olduğunu da söyledi. Mecbur kalırlarsa, Derek'i öldüreceklerini söyledi."

"Tanrım, ne berbat bir durum." Tekrar oturup ellerini tuttum. "Yerinde olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım. Illeana'nın erkek kardeşini tanıdığımı belli etmezdim. Paçamızı kurtarmaya çalışırdım."

"Geçen gün ne dediğimi hatırlıyor musun?" dedi Ellen. "Derek tutuklanıp hapse gittiğinde, cezalandırıldığımızı söylemiştim. O çocuğun ölmesine izin vermem korkunç bir şeydi."

Ellerini sıktım. "Hayır, hayır."

Asıl diyemediğim şey şuydu: Bu tür bir şey için cezalandırılıyorsak, suçun bir kısmını ben de yüklenmeliydim.

OTUZ DOKUZ

Ertesi sabah, Derek kamyonete binip Drew'yu almak ve *o* günkü bahçe işlerini yapmak üzere yola çıkmak üzereyken onunla konuştum.

"Selam," dedim.

"Yine sıcak bir gün olacak," dedi.

"Ben olmadan Drew'yla birlikte çalışmaya bu kadar çabuk dönmek konusunda için rahat mı? Belki de seni bu kadar kısa sürede, hapiste kaldıktan sonra bunların içine attım, işleri sana bıraktım diye bir hata etmişimdir diye düşünüyorum."

"Sorun değil," dedi. "Belki de en iyisi budur. Dikkatimi dağıtıyor, anlarsın ya?"

"Evet. Ben de öyle olacağını umuyordum."

"Ya sen? O gerzeği oradan oraya götürmek nasıl?"

Güldüm. "Bende de bir sorun yok. Ben mi değiştim o mu değişti bilmiyorum ama beni eskisi gibi rahatsız etmiyor. Kesinlikle hâlâ bir pisliğin teki ama beni etkilemesine izin vermiyorum. Belki de onunla kısa bir süre için çalışacağımı bildiğindendir. Drew'yla çalışmak daha iyi diye düşünüyorum."

"Evet. Ona banka soymakla ilgili daha fazla soru sorarak rahatsız etmemeye çalışıyorum. Kendi haline bırakıyorum. Zorlamamaya gayret ediyorum."

"Muhtemelen, en güzeli bu," dedim.

"Ama adam cidden iyi çalışıyor. Hızına zor yetişiyorum." Duraksadı. "Gitsem iyi olacak."

O anda, neden ikimiz de bunu yaptık bilmiyorum ama sarılıp birbirimizin sırtına hafifçe vurduk. Sonra, Derek kamyonete binip gitti.

Kamyonetin Langleyler'in evinin önünden geçişini izlerken, son yinni dört saatte ortaya çıkan her şeye, onca sırra rağmen o gece o evde neler olduğunu öncekinden daha fazla bilmediğimi fark ettim.

***

Ellen birkaç dakika sonra Thackeray'ye gitmek üzere evden çıktı. Kollarını tutup, "Langleyler'in öldürüldüğünü ilk duyduğumuzda, buradan taşınmaya hazır olduğunu söylemiştin ya? Ben bunu yapmaya hazırım ama çok farklı nedenler yüzünden. Senin özgeçmişin harika, her yerde iş bulabilirsin. Senin iş bulduğun yerde de ben bulabilirim."

"Bilemiyorum," dedi Ellen.

"Artık Conrad senin üstünde güç sahibi değil. Artık avantajlı el sende. Illeana'nın bize yaptıkları yüzünden. Erkek kardeşini teşhis etmemen yüzünden."

"Gecenin bir yarısı aklıma o silah geldi."

"Silah mı?"

"Mortie'yle Illeana'nın kardeşinin bize geldikleri gece, Lester'm kullandığı arabanın yanında bulunan silah. Langleyler'i öldürmek için kullanılmış olan silahsa, ya..."

"Ya ne?"

"Ya bir şekilde Lester'la ortağını serbest bıraktıysam? Ya tüm bu sırları gizlemek, Langleyler'in katillerinin serbest kalması demekse?"

"Ama anladığım kadarıyla, Illeana erkek kardeşini Conrad'e kayıp bilgisayardan ve Derek'teki disketten söz ettiğim

ana dek bu işe karıştırmamış. O sırada, Langleyler zaten öldürülmüştü."

"Doğru."

"Belki de Drew, Lester'ın silahı arabadan attığını gördüğünü sanıp yanılmıştır. Hava karanlıktı ve hepimiz sarsılmıştık."

Ellen biraz düşündü. "Tanrım, umarım polis merkezinde doğru olanı yapmışımdır. İnsan sabah kalkınca, her şeyi farklı görmeye başlıyor."

"Şimdilik böyle devam edelim," dedim. "Fazla göze batmadan, bu işten sıyrılalım."

"Bilemiyorum," dedi alçak sesle. "Ne yapacağımı bilemiyorum." Gözlerimin içine baktı. "Belki de hakhsmdır. Baştan başlamamız gerek. Başka bir yerde."

Ona sarıldım. "Bunu bu gece konuşalım."

"Tamam," dedi. Kollarımdan ayrılmadan, "Nereye baksana, bana trajedileri ve korkunç seçimleri hatırlatan şeyler oluyor. Langleyler'in evi, barakan, Promise Şelalesi, üniversite. Başka kötü bir şey olmadan, tüm bunlardan uzaklaşmak istiyorum."

"Başka bir şey olmayacak," dedim. "Başka hiçbir şey olmayacak."

Belediye Binası'na gitmek için acelem yoktu. Randall Finley o günkü programını çok hafif tutmuştu ve programındaki faaliyetler binada yapılacak olan farklı komite toplantılarıydı. O yüzden, bana ihtiyacı yoktu. Eneıj isini Kongre'ye adaylığını koyacağını açıklayacağı akşamüstü yapılacak olan toplantıya saklıyordu.

Öğlen gibi şehre iner, belki Finley'nin kampanya strateji uzmanlarının bir salon tutup etrafı flamalarla ve tabelalarla süsleyip içecekler ve atıştırmalıklar yerleştirdikleri Wallcott Oteli'ne giderim diye düşündüm. Böylece, evde nadiren fır-

sat bulduğum bir şey yaptım. Dinlendim, biraz kahve içtim ve gazete okudum. Ama tabii, bu tür durumlarda genellikle olduğu gibi, bunu mahvedecek bir şey oldu.

Bu sefer, sokakta Barry'nin sivil arabasını gördüm. Barry Duckworth'ün gelişini şüpheyle izlememek mümkün değildi. O arabasından çıkarken, çimlerde ona doğru ilerledim. "Merhaba."

"Merhaba."

"Kötü haber mi?"

Omuzlarını silkti. "Bu mahalleden geçiyordum."

"Sen bir yerden asla öylesine geçmezsin."

"Nasılsın?"

"Yorucu bir hafta oldu, Barry. Senin için de öyle geçmiştir herhalde."

"Dün geceki acayip bir durumdu," dedi. Ellen'ın Lester Tiffin'i karakolda teşhis edememesinden söz ediyor olmalıydı. "O dövmeyi gördüğü anda, bu işi bitirebileceğimizi sanıyordum."

Omzumu silkmekle yetindim. Belki Ellen ifadesini değiştirirdi ama bunu benim değil, onun yapması gerekirdi.

Barry üzgün üzgün başını salladı. "Bilmiyorum, Jim. Bir şeyler döndüğünü düşünüyorum. Siz ikiniz birisini korumaya çalışmıyorsanız bile, bence Ellen koruyor. Bu da bana hiç yardımcı olmuyor."

"Özür dilerim, Barry. Geçen hafta da senin bize yaptığın bazı şeyler çok faydalı olmadı."

Derin derin ofladı. "Seninle bu yarışa girmek istemiyorum, Jim. Sadece neler olduğunu anlamak istiyorum. Bu sokakta üç kişi öldürüldü, sen ve Ellen bir çift serseri tarafından korkutuldunuz ve eski dostun Lance öldürüldü. Bunlar ciddi olaylar ve hepsinin bağlantılı olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Silah ne oldu? Burada bulduğunuz silahı diyorum."

"Evet, Langleyler'i öldürmek için kullanılmış."

"Lester Tiffin'in parmak izleri var mıydı?"

Barry sadece bana baktı. Hayır demiş kadar oldu.

"Silahın bunca süredir burada olması ve adamların Langleyler öldürüldükten sonra buraları araştırırken onu gözden kaçırmış olması mümkün değil mi?"

"İmkansız," dedi.

"Kanada'da geçen bir olay aklıma geldi. Bir seri katilin evini arıyorlarmış. Bir ekip yollayıp kanıt bulabilmek için evin altını üstüne getirmişler, parkeleri sökmüşler, duvar kağıtlarını kaldırmışlar ama hiçbir şey bulamamışlar. Aramadan sonra, katilin avukatı içeri girmiş ve ondan aldığı ipucuyla tepedeki bir lambanın arkasından bir videokaset çıkarmış. Adam cinayetleri kasete çekmiş."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Sadece en iyi polisler bile bazen bazı şeyleri gözden kaçırabilirler diyorum."

Barry hâlâ başını sallıyordu. "Bu doğruysa ve o silah Langleyler öldürüldüğünden beri burada kalmışsa, Lance'in evine gidip onu nasıl vurduğunu merak ediyorum."

"Ne?"

"Evet, ne? Aynı silah. Çok iyi numara ama değil mi?"

"Evet."

"Bu iş daha bitmedi ve sen ve karın işbirliği yapsanız da yapmasanız da bunu çözeceğim."

"Anladım."

"Benden bir şeyler gizlediğin halde, sana bir iyilik daha yaptım."

"Nedir?"

"Benden bir ismi kontrol etmemi istemiştin ya. Şu kız. Sherry Underwood."

"Evet. Ettin mi?"

"Ettim. Ölmüş. Bir ay kadar önce. Bir hastanede."

"Ona ne olmuş?"

Barry omuzlarını silkti. "Hastaymış. Uyuşturucu bağımlılığı, HIV, kötü beslenme falan. Kalp yetmezliğinden ölmüş."

Omuzlarımın sarktığını hissettim. "Öyle mi? Daha çocuk sayılırdı."

"Dünyama hoş geldin," dedi Barry. Arabasına binip penceresini açtı. "Beni oyalama, Jim."

Saat bir gibi belediye başkanının Marquis'siyle şehre indim. Başkanın medyaya yapacağı konuşmanın zımbalanmış metinleriyle ve broşürlerle dolu bir kutunun Walcott'a gitmesi gerekiyordu; bu görevi ben üstlenmiştim. Kampanyasına yardım etmek istediğim için değil de yapacak bir işim olsun diye. Hâlâ saat başı ücret alıyordum. Randy'nin akşamüzerine kadar bir yere gitmesi gerekmiyordu; bir Rotary Kulübü yemeğine uğrayıp basın konferansına gidecekti.

Konuşmasına göz attığımda, yeni bir politikacının kullandığı her türlü palavranın, klişenin ve boş vaadin bir araya getirildiğini fark ettim. Finley muhtemelen bununla başarılı olurdu. Randall Finley'nin adaylığını isteyen özel çıkar grupları, özellikle de sendikalar vardı ama bunlar onun senelerdir genellikle leş kargaları olarak tanımladığı Promise Falls'un belediye çalışanları hakkında söyledikleri yüzünden tereddütlüydüler. Ama artık Kongre'ye aday olacağı için, Randy organize iş gücünü tamamıyla yabancılaştırmayacağını hissetmiş olmalıydı. Bir işçi adamın sendikasıyla ilgili birkaç kötü laf edebilirdin ama rakibini komünistleri seven bir muhallebi çocuğu gibi gösterdiğin müddetçe onun desteğini de alabilirdin.

Walcott'ta salonu hazırlayan beş, altı kişi vardı ve flamaları asmak için benden de yardım istediler ama müsaade isteyip başkanın benim her an şehir merkezinde hazır olmamı istediğini söyledim. Flama asmak benim dayanamayacağım bir coşku gerektiriyordu.

Saat beş gibi, Finley onu Rotary gecesine götüreyim diye arabanın arkasına bindi.

"Eee, Randy, bu gece için heyecanlı mısın?"

"Heyecanlanacak ne var? Bana bayılacaklar."

Holiday Inn'in kapılarına yanaşırken ve Randy onun için kapısını açmamı beklerken, cep telefonum çaldı. "Birazdan gelirim," deyip onu kendi kapısını açmak zorunda bıraktım. Biraz egzersiz ona iyi gelir diye düşündüm.

"Selam," dedi Ellen. "Derek'le hiç konuştun mu?"

"Hayır," dedim, arabanın saatine bakarak. 17:05'ti. "Neden konuşayım?"

"Nedeni yok. Genellikle beşten önce gelirdi. Acaba geç mi kalacak diye merak ettim. Mesaj da bırakmadığı için belki seni aramıştır diye düşündüm."

"Hayır, aramadı," dedim huzursuzlukla. "Sen aramadın mı?"

"Cep telefonunu denedim ama sesli mesaja geçti."

"Ya telefonunun çekmediği bir yerdedir ya da şarj etmeyi unutmuştur. Endişe etme. Bak, Illeana'nm tarafıyla yaptığımız anlaşmaya sadık kaldık. Her şeyin yolunda olduğundan eminim. Şimdi Holiday Inn'e girmem gerek. Randy diğer işinden önce Rotary gecesine geldi."

"Tamam, sonra konuşuruz."

Randy Rotary kulübü üyeleriyle yemek yemeyecekti ama onlar yemeğe başlamadan önce birkaç kişiyle konuşacaktı. Esas duyurusuna ön hazırlık gibi bir şeydi. Biraz şakalaşıp seçim propagandası yaptıktan sonra, politik niyetleriyle ilgili

sorular sorulduğunda bunları, “Bence bu sorunun yanıtını birkaç saat sonra alacaksınız,” diye geçiştirdi.

Büyük bir alkış aldı. Ama umduğu kadar büyük değildi. “Bunların derdi ne?” dedi koridordan arabaya doğru yürürken. “Bence müthiştim.”

“Aralarında zorlu kişiler vardı,” dedim ve cömertliğim tutunca, kapısını ben açtım.

Randy tam yerine otururken, tekrar telefonum çaldı. “Hâlâ ortada yok,” dedi Ellen. Endişeli olduğu belliydi.

Tekrar saate baktım. Altı olmuştu. “Cep telefonu hâlâ açılmıyor mu?”

“Açılmıyor.”

“Yaptığı işi biliyorsun,” dedim, olumlu davranmaya çalışarak. “Birçok şey gecikmelerine neden olmuş olabilir. Traktör bozulmuştur, benzinleri bitmiştir ve makineleri kullanıyorlarsa, zaten Derek telefonu duymuyordun”

“Biliyorum. Sadece... Ne bileyim. Ya o insanlar fikirlerini değiştirdilerse? Ya hâlâ Drew’nun yaptığı şey için intikam almak istiyorlarsa?”

“Rehber yanında mı?”

“Bir dakika... Tamam, buldum.”

“Lockus ismini bul. Drew’nun soy ismi. Bir cep telefonu yok ama annesinin evinde bir telefonları vardır. Evlerini dene, bakalım Derek onu eve bırakmış mı?”

“Bir saniye... Lockus diye bir isim yok.”

“Evleri Stonywood’da.”

“Ama yok.”

“Lanet olsun. Ya annesinin ismi farklı ya da numarası rehberde yok.”

“Hey, Cutter,” dedi başkan arka koltuktan. “Böyle otaracak mıyız?”

Elimi kaldırıp sessiz olmasını istedim. Günlerden ne olduğunu düşünmeye çalıştım. "Tamam, normalde Derek'in benimle gideceği evleri biliyorum. Oralardan geçip onlara bakar, sana haber veririm."

"Teşekkürler," dedi Ellen.

Telefonu kapatıp Randy'ye döndüm. "Yediye kadar ne işin var?"

"Tanrım, Cutter, belki eğlenecek birisini bulurum diye düşünüyordum. Sence ne yapmak isteyebilirim? Ofise geri dönelim, sert bir içki içeceğim. Sonra da yediye on kala Walcott'ta olalım da muhteşem girişimi yapayım."

"Birkaç işim var. Neden arkana yaslanıp rahatlamıyorsun? Sana bir Promise Falls turu attırayım."

"Nedir bu, Cutter? Şaka falan mı?"

"Randy, sakin ol. Önemli bir şey. Oğlum eve dönmemiş."

Randall Finley iç çekti. "Ne olmuş? Muhtemelen, bir kızla takılıyordun Erkekler hapisten çıktıklarında bunu yapmazlar mı?"

Arabayı çoktan çalıştırmış, şehir merkezinin aksi istikametinde ilerliyordum. Müşterilerimizi mahallelere göre ayırır, bir gün kuzey bölgesinde, diğer gün güney bölgesinde çalışırdık.

"Cutter, ciddiyim," dedi Finley. Ama sesi öfkeli değil, bıkkındı. Yani, bana uyacaktı.

Şehrin o bölgesindeki dört müşterimizin de evinin önünden geçtim ve hiçbirinin kapısını çahp işleri yapıldı mı diye sormama gerek kalmadı. Yapıldığını görebiliyordum. Çimler kesilmiş, bahçelerin kenarları özenle düzeltilmiş, kaldırımlar da temizlenmişti.

Yine Ellen'ı aradım. "Haber var mı?"

"Hayır," dedi.

"Penny'yi aramayı denedin mi?" Bunu sormak hoşuma

gitmemişti çünkü Ellen Tuckcrlar'ın evini ararsa ve telefonu annesi ya da babası açarsa pek hoş karşılanmayacaktı.

"Çoktan aradım. Penny çıktı. Derek orada değil."

"Elimden geldiğince arayacağım," deyip telefonu kapattım.

"Senin şu oğlun," dedi Randy, "bana sorunlu bir çocuk gibi gelmeye başladı. Ona hiç rehberlik hizmeti falan aldırmayı düşünmedin mi?"

Onu duymazdan geldim.

Belki de Derek ve Drew işten sonra bir şeyler içmeye gitmişlerdi. Derek bir barda içemeyecek kadar gençti ama bir fast-food lokantasına ya da bir Dairy Queen'e gidip sıcak bir günden sonra serinlemek için bir şeyler içiyor olabilirlerdi.

Ama telefonuna neden bakmıyordu?

Endişelenmiştim. Paniğe kapılmamıştım ama kesinlikle endişelenmiştim. Fakat alarm zillerini çalmaya başlamadan önce uğramam gereken bir yer daha vardı.

"Hey, Cutter," dedi Randy arkadan, "saat neredeyse 18:20. En azından, basın toplantısından önce bir çişimi yapayım."

"Son bir yer kaldı," dedim ve şık arabayı aksi istikamete çevirip geldiğimiz yöne doğru gittim. "Biraz sabırlı ol. Sensiz başlayamazlar nasıl olsa. İçeri birkaç dakika geç girersen, merak uyandırırsın."

"Haklı olabilirsin."

Derek ve Drew'nun başına ne gibi bir sorun gelmiş olabileceğini düşünmek istemedim. Ama parmaklarınızı bir çim biçme makinesine tıkmaktan başka bir şey düşünmeyen kişiler tarafından kovalanıyorlarsa...

Hayır, bunu uzun süre düşünmek istemiyordum.

Geriye bir tek Drew'nun evde olup olmadığına bakmak kalmıştı. Drew oradaysa, Derek de onunkiyle bizim evimiz arasında bir yerde olmalıydı.

Ya da Derek'in başına iki ev arasında bir şey gelmişti.

Stony wood 'daki kaldırımı çevreleyen yüksek çalılıkların arkasında yarı gizli olan evin önünde durdum.

"İki dakika," dedim ve o daha itiraz edemeden arabadan indim. Klimadan faydalanabilsin diye de motoru işler halde bıraktım.

Çalılıkların arasından geçip ön basamakları çıktım ve zili çaldım. On saniye kadar sonra, tekrar çaldım. Evden kapıya doğru yaklaşan ayak sesleri geldiğini duydum.

Kapı açılınca, karşımda bir adam gördüm. Drew değil, gri saçlı, ellili yaşlarda, gözlüklü, beyaz gömlekli, güzelce ütülenmiş bej pantolonlu ve terlikli birisiydi. Elinde katlanmış bir gazete vardı. "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu alçak sesle.

Drew'nun annesini değil de bu adamı gördüğüme şaşırmıştım. Drew babasının öldüğünü söylememiş miydi? Belki de dayısı falandı. Ama Drew'nun annesine tek başına baktığını söylediğinden emindim.

"Drew'yu arıyordum," dedim.

"Kim dediniz?"

"Drew," dedim. Belki de zor duyuyordu.

"Drew mu? Burada o isimde kimse yok."

"Yok, yok, burası onun evi. Drew Lockus'u arıyorum. Annesiyle birlikte burada oturuyor."

"Sanmam. İsmim Harley ve yalnız yaşıyorum. Karım birkaç sene önce vefat etti."

Bir adım geriye gidip eve baktım. "İri yan birisi? Bir futbolcu gibi. Kısa saçlı."

"Ha, tamam," dedi Harley. "Her sabah, kaldırımda bir çim biçme kamyonetinin onu almasını bekleyen adam. Aradığınız o muydu?"

KIRK

“Neyin var?” dedi Randy, ben arabaya giderken penceresini açıp. “Hayalet görmüş gibisin.”

İçimde çok kötü bir his vardı. Çok ama çok büyük bir terslik vardı.

“Neler oluyor?” dedi Finley. “Alo? Dünya’dan Cutter’a!”

“Kes sesini, Randy.”

“Ne?”

“Bir dakika kes sesini.” Arabanın yanında durup öğrendiklerimi düşünmeye çalıştım. Drew orada yaşamıyorsa, orası onun evi değilse...

Onu eve bıraktığım zamanlan düşünmeye çalıştım. Dikiz aynasından baktığımda hep kaldıranda durup gitmemi beklemişti. Onun o eve girip çıktığını asla görmemiştim. Zaten onu ilk gördüğümde, çalılıkları gizlenmek için kullanmıştı.

Olanları anladığımda, dizlerimin boşaldığını hissettim.

Beni izlemişti. Annesiyle orada yaşadığını söylemişti. Bunların hepsi yalandı çünkü peşimde olduğunu anlamayacaktım.

Ama benimle her gün orada buluştuğuna göre, bir şekilde oraya gelebiliyordu.

“Nereye gidiyorsun?” dedi Randy. Stonywood'la Pine'in köşesine doğru koşmaya başlamıştım. Drew’nun yaşadığını iddia ettiği yer köşedeydi. Pine’ın iki tarafına da baktım. Sokakta iki ev ileride eski bir mavi renkli Ford Taurus vardı.

Rengi solmuştu, tekerleklerin etrafı paslıydı ve kaldırıma park edilmişti. Ellen'la saldırıya uğradığımız gece, sokağımızda buna benzer bir araba görmüştüm. Arabaya koşup kapısını açmayı denedim ama kilitliydi. Pencerelerin hepsi kapalıydı ama içeri baktım. Her zaman göreceğiniz türden şeyler vardı. Fast food ambalajları ve karton kahve bardakları, naylon torbalar ve kese kağıtları, spiralli ufak bir not defteri, Promise Falls'un gelişigüzel katlanmış bir haritası...

Arabanın plakasına bakmaya çalıştım.

Taurus'un dört kapısını da denedim ve hepsinin kilitli olduğunu anlayınca, kırmak için bir şeyler aradım. En yakındaki garaj yolunda bahçede her biri birer greyfurt büyüklüğünde dekoratif taşlar vardı. Bunlardan birini alıp yerinde çıkardım ve ön yolcu tarafının penceresine indirdim. Alarm çalar diye bekledim ama belli ki eski arabanın bir alarm sistemi bile yoktu. Ya da varsa da artık çalışmıyordu. Camlan biraz temizleyip kapıyı açtım ve torpido gözünün kapağını indirdim. Orada lime lime olmuş bir kullanma kılavuzu, birkaç kalem, eski haritalar ve bir paket mendil vardı. Ufak bir plastik dosya bulunca, bunun içinde ruhsatı buldum. Araba Lyle Nadeau ismine kayıtlıydı. Lanet olsun. Bir yabancının arabasının camını kırmıştım.

Sonra, Drew'nun bana öğle yemeklerimizden birinde Ly le isimli eski bir arkadaşının ona bir araba ödünç verdiğini söylediğini hatırladım. Hapisten yeni çıkmış bir adam bir araç alıp bunu kayıt ettiremez ve sigortalatamazdı. İlk hissim doğru çıkmıştı. Drew oraya gelmek, o mahallede yaşadığı ve beni izlemediği yalanını uydurmak için bu arabayı kullanıyordu.

Torpido gözündekilere baktım. Bir Promise Falls haritası vardı ve birkaç yer daire içine alınmıştı.

Benim evimin olduğu bölge de dahil.

Elim ufak not defterine değdiğinde, aklıma bir şey gelir gibi oldu. Sayfaları karıştırdım. Birçok farklı şey yazılıydı. Alışveriş listeleri, yapılacaklar listesi, plaka numaralan, sütun sütun rakam, isimlerin baş harfleri ve telefon numaralan.

Korktuğum ama bir yandan da beklediğim sayfaya geldim. Oradaydı. Benim ismim. Telefon numaram. Kendi yazımla. Randy Finley'yi bir otel odasında reşit olmayan bir fahişeyle bulduğumda yazmıştım.

Drew ne demişti? Bir çocuğu, kızı vardı ama artık hayatta değildi.

Sherry Underwood.

Elimdeki onun defteriydi.

Aklımdan bir sürü soru geçiyordu ama ön plana çıkanlar şunlardı: Drew o sırada neredeydi? Derek neredeydi? Oğlumu onunla birlikte çalışmaya yollayarak ne yapmıştım?

Finley oflaya puflaya sokağın köşesini döndü. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" dedi saatine vurarak. "Biliyor musun?"

Ceketimin cebinden cep telefonumu aldım ama ben daha numarayı tuşlayamadan çaldı. Ekrana baktım. Evden aranıyordum.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Ellen, Derek geldi mi? Onu gördün mü?"

"Jim," dedi Ellen yavaşça. Sanki sakin olmak için gayret ediyordu. "Drew seninle konuşmak istiyor." Ellen telefonu verirken arka plandan sesler geldi.

"Kim?" Konuşan Drew Lockus'tu.

"Drew, neler oluyor?"

"Selam, Jim," dedi yorgun yorgun. "Olanlar için gerçekten de üzgünüm."

"Hangi konuda, Drew?"

"Biliyor musun, genel olarak iyi bir adamsın. Kızımı yüz üstü bıraktığın halde."

"Drew, evimde neler oluyor?"

"Bunu dün yapacaktım ama başka bir silah bulmam gerekti. Diğerini geçen gece sizin burada bırakmak zorunda kaldım. Sonra, elime bir fırsat geçti."

Lester Tiffın'in arabasının yanında bulunan silah.

Drew yanımızdan gitmiş, kalıp polislerle görüşmeyeceği izlenimini yaratmıştı ama sonra geri gelmişti. O sırada arabasına gidip Langleyler'i, Lance'i ve o anda isimlerini hatırlayamadığım diğer iki adamı öldüren silahı almış ve polisin bulduğu yere bırakmış olmalıydı. Polisin bizi korkutan o iki adamın peşine düşmesini ve Langley cinayetlerinin onların üstlerine kalmasını sağlamıştı.

"Drew," dedim tekrar sakin sakin konuşmaya çalışarak ama sakin değildim. "Şu anda, evimde neler oluyor?"

"Derek ve Ellen'la birlikteyim. Takılıyoruz."

"Harika," dedim sertçe. "Silah konusu nedir?"

"Bana yardım etmezsen, onları vurmak için kullanacağım."

"Ellen ve Derek iyiler mi, Drew?"

"Evet," dedi sakince. "Herkes iyi. Mutfakta oturuyoruz. Onlara her şeyi anlatıyor ve o gece ona çektirdiklerim için Derek'ten özür diliyordum."

"Langleyler'de," dedim.

Birisi enseme bir buz parçası değdirmiş gibi hissettim. Daha önceden ne konuda endişelendiğimi hatırladım. Birisinin yanlış eve geldiğini düşünmüştüm.

"Büyük bir hataydı," dedi Drew. "Posta kutusu yüzünden sizin eviniz olduğunu sandım. Sokağın aşağısındaki ikinci evi fark etmedim bile. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyo-

rum, yemin ederim. Onlara, özellikle de o çocuğa olan şey korkunçtu. İsmi neydi? Adam. Bunu hak etmediler ama bazen işler böyle gider."

"Evet, korkunç bir şey," dedim.

"Yani, doğru evi bulmuş olsaydım, ne olacaktı? Olması gerektiği gibi sizin eve gelmiş olsaydım, karını ve oğlunu öldürmek istemeyecektim. Ama onların evinde başka seçeneğim yoktu, anıyor musun? Çünkü onlar görgü şahitleriydi ve daha işimi bitirmemiştim."

"Tabii, Drew. Ne demek istediğini anlıyorum."

"Birkaç gün sonrasına kadar bir hata yaptığımı bile bilmiyordum. Haberlerde duyduğumda, çok kötü hissettim. Çünkü Bay Langley o not defterinde yoktu."

"Sherry'nin not defteri."

"Evet, doğru. Hangi defterden söz ettiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Şu anda elimde. Evine gidip seninle konuşmak istedim ama başka birisinin evi çıktı."

"Doğru," dedi pişmanlıkla. "Ben orada yaşamıyorum. Annem de seneler önce öldü. Ufak bir yalandı. Diğer olayı batırdığım için seni takip etmeye başladım. Beni gördüğünde, hemen bir şey uydurmam gerekiyordu. Buna kızdın mı?"

"Hayır, Drew, önemli değil. Dinle, bir saniyeliğine Ellen'la konuşabilir miyim?"

"Bir dakikaya, Jim. Sana daha ne yapmanı istediğimi söylemedim."

Randy Finley kolumu çekiştirmeye ve saatini işaret etmeye başlamıştı. "Hey!" dedi. "Sonra, sohbet etsen olmaz mı? Kongre'yle bir randevum var. Unuttun mu?"

"Konuşan o mu?" dedi Drew.

"Kim?"

"Belediye başkanı."

"Evet."

"Güzel, çünkü bana yardım etmen gereken konu o."

"İstediğin nedir, Drew?"

"Ne yaptığını biliyorsun, değil mi? Sherry'nin ölmeden önce bana anlattıklarıyla Lance'in ölmeden önce söyledikleri ve eskiden onun yanında çalıştığın zamanla ilgili olarak senin anlattıklarını birleştirince, esas adamlardan birinin o olduğunu anladım. Kızımı öldürenlerden biri. Hepsi kızımı öldürdüler. Onu kullanan, seks için ona para veren adamların hepsi."

"Anlıyorum, Drew."

"İsmin defterde olduğu halde, senin onlardan biri olduğunu sanmıyorum. İlk önce, öyle düşündüm. Ama bunu Sherry yardım istemek için arasın diye yapmıştın, değil mi? Bana söylemiştin. Güzel bir davranıştı ama anlamsız oldu, değil mi? Boşa gitti. Daha fazlasını yapmalıydın, Jim. Belediye başkanı onu kullanırken, sen oradaydın, değil mi, Jim? Ama ona gerektiği gibi hemen oracıkta yardım etmedin. O adama bir şey yapmalıydın, polisi arayıp tutuklattırmalı, küçük kızıma yardım etmeliydin. Sen dürüst bir adamsın ama *sen* bile bir şey yapmadın. Sherry yardım almaya en çok seninle birlikteyken yaklaşmıştı."

"Ya sen, Drew? Sen nerelerdeydin?"

"Ne?" İlk kez öfkelenmiş gibiydi. "Nerede miydim? Lanet olasıca hapisteydim! Oradaydım işte! Dışarı çıkıp da küçük kızıma yardım edebileceğim hale gelene dek her lanet günü saydım! Annesi beş para etmez bir sürtüktü, bunu biliyor muydun? Sherry'ye yardım etmek için hiçbir şey yapmadı, benimle evlenmediği için ona kendi soy ismini vermekten başka bir işe yaramadı. Ayyaşın, uyuşturucu bağımlısının tekiydi. Şimdiye dek ölmüştür ve umarım öyledir. Sherry için

elimden geleni yaptım. Yemin ederim ki yaptım. Onu doğru yetiştirebilmek için bir banka bile soymaya kalkıştım. Sonra olanları biliyorsun. Ben hapse girdikten sonra, ona bakacak kimse kalmadı. Ona yol gösterecek, doğru yolu işaret edecek kimse yoktu. Sadece biraz dürüst davranıp ben hapisten çıkana ve bunu kendim yapabilene dek iyi insanlarla karşılaşacağını umabildim. Sen buna en yaklaşan kişi oldun ama yeteri kadarını yapmadın."

"Bu yüzden de beni öldürmeye geldin."

"Evet," dedi daha yumuşak bir sesle. "Ama bir hata edip yanlış eve gidince, bu işi ağırdan almaya, önce seni biraz izlemeye karar verdim. Sen bana bir iş teklif edince de seni biraz tanıyabildim, tamam mı? Belki seni öldürmem diye düşündüm. En azından, bunu biraz düşünmeye karar verdim. Ama o defterdeki diğer isimlerin, yani Sherry'nin müşterilerinin işi bitmişti."

"Lance gibi. Birkaç hafta önce de diğer iki adam öldürüldü."

"O defterde, daha ulaşamadığım kişiler de var," dedi. "Hepsini bulamayabilirim." Sesindeki pişmanlığı, çaresizliği ve yorgunluğu hissedebiliyordum. "Bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum."

"Teslim olmalısın," dedim. "Kendine bir avukat bul. Haklı nedenlerin var, Drew. Bu adamların hepsi küçük kızına korkunç şeyler yaptılar."

"Hangi küçük kız?" dedi belediye başkanı. "Sen neden söz ediyorsun?"

"İstediğim kişi, şu anda senin yanında olan adam. Ama onu öldürmek istediğimi sanmıyorum. Galiba ona daha kötü bir şey yapacağım."

"Ne, Drew? Ne yapmak istiyorsun?"

"Bu gece, değil mi?"

"Ne bu gece?"

"Belediye başkanlığı değil dc başka bir şey yapacağını açıklayacağı gece. Büyük bir olay. Derek bahsetmişti."

"Evet," dedim.

"Az kaldı, değil mi?"

"Çok az kaldı."

"Belediye başkanına, o sahneye çıktığında, herkese küçük bir kızla seks yaptığını söylemesini söyle. Masum ve reşit olmayan bir kızla... Hayatta kalabilmek için kendisini satan bir kızdan faydalandığmı söylesin. Herkese ne yaptığını anlatsın."

"Bunun gerçekleşmesi çok zor, Drew. Bunu kabul edeceğini sanmıyorum."

"Elinde şu telefonlardan vardır, değil mi? Görüntü kaydı yapabilenleri diyorum."

"Evet. Bunu yapabilir. Kısa kısa görüntüler çekebiliyor."

"Onu insanların karşısında o konuşmayı yaparken filme kaydet. Onlara, çocuk sayılacak kadar küçük bir kıza onunla seks yapması için para ödediğini söylemesi gerek. Bunu yapmazsa, ne yazık ki oğlunu öldürmek zorunda kalacağım, Jim. Oğlunu da karını da öldüreceğim. Gerçekten de bunu yapmayı hiç istemiyorum ama belediye başkanı dediğimi yapmazsa ve ikiniz sonra buraya gelmezseniz, bunu yapacağım. İstediğimi ona yaptırırsan, ailene zarar vermeyeceğim. Ama sakın polise gitme. Orada polis görürsem, bu eve binlerinin yaklaştığını duyarsam, belediye başkanı yapması gereken konuşmayı yapsa bile onları hemen öldürürüm. Dediklerimi anladın mı, Jim?"

"Anladım, Drew."

"Bunları ona söyle ve beni geri ara." Sonra, telefonu kapattı.

Ben de kendiminkini kapattım.

“Tanrım, bir saattir telefondasın,” dedi Finley. “Basın toplantıma geç kalmama neden olacaksın. Neyle ilgiliydi bu görüşme?”

Randy’ye dönüp, “Konuşmanı biraz değiştirmen gerek,” dedim.

KIRK BİR

Belediye Başkanı Randall Finley, “Sen. Resmen. Çıldırmışsın,” dedi.

“Bunu yapmanı istiyor,” dedim. İkimiz de motoru hâlâ işler durumda olan arabanın dışında duruyorduk. “Bunu yapmazsan, Ellen’la Derek’i öldüreceğini söylüyor.”

“Yapma, Cutter! Bunu yine de yapabileceği hiç aklına gelmedi mi? Benim yalan söylememin de bunu değiştirmeyeceğini düşünmedin mi? Tanrım, Cutter, itibarımı düşünmem gerek.”

Onu bin dolarlık ceketinin vatkalarından yakalayıp arabanın yanma savurdum. “Randy, durumun ne kadar vahim olduğunu tam olarak anladığını sanmıyorum. Teselli olacaksa, yalan falan söylemeyeceksin. Gerçekleri anlatacaksın.”

“Bilmiyordum,” dedi başını küçük bir çocuk gibi sallayarak. “Yemin ederim ki bilmiyordum.”

“Palavra atma. Ben içeri girer girmez onun reşit olmadığını anladım.”

“Onu bir şey yapmaya zorlamadım,” dedi. “Bu işi yapmaya zorlamadım.”

“Doğru,” dedim burnunun dibine girerek. “Sen gayet masumsun. Masum bir tüketicisin.”

“Lance’ti,” dedi; ağzının kenarlarında tükürükler birikmişti. “Onun suçuydu. Bu işi o ayarladı. Harika bir kız tanıdığını söyleyince, ben de tamam dedim. Anladın mı? Senin yanımda

çalıştığın zamanlarda neden daha iyi olduğumu anlıyor musun? Sen olsan, o kızı bana asla ayarlamazdın. Lance'in bunu yapmasına izin vermezdin."

"Zaten hep başkasının suçudur, değil mi?" dedim. Burnumu neredeyse onunkinin içine sokacak kadar yaklaştırdım. "Dürtülerini kontrol etmeyi bilmiyorsun ve bunu hepimiz biliyoruz. Yani, seni durdurmazsak, suçlu biz oluyoruz."

"Sadece derdimi anlatmaya çalışıyorum," diye sızlandı.

"Fermuarını kapalı tutamadığın, ergen fahişelerle yatıp kalkmaktan başka bir şey düşünmediğin için, boktan bir durumda kalan ben oldum, anladın mı? Karımı ve oğlumu rehin almış silahlı bir adam var. Yaptığın şeyler seni er ya da geç bulur, Randy ve şu anda bunlar gelip beni de buldu. O kızın babasının benim hesabıma göre şu ana dek kaç kişiyi öldürdüğünü biliyor musun? Altı. Birkaç gece önce, gözlerimin önünde öldürdüğü adamı saymıyorum bile. Bu gece, o salona girip de istediği her şeyi söylemezsen, seni de öldürecek. Ama bunu yapabilmesi için beni de aşması gerek, Randy."

"Tamam, tamam," dedi. "Dur da düşüneyim." Saatine baktı. "Belki de bir şey yapabiliriz... Bir Jimmy Swaggart numarası çekip, günahlarımı itiraf edersem... Lanet olsun, işe yaramaz."

Cep telefonu çaldı. Cebinden çıkarabileceği kadar geri çekildim.

"Alo? Evet... Tamam... Biliyorum. Yoldayız... Tamam... Birazdan görüşürüz." Telefonunu kaldırdı. "Henüz orada olmadığımız için paniğe kapılmış dürümdalar."

"Epey şaşıracaklar," dedim. Geri çekilip kapıyı açtım ve Randy'yi kolundan tutup onu arka koltuğa fırlattım.

Ben direksiyonun başına geçer geçmez, "Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi. "Adam kaçırma!"

"Randy, seni lanet olasıca basın konferansına götürüyorum. Ama seni *ölümle* tehdit ediyorum. Bu adamın istediklerini yapmazsan ve ailem ölürse, yemin ederim ki seni ben öldürürüm."

El frenini çekip gaz pedalına bastım. Bir şey söylemek için öne eğilmiş olan Randy o kadar sert bir şekilde arkaya savruldu ki dikiz aynasında ayakkabılarını gördüm. Drew'nun dediği gibi evimi aradım.

Ellen yanıt verip, "Alo?" dedi.

"Benim. Durum nasıl?"

"Daha iyi olduğumuz zamanlar olmuştu. Kendisi burada, seninle konuşmak istiyor."

Sonra, Drew telefonu aldı. "Ne dedi?"

"Şu anda basın konferansına gidiyoruz. Başkana ne yapması gerektiğini söyledim."

"Harika, Jim. Çok teşekkür ederim."

Sanki ona arabamı ödünç vermek gibi basit bir şey yapıyordum.

"Jim, onunla konuşmak istiyorum," dedi Drew.

"Tabii." Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp aynaya baktım. "Seninle konuşmak istiyor."

"Tanrım, hayır, onunla konuşmak istemiyorum," dedi Randy.

"Telefonu al, Randy."

Öne eğilip telefonu aldı. "Alo? Evet, benim... Hı-hı, tamam. Neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum... Ben sadece onun küçük... O halde, şunu sorayım, beyefendi? Ne tür bir baba kızının bu tür şeyler yapmasına izin verir?"

Sözleri seçemedim ama Drew'nun bağırmaya başladığını duyabiliyordum.

Randy hemen lafı toparlamaya çalıştı. "Tamam, tamam.

Özür dilerim. Çizgiyi aştığım konusunda haklı olabilirsin... Evet, tamam... Tamam.” Sonra, telefonu bana geri verdi.

Kulağıma yanaştırdım. “Evet?”

“Sersemin teki,” dedi Drew.

“Gördün mü? Bazı konularda hemfikir olabiliyoruz, Drew. Tekrar karımla konuşmak istiyorum.”

“Bilmiyorum, Jim. Bence sadece yapman gerekeni yapsan daha iyi olur.”

“Drew, belediye başkam dediğini yaparsa, durum düzelecek mi? Yoksa diğerlerine yaptığın şeyi mi yapacaksın?”

Telefonun diğer ucunda uzunca bir sessizlik oldu.

“Drew?”

“Sonra onunla konuşmak istiyorum. Onu buraya getir. Benimle yüz yüze konuşurken açıklama yapsın.”

Drew onu ve beni öldürmeyeceğine söz vermeden telefonunu kapattı. Randy dediklerini yaparsa bir tek Ellen ve Derek’i öldürmeyeceğine dair söz vermişti.

“Ne dedi?” diye sordu Randy.

“Performansının iyi olması gerek,” dedim. “Sana ne dedi?”

Randy biraz düşündü. “Bir sürü şey söyledi. Utanç duymam gerektiğini falan. Bana kalırsa, burada utanması gereken tek kişi ben değilim. Hapse girip kızına bakamayan kişi o.”

Randy’nin Drew’yu bir noktada anlayıp anlamayacağını merak ettim.

Walcott’un önüne vardığımızda, Randy Finley’nin kampanya strateji uzmanı Maxine Woodrow bizi bekliyordu. Kalp krizi geçiriyormuş gibi görünüyordu. Daha geçirmediyse de kesinlikle geçirecekti.

Marquis durduğu anda, başkanın kapısını açtı. “Hepimiz sizi çok merak ettik! Başlamaya hazırız!”

Randy'nin koluna girdi ve onu otele soktu. Arabayı orada bırakıp peşlerinden gittim. Bir köşeyi dönüp konferans salonunun bulunduğu yere doğru yürürken, hızlı tempolu bir müziğin sesini duyabiliyorduk. Fleetwood Mac'in 'Don't Stop' şarkısına benziyordu ve konuşma sesleri geliyordu. Randy salona girerken, elli kadar destekçisinin bakışları üstüne çevrildi ve tezahüratlar duyuldu. "Randy! Randy!"

Orada birkaç yerel haber ekibi de vardı. Kameralarının ışıklan yanıyordu. Birden, Randy beyaz bir ışık altında kaldı. Elini kaldırıp gözlerine siper etti ama bir yandan da herkese el salladı. Lanet herif ciddi ciddi gülümsüyordu. Büyük bir utançtan sadece birkaç saniye önce bile olsa, bu ilginin keyfini çıkarmaması imkansızdı.

Maxine'in, sesini duyurmak için "Herkes çok heyecanlı!" diye bağırdığını duydum.

"Eh, ben de öyleyim!" dedi Randy.

"Randy! Randy!"

Ondan uzaklaşmadım. Normalde arkalarda durur, bir şeyler atıştınrdım. Ne de olsa sadece şoförüydüm. Ama bu sefer, onu gözümün önünden kaçırmayacaktım. Bir kol boyu mesafeden öteye gitmesine izin vermeyecektim. Kürsüye çıkana dek doğru şeyi yapacağından emin olamıyordum.

Destekçileri pankartlarını sallıyorlardı. 'Finley Kongre'ye,' 'En sonunda, Finley gibi bir adam' ve 'Lider Finley!" gibi şeyler yazılmıştı.

Hoparlörlerden spor karşılaşmalarında kalabalıkları heyecanlandırmak için çalınan türden bangır bangır bir müzik yayılıyordu. Bu, o kadar da büyük bir olay değildi ve Woodrow biraz akıllı davranmış olsaydı, o salonu kiralamazdı. Politikanın bir numaralı kuralı şudur: Her zaman fazla ufak bir salon tutmak gerekir.

Maxine mikrofona yaklaşıp herkesi susturmak için ellerini kaldırdı. Mikrofona üfledi ve salonda parazitli bir ses yankılandı. “Açık mı? Beni duyabiliyor musunuz?” Birkaç kişi evet diye bağırdı. “Pekala. Bu gece, sizlere gururla senelerce belediye başkanınız olarak hizmet etmiş, her daim seçmenlerine öncelik vermiş, insanların neye ihtiyaç duyduğunu bilen ve bunları elde etmek için savaşmaya hazır bir kişiyi, şeref konuğumuzu tanıtmaktan büyük onur duyuyorum. Randall Finley!”

Bir alkış koptu. Belediye başkanı kürsünün bulunduğu yüksek platformun basamaklarından çıktı, Maxine’e sarıldı ve mikrofonun arkasına geçti. İlk sıraya bakıp karısı Jane’i gördü ve ona el salladı. Bunun yeterli olmadığına karar vermiş olmalıydı çünkü platformdan indi, karısının oturduğu yere gitti ve ona sarıldı. Kollarını boynuna dolayıp yanağını yanağına dayadı ve onu öptü. Ayrıca, kulağına bir şey de fısıldadı. Belki de, “Hazır olsan iyi olur,” gibi bir şey demişti.

Sonra, heyecanlı sayılabilecek adımlarla platforma geri çıktı. Ona bakıp da ne yapmak üzere olduğunu asla anlayamazdınız.

Ufak sahnenin yan tarafında, ondan on adım kadar ötede durmuş, cep telefonumu çıkarmıştım. Bu telefonu müşterilerim peyzaj işi de istediklerinde bahçelerini videoya çekmek için almış ama iki dakikalık görüntülerden daha uzun bir şey çekme fırsatı bulamamıştım. Bunu başarmam gerekiyordu.

“İyi akşamlar, iyi akşamlar!” dedi Randy. “Bu hoş karşılama için teşekkür ederim. Burada olmak harika. Büyük bir şeref. Heyecan verici zamanlara adım atmak üzereyiz!”

Ben olsam, ‘heyecan verici’ lafını tercih etmezdim.

“Bildiğiniz gibi, Promise Falls Belediye Başkanı olarak her zaman elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım ama

son zamanlarda çok düşündüm ve yerel bir seviyede edindiğim becerileri milli bir seviyeye taşımaya karar verdim."

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi, alkışlayanlar oldu. Sonra, Randy devam edebilsin diye birileri, "Şışş," diye fısıldadı.

"Ülkemiz berbat bir durumda," dedi Randy. "Ekonomi baş aşağı gidiyor, her yana sızmış ahlaki bir çöküş tarafından kerttiriliyor."

Bu konuda haklıydı.

Henüz telefonumun kayıt düğmesine basmamıştım. Randy'nin o ana dek söylediği hiçbir şey ailemi kurtarmak için işe yaramazdı. *Onu* kurtarmak için de işe yaramazdı.

"Bu ülkenin doğru yola yeniden yönelmesi gerek ve Kongre'ye seçilmemi sağladığınız takdirde, bu yolu gösterebileceğime inanıyorum. Bu iş için doğru kişi benim." Duraksadı ve herkese tezahürat edip alkışlaması için bir fırsat verdi. Herkes tam da onun düşündüğü gibi yaptı.

"Bu görev için kusursuz kişi olmamın birçok nedeni var. Doğru yolda olmanın ve bundan sapmanın ne demek olduğunu biliyorum."

Telefonu kaldırıp kayda başlamaya hazırlandım.

"Bildiğiniz gibi, aklımdan geçenleri söyleyen birisiyimdir ve zaman zaman aşın davranışlarda bulunduğum da bilinir. Zamanında birkaç paspası temizletmem gerekti."

İnsanlar gülüştüler.

"Bence gerçek bir liderin, doğruları anlamak için hayatında birtakım şeyleri yanlış yapması gerekir. Tanrı merhamet eylesin, babam zeki ve dürüst bir adamdı. Bana, 'Randy, bana hayatında hiç hata yapmamış birisini göster, ben de sana hiçbir yere varamamış bir insanı göstereyim,' derdi. Hayatı kucaklayabilmek ve bunun zorluklarını kabullenebilmek için hata yapmak gerektiğini biliyordu çünkü hatalar olmadan ba-

şan da olmaz. Hatalar ve başarısızlıklar olmasaydı, başarı seviyemizi nasıl ölçebilirdik?"

Esas noktaya uzun yoldan geliyordu ana doğru yolda gibiydi. Maxine Woodrow kulağıma, "Metnin dışına çıktı. Ne yapıyor?" diye fısıldadı.

Onu susturmak için elimi kaldırdım. Randy bana döndü, gözlerimin içine baktı ve bana bir mesaj yolladığını hissettim. 'İstediğin buysa, sana onu ve daha da fazlasını vereceğim,' der gibiydi.

Tekrar kalabalığa dönüp devam etti. "Bir sürü farklı hata vardır. Bir köprü tasarlarsınız, mühendislik kısmında yapacağınız bir hata bir felaketle sonuçlanabilir. İyi niyetle, kitle imha silahlarını yok etmek için bir diktatörü devirebilirsiniz ama bu silahların var olmadığını görürsünüz. Evet, kararlarınızda yaptığınız bu tür yanlışların sonuçları olur. Ama bu akşam size farklı bir hatadan söz etmek istiyorum. Kalbin bir hatasından. Ruhun bir hatasından."

Salonda Randall Finley'nin söylediklerini pürdikkat dinlemeyen tek bir kişi bile yoktu.

"Muhteşem karım Jane bu akşam burada," dedi Randy ona bakıp. Ellili yaşlarda, tombul, siyah saçları başının tepesinde bir kuş yuvası gibi toplanmış olan Jane Finley'nin yanakları kızardı. Onun da kucağında herkese dağıtılmış olan konuşmanın bir metni vardı ve bunu biraz okumuşsa, o da en az Maxine kadar şaşkın olmalıydı.

"Birçoğunuz Jane'i tanır ve nasıl her zaman yanımda olduğunu, bana destek olduğunu, bunu zaman zaman çok kötü günlerde ve onun desteğini hak etmediğim zamanlarda bile yaptığım bilirsiniz. Yanında olması çok kolay bir adam değilimdir. Aşırılıklarım vardır. İştah duyduğum şeyler vardır. Sık

sık davranışlarımın başkalarını nasıl etkileyeceğini düşünmeden bu açlıklarımı gidermişimdir."

"Neler diyor bu adam?" diye fısıldadı Maxine yine kulağıma.

Onu duymazdan gelip telefonla kayda devam ettim.

"Sizlere halka mal olmuş kişilerin ne kadar dikkatli yaşaması gerektiğini söylememe gerek yoktur herhalde. Bazı politikacılar ve tanınmış kişiler size bunun berbat bir şey olduğunu, rahat bırakılmak istediklerini, özel hayatlarının kimseyi ilgilendirmediğini söyleyeceklerdir. Ben bundan çok da emin değilim. Bana oy verdiğinizde, sizler adına kararlar almam için bana güvendiğinizde, ne tür bir kişi olduğumu bilmeniz gerektiğini düşünüyorum. Değerlerim, temsil ettiklerim ve nelere inandıklarım. Geçtiğimiz dönem inşa edilmesini sağladığım, son teknoloji ürünü yanık ünitesi bulunan yeni hastane kanadı ya da hayata umdukları gibi kusursuz bir başlangıç yapamamış genç kadınlara yardım etmek için Swanson Evi'ne yapmış olduğum bağış gibi önemli işler yaptığım zamanlarda olduğu gibi.

"Ama bir yandan da, yapmış olduğum o kadar da iyi olmayan şeyleri de bilmeye hakkınız var çünkü benimle ilgili her şeyi bilmezseniz, bana nasıl güvenebilirsiniz?"

Telefon kaydı kesti. Tekrar düğmeye bastım.

Kalabalık Randy'nin esas konuya yaklaştığını hissetmeye başlamıştı. Yüzlerindeki mest olmuş ifadeyi görünce, heyecanla beklediklerini anladım. Ben neler olacağını biliyordum ama bu gerilimi onlar kadar hissediyordum.

"Bu akşam karşınıza sizleri ülkemizin başkentinde temsil etme niyetimi açıklayarak, her zamankinden de fazla iyi işler yapma dileğimle karşınıza çıktım ancak bu akşam bir yandan da sizlere hayatımın karanlık geçen bir döneminden, sadece

daha iyi bir insan olmaya dair adanmışlığımla çıkabildiğim bir karanlıktan söz etmek için burada bulunuyorum.

"Sizlere anlatacaklarımı daha önce kimseye, karıma bile anlatmadım çünkü bunlarla gurur duymuyorum. Daha ilkel içgüdülerimin beni kontrol etmesine izin verdim; açgözlülükten ya da alkolden daha büyük bir güce teslim oldum. Şehvetti. İhanet ettim. Ama dahası da var. Seks hizmeti sunan birisinden faydalandığım bir zaman da oldu ve bu yeteri kadar kötü değilmiş gibi, daha sonradan bu kişinin reşit olmadığını öğrendim."

Salonda birden hayret sesleri duyuldu. Jane Finley kesinlikle hiç iyi görünmüyordu. Maxine, "Aman Tanrım," dedi.

"Bu genç kadını sadece kendi değil, buradaki bütün erkekleri utanca boğacak bir şekilde kullandım. Bu kadının gözden düşmüş hayatına bir de ben katkıda bulunduğum için tek bir günüm bile azap çekmeden geçmiyor. Ağza alınmayacak şeyler yaptım. İnsanları incittim. Ama bir insan yanlışlarından öğrenmezse ne işe yarar? Bir kişi, benim gibi birisi bile olsa, doğru yolu bulamazsa, devam etmenin anlamı ne olur? Şayet geçmişteki hatalarımın gelecekte iyi şeyler yapmamı engelleyeceğine inanıyor olsaydım, her şeye şu anda, buradaki bu kürsüde son verirdim. Ama öyle olacağına inanmıyorum. Bu ülkeyi daha güvenli, güçlü ve dünyanın en muhteşem ülkesi haline getiren değerlere kendimi daha çok adayacağıma inanıyorum. İşte, bu yüzden bu akşam karşınıza alçakgönüllü, birçok kusura sahip ama hâlâ bir hayali olan, bu ülkeyi olması gereken her şey haline getirebilmek için savaşını Washington'a taşıyabilmek adına sizlerden destek isteyen bir adam olarak çıktım!"

İlk önce, sessizlik oldu. Sonra bölük pörçük bir alkış sesi geldi.

"Sizlere anlattıklarım yüzünden, şok yaşadığınızı biliyo-

rum ve buna hakkınız var," dedi Randy. "Beni yargılamaya hakkınız var. Bazılarınız beni sert bir şekilde yargılayacaktır. Bunu kesinlikle hak ettim. Ama bu akşam burada olup da yolunu şaşırmamış, günah işlememiş, hayatında tek bir karanlık an yaşamamış kişilerden hemen bu platforma gelmesini ve bana haddimi bildirmesini rica ediyorum."

Duraksadı ve hepimiz birisi bunu yapacak mı diye bekledik. Kimse cesaret edemedi.

Randy makul bir süre bekledikten sonra devam etti. "Rakiplerim bu durumu diledikleri gibi kullanabilirler. Sizlere karşı benim bu akşam olduğum kadar dürüst davranabilecekler mi? Başkaları yargılasın diye günahlarını itiraf edebilecekler mi? Bu akşam sizlere karşı olduğumdan daha dürüst davranmaya istekli herhangi bir kişi varsa, sadece oyunuzu hak etmekle kalmaz, benimkini de alır çünkü ben hatalarımla birlikte böyle bir adamım!"

Bu sefer, az buçuk değil, biraz daha fazla alkış sesi geldi.

"Bu salonun iyi insanlarla dolu olduğunu biliyorum. Her birinizin en azından bir şeyi değiştirebilmek, bir şeyi geri almak, size yakın bir kişiyi incittiğiniz bir zaman, belki ihanet ettiğiniz, yapmamanız gerektiğini bildiğiniz halde yasaları çiğnediğiniz bir zaman geri dönebilmeyi istediğinizi biliyorum. İnanın ki bir zaman makinem olsaydı, o kadar çok seyahat ederdim ki garantisi kısa sürede dolardı."

Alkış kopmadı ama birileri hafifçe güldü.

"Ama ne yapmış olursanız olun, ne tür hatalar işlemiş olursanız olun, sizleri temsil edeceğim, bugüne dek olduğu gibi yanınızda olacağım. Gelecekte de yanınızda olacağım çünkü ismim Randall Finley ve benden vazgeçmemek gibi bir karar alırsanız, Tanrı'ya yemin ederim ki ben de sizden asla vazgeçmeyeceğim!"

Bu sefer, daha samimi alkışlar yükseldi ve yavaş yavaş salonun dört bir yanına yayıldı.

"Sizlere teşekkür ediyorum!" dedi kollarını sallayarak. "Tanrı hepinizi korusun!"

Artık neredeyse herkes onu alkışlıyordu. Salonun yarısı kadarı ayaktaydı. Birisi, "Göster onlara günlerini, Randy!" diye bağırdı.

Maxine bir kurbağa yutmuş gibi duruyordu.

"Teşekkür ederim?" dedi Randy alkışlar arasında. "İyi geceler diliyorum!"

Randy aşağı inerken, herkes hâlâ alkış tutuyordu. Kulağıma, "İster işine gelsin, ister gelmesin, benden bu kadar," diye fısıldadı.

KIRK İKİ

"Ee, ne düşünüyorsun?" dedi belediye başkanı arabaya binerken. *"Ben* ne düşünüyorum biliyor musun? Bence hâlâ şansım var."

Direksiyona geçip motoru çalıştırdım ve bir şey demedim.

"Ne?" dedi arka koltuktan. "Söyleyecek hiçbir şey bulamadın mı?"

"İnanılmazsın, Randy."

Arka koltukta kıpırdandı. "Beni eve götür, Cutter."

"Daha işimiz bitmedi, Randy."

"Neden söz ediyorsun? Her şeyi söyledim. Kaydettin, değil mi? Telefonuna kaydettin mi? Bu psikopat bunu istemiyor muydu? Bu telefondan onun telefonuna yollamıyor musun? Evine gitmeye gerek bile kalmaz. Adam kaydı görüp onları bırakır, evine gider ve bu konu kapanır."

Bu kadar basit olmayacağından korkuyordum. Randy'nin itirafı tam olarak büyük bir utanca neden olmadığı için, Drew konuşmayı gördüğünde ne tepki vereceğini kestiremiyordum.

"Seninle tanışmak istiyor," dedim. "Yüz yüze."

"Hayatta olmaz," dedi. Dikiz aynasından ona baktığımda, korktuğunu gördüm.

"Ailem hâlâ elinde, Randy."

"Bak, Cutter, durumunu anlamıyor değilim." Tekrar dikiz aynasından ona baktım. "Ama bu seninle onun arasında olan bir mesele, tamam mı? Ben kendi payıma düşeni yaptım mı?

İstediğini yerine getirdim mi? Bu işi lehime çevirmek için elimden geleni yaptığım halde, ufak konuşmamın CNN'e çıkmayacağını mı sanıyorsun? O solcu hergeleler, Wolf Blitzer denen adi herif anlattıklarımın sadece kötü yanlarını görecekler."

Bir saate kadar diye düşündüm.

"Hayır, bence beni evime götürmelisin," dedi. "Jane'le konuşmam gerek. Maxine'in onu eve götürmesinin ve sakinleşmesi için ona biraz vakit vermenin daha doğru olacağını düşündüm. Onu daha önce de çok üzdüm ama hiç böyle herkesin ortasında bir şey yapmadım. Bütün diğer yaramazlıklarımla, burnunun dibinde olmadığı sürece başa çıkabiliyordu. Ama bu..."

"Randy, kendini yüzde yüz ortaya serdiğini sandığmı biliyorum ama belki içinde bulunduğum konu hakkında yeteri kadar açık..."

Tam o sırada, Randy'nin cep telefonu çaldı. Telefonunu çıkarıp hemen kulağına götürdü. Sonra, "Evet, tatlım, merhaba," dedi. "Dur, dur bir dakika... Burada bildiğinden daha fazla şey söz konusu... Hayır, aklımı kaçırmadım... Uzun hikaye, sonra açıklarım ama Tanrı aşkına bunu şimdi yapma, hayatım. Bir ölüm kalım meselesi söz konusu ve her şeyi duyduğunda anlayacaksın... Doğru muydu dedin? Evet, anlattıklarımdan bazıları biraz abartıydı ama yemin ederim ki bunlan zorla söylettirdiler. Dediğim gibi, karışık bir durum. Sen eve git, doktorun sinirlerin için verdiği o haplardan birkaç tane al... Evet. Yakında görüşürüz." Telefonu kapattı. "Umanm mutlusundur," dedi. "Eve ne kadar çabuk dönersem, bu sorunu o kadar daha kısa sürede halledebilirim."

"Daha olmaz, Randy. Evime gidiyoruz. Bu adam seninle konuşmak istiyor. Akimdan geçenleri anlatmak istiyor. Kızını kaybettiğini düşünüp belki ona bu kadarını verebilirsin."

"Hayır, teşekkürler," dedi. Dikiz aynasında telefonunun hâlâ elinde olduğunu gördüm. "Polise haber vermenin vakti geldi. Bırakalım da bu işi onlar çözsünler. Günahlarımı itiraf ettim. O yüzden de kaybedecek hiçbir şeyim olmadığını düşünüyorum. Barry'nin numarası kaç? Bir SWAT timi falan yollayabilir, bir keskin nişancı pencereden içerisini hedef alıp adamı haklar. O salak herif de en sonunda hak ettiğini alır."

Drew'nun dediklerini, evin civarında polis görürse Ellen'la Derek'i öldüreceğini söylediğini hatırladım. Randy'nin telefonunu tekrar açtığını görünce, frene bastım ve arabayı kaldırıma yanaştırdım. Bir saniyede dışarı fırlayıp Randy'nin kapısını açtım ve koltuğun boş tarafından atlayıp elindeki telefonu kapmaya çalıştım.

"Tanrım, Cutter, kes şunu!" diye bağırdı mücadele ederken.

Telefonu aldıktan sonra, arka koltuktan geri çekilip kapıyı sertçe kapattım. Sonra, telefonu var gücümle boş bir alana fırlattım.

"Lanet olsun, Cutter!" diye bağırdı kapısını açarken. "Bunu yapamam! O adamla yüzleşemem! O pislik beni vurur! Beni öldüreceğini biliyorsun!"

Onu arabaya geri itip kapıyı kapatmak istedim ama tekme savurup yeniden açtı. Arka koltukta üstüne atılarak ceketinin vatkalarını kavradım. Onu koltuğun diğer tarafına ittim. Randy bu sırada ellerini kollarını sallıyordu. Onu diğer tarafa iter itmez havaya kaldırdım ve pencereye savurdum. Başının arka tarafını sert bir şekilde cama çarptı ve debelenip direnmeyi kesti. Gözlerini kırpıştırdı.

Tanrım, onu öldürdüm diye düşündüm.

Ama biraz inliyordu ve en azından tek elini başının arkasına götürüp yarasını elleyecek kadar bilinçliydi. Sonra, koltuktan aşağı kaydı.

Randy'nin bir, iki dakika içinde arabadan fırlayıp kaçamayacağına kanaat getirince, dışarı çıkıp yerime geçtim.

Arabayla ilerlerken, içimi çok kötü bir his kapladı. Sadece Randall Finley'yi infazcısına götürdüğümün değil, kendimi de ona teslim edeceğimin farkındaydım.

Ama dediklerini yaparsam, Drew'nun aileme bir zarar vermeyeceği sözüne güveniyordum.

Karımı ve oğlumu kurtarmak için, kendimi ve Randy'yi feda edeceksem, bunu yapmak zorundaydım.

Tam kendi sokağıma girdiğimde, Randy nerede olduğunu anladı. Birden arka koltukta doğruldu ve pencereden dışarı bakınca Langleyler'in evini gördü.

"Kahretsin, Cutter," dedi.

Kamyonetim ve treylerim yoldan kısa bir mesafe ötede park halindeydi. O yüzden, eve kadar yürümek zorundaydık. Belki de Drew, Derek'in yolu tıkayacak şekilde araçları oraya park etmesini planlamıştı. Böylece, eve binlerinin, özellikle de polislerin yaklaşıp yaklaşmadığını görecek kadar vakti olacaktı.

"Başın nasıl?" dedim. Motoru kapatıp arkama baktım.

Randy başını ovuşturdu. "Seni lanet herif, bana saldırdın."

"Tam cümleler kurabiliyorsun," dedim. "Beyin haşan oluşmamış gibi."

"Oraya gidemem."

"Oraya gideceksin."

"Tamam, tamam," dedi ve en iyi yaptığı şeyi yaptı. Yani, durumu lehine çevirmeye çalıştı. "Bir dakika düşüneyim."

Bekledim.

"Diyelim ki bu adamla görüşüp konuştum ve teslim olması için ikna ettim. İyi olurdu, değil mi? Kongre adayı, bir katilin teslim olmasını sağladı. Bence bu işe yarar."

"Kulağa iyi geliyor, Randy."

"Orada da başarılıydım, değil mi?" dedi konuşmasını kastederek. "Belki yine yapabilirim." Ama bu sefer, sesi o kadar kendinden emin çıkmıyordu.

"Tam bu işin adamısın, Randy."

"Bunu başarırsam, adamın teslim olmasını sağlarsam, belki de basın diğer konuda olumsuz bir şey yansıtmaya o kadar meyilli olmaz." Eliyle endişeli bir tavırla ağzını sildi. "Dahası da var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu adamın kızı olan fahişe var ya?"

"Evet?"

"Kız öldü, değil mi? Hastalanıp ölmüş. Bana öyle demiştin."

"Doğru."

"Bu da iyi bir şey, değil mi? Kız ne yaptığımızın ayrıntılarından söz edemez. Bir şey daha var, biliyor musun? Konuşmamda söylediğim her şeyi reddedebilirim. Bunun aksini kim ispat edecek? Buna zorlandığımı, o açıklamayı yapmaya zorlandığımı, senin karını ve çocuğunu kurtarmak için yaptığımı söyleyebilirim. O çatlak bu işten sağ sıynlsa bile, onun dedikleri ikinci derecede kanıt. Kızının anlattıkları yani. Bu da mahkemeye kanıt olarak sunulamaz. Hem Lance de artık yok. O da bu konuda hiçbir şey anlatamaz."

Randy resmen saçmalamaya başlamıştı.

"Bu mesele lehime işleyebilir, insanlar *benim,* şoförümün ailesini kurtarmak için hayatımı feda ettiğimi görecekler. Bu da iyi olmaz mıydı?"

"Bir diğer şahit daha olduğunu unutuyorsun, Randy," dedim.

Afalladı. "Kimmiş o?"

"Ben," dedim. "Orada olduğumu unuttun mu? Sherry Underwood'la birlikteyken, ben de oradaydım. Hani, kız seni ısırdığında. Suratının ortasına bir yumruk indirmiştim."

Sırıtmaya başladı. "Senin için endişe etmiyorum, Cutter. Bana bir şey anlatmayacağını söylemiştin. Bunu unuttun mu?"

Bir şey demedim.

"Aklıma bir fikir geldi," dedi. "Neden sen önce içeri girip ona olanları anlatmıyorsun? Kaydı gösterir ve ne düşündüğünü anlarsın. Sonra da dışarı çıkıp bana söylersin."

Ben bunu yapana dek, Randy otostop çekerek Promise Falls'a geri dönerdi.

"Sanmıyorum."

Artık işimi gerektiği gibi yapmaya karar vermiştim. Arabanın arkasına gidip saygılı bir şekilde onun kapısını açtım. Ama Randy ben içeri uzanıp onu ceketinden çekene dek öylece oturdu.

"Tamam, tamam!" dedi ben onu dışarı sürüklerken. Onu çakıl taşlı yola çıkardığımda, arada sırada bir arabanın ve kamyonetin hızla geçtiği otoyola baktığını fark ettim. Aklından neler geçtiğini biliyordum. Oraya koşacak, birisini durduracaktı.

"Aklından geçirme bile," dedim.

Onu yine yakaladım ve birkaç metre ilerideki evime doğru ittim. Evimden bir sonraki çıkışımda, bir tabutta olmamayı umuyordum.

KIRK ÜÇ

Randy'yi kolundan çekerek kendi evimin ön verandasının basamaklarından çıktıktan sonra kapıyı çaldım.

"Benim, Drew!" diye seslendim. "Jim Cutter! Belediye başkanı yanımda!"

Sürgünün çekildiğini duydum ve kapı açıldı. Derek karşımda belirdi. "Selam, baba," dedi. Korkmuş olsa da iyi görünüyordu. İçeri girince, Ellen'ın televizyonun karşısındaki bir sandalyede oturduğunu, Drew'nun da elinde bir silahla mutfak kapısının orada ayakta olduğunu gördüm.

"Merhaba," dedi silahı Randy'yle bana doğru kaldırıp. "İkiniz de ellerinizi havaya kaldırın."

Dediğini yaptık. Yanımıza geldi ve yan çömelir bir halde, bedeni ve silahı bizden mümkün olduğu kadar uzakta olacak şekilde silahımız var mı diye ikimizin de üstünü tereddütle yokladı. "Yaptı mı? Kanıtı getirdin mi?" diye sordu.

Eliyle üstümü yoklarken fark etmiş olduğu telefonumu ceketimin cebinden çıkardım. "Evet. Birkaç parça halinde. On birdeki haberlerde de göreceğini tahmin ediyorum."

"Göster," dedi.

Telefonu Derek'e uzattım. Temel numaralar bile olsa, telefondaki verileri bulmakta hiç iyi değildim. Oğlum telefonla uğraşırken, Ellen'a baktım. "Nasılsın, canım?"

Hafifçe gülümsedi. "Daha iyi olmuşluğum var."

"Bir yerinde bir şey var mı?"

Başını salladı. Başıyla Derek'i işaret etti. "İkimiz de iyiyiz." Söylememişti ama ses tonundan 'şimdilik' demek istediği belliydi.

"Tamam, sanırım buldum," dedi Derek telefona bakarak.

"Bana ver," dedi Drew, serbest elini uzatıp. Ama Derek hâlâ bir şeyler yapıyordu.

Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Drew'nun sözünü tutacağım umuyordum ama insanları arka arkaya öldürmüş birisinden çok şey beklememem gerektiğinin de farkındaydım. Belki de belediye başkanını ve konuşmasının görüntülerini ona getirdiğim takdirde sözünü tutacağına ve Ellen'la Derek'i serbest bırakacağına inanmam aptallık olmuştu. Telefonda benimle konuşurken, bu işi bitirmek istediği izlenimine kapılmıştım. Kızını kullanan ve taciz eden kişilerden intikam almayı tamamladığına ve artık kendi başına ne geleceğini umursamadığına inanmaya çalıştım.

Belki de bir kez daha saçmalıyordum. Fırsat arıyordum. Drew'nun üstüne atlamak için yollar düşünüyordum. Ya da dikkatini dağıtmak için... Biz dört kişiydik ama o tek kişiydi.

Tabii, silahı olan tek kişi de oydu.

Ama Derek'i ve Penny'yi arka verandada bulduğum gece ateş karıştırma demirini bulduğum şömineye yakın sayılırdım.

Derek, "İşte, tamam," dedi. Telefonu Drew'ya verdi. Drew da hızla telefonu kaptı.

Ufak ekrana bakıyor, gözleri fıldır fıldır gördüğü şey ve bizler arasında gidip geliyordu. "Sesini nasıl açıyorsun?" diye sordu.

"Kenardaki şu ufak şeyden," dedi Derek.

Drew sesi açmayı beceremeyince, Derek tereddütle ona yaklaşıp nasıl yapacağını gösterdi ve tekrar geri çekildi. Artık

hepimiz Randy'nin telefondan gelen sesini duyabiliyorduk.
"Konuşmanın ortasından başlamış gibi," dedi Drew.

"Evet, öyle," dedim. "Önemli olan kısımları yakalamaya çalıştım."

Drew son derece gerindi, Randy'nin itirafını bekliyor ve bir yandan da bizi gözlüyordu. Derek de kıpır kıpırdı; gözleri etrafı süzüyor, yumruklarını sıkıp açıyordu. Her an bir hamle yapacak gibiydi. Göz göze gelmeye, sakin olması gerektiğini anlatmaya çalıştım. İstediğim son şey, Derek'in bir kahraman olmaya çalışırken vurulmasıydı.

Şöminenin orada asılı olan demir çubuğa biraz daha yaklaştım.

Bu arada, telefonumdan şu sözler geliyordu: "Bana oy verdiğinizde, sizler adına kararlar almam için güvendiğinizde, ne tür bir kişi olduğumu bilmeniz gerektiğini düşünüyorum..." Drew başını sallayıp ufak ekranı izlemeye devam etti. "... Ancak bu akşam bir yandan da sizlere hayatımın karanlık geçen bir döneminden, sadece daha iyi bir insan olmaya dair adanmışlığımla çıkabildiğim bir karanlıktan söz etmek için burada bulunuyorum..."

Drew'nun gözleri bizlerle ekran arasında gidip geliyordu. Üstüne atlayacağımızdan korkuyordu.

"... îhanet ettim. Ama dahası da var. Seks hizmeti sunan birisinden faydalandığım bir zaman da oldu ve bu yeteri kadar kötü değilmiş gibi sonradan bu kişinin reşit olmadığını öğrendim..."

"Tamam," dedi Drew. "Esas konuya geliyoruz."

"...Ağza alınmayacak şeyler yaptım. İnsanları incittim. Ama bir insan yanlışlarından öğrenmezse ne işe yarar?"

Sonra, Drew Randy'nin durumu lehine çevirdiği, ufak suçlarım erdemmiş gibi gösterdiği yeri izlemeye başladı. Bir-

kaç saniye sonra, telefondan gelen alkış seslerini duydum ve birisi, "Göster onlara günlerini, Randy!" diye bağırdığı anda Drew başını ağır ağır sallamaya başladı. Randy'ye baktı. "Senden hoşlanıyorlar. Onlara genç bir kızla seks yaptığını söyledin ve seni alkışladılar." Buna inanamıyordu.

Randy nadiren yaptığını gördüğüm bir şeyi yaptı. Utançtan kıpkırmızı oldu.

Drew dünyada en çok iğrendiği şeymiş gibi telefona son bir kez baktı, kapağım kapattı ve birden oturma odasının penceresinden fırlatıp paramparça etti.

Ellen irkildi. Drew bize baktı ve bıkkınlıkla, "Bu insanların derdi ne?" diye sordu. "Bunu nasıl... Bir adam böyle bir şeyi itiraf ettikten sonra ona nasıl tezahürat yapabilirler?"

Buna hiçbirimiz yanıt veremedik.

Randy ona, "Bak, dostum," dedi. "İstediğini yaptım. Söylememi istediğin her şeyi söyledim. Kalabalık istediğin gibi tepki vermediyse kusura bakma."

"Seni pislik," dedi Drew. Silahı tutan eli titredi. O, öfkeyle Randy'ye bakarken, ben de şöminedeki demir çubuğun önüne geçtim.

Randy'nin şakağından sicim gibi terler akıyordu.

"Drew," dedim yumuşak bir sesle, "Belediye başkanı şu anda sütten çıkmış ak kaşık gibi olabilir ama bu uzun sürmez. Rakipleri bu itirafı değerlendirecektir. Eninde sonunda, onu mahvedecekler."

"Tabii," dedi Randy. "Mahvoldum."

"Bilemiyorum," dedi Drew. "Böyle olacağını düşünmemiştim."

"Eh, ben de gecemi böyle geçireceğimi düşünmemiştim," dedi Randy gülümsemeye çalışarak. Drew'nun sempatisini

kazanmaya çalışıyordu. Onu hiç o kadar çaresiz gördüğümü hatırlamıyordum.

"Ne? Şimdi de sana acımam mı gerekiyor?" dedi Drew.

Arkamdaki demir çubuğu bulmaya çalıştım ama bunu ses çıkarmadan elime alabileceğimi düşünerek hata etmiştim. Elime alırken, asılı olduğu demir kancaya çarptı ve Drew bana dönüp silahını üstüme doğrulttu.

"Neydi o?"

"Hiçbir şey," dedim.

"Elinde ne olduğunu göster."

Demir çubuğu gösterdiğimde, Drew çenesini sıktı. "Onu hemen yere bırak ve şuraya geç," dedi kitaplığı işaret ederek.

"Tabii," deyip demir çubuğu yere attım. "Sorun yok." O anda, Ellen'ın gözlerindeki o çaresiz, umutsuz ifadeyi yakaladım. Yürüyüp kitapların önüne geçtim.

Drew tekrar belediye başkanına bakıp, *"Senin* gibi ergen kızları beceren bir adama mı acıyacağım?" dedi.

"Bak, dostum. Anlaman gereken birkaç şey var. Bir kere, kızının o kadar genç olduğunu bilmiyordum. Yaşından büyük gösteriyordu ve bunu başından bilmen gerek. O kadar küçük olduğunu bilseydim, bunu asla yapmak istemezdim. Benim de aşmayacağım çizgiler var."

Drew ona bakmaya devam etti.

"İkincisi, ona asla kendim gitmedim. Bunu bir tanıdığım olan Bay Lance Garrick ayarladı. Sadece tahminde bulunuyorum ama belki sen zaten onu tanıyorsundur, değil mi? Bunu asla ayarlamamahydı. Lance bunu hak etti demek geçiyor içimden. Yaptığın şey için kimsenin seni suçlayacağını sanmıyorum." Gülmeye çalıştı. "Çoğu kez, ben de onu vurmak istedim."

Drew hâlâ ona bakıyor ve konuşmasının nereye varacağını

bekliyordu. Ben de bilmiyordum. Ellen'a baktım. Onun durduğu yere bakarken, kitaplıktaki bir şey gözüme takıldı. Bir öbek kitabın üstünde, bir sonraki rafta birkaç santim aşağıda traktörün çim biçme bıçaklarından biri duruyordu. Geçen gece eve gelip Ellen'ı pencereden Langleyler'in evine bakarken bulduğumda oraya koymuştum.

"İşin aslı şu," dedi Randy. "Burada suçlanacak çok kişi var. Şunu kabul edelim. Bunlardan biraz da sen sorumlusun." Sesi tam olarak ona karşı çıkar gibi değildi. Drew'yla anlaşmaya çalışıyordu ama bana kalırsa bu riskli bir işti.

"Randy," dedim.

"Sence de öyle değil mi?" dedi belediye başkanı ısrarla. "Ha, Drew?"

"Bildiğim tek şey, kızımdan faydalanan, onun ölüme katkıda bulunan herkes arasında bunu senden daha iyi bilen birisinin olmadığı."

Randy bir şey demedi.

"Kızım ölürken yanındaydım. Onunla birlikte olabilecek bir zamanda salıverildim. Son haftasında, hemen hemen her dakikasında oradaydım. Bana yaptığı bütün hataları, o kötü zamanlarında yanında olmuş olmamı ne kadar istediğini anlattı. Sonra, o ufak defterini buldum. Her şeyi yazmıştı. Telefon numaraları, isimler, plakalar. Çoğu adam gerçek ismini vermemişti ama diğer bilgilerle birlikte parçaları birleştirebildim. Numaralardan birini arayıp adamlardan birine ulaştım ve ona bir iş teklifim olduğunu, yüz yüze görüşmek istediğimi söyledim. Onu deneyip, belki biraz eğlenmek için bir kız tanıyıp tanımadığını soracaktım. Zamanla kızımı kullanan o hasta herifleri buldum. Kızım ölmeden önce, başına gelenlerin intikamını alacağımı söyledim. Ona söz verdim. Ama seni

o defter sayesinde bulmadım. Arkadaşın Lance'i buldum. Kirli işlerini o yapıyordu. Senin için bir şeyler ayarlıyordu. Ölmeden önce, bana her şeyi anlattı."

"Bak, dostum..."

Drew onun lafını kesti. "Onu öldürdün! Sen ve diğerleri! Eline bir silah alıp onu vurabilirdin de. Belki bu daha iyi olurdu. En azından, daha hızlı ölürdü, seni adi pislik!"

"Tanrım," dedi Randy. "Bak, istediğin her şeyi yaptım. İnsanlara söylememi istediklerini söyledim. Buraya da bana dilediğini söyle diye geldim. Aramız iyi, değil mi? Beni öldürmeyeceksin."

"Hayır, öldüreceğim," dedi Drew.

Belediye başkamnın kısa bir süre önce kıpkırmızı olan yanakları hızla solmaktaydı. "Hey, yapma. Anlamıştık."

"Sadece seni değil," dedi Drew. Bana baktı. "Seni de, Jim."

"Hayır," diye fısıldadı Ellen.

"Yapma, dostum," dedi Derek korku dolu bir sesle.

Çim biçme makinesinin bıçağını nasıl alabileceğimi düşünürken, Drew bana bakınca durdum. "Sherry konusunda elimden geleni yapmadığımı düşündüğünü biliyorum," dedim. "Bu konuda üzgünüm. Gerçekten de üzgünüm. Her zaman pişmanlık duyacağım."

"Uzun sürmeyecek," dedi Drew.

"Sen olsan ne yapardın, Drew. Söylesene. Benim yerimde olduğunu düşün. Bir kız var, hayatı raydan çıkmış ve sen ona rastlıyorsun. Senin için bir yabancıdan farksız. Ama başının dertte olduğunu, bazı kötü kararlar verdiğini görüyorsun. İsmini ve telefon numaranı verip yardım istediği zaman aramasını söylüyorsun. Ama o bu yardımı istemiyor gibi. Sen olsan ne yapardın?"

Drew'nun gözleri bir an için parıldar gibi oldu ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu, ağlamamaya çalıştığını fark ettim. "Sen onun tek şansıydın," dedi. "Hapishane hücremde otururken, dua ettiğim kişiydin. Ben serbest kalana ve onunla ilgilenebilene dek, onun başının ne kadar dertte olduğunu anlayabilecek tek kişi şendin. Ama öyle olmadı. Ben çıkana kadar çok geç olmuştu."

Gözleri korkudan irileşmiş olan Ellen'a tekrar baktım. Sonra, gözleri aynı şekilde fal taşı gibi korkuyla açılmış olan Derek'e bir bakış attım. O da bir boşluk, bir fırsat arıyor gibiydi. Odadaki birisi bir an için dikkat dağıtıp bir şey yapsa ve onu bir saniye için lafa tutsa diye düşündüm. Drew bakışlarını başka yöne çevirebilir, bana traktörün bıçağını alıp ona saldıracak ve bir pala gibi kullanacak şansı verebilirdi. Vurulabilirdim ama ona biraz bile olsa zarar verebilirsem, karımı ve oğlumu kurtarabilirdim.

Randy araya girdi. "Sana şu kadarını söyleyeyim," dediğinde, Drew ona baktı. "Ondan daha fazlasını bekleyebilirdin ama yapma yani, benden de bekleyebilir miydin? Herkes nasıl bir adam olduğumu bilir..."

Ondan sonrası çok hızlı gelişti.

Hızla arkama döndüm ve ağır çelik çubuğu kavradım. Daha barakaya götürüp bilememiştim. Kenarlan kör ve yuvarlaktı. Ama bir buçuk adım uzunluğundaki bu parçayla Drew'ya vurduğum takdirde, ona yine de zarar verebilirdim.

Dikkati belediye başkanında olmasına rağmen, Drew bir şey yapmak üzere olduğumu fark etti çünkü hızla başını çevirip bana baktı; çelik parçayla üstüne hücum etmek üzereydim. Silahını kaldırdı. Aynı anda bir havan topu patlamış gibi bir gümbürtü çıktı. Omzuma bir şey isabet ettiğini ve arkamdaki kitaplığa doğru savrulduğumu hissettim.

Ellen çığlık attı. Derek, "Baba!" diye bağırdı.

Metal parça elimden fırlayıp duvara saplandı. Bu ani karmaşa sırasında, kimse ön verandadaki ayak seslerini duymadığı için, ön kapı birden açılıp da Conrad Chase elinde ufak ve dar bir kutuyla içeri girdiğinde, herkes şok geçirdi.

Silahı hâlâ doğrultulmuş şekilde elinde olan Drew, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde hızla arkasına döndü.

Conrad, "Tanrım! Neler oluyor?" dediği anda, Drew onu başından vurdu.

Conrad aniden geriye doğru savruldu ve kutu elinden fırlayıp havada açıldı. Yere bir sürü sayfa saçıldı.

Derek tam o anda tıpkı lisesinin çatısından bir diğer binaya atladığı zamanki gibi öne atıldı ve sehpanın üstünden diğer tarafa uçtu. Sadece iki kere ateş ettiği için değil, etrafa saçılan sayfalar yüzünden de kısa bir süreliğine şok geçiren Drew'yla çarpıştığında yere hiç değmemişti.

Drew'nun kolu yukarı savruldu ve yine ateş etti. Tavandan sıvalar döküldü.

Derek onu yerde tutacak kadar ne iri yarıydı, ne de güçlü... Drew ondan bir hayli iriydi ve Derek'in onu tek başına zapt etmesi mümkün değildi. Omzumdaki feci acıya rağmen, dört adım kadar koşup Drew'nun üstüne atladım. Silahlı elinin bileğini sıkıca tutup yere çarptım. Derek de diğer elini tutuyordu ama Drew hâlâ o elini beni yakalamak için kullanıyor, Derek'i de yerde sürüklüyordu.

Ben iki elimle Drew'nun bileğini tutarken, Derek onun önce böğrüne, sonra da suratına yumruk atmaya çalıştı ama darbeleri çok sert olmadı. Gözümün ucuyla belediye başkanını odanın en uzak köşesinde eğlenceli bir horoz dövüşü izlermiş gibi bizlere bakmakta olduğunu gördüm.

O arada, Ellen'ı göremedim. Nereye gitmişti?

Derken, sert bir ses çıktı ve Drew debelenmeyi kesti. Büyük bir tereddütle bileğini bıraktım, dizlerimin üstüne çöktüm ve Ellen'ın elindeki demir çubuğu gördüm. Drew'nun başı kanlar içindeydi.

Conrad de açık ön kapının orada kanlar içinde, kıpırtısız ve hiç şüphesiz ölü bir halde yatıyordu.

Soluklanmaya çalışarak ayağa kalktım ve oğlumun omzuna hafifçe vurup Drew'nun mermisinin sıyırıp geçtiği ve kan içinde bıraktığı sol omzuma baktım.

Artık odadaki tehdit etkisiz hale geldiği için cesaretini toplamış olan Randy, Drew Lockus'un tepesine dikildi ve parmağını ona doğrultarak, "Belki daha iyi bir baba olsaydın, bunları hiçbiri olmazdı!" dedi.

Bu sefer suratına yumruğu indirdiğimde, burnu gerçekten de kırıldı.

KIRK DÖRT

Ellen ve ben, benim düzenli olarak bahçe işlerini yaptığım evin karşısına park ettiğimiz arabada oturuyorduk.

Kaldırıma yeni yanaştığımız için henüz motoru kapatmamıştım ve Ellen'm ufak Mazda'smm klimasının keyfini çıkarıyordum. Yolcu koltuğunda oturmuş, yaralanan omzum yüzünden araba kullanmaya ara vermiştim. Direksiyonun arkasındaki Ellen'm tek eli direksiyonda, diğeri kapı kolundaydı.

"Evet," dedi ileriye bakarak.

"Evet," dedim.

Conrad Chase evimizde öldüğünden beri, son birkaç gündür çok şey olmuştu. Rektör olan meşhur yazarlar, Conrad'inki gibi şiddet içeren bir şekilde öldüklerinde ilgi yoğun oluyordu.

O zamandan beri, Barry'nin sorularına yanıt vermediğimiz ya da Saat Altı Haber Ekibi'nden kaçmadığımız anlarla, Ellen'la uzun uzun konuşmuştuk. Ufak tefek şeyler konusunda da önemli konularda da... Neler yaşadığımız ve neler yaşayacağımız hakkında konuşmuştuk.

Birtakım değişiklikler yapmak için doğru zaman gibiydi.

Randall Finley'nin şoförü olarak yapmaya başladığım iş doğal olarak bu kez aniden sona ermişti. Zaten uzun şiire onun için çalışacağıma söz vermediğimden, işimi vakitsizce kaybetmiş olmam da önemli değildi. Hem hâlâ kendi işim vardı. Şimdilik.

İşin aslı, Randy'nin işi dc tehlikeye girmişti. Kongre'ye aday olacağını açıkladığı basın konferansında hem kalabalığı etkilemeyi, hem de amaçlarını sıralarken aynı konuşmadreşit olmayan bir fahişeylc seks yaptığını itiraf eden tek politikacı olarak tarihe geçmeyi başarmıştı. Tahmin ettiği gibi konuşması sadece CNN'de değil, gezegendeki tüm diğer haber kanallarında yayınlanmıştı ve YouTube'un sevilen küplerinden biri olmuştu.

Promise Falls belediye konseyinin avukatları fazla mesai yapıyor, Randy'yi suçlayabilmenin bir yolu olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. Belediye başkanı henüz Kongre adaylığını geri çekmemişti. Randy her zaman iyimser birisi olmuştu ve Washington'a gitmeyi asla başaramasa bile, en azından sürecin bir kısmını deneyimleyeceğe benziyordu.

İkinci kere suratına yumruk atmamla ilgili olarak beni onu darp etmekle suçlayacağı konusunda yaygara yapmıştı. Evde olanlardan sonra onunla baş başa konuşmak için fırsat bulduğumda, "Anlaşmamız sona mı erdi yani?" diye sordum. "Yaptıkların konusunda konuşup, Sherry Underwood T aranda geçenlerin tüm ayrıntılarını ifşa edebilir, onu sadece becerdiğini değil, bir de vurduğunu da söyleyebilir miyim o zaman?"

Böylece, başladığımız noktaya geri dönmüştük. Başı ne kadar derde girmiş olsa da Sherry Underwood Ta geçirdiği geceyle ilgili bir görgü şahidi olmamasına minnettardı. Bir konuda haklıydı: Sonuç olarak, her şey kendi öyküsüne karşılık, bir sürü kişiyi öldüren ve inanırlık açısından son derece zayıf olan Drew Lockus'un öyküsüne bağlıydı. Anlaşıldığı kadarıyla, Sherry'nin Randy'yle buluştuğu gece onu koridorda bekleyen bekar anne arkadaşı Linda belediye başkanını o gece bir an için bile olsa görmemişti.

Ama Finley'nin yaptıklarının tüm ayrıntıları ifşa olmamışsa da en azından politik alanda onun işinin aşağı yukarı bittiğini düşünüyordum. Bir insan yaptığı kötü işler peşine düşmeden önce ancak bu kadar dikkatsiz olabilirdi.

Sessizlik yeminimle ilgili kısa konuşmamızı yaptığımızda, ona politik kariyeri sona ererse bir çim biçicisi kullanıp kullanmayacağını sormuştum. Vurulduktan sonra, omzum bandajlı olduğu için, Derek'in yardıma ihtiyacı olabileceğini söylemiştim.

Drew, Langley ailesinin ve Lance Garrick'in yanı sıra kızının not defterindeki bilgilerden ulaştığı Edgar Winsome ve Peter Knight cinayetlerinden de suçlandı. Polis Drew'yu Illeana'nın erkek kardeşi Lester'la evimize gelip o gece barakada beni ve Ellen'ı korkutan Mortie'nin ölümünden suçlamamıştı.

Tuhaf bir şekilde, bu suçu yüzünden ona hâlâ minnettardık. Oturma odamıza saçılan kağıtları topladıktan sonra, Conrad'in romanının ilk birkaç bölümünü okudum. Pulitzer Ödülü alan ve Afganistan'da Taliban tarafından infaz edilen bir haber fotoğrafçısının çektiği karenin ülkeden sağ aynlamayan bir başka kişiye ait olduğunun anlaşıldığı bir öyküydü.

Romanın tamamını okumadım ama bana çok da örtülü bir itiraf gibi gelmedi. Conrad sadece bu roman için kendi deneyimlerini kullanmış gibiydi. Conrad'in ikinci kere Brett Stockwell'i kullandığını düşündüm. İlk seferinde, o gencin romanını çalmıştı. İkinci seferinde de onun başına gelen talihsiz olayı kullanmıştı.

Yayın dünyasındaki bağlantıları bir çim biçicisinden daha iyi olan Ellen, kitabın okunamaz olduğunun söylendiğini duymuştu. Ancak bu durum kitabın yayımlanmasını engellemiyordu. Conrad'in öldükten sonra çok satanlar listesine giren bir romanı olup olmayacağını zaman gösterecekti.

"Bir süre önce dediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu Ellen, başını arkaya yaslayarak.

"Neydi?"

"Derek hapisteyken, yaptığımız şeyler için cezalandırıldığımızı söylemiştim."

"Hatırlıyorum. Hâlâ öyle mi hissediyorsun?"

"İkimizin yaptıklarına baksana," dedi. "îyi niyet ne kadar kötü sonuçlara yol açabiliyor. Brett Stockwell'e yardım etmek istemiştim ve bu niyetim tamamıyla geri tepip insanların hayatını mahvetti. Sen de ismini bir not defterine yazıp yardım istediği zaman araması için bir kıza verdin..."

"Bunu sonucu olarak da Langleyler öldü," dedim. "Drew intikam almak için yanlış eve gitti."

İkimiz de bir süre bunu düşündük. Acaba Ellen da benim gibi lanetli olduğumuz mu düşünüyor diye merak ettim.

"Nereye gideceğiz?" dedi en sonunda. "Yani, ben oraya gidip yapmam gereken şeyi yaptıktan sonra," diye evi işaret etti.

"Bilmiyorum. Belki de hiçbir yere. Belki bunun bir anlamı yoktur. İnsan bir yeri geride bırakabilir ama sırları onu takip eder. Belki de en iyisi olduğumuz yerde kalıp bunları atlatmaktır."

"Bir sabah daha, uyandığımda Langleyler'in evini görmek istemiyorum," dedi Ellen.

Haklıydı.

"Derek ne olacak?" dedi. "Sence iyi olacak mı?"

"İdare eder. Düşündüğümüzden daha güçlü bir çocuk."

Ellen pencereleri açıp motoru kapattı. "Bu sabah gördün, değil mi?"

"Ne yaptı?" dedim sıcak ve nemli hava arabaya girerken.

"Barakadan senin şu Berkshires tablolarından birini aldı ve odasına astı."

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır."

Hücresini dekore ediyor diye düşündüm.

"Derek hayatımızı kurtardı," dedim. "Drew'nun dikkatinin Conrad yüzünden dağıldığı anda harekete geçti."

Ellen elimi tutup sıktı. "Özgeçmişimi birçok halkla ilişkililer kuruluşuna yollayacağım. Ülkenin dört bir yanına. Bundan bir sonuç almazsam da başka bir şey denerim."

"Her nerede iş bulursan bul, çim biçebileceğime eminim," edim.

"Başka bir şey yap," dedi Ellen. "Resim eğitimi verebilirsin. Bir galeride çalışabilirsin. Resim yapmaya geri dön."

"Bakacağım."

Ellen içine derin bir nefes çekip ağır ağır dışarı verdi.

"Hazır mısın?" dedim.

Bana bakıp gülümsemeye çalıştı. "Olabileceğim kadar hazırım."

"Emin misin?"

"Evet," dedi.

"Çünkü bundan sonra zor günler gelecek. Senin için, Conrad'in mirası, yayıncısı ve daha bir sürü insan için."

"Bazen çok uzun sürse de insanın doğru şeyi yapması gerekir." Ellen bunu söyledikten sonra arabadan indi.

Birlikte Agnes Stockwell'in kapısına doğru yürümeye başladık. Ona artık kendisini suçlu hissetmemesi gerektiğini, oğlu Brett'in intihar etmediğini, onun saygıdeğer ve kitabı yayımlanmış bir yazar olduğunu ve karımın hayatını kurtarmaya çalışırken öldüğünü söyleyecektik.